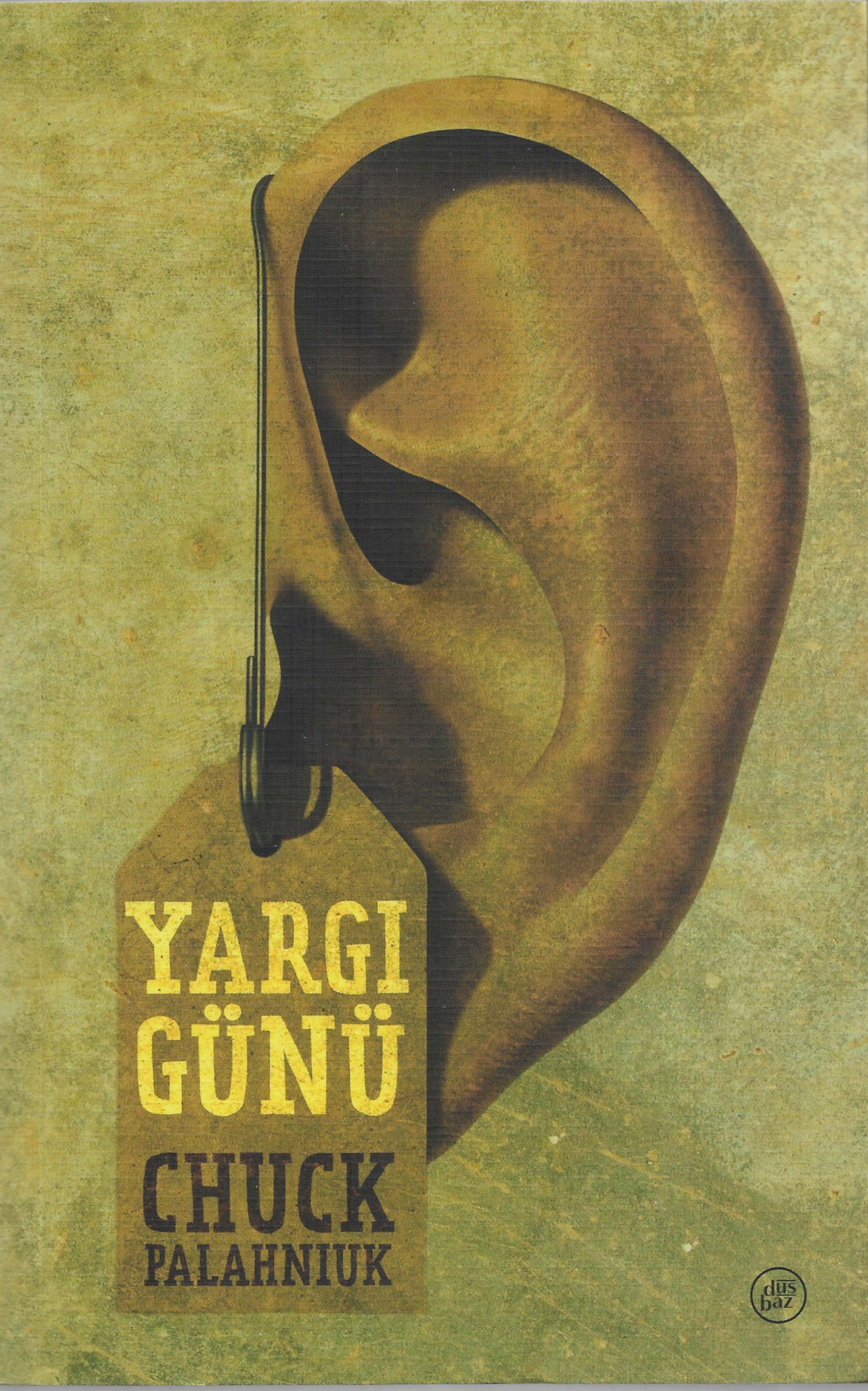
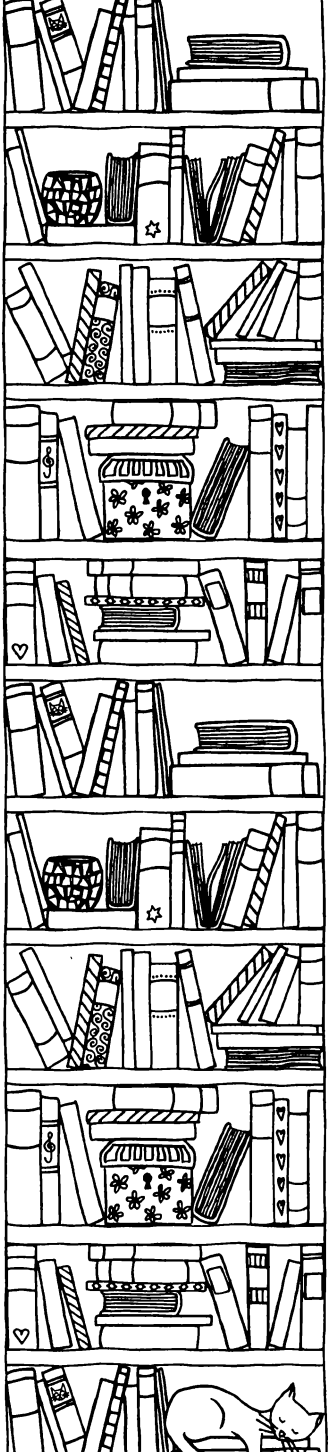

YARGI
GÜNÜ
CHUCK
PALAHNIUK
düş baz

düşünerek
ve düşleyerek
yaşayanlara

düş
baz

CHUCK PALAHNIUK

1996 yılında yayımlanan ve meşhur yönetmen David Fincher tarafından aynı adla sinemaya uyarlanan ilk romanı *Dövüş Kulübü*'nden bu yana kitapları ülke genelinde çok satan bir yazar olmuştur. Hayatını ABD'nin Portland eyaletindeki Oregon şehrinin dışarısında sürdüren yazarın kitapları tüm dünyada da milyonlarca okura ulaşmıştır. Yazarın, *Bunu Bi' Düşün*, *Miras* ve *Çığlık*'tan sonra Düşbaz Kitaplar'dan çıkan dördüncü kitabıdır.

S. EMRE YAVUZ

1978 Mersin doğumlu. İçel Anadolu Lisesi'nden mezun olup İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni yarım bıraktı. 2000'li yılların ortasında Gerekli Şeyler çizgi roman dükkânı ve Arkabahçe Yayınları'nda çalışarak başladığı basım yayım serüvenine, Gon Çizgi Roman'da mağaza sorumluluğu, Marmara Çizgi'de çevirmenlik, editörlük ve genel yayın yönetmenliği, Uykusuz dergisi bünyesindeki Mürekkep Yayınları'nda kitap editörlüğü yaparak devam etti ve 2013 yılında artık kendi işinin başına geçme zamanının geldiğini düşünerek Sırtlan Kitap adlı yayınevini kurdu ve genel yayın yönetmenliğini üstlendi. Yayımcılığın yanında serbest çevirmenlik ve editörlük yapmaya devam ediyor.

YARGI GÜNÜ

CHUCK PALAHNIUK

Çevirmen: S. Emre Yavuz

düşbaz

DÜŞBAZ KİTAPLAR: 47

YARGI GÜNÜ
CHUCK PALAHNIUK

ORİJİNAL ADI: ADJUSTMENT DAY

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN: S. EMRE YAVUZ

AYRINTI YAYIN GRUBU YAYIN DİREKTÖRÜ: GÖKÇE ALPER

YAYIN YÖNETMENİ: CANSU CANSEVEN

YAYIMA HAZIRLAYAN: BURCU ASENA ŞAHİN

SON OKUMA: ARMAĞAN TUNA

© 2018, CHUCK PALAHNIUK

Bu kitabın tüm yayım hakları
Düşbaz Kitaplar'a aittir.

KAPAK TASARIMI: DÜŞBAZ ATÖLYE

DİZGİ: ESİN TAPAN YETİŞ

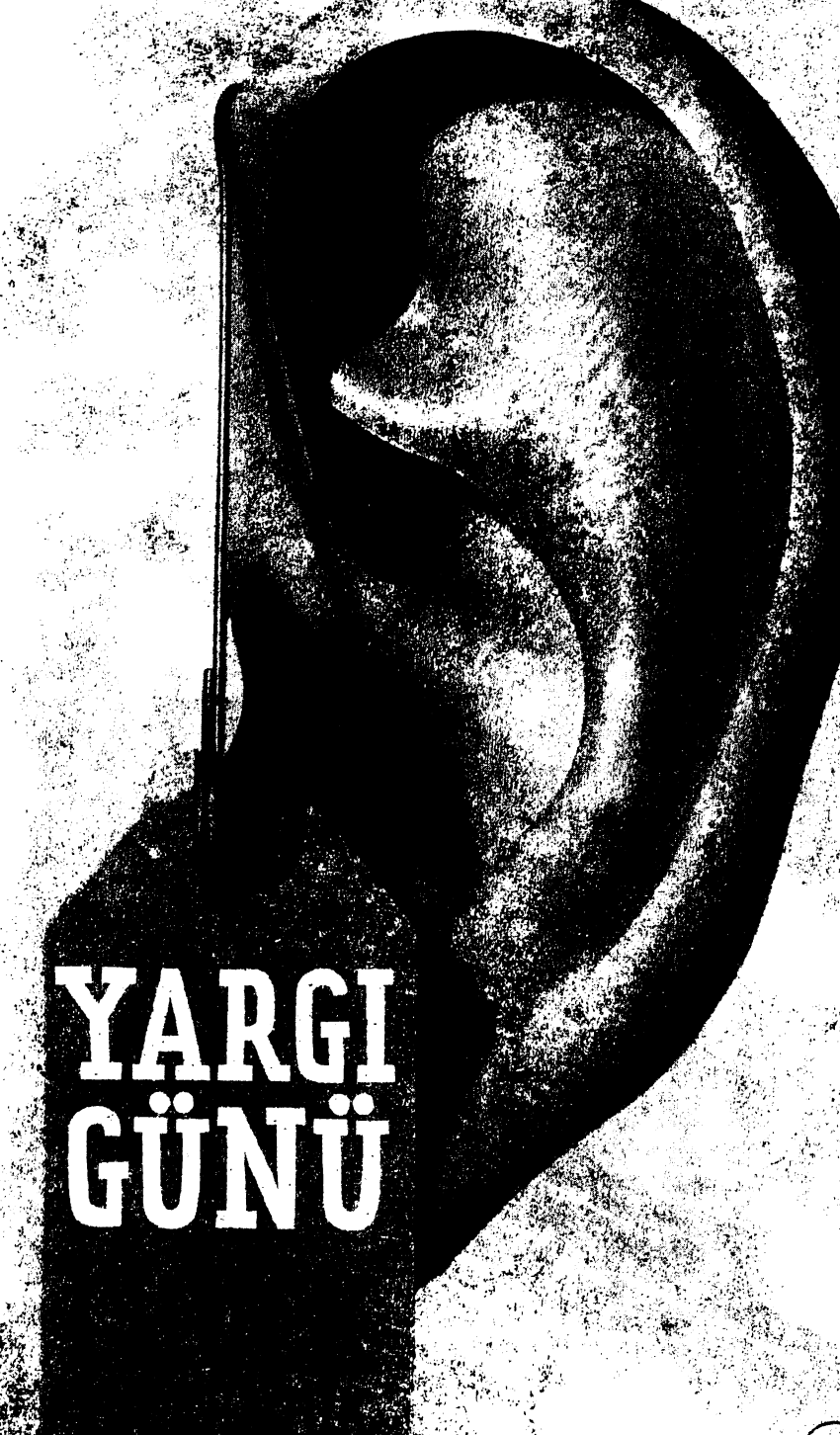
Baskı ve Cilt: Ali Laçin/Barış Matbaa/Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 46277

Birinci Basım: AĞUSTOS 2024
ISBN 978-625-7425-50-6
Sertifika No: 10704

Düşbaz Kitaplar, Ayrıntı Yayınları'nın markasıdır.

INSTAGRAM @dusbazkitap
FACEBOOK @dusbazkitaplar
TWITTER @dusbazkitaplar
YOUTUBE Ayrıntı Yayın Grubu
WWW.AYRINTIYAYINLARI.COM.TR
DUSBAZ@AYRINTIYAYINLARI.COM.TR
0212 512 15 00 EXD.
HOCAPAŞA MAH. DERVİŞLER SOK.
DİRİKOÇLAR İŞ HANI NO: 1 KAT: 5
SİRKECİ, FATİH - İSTANBUL

düşbaz

YARGI
GÜNÜ

Scott Allie için.
Azmi için.

Unutmayın, demokrasinin ömrü asla uzun olmaz. Çok geçmeden kendini harcar, tüketir ve öldürür.

– John Adams

İnsanlar hâlâ iyi niyetli herifin tekinden bahsediyor. Her topluluğun içinde var olan izci ruhlu birinden. Bir papazın yardımcısı, bir öğretmenin gözdesi, sağına soluna bakıp tek eliyle kapattığı ağzından bir şeyler fısıldayarak Güneydoğu Merkez Karakolu'na giriyor. Saat karanlığı geçmiş ve gece yarısını vurmuşken kapüşonu kalkık, kafası eğik, ne hikmetse güneş gözlüğü takan çocuk içeri giriyor. Kendisi Stevie Wonder falan değil. Beyaz sopası da yok yardımcı köpeği de. Fısıldayarak yetkili biriyle görüşüp görüşemeyeceğini soruyor. Nöbetçi polise soruyor. Fısıltıyla "Olacak bir suçu ihbar etmek istiyorum," diyor.

Nöbetçi polis "Kimliğin var mı?" diye soruyor.

Siperliğini olabildiğince aşağı çektiği, kapüşonunu da üzerine geçirdiği bir beyzbol şapkası takmış. Bu keyif kaçıran, endişeli vatandaşın sadece ağzı ve burnu gözüküyor, siyah eşofman üstünün sırtında terden koyu lekeler oluşmuş. Diyor ki: "Bunu sana söyleyecek değilim, tamam mı?" Kafasını iki yana sallıyor. "Hele ki ortalık yerde."

Bu yüzden Bay Nöbetçi Polis, birilerini çağırıyor. Göstere göstere bir düğmeye basıyor, telefonunu alıyor ve tuşlara

dokunuyor; gözlerini güneş gözlüklü çocuktan bir an olsun ayırmıyor, dedektiflerden birinin lobiye inip ifade alıp alamayacağını soruyor. Evet, olası bir ihbar. Memur, çocuğun ellerine bakıyor ama kapüşonlusunun cebine sokmuş olduğu için onları göremiyor. İyiye işaret değil. Memur sürekli kafasını sallıyor. "Ellerini görebileceğim bir yerde tutmak istemez misin?" der gibi çenesiyle işaret ediyor.

Çocuk lütfediyor ama sanki son yüz yıl boyunca işemek hatırından çıkmış gibi ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına veriyor. Arkasındaki sokaktan içeri birinin girmesini beklermiş gibi boynunu uzatıp duruyor. Çocuk tamamen, "Burada böyle açıkta duramam," kafasında.

Bu çocuk, kollarını sabit tutarken belden aşağısıyla sürekli hareket ediyor. *Riverdance* müzikalindeymiş gibi bir hali var ya da porno çekiyormuş gibi. Hani bir porno yıldızı kalçası git gel yaparken kameraya bakan kolunu, o tek kol anlaşılabilir bir utanç duygusuyla olay yerinden kaçmaya uğraşırmışçasına gevşek, geride, felçli gibi tutar ya, öyle. Nöbetçi memur, "Ceplerini boşalt," diyor. Eliyle işaret edip bu doğrucu davutu, havaalanlarındakine eş metal detektör tüneline yönlendiriyor.

Bu Kartal İzci de cüzdanını ve telefonunu çıkartıp plastik kabın içine koyuyor. Uzun bir tereddütten sonra güneş gözlüklerini de. Sıradan Ulusal Güvenlik prosedürü. Çocuğun bakışları gergin. Baş başa verip endişelenen kaşlarının altında mavi gözleri var. Yüzünü öyle buruşturmuş ki bu ifade günün birinde ona kırışıklıklar bahşedecek.

Karakolda patlamayı, ateş etmeyi andıran bir ses çıkıyor, silah sesi gibi ama boğuk, dışarıdan geliyor olabilir. Çocuk yerinden sıçrıyor. Kesinlikle silah sesi.

Gelen dedektif, "Kafan mı güzel, evlat?" diye soruyor.

Çocuk hiç olmayacak birini çırılçıplak bisiklet sürerken arkadan görmüş gibi bakıyor. Sesi uçurumdan aşağı yuvarlanıyor, dibe inerken tizleşiyor. "Cüzdanımı geri alabilir miyim?" diyor.

Dedektif "Her şeyin bir sırası var." Devam ediyor: "Yaklaşan suikastlar için mi geldin?" diyor.

Çocuk, "Biliyor muydunuz?" diye soruyor.

Dedektif, çocuğa olayı başka kime anlattığını soruyor.

Toplumun faydalı bir ferdi olan bu çocuk ise "Sadece aileme," diyor.

Dedektif çocuğa cüzdanını, anahtarlarını, gözlüklerini ve telefonunu veriyor ve telefonla veya mesajla ailesini derhâl buraya, karakola gelmeye ikna edebilir mi diye soruyor.

Dedektif gülümsüyor. "Vaktin varsa bütün sorularını cevaplayabilirim." Kafasını tavandaki kameraya çeviriyor. "Burada değil." Çocuğu, Amerika'nın bu yeni kahramanını betonarme bir koridora yönlendirip yangın merdiveninden indirerek üzerinde Yetkili Personel Harici Girilmez yazan metal birkaç kapıdan geçiriyor. Metal bir kapıya doğru götürüyor. Dedektif anahtarını kilidin içinde çeviriyor ve kapıyı iterek açıyor.

Çocuğun ailesi, yardımına geliyoruz, diye mesaj atıyor. Korkmamasını yazıyorlar. Metal kapının ardı karanlık ve pis kokuyor. Tıkanmış tuvalet kokusu. Çocuk, dedektifin peşinden gidiyor. Ailesi mesajla karakolun girişinde olduklarını söylüyor.

Burası en iyi kısmı. Dedektif ışıkları açıyor. Bu ispikçi, bu gammaz odanın ortasına yığılmış halde bir tomar kanlı kıyafet görüyor. Hemen ardından her kıyafetin kol kısmına bağlı birer el olduğunu görüyor. Sadece kıyafetler, ayakkabılar ve eller var çünkü kafalar ve yüzler yok edilmiş. Uzaklardan, başka bir odadan boğuk bir ses, "Bizi gerçekten birleştiren tek nitelik, birlik olma arzumuzdur..." diyor.

O vakit papaz yardımcımız yardım istemek için dedektife dönüyor ve tek gördüğü suratına doğrultulmuş bir namlu oluyor.

Tespit tertibatı, boruları ve gömülü elektrik kablolarını tarar taramaz kazmaları için talimatı veriyor. Spencer'ın Kiralık Kamyonları'nın kazıcı yükleyicisiyle, kepçesi en büyük olanıyla.

Kazma işlemleri ancak yarılanmışken talim alanından öğrenci olamayacak kadar büyük biri salına salına geliyor. Kadrolu biri. Hint desenleriyle süslü, belden büzgülü pamuk pantolonlardan giyen işgüzar biri. Deri sandaletlerin içine çorap giymiş. Üzerindeki kapüşonluda "Feminist Dediğin Böyle Olur" yazıyor. Bir şeyi kıvırıp koltuğunun altına kıstırmış. Alışılageldik kırlaşmış sakalları ve gözlükleri var. Kır sakallı bağırarak sesini duyurabilecek kadar yakına geldiğinde kolunu kaldırıp el sallıyor. "Bu iş için güzel bir gün," diye de bağırıyor.

Evet, bir de atkuyruğu var. Futbol sahası boyunca aylak aylak ilerliyor. Sırtının yarısına kadar inen atkuyruğunu saymazsak kel. Güneşte parlayan tek bir küpesi var. Göz alıcı elmas bir küpe.

Şartname doksan metreye dokuz metre dikdörtgen bir çukurun kazılmasını gerekli kılıyor. Derinlik üç buçuk metre olmalı, zemin düzlenip altmış santim kalınlığında su geçirmez kille döşenmeli. Üzerine, taban suyuna doğru gelecek olası kaçağı yavaşlatmak için polietilen plakalardan oluşan boşluksuz bir bariyer yerleştirilmeli. Bu alan, suyu içilebilir herhangi bir kuyu ya da açık su yoluna en az dört yüz elli metre mesafede olmalı. Bunlar ülke genelinde kullandıkları değerlere eş, bir değirmende yer alan sıvı muhafaza göletlerindeki değerlere eş, yalnızca Birleşik Devletler Çevre Koruma Ajansı]* normalde zorunlu kılacağı sıkıştırılmış killi toprak eksik.

Kır sakallının koltuğunun altına kıvrılmış olan şey ne mi? Yoga matı. "Ne üzerinde çalışıyorsunuz, beyler?" diye soruyor kır sakallı. Kendisinden aşağı işçilerle vakit geçiren bir profesör o. Rufus diyor ki: "Kampüs düzenlemesi." Bunu gülmeden söylemeyi nasıl başardı kim bilir ama "Fakülte için uzun vadeli bir yeraltı otoparkı," da diyor.

Naylor kahkaha atacakken son anda elini yumruk yapıp ağzına götürerek öksürüyor ayağına yatıyor. Ostermann ona sert bir bakış fırlatıyor.

Profesör, "Bana Brolly deyin. Dr. Brolly," diyor. Tokalaşmak için elini uzatıyor ama ilk anda hiçbirinden karşılık alamıyor. Naylor, Weise'a bakıyor. Rufus elindeki not panosunu kaldırıp üzerindeki kâğıt tomarını karıştırıyor. Ostermann sıkana kadar profesörün eli havada asılı kalıyor.

Rufus, "Brolly... Brolly..." diyerek elindeki kâğıtları karıştırıyor. Parmaklarıyla bir listeyi tararken şöyle diyor, "Siz, 'Ayrıcalıklı Sömürgeci Avrupa'nın Getirdiği Kültürel Emperyalizmin Küstah Mirası' diye bir ders mi veriyorsunuz?"

Profesör adamın elindeki not panosunu işaret edecek şekilde başını sallıyor ve "Neye atıf yaptığınızı sorabilir miyim?" diyor.

Rufus, hiç sektirmeden "Çevresel etki çalışmaları," diye cevap veriyor.

---

* U.S. Environmental Protection Agency'nin (EPA) Türkçeleştirilmiş halidir. (y.h.n.)

Naylor ve Weise sinir bozucu kahkahalar atıyor. Hıyar herifler. Sakinleşip profesyonel bir görünüme kavuşana dek diğer herkese sırtlarını dönüyorlar. Ostermann, "Götlük yapmayın!" diyene kadar kıkırdamaya devam ediyorlar.

Profesörün sakalının ardında kalan yüzü kızarıyor. Yoga matını bir o kolunun bir bu kolunun altına alırken, "Yalnızca üniversitenin Dünya'yı Yaralama Karşıtı Komite'si için çalıştığımdan dolayı soruyorum," diyor.

Elindeki listeye bakan Rufus, "Burada başkan yardımcısı olduğunuz yazıyor," diyor.

Naylor müsaade isteyerek kazıcı yükleyicinin operatörünü, damperli kamyonlar çukuru o taraftan dolduracağı için batı cephesine eğim vermesi gerektiği konusunda bilgilendirmeye gidiyor. Kimse çukurun öyle bir ağırlık altında çökmesini istemez. Weise, elindeki küreğe yaslanıp profesörün dikkatini çekmek için kafasıyla işaret ederek "Kapüşonlunuz güzelmiş," diyor.

Kolunu kaldırıp saati görünecek şekilde bileğini sıyıran profesör göstere göstere saatin kaç olduğuna bakıyor. "Hâlâ amacınızı bilmek istiyorum," falan diyor.

Burnu elindeki kâğıtlara gömülü durmayı sürdüren Rufus, "Ofisiniz hâlâ Prens Lucien Campbell binasında mı? Altıncı kat mıydı?" diye soruyor.

Profesör sarsılmış gözüküyor.

Weise sözü devralıyor, "Gerçek elmas mı?" Profesörün sol kulağına cuk oturmuş, mükemmel duruyor.

Futbol sahasının çimleri, kazının sınırına dek uzanıyor. Çimlerin altında koyu kahverengi yüzey toprağından bir boşluk görünüyor. Onun da altında aha bu kadar bir toprak altı kesiti var, onun altı ise tarih öncesine, dinozorlara falan uzanıyor. İdare binasının oradaki saat kulesinin çanları, saatin dört olduğunu bildirmek için çalmaya başlıyor.

Profesör, çukurun hemen kenarında tek dizinin üzerine çöküyor. Çukur bir yüzme havuzundan derin ve içinde ham çamurdan başka bir şey yok. Bir bodrum katından daha derin. Çamur ve solucanlar var. Dik kenarlar kepçenin dişleri tarafından tırmalanıp çizgi çizgi olmuş. Toprak parçaları kopup kopup çukurun dibine yuvarlanıyor.

Diz çökmüş profesör, çukura doğru eğiliyor. Anlayamayacağı şeye kafa yoruyor, fosil arıyor olabilir. Mezbahaya giden bir domuz kadar aptal, bariz olanı görmeyip yok olmuş bir medeniyetin son kalıntılarını tespit etmeye çalışıyor. Her ne olursa olsun, bütün ömrünü yokmuş gibi davranarak geçirdiği o kapkaranlık her şeye iyice, ağır ağır bakıyor.

Kahvaltılık gevrek kırıntıları, meyve aromalı yara kabukları gibi derisine yapışmıştı. Kırmızılardan bir tanesini tırnağıyla yolup ağzına attı. Gevrek parçası, kalktığı yerde küçük, yuvarlak bir dövme gibi kırmızı bir iz bıraktı. Oğlan gökkuşağı renklerinde bir leopara dönüşecekti sanki.

O sabah Nick, yatağa dökülüp sırtına yapışmış *Froot Loops* marka meyveli mısır gevreği parçalarıyla uyanıyor. Rengârenk yuvarlak lekeler yüzünden çarşafı Bonibon paketi gibi görünüyor. Önceki gece neler olduğunu hatırlamak için yere uzanıp telefonunu alıyor.

Ekranda, "Vereceğiniz bilgiler ödüllendirilir," yazıyor. Bu, gece yarısından birkaç dakika sonra gelmiş bir mesaj. Cevap vermek istediğinde numaranın yanıta kapalı olduğunu fark ediyor.

Telefon çaldığında hâlâ yatakta. Arayan kısmında "Özel Numara" yazıyor. Nick parmağıyla ekrana dokunuyor. "Konuş benimle," der gibi bir hali var.

"Nicolas?" diye bir ses geliyor. Erkek sesi ama Walter'ın sesi değil. Babasınınki de değil. Kulak tırmalıyor, hırıltılı ama terbiyeli. Tanıdığı hiç kimse ona Nicolas diye seslenmez.

Yalan söylüyor. "Hayır, ben Nick'in arkadaşıyım." Çişe gitmesi gerek. Telefondakine, "Nick dışarı çıktı," diyor.

Telefondaki adam, "Kendimi tanıtmama izin verin," diyor. Kulak tırmalayan sesiyle, "Adım Talbott Reynolds. Bayan Shasta Sanchez'in nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?" Hırıltıyla konuşmayı sürdürüyor. "Kendisi var olan en çekici ve güzel yaratıktır."

Nick yine yalan söylüyor. "Yardımcı olamayacağım."

Telefondaki ses, "Büyüleyici Bayan Sanchez'i tanıyorsunuz, değil mi?" diyor.

"Hayır."

"Yakın zamanda polis ya da Walter Baines sizinle iletişime geçti mi?" diye soruyor Talbott denen adam.

Nick olayı kavramaya başlıyor. Walter. Sıçıp batıran Walt. Zavallı, yardıma muhtaç bir ezik. Her aşırı doz alışında ya da araba kazasında aynı şey, hiç sekmez. Walter banyo tuzu çekip de kendi elini yemeye çalıştığında onu acile götüren Nick olmuştu. Daha fenası, bir defasında seksi bir sataniste çakmaya kalktığında da aynı şey olmuştu. Sesindeki öfkeyi gizleme ihtiyacı duymayan Nick, "Öyle birini duymadım," diyor.

Telefondaki ses yankılı geliyor. Bir çukurun içinden arıyormuşçasına gelen sesiyle konuşmaya devam ediyor: Her tür yardımınızın karşılığını fazlasıyla vermeye hazır son derece varlıklı biri olduğumu bilin isterim."

Nick'in parmakları, yuvarlak bir şeye denk gelene kadar çarşafın üzerinde geziniyor. Boyutuna bakılırsa bu, on miligramlık bir Flexeril hapı. Refleks gereği hapı bakmadan ağzına götürüp susuz çiğneyiveriyor. Eğer bu telefon bir uyuşturucu pazarlığı üzerineyse istemese de bu işe bulaşabileceğinden endişe ediyor. Dün gecenin hadiseleri kafasının içinde hâlâ biraz puslu. Çok fazla bekledi, telefonun sinyalini tespit edebilecekleri kadar uzun sürdü beklemesi. Birinin kapısına dayanmasına yetecek kadar uzun sürdü. "Nick'e bırakacağınız bir mesaj varsa alabilirim," diyor.

"Ona deyin ki," diyor ses, diyor Talbott denen adam, "polise gitmesin." Çok kısa bir tereddütten sonra, "Her şeyin birkaç gün içerisinde çözüleceğine emin olabileceğini söyleyin," diye ekliyor.

Kaslarının çoktan gevşeyip rahatladığını hisseden Nick, "Shasta bu sefer başını nasıl bir belaya soktu?" diyor.

Telefondaki ses, bu kalantor moruk, Talbott soruyor: "Adınızı öğrenebilir miyim?"

Ama Nick telefonu kapatıyor. Yataktan sıyrılıp yatak odasındaki perdelerinin arasından bakmak için gözlerini kısıyor. Kapısına dayanan kimse yok, henüz değil. Koluna yapışmış yeşil bir *Froot Loop* parçasını ağzına atıp çiğnerken düşünüyor. Her şeyden önce telefon ekranını aşağı kaydırıp konum bilgisini kapatıyor. Kendisini daha da güvende hissetmek için telefonu çevirip arkasındaki pili çıkartıyor.

Katlanılır sandalyeler sıra sıra dizilmiş fakat yine de kenarlarda ve arkalarda ayakta kalan insanlar var. Sandalyeler, içinde kapalı alanda sinek balıkçılığı yapmayı mümkün kılan yapay şelaleler ve alabalıkla dolu bir nehir bulunan o devasa spor mağazasında duruyor, gelgelelim mesai saati bitmiş yani şelale kapanmış, nehir ise alabalıkları gözden uzak akvaryumlara tıkılmış kuru, fiberglas havuzlar halini almış. Tabiat Ana dükkânı kapatıp evine gitmiş gibi; ortamda ne kuş seslerinden bir müzik ne de bir mus geyiğinin böğürtülerinin kaydı duyuluyor.

Bing ve Esteban, çoğunluğu güneyli çiftçilerden oluşan kalabalığa göz atıyor. Birkaç Arap. Yalnız kurtlardan bir ordu. Seyircilerin diğer tarafında spor salonundaki hödük var, adı Colton bişeybişey, sevgilisi Peggy ya da Polly'le oturuyor. Bir adam kalabalığa dönerek "Köpeklerin kulaklarının neden kesildiğini bilenler el kaldırsın!" diyor.

Daha bir kişi bile cevap vermeye hatta elini kaldırmaya fırsat bulamadan, adam, coşkuyla eski zamanlarda çobanların, yavru köpeklerinin kulaklarını kestiğinden bahsediyor. Enfeksiyon kapmamaları için. Kavga sırasında kurtlar yakalamasın diye. Çobanlar bunun için koyunlarını kırkmakta kullandıkları makasları kullanıyorlarmış. Kestikleri parçaları ateşte pişirip daha vahşi ve acımasız olsun diye aynı köpeğe yediriyorlarmış, yok artık.

Spor malzemeleri satan adam, kalabalığa soruyor: "Kaçınız eski Asur yasalarını bilir?" Cevap alamıyor. İleri doğu atılarak "Peki ya Babil'in yasalara uymayanları kulaklarını keserek cezalandıran Hammurabi Kanunları'nı?" diyor. Daha fazla puan toplamak amacıyla Kral VIII. Henry'nin, on altıncı yüzyılın sokak serserilerini kulaklarını keserek cezalandırdığından bahsediyor. Bir de Amerikan yasalarının 1839 yılı gibi ileri bir vakte kadar halkı isyana teşvik eden ve ahlaki suç işleyenlere ceza olarak kulaklarının kesilmesine izin verişinden.

Demek istediklerini iyice anlatabilmek için, "Savaş kavramı ortaya çıktığı günden beri paralı askerlerin ödemelerini alabilmek için kulak toplaması sizi hiç şaşırtmamalı," diyor.

Bing elini kaldırıp, "Kanlı oluyordur," deyiveriyor.

Spor malzemeleri satan adam kafasını iki yana sallayıp, "Eğer..." diyor, insanları bekletmek için işaret parmağını havaya kaldırıyor, "...kurbanınız ölmüşse olmaz."

Kafa derisi toplamanın en büyük avantajının, yükte hafiflikleri olduğundan bahsediyor. Toplaması da taşıması da kolay. Kötü yanı işin pisliği. Aynı şey kalp için de geçerli. Kalbi sökmek uzun sürüyor. Kulaklara gelecek olursak onlar bu iş için ideal. Özellikle de sol kulak.

Kulaklar çok sayıda da olsa taşınabiliyor. Saklaması kolay. Yüz tane kulak, bir kese kâğıdını anca doldurur. Bu da üç yüz bin muhtemel oy anlamına geliyor. Pratikte kendi partini bile kurabilirsin.

Spor malzemeleri satan adam, başını hafifçe seyircilere doğru çeviriyor ve "Tutun," diyor.

Kulağını kastediyor. Esteban etrafına bakınıyor. Kimsenin tuttuğu falan yok. Kendisi öne doğru atılıp adamın kulağını kavrıyor. Kulak eline sıcak ve esnek geliyor. Adam, "İyice çekiştir," diyor. O zamanki usulü onlara iyice belletiyor. Sadece sol kulak para ediyor. *Sol.* Sadece listedeki kulaklar. Rastgele DNA testleri yapılıyor ve eğer listede olmayan bir kulak getirdiğiniz anlaşılırsa kendinizi idam cezasıyla karşı karşıya buluyorsunuz. Kulaklar takas edilemiyor ya da satılamıyor ve sadece toplayan kişi tarafından oy puanı karşılığında teslim edilebiliyor.

Spor malzemeleri satan adam, boğa güreşçileri üzerine uzun uzadıya konuşuyor. Kulakların, vücudun ısı yayıcısı olduğunu anlata anlata bitiremiyor.

Esteban orada durmuş, adamın kulağına bir tomar paraymışçasına tutunuyor.

Ek olarak kulakların dayanıklı olduğunu söylüyor adam. "Birini kafadan vursanız bile kulak –onu bulmak için bir süre aramanız gerekse de– sağlam kalacaktır. Hâlâ kulağını çekmekte olan Esteban'a dönüyor, "Yerine dönebilirsin," diyor.

Spor malzemeleri satan adamın anlattığına göre kulak büyük ölçüde dış kısımdan, kulak kepçesinden oluşuyor ve burası da esnek bir kıkırdaktan meydana geliyor. Kulağı oluşturan bir diğer kısım ise kan ve lenf akışı sağlayan kıkırdak zarı. Yani kulağı kesmek, lastik dilimlemek kadar kolay.

En iyi yöntemin, dış kulak kanalının bağlantı noktasından kulak memesine doğru kesmek olduğunu söylüyor.

"Eğer lastik kesebiliyorsanız kulak da toplayabilirsiniz," diyor.

Spor malzemeleri satan adam, insanların keskin kenarlı, fiks on santimlik, kabzası tam bir bıçağa ihtiyacı olduğunu iddia etmeye geçiyor. Süslü deriden, kemikten ya da ahşaptan yapılma değil tutması kolay polimerden bir kabza. Onun işi bu işte: Bir şeyler satmak. "İhtiyacınız olan şey yüksek karbonlu paslanmaz çelik." Yarım kabzalı olmaz. Öyle bıçaklar kırılma eğilimi gösteriyor. Katlanabilir bıçaklar kırılıyor. "Bir adam, dilediği bütün kurbanlardan kulak toplayabilir ama bıçağı kırıldıktan sonra ödülün ne önemi var?"

Spor malzemeleri satan adam devam ediyor: "Gün olur, insan mutfak bıçağını kullanır ama birinin kulağını kestiğiniz bir bıçakla eve gidip tavuk kesebilir misiniz?"

Esteban, yüksek, çok yüksek bir sesle "Amin!" diye bağırıyor. İzleyenler gülüyor.

Esteban'ın beyninde fırtınalar kopuyor, hepsi birer savaşçı krala dönüşecekmiş gibi düşünüyor. Ona göre erkeklerin büyük bir kısmı birlik olmayacak. Erkekler serbest çalışır, tıpkı eski zamanlardaki kiralık şövalyeler gibi. Tipik bir adam, hedefini vurup kulağını toplama işini kendi başına yapmaya çalışacaktır. Farklı işler onu sürekli alet değiştirmek zorunda bırakır. Bu da onu yavaşlatır. Esteban'ın çözümü işleri uzmanlığa göre dağıtmak. Bing keskin nişancı. Bu yüzden hedefi o indirecek, ganimeti de Esteban toplayacak. Birlikte tam bir atıcı-toplayıcı ikilisi onlar. Birlikte, sonsuza dek var olacak muzaffer bir hanedanın temelini atabilirler. Onların çocukları ve çocuklarının çocuklarının çocukları kraliyet ailesinden olduklarından taç giyecekler.

Hayatlarını faydalı bir şeyde kullanmak için son şansları bu Yazgı işi. Onların hayatı Nat Turner'ın isyanına ya da John Brown'ın saldırısına benziyor. Bir miras. Yeni Haçlı Seferleri'nin, o Tek Günlük Haçlı Seferi'nin zamanı geldiğinde araziyle ödüllendirilen şövalyelerinkiyle kıyaslanabilecek haklar iddia edecekler. Ama güç, paradan da araziden de daha uzun ömürlüdür o yüzden istedikleri şey, bu güç olacak. Kraliyet kanından olacaklar. Bir kese kâğıdı dolusu kulakla tarihteki yerlerini alacaklar. Esteban, Bing ve onların soyundan gelenler, yüzyıllar boyunca çok kudretli bir ulusu yönetecekler.

Sandalyesine dönen Esteban, ceketinin cebinden bir mendil ve bir tüp kakao yağı çıkarttı. Artık şık bir yırtıcıydı o. Eğer ikinci el eşyalarla ve milletin artıklarıyla geçen bir yaşama veda etmek istiyorsa adamın kulağının elinde bıraktığı kir kokusundan kurtulması gerekiyordu.

Shasta arkasına dönmedi. Okuldaki çocukların iki ders arası koridorda peşine takılmasına, gözleriyle bembeyaz kıvrımlarına tecavüz ederken, "Bir tur binelim, Shasta!" laflarıyla da kulaklarına tecavüz etmesine alışıktı. Bu taşkın dangalaklar, "Zirveye çıkmaya ne dersin, Shasta?" diye bağırıyordu.

Kızın rastalarını çekip "Shasta! İzin ver de ormanına gireyim!" diye haykırıyorlardı.

Bunun üzerine arkasını döndü. Konuşanın Walt olmasını umuyordu. Sesi Walt'unkine benziyordu ama arkasını dönüp baktığında bağıranın nefesi yanmış parti kâsesindeki ucuz ot gibi kokan hapçı tiplerden biri olduğunu gördü. Oğlan, dilini çıkartıp dudaklarını büzerek onu zorla öpmek için Shasta'ya doğru atıldı.

Esrarkeş, "Seni özleyeceğim, Shasta," dedi.

Kafası karışan kadın, "Bir yere gittiğim yok ki!" dedi ve oğlan kıçına şaplak atmaya çalışırken kenara kaçtı.

Sonra gidecek olanın o olduğunu fark etti. Bu zavallı hapçı ölecekti.

Okuldaki bütün çocuklar acı verici, berbat ve korkunç ölümlerle yüzleşecekti.

Zavallı herif. Hepsine acımak gerekiyordu.

Shasta burada, Oregon Üniversitesi'nde tacizler ne kadar yoğunlaşırsa yoğunlaşsın kadın bu tacizleri ciddiye almıyordu. Shasta bu oğlanların, taytının üzerinden etini çimdiklemeye çalışanlarının bile bu hareketleri yalnızca ödleri koptukları için yaptığını biliyordu.

Siyasette Örüntüler dersini veren Dr. Brolly bunlardan bahsetmişti.

Yeni başlayan bütün birinci sınıflara, kafadan kontak bir Almanın kitabını mercek altına aldığı bir modül anlatırdı. Çokbilmiş bir akademisyen olan Gunnar Heinsohn, tarihteki tüm politik

çalkantıların sebebinin genç erkeklerin fazlalığı olduğunu söylüyordu. Bilgili Alman bu duruma "Gençlik Patlaması" adını veriyordu. Bu konuyu anlatmak Dr. Brolly'nin heyecandan nefesini kesiyordu. Temel fikir şuydu: Eğer nüfusun en az %30'u 15-29 yaş arası erkek bireylerden oluşursa aman dikkat!

Bu genç erkek fazlalığı, nispeten iyi eğitimli ve iyi beslenmişse itibar peşinde koşuyor ve bu arayışta yıkıma sebep oluyordu. Gunnar, aç insanların bilinirlik peşinde olmadığı görüşündeydi. Benzer şekilde, cahil oğlanlar da tarihin onları görmezden geldiğinin asla farkına varmayacaktı. Ama bu gençlik patlaması beslenmişse, iyi beslenmişse ve eğitilmişse açgözlü ve ilgi budalası bir kurt sürüsüne dönüşecekti.

Dr. Brolly'nin vermekten en keyif aldığı örnek, 1484 yılında İspanya'da gerçekleşiyordu. O sene Papa VIII. Innocent, her türlü doğum kontrol yönteminin ölümle cezalandırılacağını söylüyor ve ortalama bir İspanyol ailesindeki çocuk sayısı ikiden yediye çıkıyordu. Sadece ilk doğan erkek çocuğun miras hakkı vardı. Kız çocukları, o tarihte çok da bir şey beklemiyor fakat ilave erkek çocuklar itibarı, gücü, tanınırlığı ve sosyal statüyü arzuluyordu. Örneği meydana getirenler, kendilerine *secundones* yani "ikinciller" adını veren sayısı artmış bu erkek evlatlardı. Kristof Kolomb'un ikinci seferiyle birlikte Yeni Dünya'ya taşan ve masum Mayalarla Aztekleri köleleştirip yağmalayan *conquistador** lejyonlar haline gelen bu adamlardı. Eğer Vikipedi'nin güvenilir bir kaynak olduğunu varsayarsak Gunnar Heinsohn 1943 yılında Polonya'da doğmuştu, bu da onu resmi olarak ihtiyar moruğun teki yapıyordu. Dağınık sarı saçları ve havalı Avrupalı ismine rağmen Shasta için seksiliği yalnızca orta seviyedeydi.

Tarih boyunca, diye anlatıyordu Dr. Brolly, taşkın genç erkeklerden meydana gelen bu tip şişmiş nüfuslar, hükûmetleri devirmiş ve savaşlar çıkartmıştı. On sekizinci yüzyılda, Fransa, yiyecek talebini artıran bir nüfus patlamasıyla yüz yüze gelmişti. Fiyatlar fırlamış, halk ayaklanmış ve bıkmış usanmış genç nüfus, XVI. Louis'nin aristokrasisini devirip Marie Antoinette'in mücevherli kellesini uçurmuştu. Aynı şey Bolşevik Devrimi

* İspanyolca fatih anlamına gelen kelime. İngilizcede de aynı şekilde kullanılır ve 16. yüzyılda Amerika kıtasını bilhassa Meksika ve Peru'yu fetheden İspanyolları işaret eder. (y.h.n.)

için de geçerliydi. Bu devrim kendilerine miras olarak en ufak bir tarım arazisi kalmayan bir ikinci oğlanlar akını tarafından ateşlenmişti. Japonya 1930'larda Nanking işgalini kışkırtan bir gençlik patlamasını deneyimledi. Buna karşılık olarak da Çin'de patlayan genç erkek nüfusu, Mao'nun devrimine güç verdi.

Shasta bütün detayları kafasına yazmıştı. Belli ki insanlık tarihindeki kötü olayların hepsi, manita olma potansiyeline sahip, fazlalık durumunda bir grup genç ve tatlı erkeğin başının altından çıkmıştı.

Dış İlişkiler Konseyi verilerine göre 1970 ve 1999 yılları arasında, halk içerisindeki çatışmaların yüzde sekseni, nüfusun yüzde altmışının otuz yaşın altında olduğu ülkelerde gerçekleşmişti! Günümüzde gençlik patlaması denen şeyi yaşayan altmış yedi ülke bulunuyordu ve bunların altmış tanesi sosyal kargaşa ve iç huzursuzluktan mustaripti.

Toplumsal Cinsiyetin Genellemeleri dersi veren Bayan Pettigrove da Brolly'le işbirliği yapıyormuşçasına dersinde, erkek nüfusunu toplayan her çatışmanın, erkeklerin toplumsal değerini artırdığından bahsediyordu. Bu da ataerkilliğin yeniden doğuşunu tetikliyordu. Seçecek daha az erkek kalınca, kadınlar erkek delisi oluyor ve pantolon giyen her şeyin önünde hizaya geçiyordu.

Oregon Üniversitesi'ndeki erkek öğrenci topluluğunun neden küstahça ve yüksek sesle çalım attığını ama gizliden gizliye de korkudan ödünün patladığını anlamak için fazla beyin gücü gerekmiyordu. Birleşik Devletler'in Ortadoğu'yla savaş ilanını onaylamasına sadece birkaç gün kalmıştı. O bölge kendi genç erkek patlamasıyla boğuşurken Amerika Birleşik Devletleri de muhtemelen dünya tarihinin en büyük erkek patlamasına sahip Y kuşağının hiperaktivite ve statü talepleri ile mücadele ediyordu.

Bayan Lanahan, Hayvan Dinamiğinin Biyolojisi dersinde, onlara PETA ya da başka biri tarafından çekilmiş, hayvan haklarına dair bir video izletti. Videoda bir kanatlı hayvan çiftliğinde yumurtadan henüz çıkmış, süper sevimli civcivlerin cinsiyetlerine bakılıyordu. Bebek tavuklar sıcak lambaların altına yerleştiriliyor ve yiyecekle su alıyordu. Bebek horozlar ise karanlık bir bacadan aşağı atılıyordu. Bir konteynerin içine istifleniyorlardı; bu konteyner öyle derindi ki horozlar pofuduk, tıklım tıklım

bir yığına dönüşüyor, her bir civciv hayatta kalma mücadelesi veriyordu. Bir forklift, konteyneri çorak bir tarlaya götürüp boşalttı. Orada canlı ve ölü bütün erkek civcivler organik gübre olarak toprağa gömüldü.

Sınıftaki genç erkekler, dışarı göz atan bu çok sayıda Paskalya şirinliği konteynerden aşağı dökülürken uluyarak kahkaha attı. Bu ufak, sarı ve pofuduk topçuklar çorak toprakta korkmuş ve üşümüş bir halde sendeledi. Kaşla göz arasında dev traktör tekerleri ve çiftliğin harman dövme makineleri bu yeni doğmuş şirinliklerin tamamını un ufak etti.

Oğlanlar güldü. Shasta komiklikten değil o civcivlerden farkları olmadığı için güldüklerini biliyordu.

Bu gençler, hükûmet kaleminin tek bir darbesiyle hayatları sona ermek üzereyken resim dersinde kolaj yapmayı ya da beden eğitimi dersinde salon danslarını öğrenmeye nasıl odaklanabilirdi ki?

Bu durumdan herkes haberdardı. On sekizinci doğum günleri onları ölüme mahkûm etmişti.

Politikacılar her zaman erkek fazlalığıyla böyle baş etmişti. Bu durum Shasta'yı gerçekten üzüyordu. Çok üzüyordu. Bu ağzı bozuk atletlerin, torbacıların ve ineklerin hepsi aslında yürüyen birer ölüydü. Savaş ilanı onaylanır onaylanmaz Y kuşağı erkeklerine elveda, güçlü ataerkil düzene merhaba denecekti.

Koridorda Shasta'nın peşine takılarak sutyeninin kopçasını çekmeye çalışan ve onu cinsel imalarla dolu hakaretler yağmuruna tutan oğlanların hepsi askerlik için kayıt altına alınmıştı. Birçoğu, düşman savaşçıların mermilerinin tecavüzüne uğramak üzere uzak diyarlara gönderilecekti.

Bu yüzden Shasta ne zaman bu tacizlere sinirlenmeye başlayacak gibi olsa çoğunun yakında kendileri gibi gürültücü ve ikincil Ortadoğulu oğlanlarla birlikte ezilip kurak kum tepeleri altına gömüleceğini düşünüyordu. O, ödevden ödeve koştururken erkek akranları askere alınacaktı. Kasları ve sivilceleri, yumurtadan yeni çıkmış yavru horozların sırf yanlış cinsiyetten doğma suçunu işledikleri için canlı canlı gömülmesi misali, tank paletleri altında ezilecek ve kara mayınları tarafından çığlık atan parçalara ayrılacaklardı.

Shasta ise sosyal hizmetler alanında lisans yapıp uzun ve zengin bir yaşama adım atacaktı.

Her Anma Günü'nde yakasına bir gelincik rozeti takmayı da unutmayacaktı.

Arkasından biri fısıldayarak "Shasta..." dedi.

Bir diğer tacizciyi azarlamak üzere arkasını döndü ama yanılmıştı. Seslenen Nick'ti. Tek seferlik kırığı. Nick, paramparça olup kanlar içinde ölmeye giden bir asker olarak geçireceği başarılı kariyeri için Fizik ve İleri Matematik derslerini almasına gerek olmadığını düşünerek ilk dönemin sonunda okulu bırakmıştı. Onu görmek güzeldi.

Yüzündeki solgun ve yarım ağız gülümsemeye bakılacak olursa o da Shasta'yı gördüğüne sevinmişti. Oğlan o anın vıcık vıcık ve romantik bir şeye dönüşmesine izin vermeden sordu: "Yakın zamanda Walter'ı gördün mü?"

Walt, Shasta'nın şimdiki kırığıydı. O da okulu bırakmıştı. Starbucks'ta çalışıp üç kuruş para kazanıyor ve kendisine bırakılan o kısacık, kıymetli ömrün tadını çıkartmaya çalışıyordu. Hayır, kız onu görmemişti. Onu en son bir gün önce, toplumun tabanında gerçekleşen toplu bir katliama ilişkin bir komplo teorisi üzerine hararetli bir şekilde konuşurken görmüştü.

"Her şeyden önce," dedi Nick, "polis soracak olursa beni görmedin." Kızı elinden tutup okulun güney merdivenlerinin altındaki boş bir depoya çekti. "Shasta, şekerim konuşmamız lazım," diyordu. Elini uzatıp kızın yüzüne düşen saçlarını geri çekti. "İnan bana sana tecavüz etmeyeceğim."

Shasta kendisini depoya çekmesine izin verdi.

Gregory Piper ikinci tur seçmelerine çağrılmıştı. Menajeri çok heyecanlanmıştı. Talbott Reynolds adında bir karakter için seçmelere katılıyordu. Savaşçılardan ve bakire kızlardan oluşan yakın gelecekteki bir ütopyayı yöneten kurgusal bir hükümdar olan Talbott yolsuzluğa tenezzül edecek biri değildi. Karakter ölümsüzdü, bir tür siyasi azizdi. Yapım aşamasındaki bir dizinin pilot bölümünün başrolüydü.

Projenin kulağa kesinlikle bok gibi geldiğini söylemeye bile gerek yoktu. Tamamen sahte olan bir diğer karakter işte. Piper iç çekti. Ne olursa olsun vitrine çıkıyordu. Yüz yüze görüşecekti.

Neredeyse bir yıldır ne bir reklam filmi ne de bir çizgi film seslendirmesinde çalışmıştı ve evinin borcu boyunu cidden aşmıştı.

Gerekirse kariyerini hüzünlü, bağımsız yapımlara, kanallar tarafından asla satın alınmayan pilot bölümlere teslim ederdi. Yasallaştırılmış esrar parasıyla finanse edilip ana ışıkla lens filtresinin farkını bilmeyen sinema okulu amatörlerine yaltaklanırdı. Böylece kendisini, tekrar tekrar her sahnenin önüne geçip kameramana tavsiyelerde bulunur ve yönetmene, başrol oyuncularının konumlandırılmasıyla bir karşı anlatı imasını nasıl sağlayacağını öğretirken bulurdu.

Kabul etmek gerekir ki bugünün işe alım ekibi, Hollywood'un alışıldık aykırı tiplerinden bile bir tık beter görünüyordu. Elini sıkan adamlar nasırlarıyla avucunu aşındırdı. Ter kokuyorlardı. Her aktörün meziyetlerini yüksek sesle tartışırken katlanır masada kutu kutu bira içiyorlardı. Tırnaklarının içi pisikle doluydu ve hiçbir cerrah, güneşten zarar görmüş asık yüzlerindeki kırışıklıkları yok etmek için cilt dolgusu yapmamış ya da germe işlemi uygulamamıştı.

Cast direktörünün adı Clem'di. Sadece "Clem". Eklemleri kurumuş kan kabuklarıyla kahverengiye dönmüştü ve adam oyuncu yönetmeninden ziyade bir sendika temsilcisine benziyordu. Clem, Piper'ın manikürlü elini sıktı ve ona seçmelerde kullanılacak senaryoyu uzattı. Piper'ı, başkana açılan ateşi konu edinen bir kablolu televizyon belgeselinde Ronald Reagan'ı oynarken görüp performansını beğenmişti. Clem, elini iyice sallayıp coşkuyla, "Harikaydın, karnını tutup da iki saat boyunca ölmeyişin yok mu!" dedi.

Kırık bir burna ve kel kafasının iki tarafına yapışmış lahanaları andıran yaralı kepçe kulaklara sahip bir adam yanlarına yaklaştı ve kendini görüntü yönetmeni olarak tanıttı. Adı LaManly'ydi. Kimse soyadını söylemedi. LaManly'nin abuk sabuk bir aksanı ve kalın boynunun yan tarafında gamalı bir haç dövmesi vardı. LaManly, Piper'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Güzel kıyafet," dedi.

Oyuncu seçmeleri için gelecek kişilerden, Amerika Birleşik Devletleri'nin liderine yakışır bir şekilde takım elbise giyip kravat takmaları istenmişti. Taranmış saçlar, cilalanmış ayakkabılar. Piper da bu isteği ciddiye alıp tek sıra düğmeli, *Savile Row*

marka en iyi takım elbisesini çıkarmıştı. Rakiplerini şöyle kısa bir değerlendirdikten sonra sırf bu takımla bile rolü alabileceğinden emin oldu. Seçmelere katılmak üzere gelen diğerleri, aşk filmlerinin, eski şaşaalı günlerini geride bırakmış başrolleriydi. Uzun ince çeneleri ve çıkık alınları üzerinde yükselmiş yakışıklı adamlar. Bunlar donuk adamlardı ve donuk rollerde uzmanlaşmışlardı: Yargıçlar, avukatlar, aile hekimleri.

Biri adını seslenince Piper, kamera karşısındaki yerini aldı. Kameranın yanındaki üçayağın üzerinde bir afiş duruyordu. Elle yazılmış cümleler, "Aşağıdakileri Okuyun" başlığı altında bir liste gibi dizilmişti. Yardımcı yönetmenlerden biri, odağı kontrol edermiş gibi gözünü kadraja dayadı. Tek eliyle Piper'ın yana doğru yarım adım atmasını işaret etti. Adamın üzerinde düğmeleri iliklenmemiş, ekoseli, pazen bir gömlek vardı ve kadrajın üzerine eğildiğinde gömleği açılıp lekeli bir atletle içinde tabanca olan bir omuz askısını gözler önüne serdi.

Yardımcı yönetmen, güdük işaret parmaklarından birini uzatıp elini etten bir silaha çevirerek başlamasını işaret etti. At hırsızı kılıklı çekim ekibi, yanındaki masaya yerleşip Piper'ı monitörden seyretti.

Piper en iyi Reagan taklidine başvurarak "Sevgili yurttaşlarım," diye başladı, "sizlere yeni hükûmetinizin başkanı olarak sesleniyorum." Reagan taklidi yapmanın sırrı, sesine hafif bir hırıltı vermekti. "Tarih boyunca güç, hep kazanılan bir şey olmuştur." Bir diğer Reagan kuralı, kelimeler arasında duraklamanın çok önemli olduğuydu; bu duraklama ağızdan çıkan kelimelerin kendisinden bile daha önemli olabilirdi.

"Tarihe bakıldığında güç," diye devam etti Piper, "gücünü gösterenlere mükâfat olarak verilmiştir. Sadece en iyi savaşçılar taçlandırılmıştır."

Piper çenesini, neredeyse belli olmayacak ölçüde eğdi. "Şimdilerde ise politika, gücü bir popülerlik yarışması olacak kadar ayağa düşürüyor." Gözleri, öne eğdiği başı altında kısmen gizlenmişken yukarı bakarak küçümseyişini ima etti. Gözleri yok olup gidecek kadar derinlere gömülmüş bir mağara adamının tehditkâr kınayışı.

Sıralarını bekleyen oyunculardan oluşan ufak grup bu performanstan çok kıymetli bir ders çıkartabilirdi. Piper, Lear'ı oynamıştı. Hz. Musa'yı oynamıştı.

"Bugüne kadar," dedi, "modern liderler bulundukları konumu elde edebilmek için savaşmak yerine adeta pezevenklik ettiler." Kelimelerin iyice işlemesi için durdu.

"Sanayi Devrimi'nin başlamasıyla birlikte," dedi Piper. Bu, ustalık ve dikkat isteyen bir geçişti. Daha iyi bir metin yazarı, daha pürüzsüz bir geçiş sağlayabilirdi ama işini bilen bir aktör, kötü yazılmış metinlerdeki kusurları her daim düzeltebilirdi. Genelde bunu yalnızca açılış cümlesini tekrarlayarak yaparlardı. Dolayısıyla o da şöyle dedi: "Sanayi Devrimi'nin başlamasıyla birlikte küresel güçler, insanlığı büyük çaplı bir tektipleşmeye zorladı."

Piper gözlerini kameradan ayırmadan bu tekrarlama detayının işe yaradığını hissedebildi. Cast direktörü başını sallayıp önündeki senaryoya bir not düştü. Diğer iki adam, bir yapımcıyla senarist, karşılıklı gülümseyip kaşlarını kaldırdılar. Sabırsızlıkla yere vurulan ayaklar yoktu. Kimse parmaklarını masada tıkırdatıp durmuyordu. Yönetmen bile ağzına tıkıp durduğu çöreği çiğnemeyi bırakmıştı.

Piper devam etti: "Bizler, hayatımız boyunca tektipleştirilmiş zaman dilimleri, sıcaklık ve mesafe ölçüleri, istenen davranış kuralları ve onaylı ifade biçimlerinin tahakkümü altında yaşadık..." Burada cümlenin yarım kaldığı yoktu ama Piper akabinde gelen bölümün etkisi daha büyük olsun diye öyle bir eklemede bulundu, "...bu evrensel teamüller, hep hayatımızdan çaldı."

Burada yeni bir geçişi işaret etmek için gülümsedi. Kameradaki dijital sayacı izledi. Bunun dört dakikada sonuca bağlanmasını istiyorlardı ve Piper, hedefi tam tutturacaktı.

"Günümüzün kahramanca eylemleri, bizi bu uzun süredir var olan teamüllerin tahakkümünden kurtardı." Aktardığı mesaja Roosevelt'in kamp ateşi sohbetlerindeki* neşeyi katmak için her kelimeyi ağır ağır söyledi, esnetti ve her birinin tadını çıkardı. "Bugünden itibaren, ulusumuzu yönetecek kişiler, kahramanlıklarını ispatlamış kimselerdir."

---

* Roosevelt'in kamp ateşi sohbetleri, 1933 ve 1944 yılları arasında Franklin D. Roosevelt tarafından radyo aracılığıyla yapılan konuşmalara verilen bir isimdi. Konuşmaların bu isimle anılmasının sebebi başkanın basın sözcüsü olan Stephen Early'nin yaptığı bir açıklamaydı. Early, Roosevelt'in dinleyicileri kamp ateşi çevresinde oturan kimseler olarak düşünmekten keyif aldığını söylemişti. (y.h.n.)

Piper'ın yükselip alçalan sesi küstah bir tona büründü; tamamen Hyde Park'ın kendi beğenmiş beyefendileri gibiydi, dinleyicilerinin sahip olması muhtemel korkuların hiçbirini önemsemiyordu. Konuşmanın iyice vurucu olması için JFK tarzı süslü kelimeler kullanarak konuşmaya ve ortama heyecan kattı.

"Bu yeni liderler, bizlere her şeyi vermiş olan savaşçılardır," dedi hafif bağırarak. "Gelecek nesillerde bu kurtarıcılar, ulusumuzun yeni özgürlük rotasına yön vereceklerdir."

Piper, bu kelimelerin bir anlam ifade etmeleri gerekmediğini biliyordu. Sadece olumlu bir duygusal tepki yaratmaları lazımdı.

"Bu büyük günden itibaren," diye buyurdu. Sesi sanki Rushmore Dağı'ndaki granit heykellerin birinin ağzından çıkıyordu. Gettysburg Hitabesi gibi tarih boyunca yankılanıyordu sanki.

"Bu büyük günden itibaren küresel standartların bize dayattığı yeknesaklaşmayı ve ahmaklaşmayı reddediyor ve hayatlarımızı..." Piper büyük bir duygu seline kapılmış gibi duraksadı. "Kimliğimizi ve egemenliğimizi yeniden inşa etmeye adıyoruz."

İyi bir oyuncu metne sadık kalır.

Büyük bir oyuncu ise nerede doğaçlama yapacağını ve yazarın gözden kaçırdığı bir şeyi nasıl vurgulayacağını bilir. Senaryonun dışına çıkmak bu işi ya mahvedecek ya da parlatacaktı.

Piper kameraya bir Lyndon B. Johnson bakışı atarak doğaçladı: "Kıymette kalıcı herhangi bir şey yaratmadan önce, kendimizi yaratmalıyız."

Doğrudan kameraya bakmaya devam ederek "Hepinize teşekkür ederim," diye ekledi.

Tamı tamına dört dakika.

Oda alkıştan inledi. Kaba saba ekip üyeleri ayağa kalktı ve botlarını yere vurarak ıslıklar çaldı. Piper'ın rakibi olacak aktörler bile seçmeye katılmak için sıralarını bekledikleri kenardaki yerlerden istemeye istemeye zaferini alkışladılar.

İlkel davranışlara sahip cast direktörü Clem öne atıldı, etli yüzü bir gülümsemeyle taçlanmıştı. Piper'ın sırtına vurup, "Kendimizi yaratmalıyız dediğin kısım... tek kelimeyle harikaydı," dedi. Elindeki çıktıyı uzatıp yerdeki şeridi kastederek "Yerinden ayrılmadan önce..." diye devam etti, "bunu da kameraya doğru okuyabilir misin?"

Clem kaba, yaralı parmaklarıyla beyaz bir kart dizisi uzattı. Üzerinde tek bir cümle yazıyordu. Piper kartta yazan kelimeleri okudu ve kartı geri verdi. Haşin bakışlarını kameraya dikti ve okuduğu kelimeleri tekrarladı:

"Boş yere aramayın, liste falan yok."

Kameranın arkasındaki yönetmen, "Sonraki cümle," dedi.

Piper, "En iyi kurşungeçirmez yeleğiniz bir gülümsemedir!" diye okudu. Hareketsiz görüntüler üzerinde çalışan bir fotoğrafçı gözünün kenarında durup fotoğraflar çekti.

Yönetmen emretti: "Devam et. Sonraki cümle."

Piper cümleyi okumadan önce gözlerini kısıp kameraya bilge bir bakış attı. "İlahi güç, kendisini bize kanıtlamak için sürekli bir savaş vermektedir."

Bir bağlamdan yoksunken olabilecek en iyi performansını sergiledi. "Barış talep edenler, halihazırda gücü elinde bulunduranlardır."

Bu şovence sloganlar listesini ezberleyene ve okumayı bırakana kadar ona tekrar ettirdiler. Artık ezberden okuyordu. Ayak işlerine bakan bir eleman bir an duraksamadan ona büyük, mavi-siyah bir kitap verdi. Sehpalara konan ve genelde parlak sanat eserleriyle dolu olan pahalı kitaplarla aşağı yukarı aynı boydaydı. Kapak, yaldızlı harflerle yazılmış başlık hariç boştu. *Yazgı Günü*, Talbott Reynolds. Onun karakteri. O, kitabı açık tutarken fotoğrafçı her açıdan ve mesafeden fotoğraflarını çekti.

Kimse alkışlamadı ama kafalarını sallayarak ciddiyetle tasdik edişlerinin verdiği hissiyat tüm odayı kapladı. Piper durduğu yerden ayrılmadan önce yönetmen, ilk sayfadan da bir şeyler okumasını istedi.

Piper metni inceledi. Sayfanın tepesinde büyük harflerle şöyle yazıyordu: "Karşılıklı Bağımlılık Bildirgesi."

Protesto eden kimse yoktu. Hükûmet Konağı'ndan Washington Anıtı'na kadar uzanan National Mall, protestocularla dolu olmalıydı. Rasgele hareket eden, slogan atıp ellerindeki dövizleri sallayan hippi sürüsüyle. Milyonlarca savaş karşıtı göstericiyle. Senatör Holbrook Daniels'ın Hart Senato Ofis Binası'nın beşinci katında bulunan ofisindeki telefonlar durmadan çalmalıydı ama

telefonlarda ses seda yoktu. Personelin, senatörün e-posta kutusuna düşmesini beklediği milyonlarca öfkeli e-postadan eser yoktu.

Hayır, görülen tek hareketlilik, küçük bir grup inşaat işçisinin faaliyetleriydi. Senatör Daniels, yüksekteki penceresinden onların geniş bir çukur kazışını izledi. Bu, aşağı yukarı uç uca eklenmiş iki olimpik yüzme havuzu boyutlarında bir çukurdu. Bu inşaat, First Caddesi ile Hükûmet Konağı merdivenleri arasında kalan çimenlik alanda gerçekleşiyordu.

Kazma işini aptal, mavi yakalı sersemler yapıyordu, senatör onlara neredeyse acıyacaktı. Binanın içindeki, masrafları halk tarafından karşılanan klimalı özel odasında deri koltuğuna kuruldu. Kendileri olmasa da oğulları yakında ölecekti. Oğulları ve torunları ya da yeğenleri. Çırakları ve kalfaları. Bir neslin fazlalık olan erkekleri.

Ulusal Savaş Kararı'nda verilecek oya sadece sayılı günler kalmışken kızgın ve korkmuş Amerikalılar kapısını yumrukluyor olmalıydı. Bunu yapan yoktu. Sessiz tek ofis onunki değildi. Binadaki tüm ofisler bir kilise gibi sükûnete gömülmüştü. Asistanları ve memurları, telefon santralini ve bilişim departmanını kontrol etmişti. Telefonlar da sunucular da çalışıyordu.

Yapabildiği en iyi tahmin, Amerikalıların, kişisel kimlik politikalarının fay hatları boyunca fazlaca parçalanmış olduğuydu. Görünüşe göre birilerinin kolları sıvayıp can vermeye mecbur kılınacak olması kimsenin umurunda değildi. Son zamanlarda güdülen politikalar, genç erkekleri toplum içindeki düşmanlar –tecavüz kültürünün failleri, okullarda ateş açanlar ve neo-Naziler– olarak etkili bir şekilde damgalamıştı ve medya tarafından korkutulan Amerikan vatandaşları da bu çürük elmaların ayıklanacak olmasından gayet memnundu.

Ana akım medya, devlet tarafından verilen, askerlik çağına gelmiş gençleri şeytanlaştırma görevini yerine getirerek bu gençlerin askerliğe alınmalarının yolunu yapmıştı.

Bu hafta bitmeden, göreve seçimle gelmiş yetkililer, zorunlu askerliği yeniden yürürlüğe sokmak ve iki milyon genci Kuzey Afrika'da savaşa göndermek yönünde oy birliğiyle karar alacaktı. Benzer şekilde Batı Afrika ve Ortadoğu'daki bir düzine ülkenin lideri de aynı sayıda genci Amerikalılara karşı mücadeleye sokacaktı.

Acı ama gerçek, söylentilere göre bu, tarihin en hızlı dünya savaşı olacaktı. Savaşçılar cepheye toplanır toplanmaz termonükleer bir saldırı, olaya karışan herkesi yok edecekti. Bu nükleer saldırının suçu var olmayan bir terör örgütüne atılacak ve savaşan ülkeler, başları dik bir şekilde geri çekilecekti. Savaşın da "berabere" bittiği ilan edilecekti.

İşte yine bütün savaşları bitirecek bir diğer savaştı bu.

Ofis penceresinden izlemeye devam eden Daniels, çukurun ne kadar hızlı kazıldığına hayret etti. Kolombiya Bölgesi'nde genelde bu tarz kamu projelerinin bitmesi yıllar sürer, bu sırada taraflar, vergi yükümlülerinin parasıyla ceplerini doldururdu. Constitution Caddesi'nin hemen karşısında çalışan işçileri motive eden şey her neyse maddiyattan öte olmalıydı. O izlerken hafriyat ekipmanı, koca deliğin bir kenarındaki toprak yığını yükselirken daha derine gömülüp neredeyse gözden kayboldu.

Bu savaşın planları, Y kuşağının ilk çocukları dünyaya gelir gelmez baş göstermeye başlanmıştı. Nüfus İdaresi, Y kuşağının ülke tarihindeki en kalabalık kuşak olacağını fark etmişti. Bu kuşağın insanları sağlıklı ve iyi eğitimli olacak ve eninde sonunda hepsi güç ve saygı isteyecekti. Bu dinamik, genç erkek fazlalığının ulusal altyapı yok edilene ve tüm nüfus şiddetli bir yoksulluğa düşene dek iç savaşlara sebep olduğu Ruanda ve Fildişi Sahili gibi ülkelerde kendini göstermişti.

Amerikalı yetkililer, insanlardan oluşan bu barut fıçısının kapağını oğlanlara *Ritalin* vererek bir süre kapalı tutmuştu. Sonrasında ise barış, sınırsız çevrimiçi oyun ve pornografi biçiminde geldi; tabii ki bunların hepsi, devlet müteahhitleri tarafından el altından tedarik ediliyordu. Bu çabalara rağmen bu nesil ölümlü olduklarının farkına varıyordu. Zamanlarını boşa harcayan, uyuşturucu kaynaklı hissizlikten daha fazlasını istiyorlardı.

Birleşik Devletler, huzursuz kötü çocuk sorununun büyük bir kısmını çözemezse bu ulus da Haiti ve Nijerya'yla aynı sefalete mahkûm olacaktı. Arap Baharı'nın Amerikan versiyonunun eli kulağındaydı.

Bugün hâlihazırda Y kuşağı erkekleri Chicago, Philedelphia ve Baltimore gibi yerlerde oranları hızla artış gösteren şiddet suçlarını işliyordu. Bilgisayar korsanlığı yapıp devlet sırlarına erişim elde ediyorlardı, dolayısıyla yeni bir savaşı hayata geçir-

mek ve gençlik patlamasını temizlemek hayati önem taşıyordu. Halkın bu plandan haberdar olması bir devrime yol açabilirdi. Oğullarını kurtarmak için savaşan aileler. Kendilerini kurtarmak için savaşan adamlar.

Sevdiklerinin bilmesi gereken tek şey, bu genç adamların kahraman olarak öleceğiydi. Atalarının yaptığı gibi cesaretle savaşa girecek ve memleketteki Amerikalı hemşerilerinin rahatı ve güvenliği için canlarını feda edeceklerdi.

Senatör aşağıya, öğleden sonra güneşinin altında kazmaya devam eden işçilere baktı. Nemli Potomac yazında terliyorlardı. Birkaç hafta içinde kadın nüfusunda baş gösterecek elle tutulur fazlalığı düşünerek sırıttı. Feminizm yok olup gidecek ve kadınlar ya uslu duracak ya da yalnız başlarına ölüp kedileri tarafından yenme riskini göze alacaklardı. Daha az sosyal kargaşa, ilişkiye açık daha fazla çıtır. Senatör Daniels ve onun gibi adamlar için bu savaşın sonucu her anlamda galibiyet olacaktı.

Onun epey aşağısında, işçiler karınca sürüsü gibi toplandı. Efendilerinin emirlerini yerine getiren itaatkâr robotlar gibiydiler.

Sonunda bu inşaatın amacı senatörün kafasına dank etti. Apaçık ortadaydı. Cadılar Bayramı'na kalmadan ölecek olan askerler için önceden bir anıt inşa ediyorlardı. Bu, birinin son derece verimli fikriydi. Bu uğursuz çukurdan, beyaz mermerden yapılma Yunan-Roma heykel ve sütunlarının karışımı bir şey, duygusal katarsise yol açan bir süs yükselecekti. İnşaata şimdi, savaş ilan dahi edilmemişken başlamak mantıklıydı. Ölüler ne kadar hızlı onurlandırılırsa o kadar hızlı unutulurlardı.

Bu, hızlandırılmış bir tapınaktı. Üniversite öğrencileri, pizza kuryeleri ve kaykaycılar celplerini bile almadan önce dikiliyordu. Erken davranılarak isimleri, ölülerini onurlandırmak amacıyla mermer plakalara oyulmaya başlanmıştı.

Şimdi dünya kusursuz, mantıklı bir anlam kazanmıştı. Senatör Daniels da deri koltuğunun yumuşaklığı, klimanın yatıştırıcı uğultusu ve ofisin saldırıya uğramayan sessizliği içinde yavaşça uykuya daldı.

Frankie'nin babası, ona itfaiyecilerin zaman zaman, iyi bir mahalleyi kurtarmak için kötü bir evi bile isteye yakmak durumunda

kaldığını söyledi. Orman yangınlarıyla mücadele ettiklerinde böyle bir yangına ikincil türden bir yangın derlerdi.

Baba-oğul, beyaz İtfaiye Şefi arabasıyla etrafta turluyorlardı. Arabanın arka camında özel bir çıkartma, ön panelindeyse kırmızı bir çakar vardı ama çakar yakılmamıştı. Spreyle boyanmış evlerin yanından geçtiler; olmayan pencerelerin yerine tahta çakılmış evler, yalnızca içi ot ve orada büyüyen ağaçlarla dolmuş yüzme havuzlarını andıran bodrum katı kalmış evler.

Frankie'nin, evin mutfağındaki bilgisayarla uzaktan eğitim almaya başlamadan önce kayıtlı olduğu okula gittiler. Babasının "Bardağı Taşıran Son Damla" dediği günden sonra eğitimini bu şekilde devam ettirmesine karar vermişlerdi. Bir grup çocuk onu öğle tatilinde linç ettikten sonra. Çocuklar sırayla kafasını ayaklarının altına alıp zemine çaptıktan sonra. Frankie, öğretmenler yemekhanenin güvenlik kamerasının kaydettiği ve bazı çocukların World Star Hip Hop sayfasına yüklediği videoları izlettiğinde bile bu son olaya dair bir şey hatırlayamamıştı.

Babası bugün, daha önce de olduğu gibi daha uzun süreyle ve daha uzağa su sıkmak için tasarlanmış daha büyük bir hazneye sahip üst model su tabancası Super Soaker'ı getirmişti.

İtfaiyecilerin özel bir anahtarı vardı, babası ona gösterdi. Bu anahtar her kapıyı açardı. Bir diğer özel anahtar da güvenlik alarmlarını kapatıyordu. Babası Frankie'ye güvenlik kamerası görüntülerini dert etmemesini söyledi. Epey yüksekteki kameralar her bir koridorda ilerleyişlerini, Frankie'nin eski dolabının yanından, kafası yerden yere vurulurken video çekmek dışında hiçbir şey yapmayan insanların durduğu yerden geçişlerini izledi. Bütün kan izleri ovalanıp çıkarılmıştı.

Her zaman olduğu gibi babası Super Soaker'ın pompasını çalıştırıp üzerinde kâğıt olan bütün ilan panolarına sıktı. Okul ruhuna dair bütün o afişleri benzin istasyonu kokusuna buladı. Koridorda yürümeye devam ederlerken Frankie'nin babası, çim biçme makinesini doldurmanın ve temizlik paspaslarını yıkamanın kokusuna da su tabancısına maruz bıraktı. Tavandaki taş yünü levhalarına eğrilip çökmelerine sebep olana dek püskürttü.

Bu onun gizli strafor formülüydü. Strafor, ufak beyaz toplardan ibaret olacak şekilde seyreltilip benzin içinde çözülüyor ve daha yoğun ve yapışkan olması için vazelinle karıştırılıyordu. Bu

yüzden, bu yapışkan maddeyi tavana püskürttüğünde yere bir damla bile düşmüyor, cama sıktığında akıp gitmiyordu.

Babası balçık boncuk boncuk olmasın, her yeri daha eşit bir şekilde örtsün diye yüzey gerilimini kırmak için sürfaktan olarak biraz tiner ilave ettiğini açıklamıştı.

Yaz tatilindelerdi. Bu yüzden Frankie, sınıflarda yaşamını sürdüren bir hamster ya da Japon balığı olmadığını biliyordu.

Babası nişan alıp kendilerini gözetleyen bir güvenlik kamerasını vurdu.

Frankie'nin hatırlamadığı yemekhane dayağından sonra babası, yüzüne asla bakmıyordu. Ona baktığında tek gördüğü, Frankie'nin yüzünün yan tarafından aşağı inen yara izi oluyordu. Yanak derisinin parçalandığı yerde Nike basketbol ayakkabılarının kıvrımlı kenarına benzeyen kırmızı bir yara izi vardı. Frankie şimdi, kilitleri açık okul dolaplarının dizili olduğu, yaz vaktinin boş koridorunda bile babasının, yüzündeki yara izine kaçamak bakışlar attığını hissedebiliyordu. Frankie'nin babası, o günden sonra ona hiç gülümsememişti. Kaşlarını çatıyordu fakat kaş çattığı şey yara iziydi. O son vuruşun hayaletiydi. Devlet okulundaki son günüydü.

Koridora asılmış kocaman posterler, gezegenin her yerinden gülen çocukları gösteriyordu. Gökkuşağının altında el ele tutuşmuşlardı. Gökkuşağını kapatan yazı "Her Rengin İçinde Sevgi Vardır" diyordu.

Babası postere de püskürttü. Bunu yaptığı sırada babasının yüzündeki ifade, dünyadaki bütün yara izlerinden daha korkutucuydu. İfadesine bakılırsa Frankie'nin suratında ayak izlerini bırakan bütün çocukların ağzına yüzüne bu alev sıvısından boşaltmak istiyordu.

Frankie'nin babası, okulun duvarlarına sıvıyı püskürtürken durmadan bağırıp, "Al sana kültürel Marksizm!" veya "Canlı etnik çeşitliliğinizi sikeyim," gibi bir şeyler söylüyordu.

Babası posteri, ağırlaşıp duvardan düşene kadar ıslatmaya devam etti. O sırada püskürtücü tamamen boşaldı ama neredeyse okulun ofis katına kadar her yeri ıslatmıştı.

"Birazdan evlat," dedi Frankie'nin babası, "sana bir güzellik yapacağım."

Frankie bunu hayal edemedi. Kıçını tekmeleyen çocuklar hâlâ bu okula geliyordu. Hiçbiri eve gönderilmemişti. Gelgelelim

bugünden itibaren hiç kimsenin buraya gelmeyeceğini bilmek iyi hissettiriyordu.

"Bizi bir kere savunmasız yakalamış olabilirler," dedi babası, "ama intikamımızı alacağız."

Frankie, babasını tuvalete kadar izleyip ellerini yıkamasını bekledi.

"Bir daha kimse bu aileye bok gibi davranamayacak," dedi babası.

Çıkıp arabaya gitmelerinden önce babası telefonunu çıkartıp birilerini aradı. "Alo. Haber müdürünüzle görüşebilir miyim?" Bir eliyle pantolon cebini karıştırdı. "Bendeniz İtfaiye Şefi Benjamin Hugh. Şu anda Golden Park İlköğretim Okulu'nun alevler içinde olduğuna dair aldığımız ihbarları değerlendiriyoruz." Cebinden bir kutu kibrit çıkarttı. Telefonu kapatıp başka bir yeri aradı.

"Alo? Yerel haber birimiyle görüşebilir miyim?" Frankie'nin babası kibritleri oğluna uzattı. Frankie kibritleri aldı. Beklerken babası kafasını telefondan uzaklaştırıp, "Bugünkü sadece alıştırma. Kaçının geleceğini görmek için," dedi.

Telefona dönüp, "Duyduğuma göre kundakçılar başka bir semt okulunu daha hedef almış." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Golden Park İlköğretim Okulu."

Frankie elinde kibritlerle hazır bekledi. Tıpkı Maddison Ortaokulu, Immaculate Heart Okulu ve daha önceki üç okulda olduğu gibi. Frankie bunun son okul olacağını ve babasının ötekileri sırf bu hususi durmasın diye yaktığını düşündü. Babası son telefon görüşmesini de bitirdikten sonra Frankie sırada ne olduğunu biliyordu.

Frankie içten içe dünyanın en güzel taraflarının korunması için kötü yanlarının yakılması gerektiğini biliyordu.

"Frankie, sen..." Babası, önünde diz çöküp oğlanın iki küçük elini avuçlarının içine aldı ve "Evlat, bu alçaklar hayatın boyunca sana saygı duyacaklar!" dedi. Ufacık ellerden birini bıraktı ve kendi elini, Frankie'nin masum, güven dolu suratına götürüp yara izini okşadı. "Oğlum. Büyüyünce kral olacaksın! Senin oğulların da prens olacak!" Tutmayı sürdürdüğü küçük eli kaldırıp dudaklarına götürdü.

Babası bir jest yapıp kibriti onun yakmasına izin verdi.

Ardından kaç muhabir ve kameraman geleceğini saymak için dışarı çıktılar. Başlarda sadece birkaç televizyon ekibi geliyordu ama şimdi bütün televizyon kanallarıyla birlikte bu seri kundaklama hikâyesine tanıklık etmek isteyip bölgede olan bazı yabancılar da olay yerine doluşmuştu. Gazete bir ekip göndermişti. Helikopter bile vardı. Radyo istasyonları birilerini göndermişti. Frankie'nin babası notlar alıp esas gün geldiğinde işinin olabildiğince kolaylaşması için en boş alanlarla en iyi fırsatlar üzerine strateji geliştirdi.

Ancak o vakit acil yardım hattını aradı.

Şimdiye kadar bu kitapta okuduklarınızdan önce... bu kitap, kitap olmadan önce Walter Baines'in hayallerinden ibaretti.

Hâlâ bildiğiniz dünyada... Öncesi'nde Walter, bunu yapmayı hep şöyle hayal etmişti.

Shasta'nın yirmi beşinci doğum gününde otobüse binmeyi, rampadan çıkan, çoğu gün annesini ve diğer temizlikçileri işe götüren otobüse binmeyi teklif edecekti. Gerisin geri kirli bir yün topağına dönecek kadar eski olsa da şanslı Lamborghini atkısını takacaktı.

İkisi birlikte, o evin önünden geçen, gecenin son otobüsüne bineceklerdi. Bayan Shasta'nın temizlediği ev değil ön sundurmasına dizili Scarlett O'Hara sütunlarına, çatı hatlarına, paratonerlere ve atalardan kalma meşe ağaçlarının üzerinde yükselen kırmızı tuğladan bacaları olan ev. Shasta'nın o tuğla ve sarmaşık yığını onun için bir pornoymuşçasına, her daim bir köpeğin sincaba baktığı gibi aval aval baktığı ev. Söz konusu evi bir durak geçtikten sonra Walter otobüsten inecek ve pencerelerin karanlık olduğu yere geri yürüyecekti. Kız kendisini geri çekince onu bileğinden sıkıca kavrayıp nazikçe çekiştirecek ve "Sana bir sürprizim var," diyerek tüylerini diken diken eden heykelin yanından geçirecekti.

Bu metalden yapılmış maymun heykeline kışın dokunursanız sonsuza kadar dokunmak zorunda kalırdınız ve size dokunanlar da size dokunanlara dokunanlar da dünyadaki herkes tıpkı Vonnegut'un kitabındaki buz-dokuz ile olduğu gibi birbirine yapışık halde hapsolana dek yapışıp kalırdı. Bu küçük heykel,

insanın aklına belki ata binmek için palyaço gibi giyinmiş ama yalnızca suratı beyaza boyanmış küçük maymunları getiriyordu. Japonya'dakiler gibi.

Walter, Kabuki suratlı palyaçomsu maymun heykelinin ardındaki nemli çimleri aşıp alarm şirketinin ufak sarı tabelasını geçecekti.

Walter bu olayı kutlamak için uğurlu piposunu çıkartacak ve ucundaki haznesini Hint keneviriyle dolduracaktı. Her daim centilmen olduğu için ilk fırtı Shasta'ya teklif edecekti.

Göt cebini, bulmayı beklediği şişkinliğin orada olup olmadığını tekrardan kontrol etmek için yoklayacaktı. Bu şişkinlik, Kennedy zamanından kalma yarım dolarlık eski bozuk paralar, korsan sikkeleri ya da altın çikolataları andırıyordu fakat aslında eline gelen şey yalnızca annesinin toptan sattığı altın folyo kaplı prezervatiflerden biri olacaktı. Parmakları bir başka şeyin, sarmal halindeki daha büyük bir çemberin, cebinin derinlerine gizlenmiş bir şeyin halkasının dış hatlarının üzerinden geçecekti.

Walter titreyerek kızı verandaya çıkaracak, orada kız bir sütunun arkasına saklanıp yana dönük ve incecik halde gölgelerin içinde durarak cadde tarafından görünmez olacaktı. Ona güvenecek fakat kaçmaya da hazır bulunacaktı. Walter hemen orada, "Doğum günü hediyeni getirmeme izin ver," diyecek ve evin yan tarafından dönüp gözden kaybolacaktı.

Kız oracıkta sinip cırcır böceklerinin cıvıltısını ve toprağa gömülü fıskiyelerin tıslamasını işitecek. Şunun bunun kokusu alacak. Gece meltemi, yüzme havuzundan gelen klor kokusuyla bir kurutma makinesinin hava menfezinden yükselen buharın vanilyalı yumuşatıcı kokusunu taşıyor. Özel bir güvenlik devriyesi, ışıldağını çalı çitlerin üzerinden gezdirerek geçip gidecek. Shasta'nın parmak boyası yaptığı günlerden beri tarihle dolu, asla değişmeyen bu ev burada duruyor. Burası korkacağını asla hayal etmediği bir yer. Şimdi ise bir sütunun arkasında kollarını kendine dolamış halde telefonundan taksi çağırmaya çalışıyor, bir yandan da Mahalle Devriyesi sitelerini gezip sinsice dolaşan iki kişiyi ihbar eden var mı diye bakıyor.

Ön kapı gıcırdayarak açılıyor. Beyaza boyanmış aynalı kapı kendi kendine hareket ediyormuşçasına pirinç menteşelerinden sallanmaya başlayacak. Kâbus yavaşlığında olacak bunlar. Tam

merdivenlerden aşağı tabana kuvvet kaçmaya hazırlanırken ön holün karanlığından bir fısıltı geliyor. Walter'ın sesi fısıldayarak "Doğum günün kutlu olsun, Shasta," diyor.

Walter verandanın ışığı yüzünde beyaz bir maske gibi kondurana dek kafasını ufak ufak dışarı çıkartıp eliyle Shasta'yı içeri davet edecek. "Sorun yok," diye fısıldayacak.

Shasta duyduğu korku ve hayatta en çok istediği şey yani bütün korkularının son bulması arasında orada öylece dikilip kalacak.

Walter, "Acele et," diyecek.

Shasta karanlık ve boş sokağa son bir bakış atıp içeri girecek.

Walter kapıyı kapatacak. İkisi, Shasta'nın gözleri ortama, loş ışıkta etrafına bakınabileceği kadar alışana dek öpüşecek. Shasta tepelerinde asılı, sahte mumlardan bir ormanı sırtlanan pirinç avizeyi fark edecek. Karanlıktan çıkarak aşağı doğru kıvrılan merdivenlere bir bakacak. Her şeyin deri kokulu oyma ahşabına göz atacak. Walter o sessizlikte gürültüyle çalışan bir saatin tik taklarını işitecek. Ufak ışık lekeleri, sallanmakta olan cilalı gümüş rengi sarkaçtan sekecek. Bir şömine üstündeki aynada mavinin tonlarında titreşecek.

Shasta'nın olayı, ağzının tadı. Walter'ın deneyimlerine göre bir kız göğüslere, uzun bacaklara, fındık gibi bir burna sahipse güzel olabilir ama ağzının tadı kötüyse olsa olsa dandik bir porno kadar iyi olur. Shasta'nın ağzı ise ona, bol şekerli mısır şurubunu anımsatıyordu. Dili bir yılan yavrusunun tatlı, ölü, tatlı derisini dökmesi gibi şekerlerini döken Hostess marka meyveli turtanın ağızda bıraktığı tada sahip olana dek beş numaralı kırmızı gıda boyası ve jelatinle pişirilmiş sırılsıklam Maraska kirazları gibiydi. Walter her Fransız öpücüğünde, şeker kaplı, yarı eriyik haldeki bir yılanı, ufak bir jartiyer yılanını veya kahverengi boa yılanının şu her yerde görülenlerinden birini gırtlağına dek sokuyormuş gibi hissedene kadar pişirilmiş kirazlar. Walter'ın ağzı, bir sürüngen eviyle Danimarka pastanesinin leziz bir karışımında bir gece boyunca mahsur kalmış gibi.

Shasta alarm sistemine dair bir şeyler fısıldayacak ve Walter da yukarıyı işaret edecek. Kızın gözleri oğlanın kolunu takip edip duvarın birinde yukarıya yerleştirilmiş kameraya ulaşacak. O vakit Walter ses etmeden parmaklarını yukarı kaldırarak kıza her şeyin yolunda olduğunu anlatacak. Sisteme sızdığını

açıklayacak. Walter otobüse dahi binmelerinden önce her şeyi uzaktan devre dışı bıraktı. Evin arkasında kilitli olmayan bir pencere buldu. Bunu haftalardır planlıyordu. Kimse burada olduklarını asla bilmeyecek.

Tek haneli beyin hücresine sahip geri zekâlı bir hapçıdan daha fazlası olduğunun reddedilemez kanıtı olarak ağ numaralandırması ve bunun kötüye kullanımı hakkında açıklama yapacak. Kızı merdivenlere doğru yönlendirirken dâhiyane kripto anahtarlarıyla övünecek.

Shasta fısır fısır pompalı tüfekle karşılarında belirecek ev sahiplerinden söz ederek ayak sürüyecek. Nefsi müdafaa kanunlarından bahsedecek.

Walter biri onları yakalayacak olursa yalan söyleyeceğine söz verecek. Onu boğazlamak için buraya çektiğine dair yeminler edecek. O bir seri katil. Amerika'nın batı yakasında üstünkörü mezarlara gömülü bir sürü kurbanı var. Jüriye karşı kıza burasının kendi evi olduğunu söylemiş gibi yapacak. Kızın kafatasından yapacağı kâseden kahvaltılık gevrek yemeyi planladığını söyleyecek. Sub-Zero marka şarap soğutucusunun cam kapağına onun kanıyla gelişigüzel bir şeyler yazacak. Katledilmekten kıl payı kurtulan bir kadın olduğu için Shasta cezadan yırtacak.

Walter, Shasta'ya etrafı çoktan kolaçan ettiğini söyleyecek. Evde kimse yok. Arka cebine uzanıp kıza ince tel rulosunu gösterecek. Tel, polis üzerini aradığında bulunmak için hazır: Bu, Walter'ın Shasta'yı boğmakta kullanacağı ve iyice sıkabilmesi için iki ucuna ufak tahta kancalar takılmış bir boğazlama teli. Bu, Shasta'nın kodesten cezasız kurtuluşunun garantisi. Etrafa saçılmış prezervatiflerle cinayet silahının görülmesi kızı aklamaya yetecek. Artık rahatlayabilir.

Seks, sekstir ama seks artı tehlike harikadır. Seri katil kurbanı olma ya da hapse girme tehlikesi, kızın sularını yeşil renkli bonibonlardan bile daha hızlı akıtacak. Birbirine dolanmış bir düğüm halini alacaklar ve Walter, ikisi de neredeyse can verene kadar devam edecek. Her odaya siftah yaptıracaklar. Eğer bir tablonun ya da duvardaki gizli bir bölmenin ardında herhangi bir kasa varsa Walter onu bulacak. Kulağını kadrana dayayıp dönen dişlilere kulak verecek. Daha kız hayır diyemeden şifreyi girip ağır kapıyı açacak ve yalnızca ikisine de Denver'a tek yönlü birinci sınıf biletler almaya yetecek kadar parayı alacak.

Denver'da kızı büyük evlerin birbirine uzak olduğu bir yere doğru başka bir otobüs yolculuğuna çıkaracak. Tersine mühendislik kullanarak güvenlik gözlem yazılımını nasıl etkisiz hale getirdiğini, bunun ne kadar kolay olduğunu telefonundan kıza gösterecek ve Shasta da evin etrafını sürgüsüz bir pencere bulana dek kontrol ederken onu takip edecek.

Bugüne kadar kız, onu sadece kafası güzel bir penis olarak biliyordu. Anca sap ve tohum dolu vahşi ot karışımına parası yeten uçmuş bir hiç. Walter annesinin tesisat borularının, karnın kötü bir koku gelmekteyken yaptığı gibi guruldadığı bodrumunda yaşıyor. Shasta ondan biraz hoşlanıyor ama evlenecek kadar da değil.

Denver'a geldiklerinde onun Robin Hood tarzı kötü çocuk tarafını benimsemiş olacak. Kapıları açma –hokus pokus– ve her ikisini insan kaçırır gibi zengin, yasak dünyalara sokma yeteneğini görmüş olacak. Ayı postundan bir halı üzerinde sevişmekten ve vıcık vıcık prezervatifi, kristal avizenin altındaki taştan şöminenin kükreyen alevlerine attıktan, çaldıkları şarabı içtikten ve Shasta kadehleri yıkayıp her şeyi yerli yerine koyduktan sonra Walter bir başka kasa bulacak. Bu seferki görünürde boş bir banyo dolabının sahte çekmecesinin altına gizlenmiş. Walter bu kasayı da bir çırpıda açacak ve içinden sadece Chicago'ya uçmak için ihtiyaç duydukları parayı alacak.

Bu kötü çocuk, kalbini tamamen kazanacak. Chicago Denver'ın bir tekrarı olacak. Minneapolis, onları Seattle'a götürecek. Kız yeni hissetmeye başladığı hayranlık ve saygının bir işareti olarak Walter'ın aletine Milo Penisi* demeye başlayacak. Minneapolis'te ona yanlışlıkla "babacık" diyecek. Seattle San Francisco'ya önayak olacak, orada öylesine yanından geçtikleri *art deco* mimarisinde yapılmış bir gökdelenin kapı görevlisini sinsice atlatacaklar. Walter asansörün şifresini kırıp onları çatı dairesine çıkaracak. Telefonundan bütün güvenlik kameralarına bağlanarak kimsenin evde olmadığı konusunda kızı ikna edecek. Shasta, asansörün yanında gözcülük ederken o da kilidi açıp kızı aceleyle içeri götürecek. Kıza cepte tuttukları senaryoyu tekrar hatırlatacak. O: Seri katil. Kız: Kurban. İkisi birlikte: Kanun

* Yazar, Antik Yunan heykellerinden Milo Venüsü'ne gönderme yapmaktadır. (y.h.n.)

kaçakları. Ertesi gün Sausalito'da bir limanda dolanıyor olacaklar ve Walter bir yatı hedef alacak. Yatı körfeze götürecekler ama yelkeni kullanmayacaklar, Walter o kadar da gösteriş budalası değil. Motoru kullanacak ve ikisi, su üstünde güneşli bir gün geçirecek. Güvertede güneşlenen Shasta, ona, "Bir daha göstersene," diyecek. Walter da hemen oracıkta tel rulosunu cebinden çekip kızın boynuna ne kadar kolay geçtiğini gösterecek. Sırf kafasını rahatlatmak için.

Bir dolapta Shasta'nın bedenine tam oturacak çeşit çeşit bikini olacak. Walter ne meme ne de bacak hastası, o yüzden güvertede bir şezlonga uzanıp teni kalın hamurlu, acılı, peynirli, peperonili pizzanın rengini alana dek Durban otu çeken Shasta onun için ideal fiziğe sahip. Walter aynı akşam yatı demirleyip yeni bir kasa arayışına girecek. Bu seferki, yatın mutfak bölmesindeki bir panelin ardında yer alan baharat rafı tarafından gizlenmiş olacak. Bulduğu para, ikisini San Diego'ya götürecek.

Hâlâ cennetin davetsiz misafirleri olmayı sürdürüyorlar. Kız, Bay Tehlikeli Denyo'yla şaşaalı bir hayat içinde gezinerek gününü gün ediyor olabilir ama onunla asla evlenmeyecek ve Walter da bunun farkında.

Kızın tatili bitene kadar San Diego'dan New Orleans'a, oradan da Miami'ye geçecekler. Kıyıdaki bir villada sevişecekler. Dolunayın altındaki okyanusa bakan devasa pencerelerin yanındaki cibinlikli yatakta. Birbirlerini zevkten cennetin doruklarına çıkaralı bir dakika bile olmamışken yatak odasının kapısı ansızın açılacak. Üniformalı adamlar bellerinde taşıdıkları tabancaları Shasta'ya doğrultuyor Işıklar alev alev yanıyor ve kız nemli çarşafları çıplak bedenine sıkıca yapıştırarak haykırıyor. Pek de Walter'ın çalıştığı gibi olmasa da onu kastederek "O bir seri katil!" diye bağırıyor. "Burada yaşadığını söyledi," diye çığlık atıyor. Oyunculuk kabiliyetleri buraya kadarmış demek. "Beni boğmayı planladı!" diyor.

Üniformaların arasında bir ses, "Polis!" diye bağırıyor. "Ellerinizi görebileceğimiz bir yere koyun!" diye emrediyor.

İşte ülke geneline yayılan suç maratonları bu şekilde sona eriyor. Arkalarında ceset bırakmayan Bonnie ve Clyde onlar. Daha vücutlarındaki salyalar kurumamışken Walter yataktan kalkıp pantolonunu bulacak. Polise ehliyetini gösterecek. Ellerini

havada tutarken ve hâlâ takılı olan içi dolu prezervatifi beyaz bir bayrak gibi sallayan çükü ışıl ışıl parlayacak kadar sert bir halde çıkıntı yapmayı sürdürürken Walter odayı aşıp zarif, antika Fransız komodinine gidecek.

Bu sırada yatakta kalmaya devam eden kız açık açık ağlayarak "Tanrı'ya şükür, size teşekkür ederim! O, buna aşk diyor ama beni ortadan kaldırmayı planlıyor!" diyecek.

Polis, Walter'ın çekmeceyi açmasına izin vermeyeceği için memurlardan birine bunu yapmasını emredecek. Çekmecenin en üstünde, açıkta duran bir tapu olacak. Tapunun üstünde noter onaylı ve bütün devlet kayıtlarına gereğince alınmış bir isim, ehliyettekiyle aynı isim olacak. Walter'ın ismi. O vakit Walter çıplak bir halde gülümseyerek toprak sahibi bir aristokratın zarif tonlamasıyla, "Memur beyler, bu ev bana ait," diyecek.

Yataktaki ağlamalar son bulacak. Shasta'dan, "Ha?" diye bir ses gelecek. Birlikte kırmızı şarap içmiş olduklarından kadehin kenarı, kızın dudağından yukarı kıvrılıp Salvador Dali'nin bıyığını andıran kırmızı bir iz bırakmış olacak.

Walter açıklayacak. Her şeyin sahibi oydu. Denver'da, Seattle'da bütün evler kendisine aitti. Şifreleri, kasa kombinasyonlarını biliyordu. Çaldığı para kendisine aitti. Pencereyi kendisi açık bırakmış, kapıdaki görevliye başka tarafa bakması için bahşiş vermişti. Yat ve bikiniler bile onundu. Polisleri buraya, bu mükemmel ana getirmek için gizlice acil yardım hattını aramıştı.

Walter gamsız bir neşeyle prezervatifi çıkartıp kenara fırlatacak. O yalnızca hayatta kolaylıkla ilerlemek ve bir kıza iyi vakit geçirtmek için gerekli gizli hareket etme becerisine ve kurnazlığa sahip ukala, denyo bir kötü çocuk değil aynı zamanda zengin de. Kızın sevdiği o tanıdık Walter olmayı sürdürecek, yalnızca zengin olacak. Her zamanki Walter olacak ama sevilecek daha çok şeyi barındıracak.

Polisler silahlarını indirmiş halde bakmayı, o ve kız çıplak olmayı sürdürürken pantolonunun yakınlarında yerde diz çökecek. Boğma telinin saklı olduğu cebe uzanıp bir yüzük çıkaracak. "Benimle evlenir misin?" diye soracak.

Kocaman, elmas bir yüzük olacak bu.

Hemen oracıkta yemek şirketinden elemanlar beraberlerinde, çikolata kaplı çilekler, Mountain Dew gazoz aromalı Doritos

cipsler, sarımsaklı patlatılmış mısırlar ve yanında ekstra *ranch* sosuyla gelecek. Walter tepeleme mor kenevirle dolu kocaman, ağız sulandıran bir kâseyi tüttürmeye koyulacak ve polisler bile açgözlü bir tavırla ona katılacak. Balayını Shasta'yla sonsuza kadar mutlu mesut yaşayacakları ve yine kendine ait olan tropik bir adada geçirecekler. Bu ada Beyaz Gergedan keneviriyle yeniden ağaçlandırılmış olacak. Ya oraya ya da belki okyanusun dibine çökmüş geodezik bir kubbeye gidecekler. Bu kubbe kendi kendine yetebilecek, her şeyin geri dönüşümünü sağlayacak ve renkli tropik deniz yaşamının sürekli değişen galaksisiyle çevrili olacak.

Her ne olursa olsun Walter bu şekilde evlenme teklif edecek.

Henüz herhangi birinin her şeyi olacak bir noktaya gelmedi. Yapması gereken ilk iş, eşek yüküyle para kazanmak.

Tweed O'Neill ve ekibi, okulda şiddetle devam eden yangın felaketine itfaiye bölüğünden önce ulaştı. Tabii ki İtfaiye Şefi çoktan olay yerindeydi. Çok geçmeden diğer televizyon haber ekipleri gelip uydu antenlerini yerleştirdiler, her biri alevlerin en iyi görüntüsünü almak için uğraşıyordu. Yakın zamanda şehirde alevler içinde kalan dördüncü okuldu bu. Bütün haber kaynakları aynı basın bültenleri üzerinden çalışıyordu ama Tweed bu sefer yanında gizli bir silah getirmişti.

Dr. Ramantha Steiger-DeSoto'yla tanışın. Üniversitedeki Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları bölümünde kıdemli profesör. Bu doktor hanım güzel konuşan, kameralara hoş görünen bir aydındı ve seri kundakçılık üzerine kendisine has bir teoriye sahipti.

Tweed televizyon stüdyosundan doktora mesaj atmış ve ikisi, alevler göğe yükselirken suç mahallinde buluşmuşlardı. Arkalarındaki spor salonu yavaş yavaş çöküp gökyüzüne kül ve kor alevler fışkırtırken Tweed vaktini röportaj işine ayırıyordu. Kameraman merceği odaklar, ses teknisyeniyse doktorun Ann Taylor marka trençkotunun yakasına mikrofon iliştirirken o ve doktor güvenli bir mesafede durdular.

Tweed kulaklığından sunucunun yangın hakkındaki yorumlarını duyabiliyordu. Az sonra seyircileri olay yerinde canlı yayın yapan ona göndereceklerdi. Rakiplerini süzdü. Kimse konuyla

ilgili yeni bir şey söylemiyordu. Yalnızca İtfaiye Şefi'ni bir kameradan diğerine paslıyorlar, şef de her bir haber kaynağına resmi gerçeklere ilişkin aynı listeyi sunuyordu.

Doktor parlak kamera ışıklarından ve yükselen, acı dumandan etkilenmemiş görünüyordu. Birisi muhtemelen okulun fırınına bağlı bir propan tankının her an patlayabilecek olduğu söylentisinden söz etmişti. Yine de Dr. Steiger-DeSoto, son olaylarla ilgili teorisini dile getirmeye kararlı görünüyordu. Dik duruyordu, Tweed'in boyu aşağı yukarı kadının omuzlarına denk düşüyordu. Doktorun kıvırcık sarı saçları, pratik bir topuz haline getirilmişti. Her haliyle, televizyon izleyicilerini aydınlatmak üzere hazır bekleyen ciddi bir sosyolog gibi görünüyordu.

Kameraman, sabit kamerasını omuzlayıp parmaklarıyla 3-2-1 diye geriye saydı ve sonunda canlı yayında olduklarını işaret etti.

"Ben Tweed O'Neill. Yine büyük bir yangının olay yerindeyiz," diye söze başladı Tweed. "Bu olay, bu yaz bölgede meydana gelen dördüncü okul tahribatı."

Kameraman her iki kadını da göstermek için açıyı genişletti.

"Bu gece yanımda, son dönemde yaşanan bu yangınların nedeninin içyüzüne dair görüşlerini bildirmek üzere Dr. Ramantha Steiger-DeSoto bulunuyor." Tweed zarif akademisyene döndü. "Ne düşünüyorsunuz, Doktor?" diyerek topu ona attı.

Dikkatlerin üzerinde olması doktoru korkutmamıştı. "Teşekkürler, Tweed." Yüzünü tamamen kameraya döndü. "Federal suç profilleri ortalama bir kundakçının on yedi ila yirmi altı yaşlarında beyaz bir erkek olduğunu gösteriyor. Bu adam için yangın çıkartmanın doğasında bir cinsellik var..."

Var olduğu söylenen propan tankı sanki planlamışlar gibi o anda binanın derinlerinde bir yerde patlayıverdi, sarsan *BOM* sesi mevcut kalabalıkta derin bir iniltiye sebep oldu.

Doktor devam etti: "Pirofililer için yanıcı sıvılar püskürtmek, cinsel ilişkideki boşalmasının binanın sembolik olarak, küçük düşürücü tecavüzüyle dışa vurumudur..."

Bina çökerten alevler ve seks, izlenme oranlarının tavan yapması anlamına geliyordu fakat Tweed, doktorun kullandığı dilin biraz fazla entelektüel olduğundan endişe etti. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Peki ama kim?"

Doktor, bilgece bir edayla kafasını salladı. "Kendini dış dünyaya kapatmış erkekler. Sözde Kendi Yollarına Giden Erkekler

hareketinin zehirli maskülenitesi tarafından zehirlenen sağcılar. Failleriniz bunlar."

Tweed havayı biraz yumuşatmaya çalıştı. "Yani Maureen Dowd haklı mıydı?" diye espri yaptı. "Erkeklerin varlığı, sperm için ödenen gereğinden fazla yüksek bir bedel mi?"

Doktor hafifçe gülümsedi. "Nesiller boyunca popüler kültür, erkeklerin toplum içinde çok yüksek mevkiler elde edeceği düşüncesini destekledi durdu. Küresel olarak baktığımızda bugünün genç erkekleri, güç sahibi olmayı ve takdir edilmeyi doğuştan gelen bir hak olarak görecek şekilde yetiştirildi."

Tweed istasyonun reklama girmek üzere olduğunu biliyordu. Konuyu tamamına erdirmek için, "Doktor, peki bizler günümüzün sorunlu genç erkekleriyle en iyi nasıl baş edebiliriz?" diye sordu.

Alevlerin cehennemi andıran ışıltılarının desteklediği doktor şu beyanda bulundu: "Genel olarak erkeklerin dünyadaki azalan statülerini kabullenme ihtiyaçları var." Arka fondaki duman ve bağrışlar eşliğinde, "Örneğin yaklaşmakta olan savaş, arzuladıkları övgüyü kazanmaları için mükemmel bir fırsat olacaktır," diye ekledi.

Tweed reklamların yolunu yaptı. "Teşekkürler, doktor. Ben Tweed O'Neill, toplumun simgesi bir diğer yapının boş yere tahrip edildiği bu yerde sizlerle birlikteydik."

Kameraman yayının kesildiğini işaret etti.

Doktor beceriksizce, yakasına iliştirilmiş mikrofonla uğraştı. Aniden düşünceli bir şekilde sordu: "O adam ne yapıyor?" Orta mesafede bir yere bakıyordu.

Tweed onun bakışlarını takip etti. Her iki kadın da İtfaiye Şefi'ne baktı. Tweed adamın sayım yaptığı düşüncesindeydi. Dikkati, her bir gazeteciye bir anlığına konuyor ve adam, bu gazetecileri elindeki bir listeden işaretliyor gibi görünüyordu. Adamla göz göze geldiler. Kalem tutan eli, diğer elinde tutmakta olduğu kâğıtta yazan bir şeyin üzerini çizdi.

Tweed küçük çocuğu ancak o sırada fark etti. Yüzünün bir yanından aşağı solgun, tuhaf bir yara izi uzanan ilkokul çağında bir erkek çocuğuydu bu. Derken ne olup bittiği kafasına dank etti: Çok tatlıydı. Bölge İtfaiye Şefi, babasını iş üstünde izlemesi için küçük oğlunu da yanında getirmişti. Gözlerini bu ikilinin

üzerinden ayırmayan Tweed, bu dokunaklı baba-oğul sahnesini şöyle iyi hissettiren bir hikâye haline getirip programcılara satmak için zihnine kazıdı.

Garret Dawson için olay, kahve filtreleriydi. Mutfakta Bay Kahve'yi çalıştırırken filtrelerin yine bitmek üzere olduğunu fark etti. Beş yüz kahve demliği daha, bir yıl daha, bir yıldan daha fazlası daha geçip gitmişti.

Yaşlanıyordu. Garret bu gerçeği, karısı Roxanne'e bakmadan önce başka herhangi bir şeye –çiçek, saat, kitap—bakma alışkanlığı kazandığında fark etmişti. Misal bir partiye gidip hoş, genç bir kadınla, birinin ergen kızıyla sohbet etmişse... hatta kablolu yayında haber sunan güzel bir spikeri seyretmişse... o kadınların pürüzsüz yüzlerinden başını çevirip doğrudan Roxanne'in yüzüne bakarsa çok sarsılıyordu. Karısı zamanında çok güzel bir kadındı ama artık genç değildi. Bu yüzden de Garret'ın genç birini gördükten sonra karısının yüzüne bakmadan önce araya başka bir şeyler sokması gerekiyordu. Bir kül tablası ya da İngiliz anahtarı iş görürdü, yeter ki insan olmasın.

Karısının da filmlerdeki yakışıklı aktörleri gördükten sonra dikkatini ona vermeden önce önündeki patlamış mısıra baktığını fark etmişti. Belki de kafasında kuruyordu. Kendi davranışını kadına yansıtıyordu. Ne olursa olsun bu durum ona, kendisinin de yaşlanmakta olduğunu hatırlatıyordu.

Talbott'ın kitabında bu duruma çok güzel değiniliyordu:

Güzel insanlar, gücün doğasını erkenden fark ettikleri ve onu kaybetmekten korktukları için güçlü olurlar. Gençliklerinde güzel olan insanlar, gücü sonraki biçimlere yatırarak aktarmayı öğrenirler. Gençliklerini eğitimle takas ederler. Eğitimlerinde ağ kurmaya ve herhangi bir beceride uzmanlık geliştirmeye yatırım yaparlar. Paralarını, ihtiyaç fazlası güç biçimlerine, yedek kaynaklara yatırırlar.

Bu nedenle, süresi dolan bir para biçimi hayati önem taşır. Soyut zenginlik biçiminde nesilden nesile aktarılan güç, ayrıcalık ve yozlaşmaya yol açar. Para sırf para sahibi olmak için istiflenmemeli, sürekli olarak verimli bir amaç için kullanılmalıdır.

Kahve filtreleri, bardağı taşıran son damlaydı. Tornacıdayken Leon, hükûmeti ele geçirme ve ulusu yeniden şekillendirme konusunda saçma sapan bir planla yanına gelmişti. Kulağa gerçeklikten yoksun gelmişti ama bu noktada her şey, beş yüz tane daha kahve filtresi alıp bu filtrelerin ömrünün son yıllarını geriye doğru saymalarını izlemekten daha iyi duruyordu. Öğütülmüş kahveyi son filtreye döküp makineye su doldurdu. Demlemeyi başlatmak için düğmeye bastı. Diğer odadaki Roxanne'e, "Kahve birazdan hazır olur," diye seslendi. "İki dakika dışarı çıkıyorum," diye ekledi.

Leon'u arayacaktı. Meyhanede buluşurlardı. Bu aptalca planın gerçek bir teklif olup olmadığını anlardı. Leon'un verdiği mavili siyahlı kitapta şunlar yazıyordu:

Tanrı'nın olmadığını düşün. Cennet veya Cehennem diye bir şey yok. Sadece senin oğlun, onun oğlu ve onun oğlu ve onlara bıraktığın dünya var.

Roxanne yemek odasından seslenerek nereye gittiğini sordu. Garret montunu giyerken ceplerini yoklayarak anahtarlarını ve telefonunu almış mı diye baktı. Kadının vergi formlarını andıran, önüne saçılmış kâğıtlarla oturduğu yemek masasının olduğu odanın eşiğine geldi. "Kahve filtremiz bitmiş," diye yanıtladı.

Uzun bir sessizlikten sonra kadın, kafasını kaldırmadan sordu: "Bu kadar çabuk mu?" Garret karısının sesindeki yenilgiyi duyabiliyordu. Yaşam, onun için de aynı şekilde hızlı ilerliyordu. Birtakım radikal seçeneklere göz atmak için bir diğer geçerli sebep de buydu.

Öne doğru eğilerek "Alır gelirim," diye fısıldadı ve karısını alnından öptü.

Şehirlerin, kilise veya camilerinin egemenliği altında var olduğu bir dinler çağı yaşanmıştı. Kuleler ve minareler, etraflarına çömelmiş bütün yapıları cüce gibi göstermişti. Sonra ticaret çağı gelmiş, iş merkezi olan gökdelenler ve bankaların işlemeli sütunları, kiliseleri gölgede bırakmıştı. Fabrikalar en büyük camilerin bile boyunu aşmış, depolar tapınakları geride bırakmıştı. Kısa zaman önceyse sivil yaşamı düzenleyen binaların ufukta patlamasıyla hükûmetler çağı başlamıştı. Bunlar, dinin ve ticaretin

ancak rüyalarında görebileceği bir güce haiz devasa anıtlardı. Bunlar, yasa koyucuların ve yargıçların kudretini korumak ve sergilemek için kullanılan gösterişli araçlardı.

Yazgı'dan önceki son birkaç haftada, sıradan insanlar, hayranlıkla bakarak dolanan alelade gezginlermiş gibi rol keserek işte bu binaların içine girmeye cesaret ettiler. Fotoğraflar çektiler, yasak bölümlere girebilmek ve yakalanıp dışarı çıkmaları istendiğinde masum numarası yapabilmek için kaybolmuş ayağına yattılar. Kapatmaya ihtiyaç duyacakları olası kaçış rotalarının planını çıkardılar. Açacakları ateşler için önü en açık yerleri belirlediler.

Avizelerin altında hayretle bakar ve duvar resimlerinin görkemiyle azametli kubbelerin yaldızlı kirişlerini görmek için boyunlarını leylek gibi uzattıklarında bu anıtı inşa edenin gıda olduğunu anladılar. Burada kullanılmamış olsa yenecek olan gıda. Kendilerinden alınmış olan gıda. Bu mermer basamakları inşa eden ise emniyetti, kendilerinin olabilecek olan emniyet. Bu duvarlar, elit yönetici tabakasının rahatını ve zevkini artırmak için dünyanın dört bir yanından gönderilen cilalı maun ve gül ağaçlarıyla kaplanabilsin diye onların tüm hayatları hortumlanmıştı. Yüzlerinde mahcup ifadeler olan ağızları beş karış açık bu köylüler ve hödükler, saygı duyuyormuş gibi yapıyor ve bu büyük hükûmet konaklarına ve bu konakların içinden hayatlarını yöneten büyük hükümdarlara hayranlıklarını ifade ediyordu.

Birbirlerine fısıldadılar. Video çekerek harita çıkarttılar. Kendilerini akıllarına koydukları soğuk görevi hayata geçirirken görmeye başladılar.

Hepsi de gerçeği biliyordu: İstiflenmiş yiyecek çürürdü. İstiflenmiş para, insanı çürütürdü. İstiflenmiş güç ise hükûmeti çürütürdü.

Her aptalın bir oy hakkı olacağına güçsüzle tembelin hiç oy hakkı olmazken en akıllının, en cesurun, en atılganın yüz veya üç yüz ya da bin hakkı olacaktı. En üretken olanlar bundan böyle başıboş gezenlere kölelik etmeyecekti. Başıboşlar işe koşulacaktı.

Parmak uçlarında yavaş yavaş ilerleyerek gücün koridorlarına sızdılar. Alın teriyle diktikleri ve çok uzun zamandır kendilerini temsil eden birilerini gönderdikleri görkemli yapılardı bunlar. Hayatlarının ya başlayacağı ya da biteceği soylu ortamları incelemek için tanık olarak geldiler.

Başlarını kaldırıp yüksek granit kubbelere ya da indirip dönümlerce cilalı mermere baktıklarında kendilerini küçücük ve zayıf hissettiler. Gelgelelim dirsek dirseğe, diz dize tek bir kitle oluşturacak şekilde izleyici salonuna tıkıldıklarında ve usulüne uygun seçimlerle başa gelmiş az sayıdaki kişiyi incelediklerinde yenilmez olduklarını hissettiler.

Küçük sürüler halinde gruplara ayrılıp her bir bayrağın ve heykelin siyaseten uygun bulunmuş anlamını ezbere söyleyen yaşlı tur rehberleri tarafından güdüldüklerinde sinirlendiler. Büyük avizelerin ateş altında kalıp paramparça olduğunu düşlemeye cüret ettiler. Galerileri, içlerindeki her bir resim kesilmiş ve tüm heykeller karmakarışık bir şekilde devrilip kopmuş taş kafalar ve parmaklardan oluşan bir toplu mezar izlenimi vermişken hayal ettiler.

Hükûmet veya adliye binasının yüksek camlarının paramparça olduğunu ve serçelerin, kubbelerin yaldızlı kornişleri ve nişlerinde yuvalar inşa ettiğini zihinlerinde daha iyi canlandırabilmek için gözlerini kapattılar.

Medya, ziyaretçi sayısındaki bu artışı, vatanseverliğin yükselişi olarak nitelendirdi. Vatandaşların uluslarına yeniden katılım sağlamasıydı bu. Medya bu anlamda haklıydı ama varsaydıkları şekilde değildi. Medya, insanları, kendilerinden daha üstün kimselere yalvaran hacılar olarak tasvir etti. Medya, büyüyen bir barış ve işbirliği geleceğini öngördü ve bu konuda da haklıydı ancak yine bekledikleri şekilde değildi.

Bu yeni gelenler ise gözlerini yere eğip çekingen numarası yaptılar. Alelade insan konumları gereğince aralarından geçenler en alt düzeydeki mübaşir veya stajyerler bile olsa saygıyla kenara çekildiler.

Son günlerde turistler hükûmetin her binasına akın etti. Sonra, kaza gördü mü gözlerini dikip bakanları andıran bu insanların akını sanki bir düğmeye basılmışçasına son buldu. Koridorlar çalışanlar hariç boştu. Bunlar birbirlerine baş sallıyor ve görev başındaki güvenliklerle el sıkışıyordu. Üniformalılar ile sokak kıyafetleri içindekiler, yaşanması gerekenler konusunda gözleriyle hemfikir oluyordu. Tüm taraflar birlikte hareket edecekleri güne yönelik gizli bir anlaşma içindeydi.

Güvenlik görevlisinden başka kimse bu insanlara saygı göstermedi çünkü ulusun gerçek gücünün nereden doğduğunu yalnızca güvenlik görevlileriyle ve sulh memurları anlardı.

Şu an için güney merdivenlerinin altındaki depo alanına çömelmiş olan Nick, "Bilmiyorum. Eskiden polisleri severdim," dedi. Eski bando üniformalarıyla tıka basa dolu kutulardan meydana gelmiş bir duvara yaslandılar. Mukavvanın yırtıldığı yerlerden altın yaldızlı şeritler görünüyordu. Pirinç düğmeler, loş ışıkta hazine gibi parlıyordu.

Shasta'nın bacaklarına kramp giriyordu. Büyük ihtimalle asbest ve kanserojen tebeşir tozu soluyorlardı. Talk pudrası da tebeşirdi ve talk, rahim ağzı kanserine sebep olurdu. Dünya savaşın eşiğindeydi ama Shasta burada halinden memnundu. Nick'le kıç kıçaydı. Konuşmak, gerçek hissettiriyordu. Önemli olaylar, telefonda görüşürken yaşanmazdı.

Nick, gerçeğe ulaşmanın eskiden daha kolay olduğunu söyledi. Gerçek, Nick'in babasının ölüm ilanı yayınladıkları vakte kadar gazetelerin içindeydi. "Sevilen bir eş ve babaydı. Müteveffa beyin kaynamasından öldü..." yazıyordu ilanda. İnternet kullanıcıları bu yazım hatasını aldı ve bir sürü haber sitesinde mizah unsuru olarak kullandı. Hatta bu hata, bir internet *meme*ine dönüştü. Tepedeki "Ölüm sebebi..." ve en alttaki "...beyin kaynaması" yazısının arasında genelde bir Ronald Reagan ya da Gore Vidal fotoğrafı yer alıyordu.

Olması gereken kelime, *kanama*ydı. Beynindeki bir anevrizma patlayıverdiğinde Nick'in babası çimleri biçiyordu. Sadece tek bir kelimeyi doğru yazmaları gerekiyordu ve gazete bunu bile beceremeмişti.

Shasta ona acıdı. Açıklamaya çalıştı.

Dr. Brolly, Medya Yöntemleri dersinde modern basılı gazeteciliğin, günlük gazete haberciliğinin, nesnel deyince aklımıza gelen dengeli gerçeğin Craigslist tarafından öldürüldüğünü açıklamıştı. Craigslist, Monster, Backpage ve eBay tarafından. Gazete kârları her zaman seri ilan satışından gelmişti. Sayfalar dolusu satılık yavru köpek, kiralık daire, ikinci el araba, iş ve bekâr kadın arayan bekâr erkek ilanları, Basın denen devasa yapının temelini oluşturmuştu.

Bütün o garaj satışı, bahçe satışı, siyam kedisi yavrusu ilanları, II. Dünya Savaşı'ndan hatıra eşyalar, *Fiestaware* tabak çanak ya da kesilmiş hazır odun almak isteyen tüm o insanlar, en eski politik hanedanların destekleyici unsurlarını oluşturuyordu. Bu sayfalar sözcük başına bir sent ya da bir dolarlık ücretleriyle, yüksek kültürü finanse eden altın madenleri olmuştu. Pulitzer ödüllerine layık görülen baş makaleleri, kitap incelemeleri ve araştırmacı gazetecilik ürünleri hep böyle finanse edilmişti. Dr. Brolly'ye göre en zekice, en bilgece gözlemlerimiz varlıklarını, eski Avon parfüm şişelerinden ve istenmeyen devre mülklerinden kurtulmaya çalışan yoksul insanlara borçluydu.

"Film izleyebiliyorsunuz," diyordu Dr. Brolly her sene, her sınıfa, "çünkü filmler, sinema salonlarının size bir kutu patlamış mısır karşılığında beş dolar ödetmesini mümkün kılıyor." Demek istediği, beş para etmez patlamış mısırın, film yıldızlarının parıltılı dünyasıyla Oscar Ödülleri'ni finanse ettiğiydi. Aynı şekilde günde birkaç dolar karşılığında basılan beş para etmez, basit kelimeler, devasa gazete imparatorluklarının ayakta kalmasını sağlamıştı.

Gazete devrinin geçmesiyle birlikte her şeyin güvenilirliği sorgulanmaya başlandı. Hiç kimse etkili bir şekilde konuşmuyor ya da tartışmıyordu, kalite berbatlık, gerçek ise yalan üzerinden tanımlanır olmuştu. Bir denetçinin, bir hakemin yokluğunda her şey eşit değerdeydi.

Dr. Brolly onlara Robert Bly'ın *The Sibling Society [Kardeş Toplumu]* kitabını okutmuştu. Kitap, modern toplumun geleneksel hiyerarşisini kaybettiğini söylüyordu. Toplum ister ataerkil ister anaerkil olsun anneler ve babalar, çocuklarıyla aynı statüye indirgenmişti. Kimse yetişkin olmak istemiyordu ve tüm insanlar birbirinin öğretmeni ve öğrencisi olmaktan ziyade arkadaşı, akranı ve eşitiydi. Kardeş olmaya indirgenmişlerdi.

Brolly sosyal hiyerarşinin bu şekilde düzleşmesinin popülizme yol açacağını öngörüyordu. Aydınlanmış az sayıda bilge yerine duygu ve açgözlülük tarafından yönetilen çok sayıda insan, gücün dizginlerini ele geçirecekti.

Merdivenin altındaki Nick sözünü kesti. "Kafası sürekli dumanlı, biliyorsun değil mi?"

"Robert Bly'ın mı?" diye sordu Shasta.

Nick kafasını iki yana salladı. "Dr. Brolly'nin." Adamın tişörtünün pantolonunun belinden sıyrılıp yukarı doğru açıldığı yerde, sırtında deri altına nüfuz eden bir bant gördüğünü söyledi. Brolly her 1 Mayıs'ta aynı tişörtü giyiyordu. Tişört koltukaltları hariç beyazdı ve önünde kırmızı harflerle "Salon Pinkosu"* yazıyordu. İnsanlar bunun, adamın ibne olduğu anlamına geldiğini söylüyordu. Derisindeki de Fentanil bandıydı. Diğer günler "Limuzinli Liberal"** ya da "Şampanya Sosyalisti"*** yazılı tişörtlerini giyerdi.

Oregon Üniversitesi'nde okuyan her genç, Fentanil bandını ya da Percocet'i uzaydan görse bile tanırdı.

Merdiven altındaki tozlu zemine çömelmiş olan Nick zamanında inandığı şeyleri parmaklarıyla teker teker saydı. Noel Baba, Paskalya Tavşanı, Diş Perisi, din, *Oregonian* gazetesi, hükûmet, Dr. Brolly ve polis. Okulda tarih değişiyordu, coğrafya değişiyordu. Bir sınavı geçtikten hemen sonra öğrenmiş olduğunuz gerçeklerin miadı dolmuş oluyordu. Nick artık neye güveneceğini bilmiyordu. Mesajlarını kontrol etmek istedi ancak pilini takıp da herhangi bir yer belirleme cihazını devreye sokma riskini almak istemedi.

Shasta, telefonunu kontrol etti. Walter'dan ses seda yoktu. Oğlanın annesi de cevap yazmamıştı. Yalnızca bir kız arkadaşın, kayıp başvurusunda bulunup bulunamayacağını merak etti. Kulağa ezikçe geliyordu. Gerçek hep öyle gelirdi zaten. Onun yerine şöyle bir öneride bulundu: "Belki de kendimize güvenmeye başlamamız gerekiyordur."

Daha da beter etmek için, "Belki de senin kendine güvenmen gerekiyordur," diye ekledi.

Nick kız bakışlarını kaçırana dek ona kaşlarını çatarak baktı. Sesi ciddi bir hal aldı. "Bana, bu büyük komplo hakkında Walter'ın bildiği her şeyi anlat," diye emretti.

---

* Pinko, Amerika Birleşik Devletleri'nde komünizme sempati duyanları tanımlamak için türetilmiş aşağılayıcı bir kavramdır. (y.h.n.)

** Liberal olduğunu söylediği halde bu ideolojiye uygun davranmayan, örneğin insanlara toplu taşıma kullanmalarını söylerken limuzine binen liberallere denir. (y.h.n.)

*** Sosyalizm ideolojisini savunduğu halde lüks hayatlar sürdürerek ikiyüzlülük yapmakla itham edilen insanları tanımlamak için kullanılır. (y.h.n.)

Piper replikleri okuduktan sonra oyuncu seçim komitesi, diğer adayları gönderdi. İşi kaptığı neredeyse kesindi. Oyuncu seçme komitesi yine de bir müzakere etti. Kendilerini ikna etmek için ona okuyacağı parçalar vermişlerdi. Basmakalıp sözlerdi bunlar. "Geçmişin ölçü birimlerinden kurtulmalı ve bir dakikanın ne olduğunu kendimiz yeniden icat etmeliyiz..." gibi. Bunlar küçük kartlara elle yazılmıştı ve kameraya yakın tutuluyorlardı. Bir aktörün işi, gerçek dışı olanı inanılır kılmaktı. Hayali bir saman çöpünü elle tutulur altına çevirmekti.

"Anlar," diye okudu Piper, "hayatımızın yapı taşlarıdır. Yaşamlarımız ise hafta sonlarıyla ölçülmemelidir. Dünya üzerinde geçirdiğimiz zaman, aldığımız maaşlar ve ödediğimiz vergiler üzerinden değerlendirilmemelidir."

Ekiptekilerden biri kartı değiştirdi ve Piper okudu: "Bendeniz Talbott Reynolds, Kabileler Konseyi tarafından atanmış mutlak hükümdar."

Yönetmen, adam, Rufus bir tekrar daha istedi. "Bendeniz Talbott Reynolds," diye okudu Piper makamlı bir tonda, "Kabileler Konseyi tarafından atanmış mutlak hükümdar."

Oyuncu seçim komitesi kafa kafaya verip konuştu. Yönetmen bir tekrar daha istedi. Bu sefer daha yumuşak ve daha neşeli bir tonla okumasını söyledi.

Piper sesine bir gülümseme ekleştirdi. "Bendeniz Talbott Reynolds," derken tek kaşını kaldırıp yüzüne daha açık bir hava kattı, "Kabileler Konseyi tarafından atanmış mutlak hükümdar."

Kartları değiştirip ona "Karşılıklı Bağımlılık Bildirgesinin Yedinci Maddesi"ni okuttular.

İstiflenmiş yiyecek çürür. İstiflenmiş para, insanı çürütür. İstiflenmiş güç ise hükümeti çürütür.

Kayıtları başa sarıp konuşmasını ikinci, üçüncü defa izlediler. Hemfikirlermiş gibi kafalarını salladılar. Mevcut kartı üzerinde, "Sevimlisin diye sevilmeyeceksin!!" yazan bir başkasıyla değiştirdiler.

Kafasını sallayan yönetmen, "İki ünlemi de verin," dedi ve "Lütfen," diye de ekledi.

"Başkalarına keyfi bir kaderi dayatırken," diyordu bir sonraki kartta, "kendi kaderimizi ihmal ediyoruz. Böyle yaparak hem onların hayatını hem de kendi hayatımızı mahvediyoruz."

Piper için hepsi zırvaydı ama her cümleyi ciddi bir ağırbaşlılıkla dile getirdi. "Her birimiz, kendi kaderini izlemeli ve başkalarının kendi kaderini izlemesine de izin vermeli," diye okudu. "Saygı duymalı ve başkalarına gelişim veya hedef dayatmasında bulunmamalıyız."

Havai fişek gibi benzin ve barut kokan iriyarı vahşi bir adam yanına yaklaştı ve Piper'ın alnındaki teri nazikçe silmek için katlanmış bir kâğıt peçete kullandı.

Ekip kartı bir başkasıyla değiştirdi. Yine aynı şey: "Bendeniz Talbott Reynolds. Kabileler Konseyi tarafından atanmış mutlak hükümdar." Bu tekrar, karnında gelen gurultu yüzünden berbat oldu.

Yönetmen, Piper'dan bu kez de büyük harfle yazılmış yerleri büyük harflerle okumasını istedi.

Piper doğaçlama yaptı. "Bendeniz Talbott Reynolds; yüce aristokrat, kodamanların başı, asil büyücü, mutlak hükümdar..." Bunu sonsuza dek uzattı da uzattı.

İnsanlar, hükûmetlerinin son günlerine saygılarını sunmak için geldikleri gibi diğer yadigârlara son kez, uzun uzun bakmak için de geldiler. Suç mahallerinden yayın yapan televizyon ekiplerini gözetleyip denetleyen kalabalıklar halinde durdular. Muhabirlerin içten içe gururu okşandı, kutlanacaklarını hissettiler. Muhabirler, dünyadaki hatırı sayılır otoritelerinin kanıtı gibi görünen bu durum karşısında şımardılar. Aynı şekilde, kalabalıklar, saygın akademisyenlerin veda dersleri olarak bildikleri derslere akın etti ve çokça övülen bu güzide kimseler, böylesine ilgili kalabalıkları bir iltifat olarak aldılar. Bu profesörler, uzun yıllardan beri ilk defa geleceğin bir ilerleme olabileceğini duyumsadılar. Gelin görün ki hem gazeteciler hem de öğretim görevlileri yanılıyordu.

Çünkü eğitim insanlara paraları karşılığında çok az şey vermiş, medya ise harcadıkları zaman ve gösterdikleri ilgi karşılığında hiçbir şey vermemişti.

Şimdi kalabalık onlara tanıklık etmeye geldiğinde bunu öfke ve acıma duyguları içinde yapıyordu. Diğerleri, var olan son posta güvercinine bakarmış gibi bu yadigârları da marazi bir merak

ve üzüntüyle izlediler, zira insanlar bunların, o tür kurumların son günleri olduğunu ve yakında bugünü gelecekten ayıracak bir olayın yaşanacağını biliyorlardı. Gününde birinde çocuklarına anlatabilmek için bu tür mesleklerin alacakaranlığını incelediler.

İnsanlar devlet insanının, gazetecinin ve profesörün içi boş gücüne nostaljiyle baktı ve onlara sessizce veda etti.

Prince Lucien Campbell Binası'nın dışında avluda duran Jamal için bu eski, saygıdeğer bina Poe'nun Usher Evi'nin bir örneği gibi görünüyordu. Tuhaf ve antik tasarımıyla zifiri karanlık gökyüzüne yükseliyordu. Yeşil ve altından oluşan yumuşak bir gökkuşağı uzaktaki bir dizi vitray pencereden parlıyor ve gecenin geç saatlerinde orada kalan yegâne kişinin varlığını işaret eden ince bir duman, ufalanmakta olan tek bir bacadan kıvrıla kıvrıla yükseliyordu.

Jamal, Keishaun'a önden gitmesini işaret etti ve iki adam, menteşeleri pastan kızıla çalmış, sık oymalara sahip büyük meşe kapıyı itip içeri girdi. Onlar içeride ilerlerken dökülmüş sıvalar ayaklarının altında çatırdadı. Çırpılan yarasa kanatları, beyzbol şapkalarının üstündeki gölgelerden taşkınlık yaparak geçti. Duvarlar boyunca aralıklarla yerleştirilmiş, mazide kalmış bir döneme ait ince işlemeli, yaldızlı apliklerin her biri gaz lambalarınınki kadar titrek ve soluk zayıf bir ışık saçıyordu.

İkili, tavşanların gezindiği yeraltı tünellerini andıran dar koridorlarda yollarını bulmaya çalıştı. Dik merdivenleri geçtiler. Tavan arasından gelen toz ve isin korkunç kokusuna göğüs gerdiler. Büyük yapının taş ve kerestesi öyle mutlak bir sessizliğe sahipti ki Jamal'ın aç kulaklarının gaipten sesler duymasına neden oldu. Jamal sessizliğin içinde kelimeler, söylenen kelimeler, akan suyu, bu rutubetli odalarda fısıldaşan hayalet seyircileri akla getiren bir sesler karmaşası işitti.

Bir grup kokuşmuş oda, yerini çirkin, harap tuvalet bölmelerinden ve çalışma odalarından oluşan bir başka karmaşık döküntüye bıraktı. Deri sırtları küften bir kürke bürünmüş raflarca kitap alabildiğince uzanıp gözden kayboldu. Damlayan suyun metronom sesi dakikaları sayıyordu ve nem, binanın zarif kadife perdelerini karartmıştı. Kollara ayrılan kâbus gibi

koridorlar, onları Jamal'ın Beşerî Bilimler bölümünden mezun kayıp ruhların içinde, intikama susamış halde durmayı sürdürdüğüne yemin edebileceği mağarayı andıran, küflü konferans salonlarından geçirdi. Bu ruhlar intikamı talep ediyordu. Jamal öyle de yapmaları gerektiğini düşündü. Pek çok nesle, toplum mühendisliğinin en kötü türleri öğretilmişti; bu kurumsal yalanlar kendi akılcı düşüncelerinin yerini alana kadar kafalarına zorla sokulmuş ve bu yalanlar üzerinden test edilmişlerdi. Prens Lucien Campbell Binası'nda yaşayan hayaletler, Jamal ve Keishaun bu gece aradıkları cevabı bulana kadar dinlenmeyecekti.

İkili, bir piyanonun tuşlarından gelen tek bir nota dikkatlerini çekene dek harabe haline gelmiş bir kattan diğerine yalpaladı. Ardından başka notalar da duyuldu. Bu, yani Chopin'in mi bemol majörle çalınan Noktürn'ü, onları kapıları kilitli olmayan bir ofise yönlendirdi. Kapının ardında, çürüyen bir oda dizisi yatıyordu ve bu odaların en uzak olanında hedeflerini buldular.

Burada, binanın üst katlarında büyük bir adamın uşak takımının mesailerini bitirip terk ettiği konforlu bir vaha, özel bir oda yer alıyordu. Burada duvarlar, Çerkez gül ağacından panellerle etkileyici bir şekilde kaplanmıştı ve İtalyan mermerinden özenle oyulmuş, hoplayıp zıplayan oğlan çocukları ve bir hanedan armasının sembolüyle zengin detaylar kazandırılmış bir şömine rafının altında bir ateş usul usul çıtırdatıyordu. Oregon Üniversitesi'nin bilge, kıdemli profesörler için alışılmışın dışında bir ortam değildi. Ay ışığının sicim gibi uzanan ışıkları, canlı vitray camları aydınlatıp odanın doğu işi zarif halısındaki arabesk desenleri daha da süsleyen hayaletsi renkler saçıyordu.

Odadaki modern dokunuşlar arasında Che Guevara'nın şöminenin üzerine asılmış çerçeveli bir posteri vardı. Yine çerçeveli bir Amerikan bayrağı, profesörün antika masasının üzerine baş aşağı asılmıştı. Bayrağın bir köşesi aşınmış gibi görünüyordu. Uzun zaman önce isyana benzeyen bir protestoda yakılmaya çalışıldığından alazlanıp kararmıştı. Masanın üzerine nadir bulunan çeşitli ciltli kitaplar ve pahalı biblolar dizilmişti. Jamal'ın gözüne, Emma Goldman'ın mücevherli ufak bir şövaleye iliştirilmiş, sepya tonunda imzalı bir fotoğrafı çarptı. Şövalenin yakınında antik Mağribi motifleriyle süslenmiş jilet gibi keskin bir zarf açacağı duruyordu.

Büyük adamın kendisi deri bir berjerde uyuyakalmıştı. *Rules for Radicals** kitabının sayfaları açık bir kopyası, kabarmış, gri sakalıyla yarı gizlenmiş halde göğsüne yaslanmıştı. Hem kitaba hem de sakala rağmen tişörtündeki slogan hâlâ okunabiliyordu. "Feminist Dediğin Böyle Olur" yazıyordu.

Pamuklu, büzgü ipli pantolonunun paçaları kıvrılmıştı ve solgun, buruşuk ayakları içinde buharı tüten su bulunan sığ, plastik bir leğene daldırılmıştı. Leğenin yanında katlanmış bir banyo havlusu hazır bekliyordu.

Yanındaki küçük, paha biçilmez sehpada yoğun, kehribar rengi şeriyle dolu kristal bir sürahi duruyordu. Boş, yüksük kadar bir bardak, son içilen kadehin altın izlerini taşıyordu.

Jamal ve Keishaun, odanın tarihi süslerine hayran hayran bakarak odaya sızdılar. Bütün bu lüksün, sayısız sosyal bilimler öğrencisinin alın teri ve yıkılmış hayalleriyle inşa edildiğini biliyorlardı. Chopin tınıları, ata yadigârı bir gramofon üzerinde yavaşça dönen ışıl ışık, akik tonunda bir plaktan yükseliyordu.

Saygın akademisyen Dr. Emmet Brolly, gözlerini kırpıştırıp uyandı. "Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu. Çapaklı gözleri, Keishaun'un üzerine yapışan kumaş pantolonuna kilitlenmiş ve açıkça büyülenmişti.

Konuşamayacak kadar korkmuş olan öğrenciler, rahatsız bir tavırla sağa sola salınıyor ve başlarını eğip yıpranmış tenis ayakkabılarına bakıyordu. Jamal birden kafasını kaldırdı ve kekeleyerek "Walter Baines'i hatırlıyor musunuz, efendim?" diye sordu.

Bir an sonra bu zeki adamın pis bakışları karşısında kendini çıplak hisseden Keishaun üsteleyip, "Başının belada olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Doktor kaşlarını çattı. Kitabını yavaşça kapatıp bir kenara koydu. "Ne tür bir bela?"

Jamal, Keishaun'a döndü, ikili endişeli gözlerle birbirlerine baktı. Jamal, Brolly'ye, "Bir liste..." dedi.

Keishaun konuya açıklık getirmek için, "İnternette yer alan bir liste," diye ekledi. Söylentiyi ve Walter'ın bildiği az buçuk şeyi anlattı. Olay göze basit görünüyordu: Bir kişinin toplum için tehdit oluşturduğunu düşünüyorsanız ismini belli bir internet

* Saul D. Alinsky, *Radikaller İçin Kurallar*, Geoturka Yayıncılık, İstanbul, 2014. (y.h.n.)

sitesinde yayınlayabiliyordunuz. Eğer aday gösterdiğiniz kişi konusunda hiç kimse sizinle hemfikir olmazsa isim birkaç saat içerisinde silinip gidiyordu ama birkaç kişi sizi destekleyecek olursa bu isim daha fazla oy çekmek üzere bir süre daha sitede kalıyordu. Kişi ne kadar oy alırsa yüz yüze geldiği tehlike o kadar artıyordu.

Jamal araya girdi. "Sanki bir beğenilmeme yarışması gibi!"

Histerik çıkışı hepsini utandırdı. Şöminede yanan kütükler usulca çıt çıt eder ve iç çekerken kimse konuşmadı.

Sonunda Dr. Brolly güldü. Derin, içten bir kıkırdamaydı onunkisi, küçümseyici ve şeri kokuluydu. Esrar lekeli dişlerinin alayı ortaya çıktı. Özgür düşünen ve genç zihinleri şekillendiren bir akademisyen olarak geçirdiği uzun kariyerinde bu tarz cadı avlarıyla daha önce de karşılaştığı açıktı. Kendisini sakinleştirmek istercesine sürahiye uzanıp ufak bardağını tepeleme doldurdu. İçkisini yudumladıktan sonra kehribar rengi sıvıya baktı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Evet, evlatlarım," dedi, "her zaman bir liste vardır!"

Jamal ve Keishaun profesörün sözlerine odaklandılar. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ruhları korkuyla doluydu.

Doktor küçük bardakla görkemli bir şekilde işaret etti. "Oturun," dedi.

İki genç dinleyici halıya, adamın ayağının dibine bağdaş kurup oturdular.

Brolly, onlara doğru eğilerek konuşmaya devam etti. "*Her zaman* bir liste vardır. Ah, insanlık listeler yapmayı da ne sever!" Tepeden bakan bir gülüş fırlattı. "On Emir'den tutun da Hollywood'un Kara Listesi'ne, Nixon'ın Düşmanları Listesi'nden tutun da Schindler'in Listesi'ne hatta New York Times Çok Satanlar Listesi'ne kadar. Noel Baba'nın listesinden Tanrı'nın koyunları keçilerden ayıran listesine." Sözünü sürdürüp soyağaçlarını, taksonomileri, envanterleri de listeler olarak tanımladı. Bardağındaki şeriyi bitirdi, bir tane daha doldurdu, içti, bir tane daha doldurdu. "O çok övündüğümüz İnsan Hakları Bildirgesi de bir listedir. Tıpkı Martin Luther King'in Faşing Festivali'nde katedralin kapısına çakılan Doksan Beş Tez'i gibi!"

Jamal ve Keishaun ona boş ifadelerle bakınca böğürerek "Eğer siz ikiniz, banyo tuzu tüttürüp Pokémon Go oynayacağınıza

Lewis Hyde ve Victor Turner okusaydınız ne demek istediğimi anlardınız!" dedi.

Daha önce defalarca anlattığı bir derse kolayca dönerek şöyle bir beyanda bulundu: "Güç değiştirme ritüelleri!"

Jamal ve Keishaun kendilerini, uzun soluklu didaktik bir nutuk dinlemeye hazırladılar.

Brolly'nin söylevi ağzından fışkırıverdi: Çoğu sivil toplum mevcut durumlarını bu ritüelleri uygulayarak ebedî kılmıştır. Her yıl kısa bir süre için, bazen mevsimsel olarak en düşük rütbeli vatandaşlara üstlerinin üzerinde bir güç bahşedilirdi. Modern toplumlarda bu hâlâ Cadılar Bayramı'nda, yani yaz ile sonbaharın ve sözüm ona canlılarla ölülerin birleşme noktasında meydana geliyordu. Güçsüz çocuklar 31 Ekim gecesi toplumun dışında kalanların yani hayvanların, ölülerin ve kovboylarla berduşlar gibi dışlanmış münzevilerin kostümlerini giyiyordu. Oğlanlar kız, kızlar da oğlan gibi giyiniyor ve tüm bu yabancı ötekiler, özgürce dolaşma ve toplumun mülk sahibi namuslu üyelerinden haraç talep etme gücüne sahip oluyordu. Herhangi bir haraç ödenmediyse şeker mi şaka mı tehdidi, maddi hasar vadediyordu.

Doktor tükürerek konuştu. "1920'lere gelindiğinde o kadar çok ev yakılmış ve o kadar çok lastik kesilmişti ki gazeteler şeker verme ritüelini başlatmak için sigorta ve şekerleme şirketleriyle işbirliği yaptı!" Meseleye hayranlıkla bakıyordu. "Hayal edin! Fakirler zenginlerin evlerini yakıyordu! Bir önceki yılın tüm suçlarının intikamı alınıyordu!"

Noel ilahisi söylemek –yürekleri ısıtan, geleneksel Noel ilahisi söyleme faaliyeti– bile eskiden kanlı bir spordu. Fakirler, zenginlerin evlerinin dışında toplanıyor ve tehdit etmek amacıyla şarkı söylüyordu. Rüşvet olarak alacakları altın ya da zengin yiyeceklerden başka hiçbir şey onları bir sonraki eve göndermezdi. Cenaze törenlerinde çiçek sunma alışkanlığımız da bölgedeki yoksulların kır çiçekleri ve kokulu otlar topladığı eski bir ritüelden doğdu. Bu insanlar tabutun başına gelir ve yas tutanlara bu hediyeleri para ve ekmek karşılığında verirlerdi.

Doktor apaçık çocuksu bir coşkuyla çıplak ayaklarını su dolu leğene çarptı.

"Ordu, subayların kısa bir süre için astlarına itaat etmek zorunda olduğu geleneksel dönemlerle dolu," dedi. Nükleer

denizaltılarda çıkılan her seferde bir Hefe'nin Kafesi Gecesi olurdu. Akşam yemeği geminin subaylarının yemekhaneyi lüks bir restoran gibi süslemesi ve askere alınmış mürettebata bizzat gurme yemekler pişirmesiyle kutlanırdı. Benzer şekilde iç savaş öncesi Amerika'da da güç değiştirme ritüeli *Satürnalia* olarak adlandırılıyordu. Noel zamanı çiftlik sahipleri, kölelerine hediyeler dağıtır ve komşu çiftliklerdeki akrabalarının ziyaretine gidebilmeleri için kısa mesafelere seyahat etmelerine izin verirdi. Bütün kölelere birkaç gün özgürlük bahşedilirdi. Hepsine içebildikleri kadar elma konyağıyla yiyebildikleri kadar domuz eti verilirdi. Frederick Douglass'ın yazdıklarına göre bu köleler hasta olana dek yiyip içiyor ve alem yapıyordu. Her sene aşırıya kaçmanın getirdiği bu hastalık onları perişan ediyordu. Bu da köleleri, zayıf iradeli olduklarına inandırıyordu. Onları ve temel dürtülerini dizginleyecek bir efendiye ihtiyaçları vardı. Birkaç gün boyunca her şeyi aşırı tükettikten sonra köleliğe dönmekten memnun oluyorlardı.

Buraya kadar doktorun konuşması bitmek bilmez, içkili ve hoşgörülüydü.

"Amişlerde de," diye homurdandı Brolly, "tuhaf bir *Rumspringa* uygulaması var. Bu kelime, koşmak veya etrafta zıplamak anlamına geliyor. Yetişkinliğin eşiğindeki Amiş ergenlerine, dış dünyanın meyvelerinin tadını çıkarma izni veriliyor. Satürnalia'nın tadını çıkaran köle gibi Amiş gençleri de kaçınılmaz olarak uyuşturucuya, sekse ve sıkıcı asgari ücretli yaşam tarzlarına aşırı düşkünlük gösteriyor. Kendilerini perişan ettikten sonra," diye karga gibi öttü Brolly, "sade ve basit Amiş hayatına geri döndükleri için mutlu oluyorlar."

Jamal kol saatine baktı. Keishaun mesajlarını kontrol etme dürtüsüne direndi. Profesörün çenesi açılmıştı belli ki.

Doktor soluklanmak için durdu. Dudaklarında parıldayan likör ve atkuyruğundan kurtulan uzun gri saçlarının başıboş tutamlarıyla bir büyücüden farksız görünüyordu. Hızlı hızlı konuşan bir kâfire eşti. Parıldayan gözlerini ufak dinleyici kitlesine dikerek "Sözde en bilgece, en başarılı insan deneyi olan bu ülkenin neden bir güç değiştirme ritüeli uygulamadığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Delikanlıların hiçbiri konuşmayınca doktor, "Karnaval!" diye bağırdı. "Faşing!"* diye böğürdü.

İkincisi, Almanca "son çağrı" teriminden türetilen bir kelimeydi. Modern Mardi Gras'ın eşdeğeriydi, Paskalya Orucu'nun getirdiği zorluklara ve nefse hâkim oluş öncesinde dünyevi zevklere son bir kez dalmaktı. On yedinci yüzyıl Bavyera'sında gücü değiştirme ritüeli, rahipler ve keşişler üstü açık arabalarda seyircilere dışkı fırlatarak dolanırken –bu bizim geçit törenlerimizin bir dengi– köylülerin kilise ve katedrallerde yemek yemelerine, parti yapmalarına ve bazen de çiftleşmelerine izin veriliyordu. Kutsal olan dünyevi, dünyevi olan kutsal oluyordu fakat yalnızca kısa bir süre için.

Bütün bunlara rağmen Martin Luther hamlesini bu kanunsuz aralıkta yaptı. İtirazlarını Katolik Kilisesi'ne astı ve bunu yaparak Protestanlığı kurdu.

"Birleşik Devletler'in en nihayetinde Protestan bir ulus olduğuna katılırsınız, değil mi?" dedi Brolly. "En azından kuruluşu bakımından," diye de ekledi.

Protestan dinler gücü değiştirme ritüeli sırasında yaratıldıkları için böyle bir uygulamaya karşı her zaman temkinli olmuştur.

Brolly bilgiç bilgiç başını salladı. "Papa cenapları, Kutsal Perşembe günü yoksulların ayaklarını yıkamaya ve öpmeye devam edecek ancak Protestanlar böyle bir savunmasızlık riskine asla girmeyeceklerdir."

Bu büyük ülkenin ölümcül kusurunun bu olduğu kanısına vardı. En zayıfların, en yoksulların ve haklarından en çok mahrum bırakılanların bir saat bile olsa ritüelleştirilmiş iktidardan yararlanmalarına izin vermiyordu. Evet, bu ritüellerin çocuklar için Cadılar Bayramı ve Noel ilahileri gibi sansürlenmiş versiyonları hâlâ vardı ancak yetişkin alt sınıfları bitkin düşürecek ve bir yıl daha yoksul kalmaktan memnun kılacak hiçbir şey yoktu.

Jamal konuya döndürmeye çalışmadan önce saygısızlık etmemek için biraz zaman geçmesine izin verdi. "Peki ya liste?"

Çaresiz hisseden Keishaun yalvardı. "Gerçek mi?"

Mayışan ve bir miktar sarhoş olan Brolly cık cıkladı. Solgun elini kaldırıp vahşi saçlarının bir tutamıyla oynadı. "Bir kültürel

* Karnaval ya da Faşing, özellikle Ren bölgesinde olmak üzere Almanya'nın Katolik kesimlerinde kutlanan eski bir gelenektir. (ç.n.)

antropolog olarak bu meşhur listeyi çok uzun zaman önce duymuştum," dedi. "O bir şehir efsanesi. Tamamen hayal ürünü," diyerek onları temin etti.

İki öğrenci hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeden edemedi. Profesörün onlara yardım edip edemeyeceğini keşfetmeye çalışarak Walter'ı sormak için buraya gelmişlerdi. Profesör yardım edemiyor veya etmiyordu. Bu bir çıkmaz sokaktı.

Dr. Brolly hayal kırıklıklarını sezmiş gibi kıpırdandı. Belki onları yatıştırmak, belki sadece kur yapmak için, "Şu efsanevi listede..." dedi. Tamamen antropolojik bir bakış açısıyla bakarak "Bir aday çok fazla oy alırsa ne oluyor?" diye sordu.

Gözleri yere dönük olan Keishaun, Brolly'nin ayaklarının dibinde dizleri üzerinde durana dek ilerledi. Plastik küvetteki su uzun süre önce buhar çıkarmayı bırakmıştı. Keishaun katlanmış havluya uzandı. "Böyle şeyler olur," diye söze başladı ve solgun ayaklardan birini ılık sudan nazikçe kaldırdı, havluyla kuruladı ve halının üzerinde dinlenmeye bıraktı. Öğrenci, her iki ayağı da ağzına götürüp bu soğuk, kırışmış cildi öpmeden önce aynı işlemi diğer ayakla da tekrarladı.

Dr. Emmet Brolly, kıllı ağzı ardına kadar açık bir halde bakakaldı, şaşkına dönmüştü.

Bunu yaptıktan sonra Keishaun, bir elini kendi bel oyuğuna uzattı. Oradan kalkık burunlu bir tabanca çıkardı ve profesörün ağzı açık kalmış ifadesine tek bir el ateş etti.

Koşarak gelen ayaklar yoktu. Bu ıssız bina terk edilmişti. Jamal cesaretini toplayıp "Aceleci davrandınız," dedi.

Brolly sandalyesine yayıldı; kan, yüzünün yerini alan düzensiz krateri doldurdu. Patlamış nefes borusunun tepesindeki açıklıktan kan fışkırdı. Artık kimseyi baymıyordu. Araştırmalarının ve eğitimlerinin tamamı koltuğunun arkasındaki ceviz kaplamaya sıçramıştı. Elleri bir anlığına titredi. Sonra kan, gri sakalından akmayı bıraktı ve adam resmen öldü.

Keishaun silahı beline geri soktu. "Birkaç gün sonra hiçbir önemi kalmayacak," dedi. Jamal'a eliyle, masanın üzerindeki süslü mektup açacağını almasını işaret etti. "Adamın ederi kaça çıkmış?" diye sordu.

Jamal telefonunu inceliyor, uzun bir isim listesini aşağı kaydırıyordu. Ekranı kaydırmaya devam etti. İnsanlar son dakikada

aday koydukça liste günden güne uzuyordu. Sonunda, "Buna inanamayacaksın..." dedi.

Keishaun donakaldı. "Söylesene!"

Jamal kafasını telefonun ekranından kaldırdı ve sırıtarak "*Bin altı yüz oy...*" dedi.

Arkadaşının soluğu kesildi. Bu, onları neredeyse bir siyasi parti haline getiriyordu. Keishaun iki eliyle ağzını kapattı ve fısıldayarak bir coşku narası attı.

Jamal adamın kulağını kesmek için mektup açacağını kullanırken iç çekti. "Tanrı'ya şükür, Walter bize söyledi."

Keishaun çaresizce omuz silkti. Biraz kızararak, cılız bir sesle, "Zavallı Walt," dedi. Altındaki deride bulunan yapışkan bir bandı açığa çıkarmak için ölü adamın tişörtünün eteğini yukarı çekti. Bandı çıkartıp kendi boynunun yanına yapıştırarak vücuduna aniden hücum eden Fentanil'in tadını çıkardı.

Jamal kulağı verdi, elması hâlâ kulak memesinde parlıyordu. İki genç, Dr. Emmet Brolly'nin parçalanmış kalıntıları üzerinde birbirlerine yumruk ve beşlik çaktılar. Ayrılmadan önce Keishaun çerçeveli bayrağa, unutulalı çok olmuş bir protesto veya gösteriden kalan o yarı alazlanmış yadigâra gitti. Asılı olduğu yerden indirdi, hürmetle baktı ve doğru tarafı yukarı gelecek şekilde yeniden astı.

Jamal, Alinsky'nin kitabını almak için eğildi. Sayfalarını soğukkanlılıkla çevirirken, "Güzel sözlerin vakti doldu," dedi. Kırılgan kâğıdı şöminenin aç alevlerine nazikçe teslim etti.

Piper'ın sesi kulak tırmaladı. Boğazı boğuk ve kuruydu, bitkin hissediyordu. Oyuncu seçim ekibi, diğer oyuncu adaylarını gönderdikten sonra ona rasgele satırlar okutmayı sürdürmüştü. Bir seçme olarak başlayan şey bir maratona dönüşüyor, adamlar adeta dayanıklılığını test ediyordu. Clem, Naylor ya da cast direktörü her kimse yüzünü ekşiterek "Yeteri kadar yürekli olduğuna ikna olmadılar," diyordu. Piper'ı kışkırtmak istermiş gibi "Bu bölüm biraz daha girişkenlik gerektiriyor," diyordu.

Saçmalıkla dolu başka bir kart çıkarıyorlar ve Piper bunları okumamak için can atıyordu:

Kafkasya, Geyistan ile savaşta. Kafkasya her zaman Geyistan ile savaşta oldu.

Henüz okunmamış olan kart yığınları, eski tip bir telefon rehberi kadar kalın olmayı sürdürüyordu. Birileri başka bir tane kaldırıyor ve Piper yüksek sesle okuyordu:

Şehirlerimizi tüketen yangınlar, eski rejimin sadık güçleri tarafından ateşlendi.

Arka arkaya kartlar tutuyorlardı:

Dünya bir birleşik alan teorisi istiyor. Tek bir şey, her şeyi açıklayan tek bir şey istiyor; onlara bunu verin.

Bir insanın değeri, ücret karşılığı yaptıklarıyla değil boş zamanlarında yaptıklarıyla ölçülür.

Büyük bir askeri birlik, kırıp geçirilmiş Portland şehrini geri alacak!

Kurgunun eğlenceli yanı, gerçek hissi vermesinin yeterli olmasıdır.

Saçmalıktı. Yazar bozuntuları tarafından, herhangi bir kanalın asla satın almayacağı bir dizi için uydurulmuş katıksız zırvalardı. Gelgelelim Piper her satırı büyük bir coşku ve zevkle dillendirdi. Kravatının düğümünün yaka düğmesinden sarktığını biliyordu. Saçlarının tutamlarının çözüldüğünün ve alnına düşmeye başladığının da farkındaydı ama pes etmedi. Kan çanağı gözleri yanıyordu fakat o, pes etmiyordu. Cast direktörü Rufus, Colton veya Brach yeni bir kart hazırlarken bile...

Bu kitap, kitap olmadan önce... defin çukurları kazılmaya başlanmadan önce... var olan tek şey Walter'ın o büyük zengin olma planıydı.

New York sokaklarında yürürken telefonundan porno açtı. Taşakları dolana kadar bakacağı durağan fotoğraflar. Bu sayede kan aletinin altına gidecek ve o, bel altındaki korkusuz beyinlerle düşünecekti. Sertleşmiş bir sik, hiçbir şeyden korkmazdı. Porno, onda ıspanağın Temel Reis'te veya öfkenin Hulk'ta yaptığı gibi

bir etki yaratıyordu. Onu, Sistine Şapeli'nin tavanında "Waldo Nerede?" oynayacak ve melekleri götleri çok sikilebilir olduğundan Tanrı'yı asla bulamayacak bir hale sokuyordu.

Porno, Walter'ı tek kişilik bir kurt sürüsüne dönüştürüyordu. Telefonunda Google'dan şunları arattı:

Ted Bundy
Wayne Williams
Dean Corll
Richard Ramirez
Angelo Buono
David Berkowitz

Kurallara uyun. Doğru yoldan şaşmazsanız yaşamanız veya ölmeniz kimsenin umurunda olmaz. Walter isterse açlıktan ölebilir veya trafiğin içine sendeleyip dümdüz edilebilir. Bir savaş bölgesine gidebilir ve süngülerin tecavüzüne uğrayabilir. O kimsenin küçük bebeği değil, artık değil. Yaşasa da ölse de kimsenin umursayacağı yok. Gelgelelim kendisi gibi hiç olan birkaç kişiyi öldürecek olursa toplum onun izini sürmek için her çareye başvurur. Bir milyar vergi mükellefi, hayatının geri kalanında ona yiyecek ve barınak sağlar. Ona temiz giysiler giydirir. Yemek yemeyi bırakırsa boğazından aşağı bir tüp sokup midesini yiyecekle doldururlar ki ceninliğinden bu yana böyle bir muamelenin tadına varmadı.

O zamana kadar New York sokaklarında, kuzularının arasında bir avcı gibi geziniyor.

Okulda öğrettikleri insanı ancak bir noktaya kadar taşıyabilirdi zaten aksi olsa cebir hocası özel bir jetle uçup parmak arası terlikten şampanya içiyor olurdu. Öğrettikleri şeyler herkesi aşağı yukarı aynı noktaya taşıyor. Bir şey olmanız gerektiğini söylüyorlar; bir şeyinizin parçalarını başka şeylerle takas etmek için bir avukat, muhasebeci veya aslan terbiyecisi olmanız gerektiğini. Walter, bir şey yerine her şey olmak istiyor. Gelgelelim bu mücadelenin üstesinden gelmek için bir akıl hocasına ihtiyacı olacak. Onu milyarder kanatları altına alıp paranın kendisini tavşanlar gibi çoğaltmasının, içeriden gelen bilgiyle yapılan ticaretin ve gelecekte teslim mal sözleşmelerini çıkar

için kullanmanın, şirketleri ele geçirmenin duygusuz dünyasının ve bir vergi cennetinde sonsuz sayıda banka hesabıyla biriken paraların raconunu öğretecek bir milyardere.

Bugün, Walter kendine bunu yapabileceğini söylemişti. Önce ev ödevini yapmıştı. Gazetenin ekonomi sayfalarını okuyup kendine bir George Soros veya Koch kardeş bulmaya uğraşmıştı. Ünlü bir borsa patronu ya da yatırım çarı. *Town and Country* dergisiyle Fortune 500 listesinin Kim Kimdir sayfalarını karıştırmıştı. Kendisine samanı eğirerek altına dönüştüren bir Kral Midas bulmuştu.

Walter, kendi bakış açısına göre tembellik etmemişti. Fırsat kolluyor, kaynaklarını koruyor, karşısına çıkacak o tek esas şansı bekliyordu. İnandığı şeylerin bir listesini yaptı:

Noel Baba
Katolik Tanrı
Baptist Tanrı
Budist Tanrı
Pagan Tanrısı
Şeytan
Paskalya Tavşanı ve Diş Perisi
Seattle Sonics ve Oklahoma Outlaws
Gary Hart ve Walter Mondale ve Al Gore
Sünnet

Bugüne kadar demokrasiye ve aşikâr yazgıya inanmıştı. Kapitalizme, ahlaki göreliliğe ve Sosyal Marksizm'e inanmıştı. Onlara inanabilmişse her şeye inanabilirdi. Belki de bu gülünç soyut şeylere inanmak, bir inanma alıştırmasıydı.

Bugünlerde tek inancı, tek dini Shasta'ydı. Walter iki parmağını pantolonunun cebine sokmuştu. Ufak, pembe bir şeyi parmakları arasına kıstırıp çıkardı. Bu şey marşmelovu andırıyordu ama daha küçüktü. Bir kulak tıkacıydı. Bir öğleden sonra, Endüstriyel Tasarım Ekipmanı dersinde Shasta, matkabı kapatmıştı. Kulaklarındaki pembe, sünger tıkaçları çıkarıp bir kenara koymuştu. O telefon etmeye gittiğinde Walter, bir tanesini araklamıştı ve şimdi, New York sokaklarında kulak tıkacını

burnuna götürüp kokluyordu. Shasta'nın derisinin ve beyninin tatlı ekolojisini içine çekiyordu.

Babası ona büyük bir vakıf fonu kazandıracak kadar ağır sıklet bir denyo olmamış olabilirdi, kabul ama Walter bunu düzeltebilirdi. Bir babanın birden fazla çocuğu olabiliyorsa bir çocuğun neden birden fazla babası olmasındı? Ayrıca bir ebeveyn bir çocuğu evlat edinebiliyorsa Walter neden yeni bir ebeveyn edinemesindi? Şöyle zengin bir tanesini. Gümüş kaşığı kenar mahalle beyazı Walter'ın o köylü, cahil ağzından içeri sokacak biri. Walter, elinde gizli bir silahla sokaklarda yürüyen Walter, bir Karun'un sahip olduğunu hiç bilmediği oğlu olmak üzereydi.

Kendine uygun bir T. Boone Pickens seçecekti. Bu, fantezi futbol oynamak gibiydi, tek fark oyunun kendi soyu üzerinde dönmesiydi.

Para her şeyin en saf ruhu, her şeyin başka bir şey olarak hayata dönmeden önce aldığı biçimdi. Walter, kendini fikirler, eğitim ve uyarılar içine dökülmeden önceki o orijinal Walter'a dönüştürdü. Porno izlemenin kendisini çevirdiği o Walter'a dönüştürdü.

Walter'ın yeni babası, gerçekçi bir yağlı boya tablosunu andıran suratı ve paraya basan aklıyla Madison Bulvarı'nda bir yerlerdeydi. Belki Monopoly'deki çizgili pantolonu ve kuyruklu smokiniyle silindir şapka takan zengin adama benzemeyecekti ama yeterince yaşlı ve saygın görünecekti. Walter, sokaktan bir sokak köpeği alabiliyorsa bu da kolay olacaktı. Kendi kendine "Düşmanca Ele Geçirme" deyip duruyordu. *Düşmanca* ele geçirme. Mark David Chapman'lık yaparak New York'a gelmiş ve yeni babasına rastlamayı umarak kalabalık sokaklarda Mark David Champan'lık yapmak için kredi kartına şehir merkezinde bir otel masrafını yüklemişken, doğru açıdan bakıldığında bu sözün bir iltifat sayılacağını düşündü. Henüz baba olduğunu bilmeyen babasına rastlamayı umuyordu.

Telefonundan Chapman'ın öldürmek istediği insanların onaylı bir listesini Google'lamıştı.

Johnny Carson
Marlon Brando
Walter Cronkite
George C. Scott

Jacqueline Kennedy Onassis
John Lennon
Elizabeth Taylor

Porno beyniyle düşünen Walter, trençkot cepleri şiş bir halde, birkaç potansiyel baba arayışıyla gözünü dört açarak sokaklarda listesiyle sinsice ilerlemişti. Fakirler seçici olamazlardı. Müstakbel akıl hocalarından bazıları erkek bile değildi, kadın borsacılar ya da kurnaz emlakçılardı; onu para kazanma büyüleri üzerine eğitebilsinler yeterdi, gerisi önemli değildi. Walter, gezerek gözcülük ederken kaldırıma sert adımlar indirdi. Liste, fotoğraflarla ve sermayedarların avlanabileceği öne sürülen olası mekânlarla telefonundaydı. Hep şöyle düşünmüştü: Shasta. Şunu düşünüyordu: Onu kaçırmak için sürdüğü özel uçakla beraberinde bir dizi polo midillisi ve kızın yeni baş nedimesi rolünde Beyonce'yle yurt odasına şık bir şekilde girdiğinde Shasta'nın yüzünün alacağı şekil. Telefonundan Google'ladı: Charles Manson'ın ölüm listesi.

Steve McQueen
Richard Burton
Tom Jones
Frank Sinatra
Elizabeth Taylor

Trençkotunun cebindeki koli bandıyla Wall Street boyunca yürümüştü. Lexington Bulvarı'ndan Bloomingdale'e tırmanmıştı; gözlerini dört açmıştı, gerçek bir karşılaşmayı nasıl idare edeceğinden emin değildi. Doğal ortamlarındaki amansız milyarderler. Belki yeni babasını, 57. Cadde'nin köşesinde kırmızı ışığa yakalanıp yeşil ışığı beklemek zorunda kalana kadar blok blok takip ederdi. Bu Michael Bloomberg'in sinsi sinsi yanına yanaşıp, "Sen Warren Buffett değil misin?" diye sorardı.

Adamın aristokrat, yaşlı ve saygıdeğer teni, eski sigara kâğıtları kadar solgun ve kırılgan görünürdü. Walter'a pis pis, antika bakışlar atar ve Walter da buna trençkotunun cebindeki şişkinliği cesurca göstererek "Elimde bir Glock 15 olduğunu bilmek ilginizi çekebilir," diyerek karşılık verirdi.

Bu, adamın dikkatini çekerdi. Hemen oracıkta Walter ona bir taksi çevirmesini söyledi ve ikisi birlikte taksiye bindiler. Walter, taksiciye, kiralık arabasını sakladığı yerden birkaç blok ötede, Queens'te bir adres söylemişti. İkisi orada ortak bir sessizlik içinde yolculuk ederken Walter'ın trençkotundaki şişkinlik adamın böbreklerine dayanmıştı. Adam, Walter'ın tüm yaşamını cumartesi gecelerine sıkıştırmak zorunda kalmayacağı bir hayata açılan biletiydi. Walter kararlılığını pekiştirmek için daha fazla pornoda dolanmıştı. Bir paket reçine dolu, esrarlı ciklet çıkarmış ve sürücüye ikram etmişti. Taksici ne olduğundan emin olmayarak ikramı kabul etmişti. Walter bu Bernard Arnault'a da ikram etmişti ama adam bu ikramı reddetmiş, öyle olunca da Walter sakızı kendi ağzına atıp çiğnemeye başlamıştı. "Sana zarar vermeyeceğim," demişti.

Bu Amanico Ortega, "Bana zarar vermemek için mi silaha ihtiyaç duyuyorsun?" diye sormuştu.

Walter, "Sadece bir iki günlüğüne beynini ödünç almam lazım," diye karşılık vermişti.

New York'un ihtişamlı mimarisi dört bir yanlarından gelip geçerken bu Karl Albrecht, "O cikletin üzerinde pamukçuk yok muydu?" diye sormuştu.

Walter soruya soruyla karşılık vermişti: "Ne?"

"Cep pamukçuğu," diye bilgilendirmişti Walter'ı. "Bana cömertçe ikram ettiğin sakızın üzerinde diyorum." Ellerini açıp avuç içlerini taksinin tavanına çevirerek "Bu yaşa gelmişken, kıymetli ömrümden geriye az bir vakit kalmışken cömertlik edip de bana üzeri pislikle kaplı ucuz ciklet ikram eden bu genç hödüğe neden güveneyim?" diye yakardı.

Walter dişlerinin arasında tüylü bir şeylerin ipliklerini hissetmişti. Yanakları utançtan kızarmıştı ama sakızı camdan dışarı tükürüp adamı haklı çıkarmak istememişti. Onun yerine, "Kafayı yemişsin! Bu harika bir ciklet!" demişti. O vakit telefonunu çıkarmaya ihtiyaç duymuştu fakat adamın, kendisini porno yüklemesi yaparken görmesini de istememişti.

Taksici kendi cikletini pencereden dışarı tükürmüştü. Walter her ikisine de "Bu ciklet çok lezzetli!" demişti.

Taksici kiraladığı arabayı görmesin diye erkenden inerlerdi. Sonra, ortalıkta sadece Walter ve Queens'den geçen adam kal-

mışken, Walter kiralık arabaya varıp bagajı açmışken bu Carlos Slim'in içeri girmesi için başıyla işaret etmişti. Walter ona, "En fazla bir hafta," diye söz vermişti.

Walter, telefonunda Shasta'nın fotoğraflarını açmıştı. Ekranı yeni babasının da görebileceği şekilde tutmuştu. Shasta'nın gülümsediği, Shasta'nın uyuduğu, Shasta'nın kendisini görmezden geldiği fotoğrafları kaydırırken, "Nedenim bu işte," demişti.

Adamın gözleri iç bagaj açma koluna kaymıştı. Walter adamın içeri girmesi şartıyla bakmasına izin verdi. Bırak ilk trafik ışığında atlayabileceğini düşünsün. Bu Ingvar Kamprad iç çekmişti. Omuzları çökmüş bir halde mırıldanmıştı: "Bay Terörist bana bir hafta diyor!" Walter'ın bagajındaki yedek lastiğin yanına kıvrılmışken kol saatini, telefonunu ve cüzdanını vermek için çabalamıştı ama Walter onları reddetmişti. Tekrar düşününce GPS'ini devre dışı bırakabilmek için adamın telefonunu almıştı. Walter, "Nedenlerimi tam olarak anlayamıyorsun. Senin paranı istemiyorum," demişti.

Walter, "Ben terörist falan değilim," deyip bagajın kapağını çarpmıştı.

Bagaj kapanır kapanmaz Walter, ağzındaki korkunç cikleti tükürmüştü. Trençkotunun cebinden tek fırtlık esrarı çıkarmış ve içine çekip ciğerlerini doldurduktan sonra dumanı içeride tutarak beyninin amaçsızca dolanmasına izin vermişti. *Zavallı Elizabeth Taylor*, diye düşünmüştü. *İki kere hedef olmuş.* Bu kadın aynı zamanda, J. G. Ballard'ın *Crash** romanındaki araba kazası süsü verilen cinayetin de hedefi olmamış mıydı? İngiltere'de alçak uçuş dedikleri bir üst geçitten geçerken limuzinine sedanlarıyla sembolik olarak tecavüz edip kazada ölmesini sağlamayı planlamamışlar mıydı? Yoksa onu öldürmeye yönelik bu kadar çok komplo olması, kadının film yıldızlığının nihai ölçüsü müydü?

Walter kapalı bagaj kapağının ardından Soykırım ve diğer şeyler için üzgün olduğunu fakat bunun öyle bir şey olmayacağını söylemişti. Walter ortaokulda Nazilerin Nihai Çözüm planı hakkında bir diyorama yaptığından beri ön yargılı değildi. Legolardan yaptığı bacalarından uğursuzca yükselen tütsü dumanıyla tamamlanan bu maket, internetteki nefret dolu Soykırım

* J. G. Ballard, *Çarpışma*, Sel Yayıncılık, İstanbul, 2016. (y.h.n.)

inkârcılarına cevabı olmuştu. Tütsü sandal ağacındandı çünkü Wal-Mart'ında bulabildiği tek şey oydu. Çıplak Barbie bebekleri, ilerleyen Müttefik kurtuluş güçlerinden saklamak için buldozerle toprak deliklere tıkan Tonka marka bir oyuncak buldozeri vardı. O diyaroma için duruma yaraşır ölçüde çaba harcamıştı fakat bu, yanlış fikirlerde direnen kültürlü bir denyo olmak üzerine bir video izlemesi için rehber öğretmenin odasına gönderilmesine neden olmuştu. O zamandan beri farklı dinlerden olan insanlara hassasiyet göstermek için hep canını dişine takmıştı.

Esrarı tekrar cebine koyduğunda elinde rulo halindeki teli hissetti. Boğazlama telini.

Gerçekte silahı falan yoktu. Cebindeki silah aslında California Ultraviolet marka, epey büyük bir şarap şişesiydi. Şarap şişesi ve kullanmayı unuttuğu koli bandı. Kitlenmiş bagaja doğru fısıldayarak "Kimse seni gaz odasına götürmeyecek," demişti.

Walter ancak o zaman, porno deposunu doldurma riskini alabildi. Bütün bu süreç boyunda her şeyden habersiz olmuştu. Henüz resmin tamamını görmemişti.

Kaçırma işi o kadar kolay, sessiz ve acısız ve yine kolay gidecekti ki bir şeylerde büyük terslik olduğunu fark etmesi gerekecekti.

Bagajın içinden cevap gelmişti. "Kim gaz odasına gidecekmiş? Ben mi? Ben Lüteriyen'im, Bay Terörist!" Hemen o vakit, metal kapağın altından boğuk, muzaffer kahkahalar yükselmişti.

Altmış gün sonra liste dondu. Yetersiz desteğe sahip adaylar silindi. Kalanların ödül değerleri sabitlendi. Bu önlemler, oyuncuların birbirlerini tespit etmelerine, aday göstermelerine ve birbirlerinin oylarını artırmalarına engel olacaktı. Yazgı Günü başladığında liste kaldırılacaktı. Liste olmayacaktı.

Piper'a aynı şeyi defalarca söyletmişlerdi. Her seferinde de robotmuş gibi aynı tonlamayı yapmasını istemişlerdi.

"Yazgı Günü geldi çattı," dedi görev bilinciyle.

Tekrar: "Yazgı Günü geldi çattı."

"Tekrar ediyorum, Yazgı Günü geldi çattı."

Kelimeleri artık bir anlam ifade etmemeye başlayana dek zikretti. Her cümle, bir sloganı ya da davul ritmini meydana

getirir oldu. Tutukluğu önlemek için ıslıklı ünsüzlerden eşit aralıklarla yerleştirilmiş üç R harfini kontrol etmeye çalıştı. Her çekim mükemmeldi ancak yardımcı yönetmen kameranın yanında durmuş ve bir kez daha söylemesi için parmağını ona doğrultmuştu.

Piper bir şişe su istemişti. Birileri içi buzla dolu strafor kutunun içini eşeledi ama suya en yakın şey, diyet biraydı. Kayıt yeniden başlamıştı.

Tekrar: "Yazgı Günü geldi çattı."

Tekrar: "Liste diye bir şey yok."

Tekrar: "Her savaşın ilk zayiatı Tanrı'dır."

Tekrar: "Bir erkek yirmi beş yaşında gerçekle yüzleşebiliyorsa altmışına geldiğinde bu gerçeği belirleyebilir."

Cast direktörü, Clam, Rufus ya da Naylor kafasını sallayarak önündeki kâğıt altlığına baktı. Kafasını kaldırdı. "Harikaydı," dedi. "Şimdi hepsini İspanyolca söylemen gerekiyor."

Piper'ın kızma lüksü yoktu. İşe ihtiyacı vardı. Sonunda Clem, sözleşme şartlarını görüşmek için Piper'ın menajeriyle iletişime geçeceğine söz verdi. Oyuncu seçim ekibinin her bir üyesi kaba ve kirli elleriyle Piper'ın elini sıkmaya gelmişlerdi. Her biri kaba bir sesle, "Teşekkür ederim," diyerek saygısını sunuyordu.

Görüntü yönetmeni Colton, eline bir evrak zarfı tutuşturmuş ve otoparka kadar ona eşlik etmişti. Piper arabasına binip etrafta kimse olmadığından emin olunca zarfı yırtıp açmıştı. İçinde bağlanmış bin tane yüzlük vardı. Bunun hizmetlerinin karşılığı olarak mı yoksa rüşvet için mi verildiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Gözünde canlandırdığında porno filmi çekmek nasıl hissettiriyorsa bu öğleden sonra da her yönüyle öyle hissettirmişti. Para tomarını saran bandın üzerinde "10.000 $" yazıyordu.

Charlie, atölyedeki hidrolik basınç makinesine kauçuk bir tampon yastık yerleştirdi. Üstüne çelik bir bağlantı flanşı hizaladı ve bunlardan bir cıvata geçirdi. Ayağıyla pedala bastı. Makine tıslayarak parçaları birbirine bastırdı ve Charlie emniyet somununu ekleyip talimatlara uygun şekilde sıktı. Pedalı bıraktı, bitmiş aks durdurucusunu çıkardı ve parça numarasıyla etiketlenmiş, tel örgüden yapılma kutuya attı. Başka bir kauçuk

tampona, başka bir çelik flanşa, başka bir cıvataya uzandı. Bir zamanlar can sıkıcı olan şey, şimdi her tekrarında onu neşeyle dolduruyordu. Her görev, gelecek için geri sayımdı ve Charlie küçüklüğünden beri ilk kez geleceği Noel Arifesi gibi dört gözle bekliyordu.

İmkânsız olan olmuştu. Garret Dawson, "Sen," demişti. Charlie'yi çağırmak için başparmağını sallamıştı. Garret Dawson fabrika çalışanlarının kralıydı.

İşte, Charlie'nin hayatı bu kadar çabuk kurtulmuştu.

Bu adam fabrikadaki onca gürültücü, zorba ve palavracı adam arasından onu seçmişti. Gurur vericiydi. Charlie, İncil'de olduğu gibi yağlanıp kutsandığını hissetti. Bir melek tarafından ziyaret edilmişti sanki. Garret Dawson vardiyaları bittikten sonra yanına gelip Charlie'ye onun herkes gibi olmadığını ve montaj işinin çok ötesinde bir kadere sahip olduğunu söyleyene kadar hayatta dahi değildi adeta.

Hiç kimse, hiçbir öğretmen, rahip ya da spor koçu Charlie'ye doğrudan doğruya dünyayı yönetmeye yardım edebileceğini söylememişti.

Charlie bir erkekti. Yirmi yedi yaşındaydı. Dosyasında üç uyarı mektubu olan bir montaj hattı işçisiydi ve bir kez daha geç kalırsa dördüncü uyarı mektubunu alacak ve kovulacaktı. Yaptığı iş boktandı. Böyle boktan bir işe tutunduğu için de kendinden nefret ediyordu. Okul yıllarından bu yana hayattan çok az şey bekler olmuştu. Özel bir şey istemiyordu, dünya ona nezaket ve saygıya göstersin yeterdi. İnsanların onu görmesini ve ondan korkmamasını istiyordu, ona hayran olmasın, yalnızca onu görmelerini istiyordu. İnsanlar onu rahatsız etmeden ya da aşağılamadan önce iki kere düşünsün diye tanınır olmak istiyordu.

Şimdi bir takıma seçilmişti. İnsanlık tarihinin en özel takımına. Eğer takımı başarılı olursa zaferlerinin ganimetlerini bir araya getirebilirlerdi. Bu meblağ büyük olursa da yeni ulusun önde gelen kanun koyucuları haline gelebilirlerdi. Yönetecekleri ulus da dünyaya liderlik ederdi. Bu gelecek, geceleri uyumayı zorlaştırıyordu.

Davet edildiği gün Garret Dawson, kendi telefonundan ona listeyi, listeyi nerede bulabileceğini ve internet sitesini göstermişti. Dawson, onda kahramanca bir şey görmüştü ve Charlie'nin

Yazgı Günü'nde üzerine düşeni yapabileceğini tahmin etmişti. Dawson, Charlie'nin tarih boyunca, toplumlarını tek bir günde kökten iyileştirmek için harekete geçmiş adamların kumaşından olduğunu ilan etmişti.

Bu sözler, on yedi yıldır hiç geç kalmamış ve dosyasına tek bir uyarı mektubu almamış olan Garret Dawson'dan geliyordu. Çok çalışmanın onurlu olduğunun canlı kanıtı olan Dawson'dan. Karısı ve çocukları vardı, kaybedecek çok şeyi vardı ve Charlie'yi takıma davet etmek için her şeyini riske atmıştı.

Charlie bu güveni boşa çıkaracak değildi ya. Adam KML Endüstrileri bünyesinde çalışan bütün montaj hattı çalışanları arasından yalnızca Charlie'ye söylemiş, Charlie'yi aramış, onu uzaktan izlemiş ve Charlie'nin sessiz, kendini geri çeken tutumunu gözlemlemişti. Charlie'nin bu sırrı saklayabileceğini, bununla övünüp de girişimi tehlikeye atmayacağını hissetmiş ve haklı çıkmıştı. Charlie'deki örtülü gücü ve el değmemiş potansiyeli fark etmişti. Garret Dawson başka kimsenin, Charlie'nin babasının bile fark edemediği özelliklerine dikkat etmişti.

Adam yaptığı dikkatli gözlem neticesinde Charlie'nin gerekli olan silahı alacağından emin olmuştu. Charlie hareketli hedefler üzerinde talim yapacaktı. Yazgı Günü geldiğinde değerli bir varlık olduğunu ve gelecek on yıllar boyunca yönetici sınıfın bir üyesi olabileceğini kanıtlayacaktı.

Dawson, kulağa astrolojik gibi gelme pahasına insanların yaşamlarının Satürn döngüsünden ve Charlie'de bu döngünün yirmi yedi yaşında başladığından ve otuz bir yaşına geldiğinde Charlie'nin bile kendi kendisini tanıyamayacağından bahsetmişti. Dawson, Charlie'ye insan beyninin fizyolojisinden söz etmişti. İnsan beynindeki son büyük değişikliklerin otuz bir yaş civarında gerçekleştiğini kanıtlayan çalışmalardan alıntı yapmıştı. Bu, bir erkeğin deneyiminin ve eğitiminin iki unsurdan daha büyük bir şey yaratmak için birleştiği yıldı. Bir adam, pek çok rock yıldızının ölüm yaşı olan yirmi yediden daha uzun yaşayabilirse en büyük arzuları otuz bir yaşına geldiğinde gerçekleşecekti.

Dawson'a göre doğa, problem çözmeye odaklı bir beyni ona, işe giriş saatlerini kaydetsin ve hayatını alet parçalarını bir araya getirerek geçirsin diye vermemişti. İkisi, o ve Charlie, binlerce yıllık akıllı seçimlerin ve yorucu çalışmanın nihai sonucuydu.

Dawson, her dehanın ve kaslı vahşinin evrimsel zirvesinin burada duruyor oluşunu gülünç diye nitelendirirdi. Burada, KML Endüstrilerinde Charlie ve arkadaşları, kaderin herhangi bir erkeğe savurabileceği en boktan şey için hazır edilmişti ancak buradan kovulacaklar diye ödleri kopuyordu ve önlerindeki kırk yılı cıvatalara vida takarak geçirmek için dua ediyorlardı.

Dawson'ın dediğine göre ataları, onu izliyor ve onun bir saat, sekiz saat, elli yıl içinde kaç tane zımbırtıyı bir araya getirdiğini zerre siklemiyorlardı. Öbür dünyadaki herkes, Charlie'ye miras bıraktıkları cesareti görmek istiyordu. Onun için hayatlarını vermişlerdi ve Charlie'nin de gelecek için aynısını yapmasını bekliyorlardı.

Garret Dawson, atalarının soyunu, Charlie'yi katılmaya davet ettiği güç soyuna benzetti. Dawson sistemi tarif ederken genç adam can kulağıyla dinledi. Her güç soyunun Kabileler Konseyi üyelerinin birinden yayıldığını anlattı. Listeyi bu yedi üye oluşturmuştu. Askere alacakları ilk grubu onlar seçmişti; sağlam, yetenekli ve kararlı olanları cımbızla almışlardı. Seçilenlerin her biri de birer asker davet etmişti. Bu yöntem, her güç soyunun konseydeki kurucusuna kadar izlenmesine olanak sağlıyordu. Bir askerin başarısızlığı, o soydaki herkesin başarısızlığı olacaktı. Her birinin başarısı da soyunun başarısı olacaktı.

Bu zamana kadar seçilenlerden oluşan gizli bir ağ atılmıştı. Bunlar işlerini yapan sıradan adamlardı. Normal insanlardı. Sessizce ve hiç dikkat çekmeden ailelerini büyütmeye, vergilerini ödemeye ve diğerlerine, toplumdaki tüm kusurları çözmek için yakında serbest bırakılacaklarının bilincine dayanan bilgiç bir ağırbaşlılıkla yaklaşmaya devam ediyorlardı.

Onu endişelendiren Charlie'nin bir sonraki hareketiydi. Charlie kayınbiraderini ekibe almak istemişti. Onu soy hattına sokmak istemişti. Her aile buluşmasında ikisi televizyonun önünde kambur otururlardı. Huzuru korumak için hayatlarını hiç konuşmadan geçirirlerdi. İster Şükran Günü ister Noel olsun her tatil, bazı aile üyelerinin papağan gibi ciyaklayarak dünya hakkında birbirlerinin onaylanmış fikirlerini tekrarladıkları bir yankı odasını andırırdı. Aykırı bir fikri dile getirme riskini almak, mutluluk kâsesine tezek atmak gibi olurdu, Charlie ve kayınbiraderi o yüzden öylece kambur otururdu. Başlarını öne

eğer ve eleştiri oklarını üzerine çekmezlerdi. Hindiyi ya da Paskalya jambonunu mideye indirir ve hayatları geçmişin içinde yitip gitmiyormuş gibi yaparlardı.

Charlie kayınbiraderinin Yazgı Günü'nde çok değerli olacağını biliyordu. Yalnızca adamın çenesini kapalı tutabileceğinden emin değildi ve Charlie'nin kız kardeşi durumu öğrenecek olursa her şey biterdi. Kadının sır tutamayacağı kesindi. Ayrıca o, dünyanın belli bir şekilde kalması gerektiğini söyleyen papağanlardandı ve altın yıldızlı rozetlere hasret öğretmenlerden altın yıldızlı rozet kazanmak isteyen öğretmenlerden altın yıldızlı rozet kazanmaya çalışarak yaşar ve ölürdü.

Kadının çenesi hepsini öldürtürdü. Söylentiye göre hatta söylentiden de öte, soy protokolüne göre herhangi biri ispiyonculuk ederse o oyuncu öldürülecekti. Daha da kötüsü, o oyuncuyu ekibe alan oyuncu da öldürülecekti. Bu, Charlie'nin, kız kardeşinin ve kayınbiraderinin Yazgı Günü'nden önce hiçbir miras ve hanedan sahibi olmadan hedef alınacağı, ailesinin sonsuza dek ulusal güç alanının dışında bırakılacağı ve Garret Dawson'ın, zavallı Dawson'ın, davaya ihanet eden rezil bir eziği ekibe aldığı için kendini aptal gibi hissedeceği anlamına geliyordu. Charlie'yi izleyen, karakterini ölçen ve Charlie'nin sağlam ve şanlı yeni gelecekte bir rol verilecek kadar güvenilir olduğuna inanarak kendi hayatını tehlikeye atan Garret Dawson ve tüm soyu bir adım geriye düşerken diğer güç soyları bir adım ileri uzayacaktı.

Güç soylarından birkaçı bu şekilde sendelemiş ve ivme kaybetmişti. Biri ispiyonculuk yapmış, öncesinde iki adamın işinin durdurulması gerekmiş fakat üçüncü adam tekrar seçim yaparak soyu yeniden ilerletmişti. Diğer soylar yanlış adım atmadan ilerlemiş, yüzlerce kişiye ulaşmıştı ve en çok hedef indiren de onlar olacaktı.

Bunun olabilmesi için Charlie'nin ilk görevini yerine getirmesi gerekiyordu. İlk sınavını geçmesi. Şimdi bile Garret Dawson onu karşıdan izliyordu. Charlie, basınç makinesine kauçuk bir tampon koydu. Bir flanş ve cıvata taktı. Düzeneği sıkıştırdı ve bir somunla sabitledi.

Bir şatoda yaşamak, bir adamı kral yapmıyordu. Tıpkı özel bir jetle uçmanın kişiyi astronot yapmayacağı gibi. Ya da kaslarını göstermenin insanı güçlendirmeyeceği gibi. Fıstık gibi bir

karıya sahip olmak da bir erkeği muzaffer kılmazdı. Charlie, hayatı boyunca gücün göstergelerini aramış, yegâne gücün güç olduğunu asla fark etmemişti.

Yalnızca cesaret, cesaretti. Beş para eden tek şey eylemlerdi. Kitapta böyle yazıyordu. Garret Dawson, Charlie'ye o meşhur kitabı da vermişti.

Artık Charlie'nin soyuna davet edilecek bir sonraki kişiyi seçmesi gerekiyordu.

Diğer soylar günden güne, saatten saate büyürken Charlie'ninki tıkanıp kalmıştı. Durmuştu. Bir ispiyoncuyu seçmek, ölümüne sebep olurdu. Kimseyi seçmemek, soyun belini bükerdi. Kendisine inanmış insanların gelişimini engellerdi. Daha da kötüsü, eğer bu büyük riski alamıyorsa Yazgı Günü'nde nasıl görev alacaktı?

Mavi-siyah kapağıyla kitap, dazlak bir kelle gibi göze çarpıyordu. Cebe saklanamayacak kadar büyüktü. Altın yaldızlı kabartma harflerle yazılmış başlığıyla sokakta onu taşıyan ya da otobüste okuyan kişiyi fişliyordu. Onlara kahraman damgasını vuruyordu. Burada okumak, gizli bir devrim eylemi görevi görüyor, açıkça yapılıyor fakat bu niteliği, yalnızca kitaba sahip olan diğer erkeklerce biliniyordu.

Mesela diyelim ki bir trafik polisi hızlı gittiğiniz için sizi durdurdu ve yan koltukta bu kitabın durduğunu gördü, size ceza yazmıyordu. Bir kadın birinin bu kitabı okuduğunu fark edip konusunu sorarsa adam anlatmayı reddettiğinde kadının gözüne anında çok daha çekici görünmeye başlıyordu.

Dr. Brolly'nin de açıkladığı üzere her gençlik patlamasının bir metni vardı. Hepsinin, erkeklerinin gerçekleştirmeleri gereken eylemleri haklı çıkaracak bir kitabı vardı. Güney Amerika'ya giden *conquistador*'ların İncil'i vardı. Mao'nun ordusunun, adamın laflarından derlenen alıntılar kitabı vardı. ABD'li radikallerin Saul Alinsky'si olduğu gibi Nazilerin de *Kavgam*'ı vardı.

Oğlanların ellerine kitap aldığını gören ebeveynlerle öğretmenler seviniyordu. Bir kitabı isteyerek asla bitirmemiş olan oğlanlar ve genç erkekler, saatlerce durmak bilmeksizin bu sayfalara dalıyordu.

Kitap, yalnızca bir soya davet edilen erkeklere verilmişti. Ancak bu adamlar arasında, okumuş olanların hepsi onu kelimesi kelimesine ezberleyene dek tartışılabilirdi.

Onu toplum içinde okumak, göstere göstere yapılan, arsız, siyasi bir hareketti. Mavi-siyah kapakların her biri hedefe verilen birer mesajdı. Birer durum göstergesiydi. Onu okumak, benzer düşüncelere sahip olanlara yönelik ideolojik bir reklamdı.

Hiçbir kütüphanede bir kopyası yoktu. Talbott Reynolds tarafından yazılmış bu kitabı hiçbir kitapçı satmıyordu.

Göze çarpmak için can atıyordu. Sahibini, planı bilenler arasında kahraman haline getiriyordu. Okuyanlar, diğer gezginlerin dikkatini çekmek için onu yanlarında taşıyordu. Ayırt edici hali olan bu mavi-siyah kapak, kaç kişi olduklarını gösteriyor ve kendilerine olan güvenlerini artırıyordu. Cesurların en cesurlarının en cesuru kitabı taşıyan kişiyi kendilerine denk olarak seçtiğini ilan ediyordu. Adamlar da savaşa bayrak taşır gibi onu her gün, her yere taşıyordu.

Diğer çok önemli kitaplar gibi o da sadece kendisine inanana bir anlam ifade ediyordu. Kur'an, *Mormon Kitabı* ya da *Komünist Manifesto* gibi o da inanmayan biri tarafından açılacak olursa bu kişiyi afallatır, sinirlendirir, metni çabucak reddedip bir kenara kaldırmasına neden olurdu. Dışarıdan biri kitabı kesinlikle bitiremezken inanç dönüşümüne uğramış bir kişi, baştan sona milyonlarca kere okuyup her okuyuşunda yeni anlamlar çıkarabiliyordu.

Bu kitabı taşıyanlar, tüketici olmaktan sıkılmıştı. Tüketilmek istiyorlardı.

Bir meslek seçmek yerine seçilmişlerdi. Bu adamların her biri onun çağrısını almıştı. Bu, hükûmetin celp piyangosundan daha büyük bir askerlik çağrısıydı.

Terrence'ın annesi nihayet onu yakalamıştı. Oğlan yatağında kitap okuyordu. Son hastanede kalışından beri aynı mavi-siyah kitabı okuyordu. Babası, oğlanın annesini kitaptan haberdar etmemeyi kabul etmiş sempatik bir hemşire aracılığıyla kitabı ona ulaştırmıştı. Babası, Terrence'ın hastanedeki odasına şahsen hiç gitmemişti ama kitabın başlık sayfasına bir not yazmıştı:

"Oğluma. Birkaç gün içerisinde dünya bambaşka bir yer olacak. Güçlü ol."

Kitap içinde belli paragrafların altı çizilmişti. Terrence, Talbott Reynolds'ın kitabını annesinden saklaması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı. Taburcu olurken eve gizlice sokmuştu. Hekimler neyi olduğunu bir türlü anlayamamıştı, nöbetlerini açıklayacak hiçbir şey yoktu. Asla bulamıyorlardı. Riske girmemek için tüm Zoloft, prednizon, beta-adrenerjik bloker maddeler ve kolloidal gümüş dozlarını artırmışlardı.

Babasının niyetinin ne olduğu önemsizdi, kitap Terrence'ın kutsal kitabı haline geldi. Her gün uyanır uyanmaz okuyordu onu çünkü bunu yapabileceği tek zaman şafak vaktiydi. Sabah ilaçlarını aldıktan sonra zihni bulanıyor ve televizyondaki çizgi filmleri bile takip etmekte zorlanıyordu.

Bugün, mesela, şu kısmı okuyordu:

Mutlu bir geçmiş insanı sakat bırakır. Bu kişiler gidecek daha iyi bir yer olmadığını düşünerek ona tutunurlar. Üzerinde gelişme gösterecek hiçbir şey yok sanırlar.

Hafızasını taradığında babası hakkında bulabildiği tek ayrıntı Brylcreem marka saç jölesiydi. Brylcreem'in lanolin ve eski daktilo şeritlerinin birleşimini andıran kokusu. Babasının oğlanın saçını bir tarafa ayırmak için tarağın ucunu saçından çekmesi. Pazar günleri Tanrı'yı ziyaret etmeden önce saçları aynı babasınınki gibi olsun diye öyle taraması. Terrence'ın hafızasından kurtarabildiği bir yüz yoktu. Başka hiçbir şey yoktu. Brylcreem kokusu ve o tarağın kafa derisini çizişi hatırlayabildiği yegâne şeylerdi.

Bu kalemin yapmış olduğu gibi çizgi çeken bir tarak. Saban gibi. Babasının bu sözlerin altını uzun, sabit darbelerle çizdiğini hayal etmek Terrence'ı heyecanlandırdı. Onları özelikle onun için, oğlu için dikkatle, düşünceli bir şekilde seçmiş olduğunu hayal etmek. Her paragraf bir cevherdi. Birçoğunun yanındaki sayfa kenarına, babası ithaftakiyle aynı haşin el yazısıyla, "Terry'ye söyle" yazmıştı. Adamın onu kolladığının kanıtı, kitabın kenarlarında salınıyordu. Altı çizilen bir sonraki paragraf şöyle diyordu:

Kimsenin tam potansiyelinizi keşfetmenizi istemediğini göz önünde bulundurun. Zayıf, güçlünün etrafında olmak istemez. Gelişme göstermeyen kişi, aktif bir şekilde büyüyen birinin yanında olmaya dayanamaz.

Hafızasına kazımak için bu kelimeleri kendi kendine tekrarladı.

Acı ve hastalık insanların başına her zaman gelecektir. Kendinizinkini seçin; bu ister ağır işçiliğinin verdiği acı ister gayret sarf etmekten doğan bir hastalık olsun. Bu acıyla hastalığı planlayın. Onların tadını çıkarın. Acınızı kullanın ki o sizi kullanmasın.

Uyarı falan olmadı. Belki de kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Ya öyle olmuştu ya da kendisi kitaba gömülüyken annesi ses etmeden kendi anahtarını kullanmıştı. Kapı yana doğru savruldu; annesi, üzerinde tam kıvamında haşlanmış yumurta, kızarmış tam buğday ekmeği ve taze yarım greyfurt olan kahvaltı tepsisiyle işte orada duruyordu. Gözleri kitaba takılıp parlar gibi oldu ama sadece bir anlığına. Sonra kaşları gevşedi. Gözleri düşmanca bir şüpheyle kısıldı ve kadın, "Ne okuyorsun?" diye sordu.

Tabii ki de cevabı biliyordu. Talbott kitabı son zamanlarda televizyon ve internette sıkça tartışılan heyecan verici bir şeydi. *The Celestine Prophecy*'den* tutun da *Jonathan Livingston Seagull*'a** kadar tüm mistik metinlerde olduğu gibi sevenleri önünde saygıyla eğiliyordu. Sevmeyenler ise tiksiniyordu. Annesi ikinci gruptaydı. Sinsice açık sayfalara bakarak tepsiyi komodinin üzerine koymak için eğildi.

Oğlu cevap vermeyince zoraki bir gülümsemeyle, "Bugün sana pembe greyfurt aldım!" dedi.

Yatakta, şafağın ilk ışıkları kelimeleri aydınlatırken Terrence sessizce okudu:

Zayıflar, kendi kaderlerinden yan çizdikleri gibi siz de kendinizinkinden cayın istiyor.

---

* James Redfield, *Dokuz Kehânet*, Altın Kitaplar, İstanbul, 2003. (y.h.n.)
** Richard Bach, *Martı Jonathan Livingston*, Epsilon Yayınevi, İstanbul, 2000. (y.h.n.)

Kadın kitabın nereden geldiğini biliyor olmalıydı. Onu kimin verdiğini. Hemşirelere Terrence'ın babasının translara karşı göze çarpmayan saldırganca davranışlarda bulunmak ve kızlı erkekli okuyan çakırkeyif gençlere tecavüz kültürünü empoze etmekle kafayı bozmuş ırkçı saldırılarda bulunan bağnaz bir psikopat olduğunu söyleyerek adamı yıllarca uzak tutmuştu. Kadın, Terrence esrarengiz nöbetler geçirmeye başladığından beri onunla ilgilenen ve her gün iletişimde bulunan yegâne insan olmuştu.

Annesi yatağın kenarına oturabilmek için biraz kenara kaymasını işaret etti, kadının kalçaları oğlanın battaniye altındaki bacaklarına baskı yapıyordu. Biraz daha yaklaşıp oğlanın başının yanındaki yastığı şişirdi. Böylece sayfalara da bir göz atmış oldu. Yüksek sesle okudu:

Her bireyin dilediği gibi sebat etmesine
ya da yok olmasına izin vermeliyiz.

Ağzı bir somurtuyla çarpıldı. "Çöp bunlar," dedi. Sesindeki tiksinti tonu Terrence'ı bir utancın tecavüzüne uğratıyordu. Kadının ellerinden biri kitabı kapağının ucundan tuttu ve nazikçe çekti. "Şunu ver de kahvaltını yapabil."

Terrence kitabı sıkıca tutup kafasını okuduğu sayfadan kaldırmayı reddedince de "Ne saklıyorsun benden?" diye sordu. Kitabı biraz daha sertçe çekiştirerek "Lanet şeyi yakacağım sanki!" dedi.

Oğlanın kararlı olduğunu görünce arkasına yaslandı. Onu, yatak örtüsünü ve kitabı soğukkanlılıkla incelerken yüzü düz ve ifadesizdi. Bir kurnazlık maskesi. Taktik değiştirdi. Daha yakına gelerek oğlanın üzerine eğildi. Soğuk avucunu oğlanın alnına bastırmak için uzandı. "Gözlerin cam gibi," diyerek yanaklarını okşadı. "Sıcaksın." Şakaklarındaki saçları geriye atarak "Yeni bir nöbet geçirmek üzeresin, değil mi?" dedi.

Her zaman böyle başlardı. Yüzünü okşardı. Onu severdi. Gözlerinin içine bakarak solgun göründüğünü, teninin soğuk ve nemli olduğunu söylerdi. Alçak sesle şarkı söyler gibi mırıldanırdı: "Zavallı, hasta bebeğim... Kırılgan, hasta oğlum..." Derken Terrence'ın yüzünden terler akmaya başlardı. Gözleri odağını kaybederdi. Annesi, "Kulakların çınlıyor, değil mi?" der ve Terrence'ın kulakları çınlardı.

Kadın akabinde lanet okur gibi baş ağrılarını, migreni ve üşümeyi çağırır ve bunların hepsi çocukta baş gösterirdi.

Bu sefer annesi parmaklarını saçlarının arasından geçirip onu tekrar hastaneye götürecek nöbetleri ve kasılmaları davet ederken Terrence, gözlerini açık sayfada tuttu. Okudu:

> Siyah eşkıya, çetesiyle şiddet faaliyetlerinde bulunur ve eşcinsel rasgele cinsel ilişkilerin keyfini çıkarır çünkü her iki eylem de siyasi kimliği gösterir. Dış gözlemciyi ortadan kaldırırsanız bu davranışlara neden olan dürtüyü yok edersiniz.

Kadının sesi küçümsemeyle doluydu, oğlana yem attı. "Aklı başında insanlar bu kitaba ne diyor biliyor musun?" Çocuk yemi yutmayınca, "Ona 'yeni *Kavgam*' diyorlar!" diye patladı.

Terrence, nöbet tehlikesinin geçtiğini hissetti. Transtan çıkmıştı. Soluk alıp verişi normale döndü ve derinleşti. Kalbi hızla atmayı bırakmıştı.

Annesi özenli bakımının her zamanki etkisini göstermediğini görünce arkasına yaslandı. Bir kez daha sordu: "Bu kadar utandığın şey ne peki?" Cevap alamayınca, "Yine ıslak rüya görmedin, değil mi?" diye sordu. Kadın, "Sondanı görelim bakalım!" derken elleri çarşaflarla battaniyeleri kurcaladı.

Terrence, kendini korumak için annesinden uzağa yuvarlanmaya çalıştı. Kitabı göğsüne bastırarak itiraz etti: "Anne! On dokuz yaşındayım ve sonda takmaktan bıktım!"

Annesi gece hasılatıyla şişmiş, şeffaf, plastik bir balona benzeyen toplama torbasını bulmuştu. Toplama torbasını havada tutarak çalkalanan korkunç şeyi sözlerini vurgulamak için salladı. "Birisi yatağını ıslatmayı bıraktığında sondadan vazgeçebiliriz," diye azarladı.

Terrence yatak ıslatmanın sadece bir bahane olduğunu biliyordu. Kendisini bildi bileli annesi, yıldan yıla mesanesinin ve bağırsaklarının hasılatını ölçüyor ve sonuçları kaydediyordu. Talbott kitabını okumadan önce bunu ne amaçla yaptığını bir kez olsun sorgulamamıştı.

Annesi ağır toplama torbasını bıraktı ve ani, şiddetli bir hamleyle kitabı tutup, "Ver şunu!" diye hırladı.

Annesi kitabın sırtına yapışıp onu oğlandan çekmek için uğraşırken Terrence kitaba sıkıca sarıldı.

Kadın yataktan kaydı, çömeldi, ayaklarıyla yerden destek alıp tüm ağırlığıyla çekti. Bir eliyle kitabı kavradı. Boştaki eliyle de Terrence'ın göremediği bir şeye uzandı. Yatağın ucu yüzünden oğlanın görüş açısından çıkan bir şeye odaklanmışken kitap için gönülsüzce mücadele etmeyi sürdürdü.

"Baban," diye tısladı, "ne kadar hasta ve zayıf olduğunu bilmiyor!"

Terrence'ın gözleri, kitabın açık olan sayfasına kaydı. Orada şöyle yazıyordu:

Direndiğiniz şey sebat eder. Doğrudan muhalefet göstermek sadece rakibinizi güçlendirir.

Kadın boştaki elini muzaffer bir şekilde havaya kaldırdı. Nasıl yaptıysa sondanın içinden çıkan uzun boruyu yakalamayı başarmış ve tamamını yumruğunun etrafına sarmıştı. Babasının hediyesinden vazgeçmezse boruyu acımasızca çekmeye niyetlendiği açıktı. Onu takım taklavattan yakalamıştı.

"Ver şunu," diye kükredi.

Terrence, "Anne, hayır!" diye yalvardı. Gelgelelim kitabın ciltdini kararlı bir şekilde kavramış olan elleri gevşemedi. Battaniye düşmüş, solgun, tüysüz bacaklarını ve kollarını ortaya çıkarmıştı. Üzerinde sadece beyaz, pamuklu bir tişört ve külot vardı.

Kadın boruyu, uyarı manasında çekiştirdi. Boru, boydan boya sıçradı ve çadırlı külotunun ön tarafına girdiği yerde gerildi.

Terrence bu kaygı verici çekişi şimdiden hissedebiliyordu ve "Anne, yapma!" diye haykırdı. Sesi çatladı. "Yerinden çıkartacaksın!" Yine de hazinesine sımsıkı sarıldı.

Bir eliyle hâlâ mevzu bahis cildi çekiştiren annesi diğer elini kullanarak gaddarca boruyu çekiverdi. Sonda serbest kaldı, uzun boru bir kamçı gibi şakladı. Kahvaltı tepsisine sıcak idrar püskürtüyor, günlük çok kıymetli benzodiazepin dozunu eritiyordu. Terrence'ın haşlanmış yumurtasının ve kenarları özenle kesilmiş az tereyağlı tam buğday ekmeğinin üzerine idrar çiseliyordu.

Bir acı, Terrence'ın sadece hassas alet edevatını değil bütün idrar yolunu kasıp kavurdu. Bu, ellerinin kasılmasına ve tutuşlarını gevşetmesine neden olan bir ıstıraptı. Kitap kayıp gitti ve annesi geriye düştü. Sonda havada sallanarak tuzlu, kehribar rengi içeriğini püskürttü. Mavi-siyah kitap, kahvaltı tepsisinin

kenarına şiddetle temas etti ve onu komodinden aşağı devirdi. Yuvarlanan tabak, yumurtalarla marmelatı uçuşa sevk etti.

Annesi yuvarlanırken oğlanın elinden çabucak serbest kalan ağır kitap, kadının yüzüne sertçe indi. Çarpma, donuk bir küt sesine neden oldu, ardından annesinin gırtlağından acı dolu bir inilti yükseldi.

Annesi dirseklerine yaslanarak geriye doğru kaykıldı. Daha az önce oğlunun idrar yolunun derinliklerine yerleşmiş olan borudan hâlâ buharı tüten sarı atıklar fışkırıyordu. Bu cehennem pınarının kokuşmuş yağmuru altında tiz bir sesle, "Bana ne yaptırdığına bak!" diye haykırdı.

Kitabın çarpması burnunu kırmış, burun yanlamasına yanağına dayanmasına sebep olmuştu. Burun deliklerinden dökülen kan ve sümük köpüğü yüzünden sesi kelimeleri anlaşılmıyordu. Oda sidik, kan ve domuz pastırmasıyla dolu bir savaş alanına dönmüştü. Duvar kâğıdı, portakal suyu ve kısmen çözünmüş serotonin geri alım engelleyicileriyle lekelenmişti.

Terrence tek eliyle yaralı erkekliğini ıstırapla kavradı. Travma neredeyse oğlanın içini dışına çıkarmıştı. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanakları utanç ve öfkeyle yanarken diğer eli ağzına gitti ve Terrence hararetle başparmağını emmeye başladı. O sırada bir ses duyar gibi oldu, babasına ait olduğuna inanmak istediği bir sesti bu. "Güçlü ol," dedi ses.

Bunun üzerine çırpı bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Annesinin küfürlerine ve hıçkırıklarına rağmen çıplak ayaklarını halıya indirdi ve banyoya doğru titrek bir adım attı. Arkasından gelen bağırışları duymazdan gelerek tuvalete doğru sendeledi. Bir ses, "Tanrı aşkına, klozetin oturağını kaldır!" diye bağırırken külotunu indirmeye uğraştı.

Oturağı kaldırmadı. Bacaklarını ata biner gibi, Atlas'ın bacakları gibi iki yana ayırarak Terrence Weston, hayatında ilk kez ayakta işedi.

O küçük ritüeli hepimiz izlemişizdir. Mağazada elli veya yüz dolarlık banknotla ödeme yapmak istediğinizde kasiyer her zaman parayı şöyle bir yukarı kaldırır. İçinden geçen ışığa bakar ve filigranı görmek için gözlerini kısar. Kasiyer, bir keçeli kalemi

çıkarıp banknotun ön yüzünde kaydırır. Tembel bir kalpazan, odun hamurundan yapılıp iyice yıpratılmış kâğıt kullanacağı için kalem, selülozdaki nişastayla reaksiyona girip siyah leke bırakan bir iyot çözeltisi içerir. Gerçek para, pamuk veya keten liflerinden yapılmış parşömene basılır. Kâğıttan çok kumaşa benzer. Bu yüzden gerçek para, çamaşır makinesinde bile hayatta kalır. İyot kalemi gerçek parada iz bırakmaz.

Masie, para konusunda tam bir inek olduğunu itiraf eden ilk kişi olurdu. Banknotlara örülmüş güvenlik ipliklerini incelerdi. Filigranları ve renk değiştiren mürekkepleri severdi.

Masie'nin bu gece matbaada geç saatlere kalmasının nedeni buydu. Matbaayı ve parayı biliyordu ama bu sözleşme işi yeni bir şeydi. Özel bir sipariş. Yeni bir süreç.

Basılmamış tabakalardan birini kaldırdı. *Basmak* kelimesi bile yanlıştı. Bu süreç daha çok fotoğraf kâğıdını ışığa maruz bırakmak, bir filmi yıkamak gibiydi.

Her tabaka bir kol kadardı. Kaygan ve parlaktı, kâğıttan daha sertti. Aldığı talimatlar her bir tabakayı bir bağlama düzeneğine yerleştirmek üzerineydi. Daha sonra tabakanın üzerine bir tür marka kalıbı yerleştirecekti. Akabinde ultraviyole ışığı açacak ve bir dakika boyunca kalıpla tabaka üzerinde parlamasına izin verecekti. Tabakayı çıkaracak ve filmi otuz altı adet sert ve ince parçaya bölecek olan bir kesiciden geçirecekti. Bu ince parçalar indirim kuponları olsa gerekti.

Masie, bunun bir promosyon hilesi olduğunu tahmin etti. Müşterinin açıkladığı üzere tamamlanmış kuponların altı haftalık bir ömrü olacaktı. Elli küsur gün sonra üzerlerindeki desen silinip ortadan kaybolacaktı.

Müşterinin dediğine göre bu, kendi kendini silen, çok gizli askeri belgeler oluşturmak için özel olarak geliştirilmiş yeni bir teknolojiydi. İnce bir jel tabakası içine sıkıştırılmış altın veya gümüşten nanoparçacıkları kullanıyordu. Parçacıklar, ultraviyole ışığa maruz kaldıklarında maruz kalan alanın deseninde bir araya geliyordu. Böylece marka kalıbının izin verdiği desenleri oluşturacak şekilde birleşmiş oluyorlardı. Altın parçacıklara batırılmış tabakalar kırmızıydı ve maruz kalan alanlar, bir araya gelen parçacıklarla doldukları yerde maviye dönüyordu. Gümüş parçacıklara batırılmış tabakalar ise sarı görünüyor ve

parçacıkların ışına maruz kalan desenleri menekşe rengine dönüyordu.

Masie, tamamlanmış kuponlardan bir yığını kaldırdı. Renkler canlı kırmızı ve mavi veya sarı ve menekşeydi, desenleri kâğıt paranınkilere benzer karmaşık ayrıntılardan oluşuyordu. Danteli andıran bir kenarlık, arka planda çapraşık çapraz tarama. Çalımlı bir adamın resmi bir tarafa hükmediyordu. Altındaki yazı, adamın Talbott Reynolds olduğunu söylüyor, "Kabileler Konseyi Tarafından Atanmış Mutlak Hükümdar" diyordu. Adam tanıdık görünüyor, hatırlanması güç televizyon reklamlarında gördüğü bir aktörmüş gibi geliyordu.

Kırmızı kuponların diğer tarafında bir slogan yazılıydı: "Parayı Aptallığa Harcamaktansa Yakmak Daha İyidir."

Sarı kuponlardaki slogan ise şuydu: "İstiflenmiş Yiyecek Çürür. İstiflenmiş Para, İnsanı Çürütür. İstiflenmiş Güç İse Hükûmeti Çürütür."

Henüz görünmüyordu ama küçük parçacıklar çoktan bağlarını koparmaya ve birbirinden ayrılmaya başlamıştı. Kuponlar belki şimdi okunaklıydı ancak altı hafta sonra boş görüneceklerdi.

Bu ürün, tasarım şeklinden ötürü kendi kendine işlevini yitirecekti. Masie kendi kendine, "Ezra Pound buna bayılırdı!" diye mırıldandı.

Kesilen kuponları saydı, onları yüzlük desteler halinde kâğıtla bir araya getirdi ve müşteriye gönderilmek üzere kutulara koydu. Vardiya değişirken matbaa makinesini çalıştırdı; aslında bu, havayı emerek boşaltan ve kalıbın film tabakasına sıkıca oturmasını sağlayan bir vakum makinesiydi. Bu sayede resimler kısa ömürlü olmalarına rağmen canlı ve keskin oluyordu.

Para konusunda tam bir inek olduğu için şair Ezra Pound'un sebze bazlı bir para birimini savunuşunu araştırmıştı. Bu, çabuk çürüyen bir para türü olacağından sahiplerini onu mümkün olan en kısa sürede harcamaya veya onunla yatırım yapmaya zorlayacaktı. Hiç kimse nakit olarak büyük servetler biriktiremeyecek ve paranın ömrü insanlarınkini geçmeyecekti. Bir somun ekmek ya da bir saatlik emek kadar fani olacaktı. Masie, Pound'u faşizme, özellikle Mussolini'ye, özellikle para teorisyeni Silvio Gesell'e çeken şeyin böyle radikal düşünceler olduğunu biliyordu. Gesell, yoksullar işe açken, zenginler tarafından is-

tiflenmesin diye tüm büyük para birimlerinin bir son kullanma tarihi olmasını istiyordu. Pound'un hayalinde bankalar ve zenginler, kendi para birimlerinin gücünü kullanarak bir ulusu asla köleleştiremezdi.

Bu çılgın fikirler, hayatının büyük bir bölümünde onu hapishanelere ve akıl hastanelerine düşürmüştü.

Bu fikirler Maise'ye o kadar da delice gelmiyordu. Ona göre para, Superman'in telefon kulübesi gibi dönüşüme izin veren bir geçit olmalıydı. Para agardı, eterdi, çabucak yeni bir biçim alması ya da yok olması gereken tekdüze bir şeydi.

Masie bir kutuyu kırmızı banknotlarla doldururken bütün bunların amacını merak etti. Bunun arkasında hangi ileri görüşlü reklam ajansı vardı? Kullanım amaçları ne olursa olsun, yakında kullanılmaları lazımdı. Birkaç hafta içinde değersiz olacaklardı. Başka bir ultraviyole ışık patlaması kullanılarak eski hallerine getirilebilirlerdi ama kalıp sadece orijinal üreticilerde olsa gerekti. Marka kalıbına sahip olan her kimse daha fazlasını üretme şansına da sahipti.

Sevkiyat etiketleri, kutuların ülkenin her yerinden şehirlere yol alacağını gösteriyordu. Büyük olasılıkla onları üreten tek dükkân onunki değildi. Kabileler Konseyi denilen şey her ne ise çok geçmeden sır olmaktan çıkacaktı.

Liste bir zamanlar şakadan ibaretti. Liste gibi duran kısa bir yazıydı. Bir tık tuzağıydı. Hazırcı gazeteciliğin bilgi sonrası çağında en kolay tüketilen bilgi şekliydi. Listeyi ilk kimin yayımladığını kimse bilmiyordu. Gece geç saatlerde yayınlanan sohbet programlarının herifleri, diğer sohbet programlarının herifleri kadar nefret edilmedikleri konusunda şakalar yaptı. Diğerleri bunu kötü karakter veya kurban olarak imaj değişikliğine gitmenin bir yolu olarak gördü zira nefret, tutkulu bir bağlılık biçimidir ve bazen nefret edilmek tanınmamaktan daha iyi görünür.

Bu yüzden ihmal edildiğini hisseden insanlar kendilerini aday gösterdiler ve adaylıkları desteklenmeyince incindiler. Nefret, popülerlik ölçütümüz olarak sevginin yerini aldı. Çünkü sevilmek her şeyi gerektirir. Sevilmek köle gibi hizmet etmektir. Nefret ise

başkalarını memnun etmekten tamamıyla kurtulmak demektir. Liste orman yangını gibi yayıldı, hayatta olan neredeyse herkes aday gösterildi ancak çok azı herhangi bir dereceyi sürdürmek için ihtiyaç duyduğu oyu alabildi. Geriye kalanlar, büyük takipçi gruplarına ihanet eden, kamuya mal olmuş kimselerdi. Şaşırtıcı oy sayıları medyatik figürlere, aktörlere ve gazetecilere gitti. Açık ara farkla en fazla nefret, öğrencilere nasıl düşünecekleri yerine ne düşüneceklerini öğrettikleri ifşa edilen öğretmenlere ve profesörlere yöneldi.

Ancak en büyük öfke çetelesi siyasi şahsiyetlere yüklendi. Sürekli daha büyük sorunlar yaratan ve tek çözüm olarak kendilerini sunan, burnu havada kamu görevlilerine.

Sitenin ziyaretçileri hızla yükselen puanlara şaşakaldı. Amerika'nın En Az Arananlar listesini kaydırıp durdular ve o listede kendilerine en yakın olanları aradılar. Bu adeta bir kamu nefreti pornografisiydi.

Oylar ünlüler için çığ gibi büyürken sıradan insanların isimleri de silindi. Dikkatleri dağıtan yeni şeyler ortaya çıktı ve çoğu insan listeyi unuttu. Tamagotchi'yi... oyuncak ayıları... tasoları düşünmeyi bıraktıkları gibi onu da düşünmeyi bıraktılar.

Ancak liste gözlerden uzak halde şişmeyi sürdürdü. Kalan isimler milyonlarca oya yükseldi. Onu yaratan gizemli ekip dışında hiç kimse de listeyi düşünmedi. Ziyaretçiler son sürümün kopyalarını indirdi. Liste, zamanında ortaya çıktığı kadar gizemli bir şekilde birdenbire ortadan kayboldu.

Ortada liste falan yoktu.

Charlie ilk başta bakmamaya kararlıydı.

Sonra baktı, artık bakmayacaktı ama sonra biraz daha baktı. En çok korktuğu şey gerçek olmuştu. Listede ikisinin de adı vardı.

Her iki ismin yayımlandığı tarihi not etti. İlki, ikincisinden sadece bir gün önce yayımlanmıştı. İkisinin de listede üç haftadan fazla kalmaya yetecek kadar oyu yoktu. Charlie her gün baktı ve her gün iki ismin de oy yetersizliğinden listeden düşmesi için dua etti.

Eşiğe sadece saatler kala, her ikisi de çok fazla oy toplamıştı. İkisi de hedefti. İkisi de ölecekti.

Charlie'nin bölgesinde değillerdi ama bir soyun hedefi olacaklardı. Bu tamamen etik dışıydı ama Charlie, pazar günü, kimsenin konuşmasına kulak misafiri olmayacağı kadar izole bir telefon kulübesi bulana kadar bütün gün arabayla dolanıp durdu. Kulübe, tren istasyonu yakınındaki ücretli bir otoparkın kenarında duruyordu. Charlie parmak izlerini düğmelerde bırakmamak için lateks eldivenler satın aldı ve bozuk para biriktirdiği kavanozunu boşaltıp bütün çeyreklikleri topladı. Güneş gözlükleri ve siperliği aşağıya çekilmiş bir beyzbol şapkası taktı. Telefon kulübesinden uzakta bir yere park etti ve sokak sokak dolaşıp kimsenin onu takip etmediğinden emin oldu. Kirli bir kitapçının kapısından girer gibi gizli gizli hareket edip telefon kulübesine yan yan giriverdi.

Cepleri çeyrekliklerle doluydu ve bu ceplerin ağırlığı, pantolonunu kalçalarında aşağılara doğru çekiyordu. Charlie ellerini lateks eldivenlere soktu ve ezbere bildiği şehirler arası bir numarayı çevirdi.

Telefon karşı uçta çaldı ve Charlie, birinin açması için dua etti.

"Alo?" dedi bir adam sesi.

"Baba?" dedi Charlie.

Babası, "Charlie sen misin?" diye sordu. Telefondan uzaklaşıp bağırdı. "Tatlım, dahiliyi aç. Bizim üniversite terk arıyor!"

Charlie etrafındaki otoparkı taradı. Sonra ahizeye doğru, "Annem ve sen Kanada'ya en hızlı ne zaman gidebilirsiniz?" diye sordu.

Bir klik sesinin ardından annesi konuşmaya başladı. "Kanada'da mısın?"

"Hayır," dedi Charlie. "Sen ve babamın acilen Kanada'ya gitmesi gerekiyor!"

Babası kıkırdadı. "Yaklaşmakta olan büyük savaşı düşünecek olursak askerden kaçıp oraya gitmesi gereken *senmişsin* gibi duruyor!"

Annesi ekledi: "Hâlâ üniversitede olup kafanı kitaplara gömseydin askere alınmaya uygun olmazdın, Charlie."

Charlie tartışmak istemiyordu ama niyetini belli etmek de istemiyordu. "Anne o, Vietnam savaşında öyleydi. Bu farklı." Gergin parmakları tekrar pantolonunun cebine, cebinden telefona gitti ve yuvaya art arda çeyreklikler atmayı sürdürdü. Her

madeni para bir zil sesine neden oluyordu. Sözlerinin arasında ve arkasında bu zil sesi çalmaya devam etti.

Bunu söyleyemezdi ama ikisi de listedeydi. Onlara durumu tam olarak anlatsa bile direkt polise koşarlardı ve polis de büyük ihtimalle onları, bildikleri için öldürürdü. Sonra da polis ya da başka birileri, bunu onlara söylediği için Charlie'yi öldürürdü. Tek ümitleri ülkeden kaçmaktı. Çünkü saklansalar, evde kalsalar bile mutlaka birileri, bir gün onları hedef alacaktı.

Charlie onları ikna etmeye çalıştı. Babasına, "Baba eğer sen ve oğlumla birlikte bir cankurtaran botunda olsam ve sadece birinizi kurtarma hakkım olsa hanginizi seçmem gerektiğini düşünürdün?" diye sordu.

Annesi zorlukla soludu. "Charlie! Bir oğlun mu var?" Kulağa hayrete uğramış ve sevinmiş gibi geliyordu.

"Teoride, anne," diye cevapladı Charlie. "Sizi mi yoksa çocuğumu mu kurtarmalıyım?"

Charlie'ye göre yaklaşan katliam onu ve tüm soyunu kraliyet statüsüne yükseltecekti. Gelgelelim anne ve babasını da öldürecekti. Tam bir çıkmazdı. İkisi de iki senelik bir üniversitede profesördü, yerel şehir ve ilçe siyasetiyle haşır neşirdi; ortadan kaldırılmalarını isteyenlerin bir düzine nedeni vardı. Yine de onun annesi ve babasıydılar. Onlara duyduğu sevgiyi, günün birinde müstakbel oğulları ve torunları için hissedeceği sevgiyle kıyaslamak zordu. Onlara olan sevgisi çelişkideydi. Doğmamış oğullarına olan sevgisi ise belirsizdi.

"Peki," dedi konuya başka bir açıdan yaklaşarak "eğer askere alınırsam insanları öldürmemi ister misiniz?"

Babası hiç tereddüt etmeden, "Eğer vatanımızı korumak içinse tabii ki," dedi.

Zil sesi çaldı da çaldı.

Charlie telefonu çeyrekliklerle beslerken, "Ya ben ölürsem?" diye sordu.

Annesi, "Tanrı esirgesin!" dedi.

Atılan bir diğer çeyreklik, zili çaldı.

Charlie sordu: "Peki, neticesinde vatanımız kurtulacaksa birilerinin anne babasını öldürmemi ister miydiniz?"

Elleri lateks eldivenin içinde terliyordu, elini cebine götürdü ve cebinin boş olduğunu fark etti. Çeyrekliği kalmamıştı. Zil sesleri susmuştu.

Kısa bir duraksamadan sonra babası, "Eğer vazifen buysa evet," dedi.

Emin olmak için Charlie bir daha sordu: "Birisinin annesini ve babasını öldürmemi mi isterdiniz?"

Annesi, "O ses de ne? Ağlıyor musun yoksa?" diye sordu.

Evet, ağlıyordu. Charlie, ağlıyordu. Yaşlar yanaklarından yıkarken burnunu çekti.

Babası, "Konunun uyuşturucuyla bir alakası var mı? Charlie, evladım kafan mı güzel?" diye sordu.

Hat kesilmeden önce Charlie'nin ağzından boğuk bir şekilde, "Sizi seviyorum," kelimeleri döküldü.

Babası, "O zaman neden hüngür hüngür ağlıyorsun?" dedi.

Hat da o vakit kesildi.

Gregory Piper, girdiği oyuncu seçmesinin nihai sonucunu beklerken televizyon izledi. Televizyon, internetten daha iyiydi. Televizyonda kendisiyle karşılaşması kaza eseri olur ve yine de kan dolaşımına heyecan verici kimyasal bir coşku dalgası gönderebilirdi. İnternette gezinirken kendi ismini aratmak ve kendi çalışmalarını izleyip hareketsiz fotoğraflarına bakmak üzerine bir hayat inşa etmek ise çok kolaydı. Öylesi *Sunset Bulvarı*'nı gereğinden fazla hatırlatıyordu. Bir insan, internet üzerinde egomanyak bir şekilde kendine taparak bir ömür geçirebilirdi.

Koltuğunda otururken parayı düşündü. On bin dolar. Bu ödemeden menajerine bahsetmeli mi bahsetmemeli mi emin değildi. Kanallar arasında zaplarken eliyle kumandayı sıktı. Bir tanesinde aktör John Wayne belirdi, beyaz boş bir alanın ortasına kadar sallana sallana yürüdü ve kameraya alametifarikası olan o bakışını fırlattı. Bunun klasik bir filmden alınıp yeni bir bağlama yerleştirilmiş bir kesit olduğu çok açıktı. Dük kafasındaki kovboy şapkasını çıkartıp deri tozluklarının tozlu kısımlarına doğru savurdu. "Tüh be, hacı," dedi ağır ağır, "bu sefer tuvalete yetişemedim..."

Piper kumandada bir düğmeye bastı ve görüntü dondu.

Bu bir emici yetişkin külotu reklamıydı.

Hayretler içinde seyretti. Belli ki aktörün varisleri, Wayne'in görüntüsünü her ortama satmaya razıydı. Bunu çok az sayıda

aktör öngörebilmişti. Geride kalan yapay benliklerinin, ölümlerinden sonra bilgisayarla işlenebilmesi sonucu bir köle, dijital bir zombi olarak hizmet vereceklerini öngörenler azdı yani. Robin Williams, görüntüsünün elektronik ortamda istismar edilmesini yasaklayan bir vasiyet yazan ilk aktörler arasında yer almıştı. Bu kadar öngörülü olmayan bir diğer yıldız, dijitale çevrilmiş Audrey Hepburn ise çalışmayı sürdürüyor, insanları Galaxy çikolatalardan almaya ikna etmeye uğraşıyordu. Fred Astaire elektrikli süpürge sattı. Marilyn Monroe, Snickers çikolatalarını tanıttı.

Hayalet gibiler, diye düşündü Piper.

Bir şey dile dolanan bir şarkı gibi kafasında yankılandı.

Televizyonu seyrederken kendi kendine, "Yazgı Günü geldi çattı," dedi. O kadar çok tekrar ettirmişlerdi ki muhtemelen bu cümleyi kafasının içinden asla atamayacaktı.

Para dolu zarf mutfakta, bir dolapta, boş bir mısır gevreği kutusunun içine saklanmıştı. Bir kısmını bir avukata harcayacaktı. Sonunda kendi Son Arzusunu ve Vasiyetini kaleme alacaktı. Ölümünden sonra kimsenin görüntüsünden istifade edemeyeceğinden emin olacaktı. Bu ölümün uzak bir gelecekte, huzurlu ve acısız bir şekilde gerçekleşeceğini düşündü.

Yine Öncesi'nde... hâlâ gerçek olduğunu düşünmek istediğiniz dünyada... Walter, Illinois üzerinden geçerek batıya sürmüştü. Aşkın gücünün en büyük kanıtının kelimelere indirgenememesi olduğu üzerine laf kalabalığı yapmıştı. Aşk, tekrarlanabilecek bilimsel bir deney değildir. Aşkı tanımak için kimsenin roket cerrahı olması gerekmez. Geceleri çarpışan cahil ordularla ilgili şiir gibidir. O şiir. Neşenin ya da acının tedavisinin olmadığı o şiir.

Kaçırdığı yeni babası bagajda dinler, uyur veya ölürken Walter, Shasta'yı tarif etmişti. Shasta ile ilgili her detayı anlatmıştı.

Aşkın, bir erkeğin her gün soyunması gereken bir görev olduğu kanısına varmıştı. Bir adamın ölene kadar asla tamamlayamadığı bir görev. Bu şekilde bakınca gerçek aşk, bir intihar göreviydi.

Dawson bakmamaya kararlıydı ama sonra bakmıştı ve artık bakmayacaktı ama sonra dayanamayıp biraz daha baktı. İşte o zaman listedeki ismi gördü.

İsim şimdiden etkileyici bir sayıya ulaşmıştı. Dawson'ın soyu değil ama bir soy bu hedefle büyük oylar kazanacaktı. Her ne kadar görünürde beyhude de olsa Dawson çaba göstermesi gerektiğini biliyordu. Bir gün Roxanne çaba gösterip göstermediğini soracak ve onun da açıklaması gerekecekti. Ne kadar uğraştığını söylemesi gerekecekti..

Dawson, 7- Eleven'dan kullan-at bir telefon aldı ve onu, kimsenin kendisine kulak misafiri olamayacağı bir yer olan Morrison Köprüsü'nün ortasına götürdü. Trafik gürültüsü kimsenin konuşmasını dinlemesine müsaade etmezdi. Ezbere bildiği bir numarayı çevirdi. Karşı tarafın telefonu çalarken o, Willamette Nehri'nin karanlık sularına baktı ve numaranın hâlâ kullanılıyor olması için dua etti. Uzun zaman olmuştu.

"Alo?" dedi bir oğlan çocuğunun sesi.

"Quentin?" diye sordu Dawson.

Oğlu, "Baba?" diye karşılık verdi. Arkadan müzik sesi geliyordu. "Baba, seni zar zor duyabiliyorum."

Dawson bağırdı. "Müziğini kıs!"

Arka planda müzik çalarken oğlu bağırdı: "Annem iyi mi?"

Dawson bağırdı: "Annen iyi ama senin kıçını kaldırıp Kanada'ya gitmen gerekiyor!" Halka açık bir alanda bu şekilde bağırmak çok riskliydi. Arabalar geçiyordu ama köprüdeki yaya yolu boştu.

Oğlu bağırdı: "Savaşı kastediyorsan, ben de katılıyorum. Dr. Steiger-DeSoto, pan-cinsiyetli bir birey olarak tüm dünyaya cesaretin cinsiyet gözetmediğini göstermem gerektiğini söylüyor!"

Dawson oğlunun ilan ettiği şeyin ne olduğundan emin değildi. Cevap olarak "Savaş falan olmayacak!" diye bağırdı.

Oğlu yine bağırdı: "Dr. Steiger-DeSoto, insan haklarını korumak için savaşa ihtiyaç olduğunu söylüyor!"

Bu sefer bağıran Dawson'dı: "Hayatını kurtarmaya çalışıyorum!"

Oğlu da bağırdı: "Dr. Steiger-DeSoto artık çocuk olmadığımı söylüyor!"

Dawson bağırdı: "Kıs şu müziğini!"

Arka planda müzik çalarken oğlu bağırdı: "Dr. Steiger-DeSoto, en umut vadeden lisansüstü öğrencisi olduğumu ve kendi kararlarımı verme zamanımın geldiğini söylüyor!"

Dawson her şeyi riske attı. Eğer her şeyi anlatır ve Quentin de polise giderse her ikisi de öldürülürdü. Roxanne yaklaşan yeni dünyada bir başına kalırdı. Bu yapacağının kimseye bir faydası olmayacaktı. Yine de söyledi: "Adın öldürülecekler listesinde!"

Oğlu güldü. Kahkaha üstüne kahkaha attı. "Baba," dedi nefesini toparlayarak "biliyorum! Harika değil mi?"

Dawson hiçbir şey anlamadı.

"Ben bile kendime oy verdim!" dedi oğlu gülerek. "Sorun yok." İç çekti. "Baba endişelenme... Bu... yeni bir Facebook gibi bir şey!"

Dawson gerçeği anlatmayı denedi. Bir bip sesi sözünü kesti.

Oğlu, "Baba?" dedi.

Araya bip girdi.

Oğlu, "Baba, Dr. Steiger-DeSoto diğer hatta," dedi.

Araya bip girdi.

Oğlu, "Baba, seni seviyorum. Savaştan sonra görüşürüz!" dedi ve hat kesildi.

Bunun üzerine Dawson, Talbott'ın kitabındaki cümlelerden birini düşündü.

Bize birbirimizi öldürtmek isteyenleri öldürmemiz gerekiyor.

Dawson, telefonun parmakları arasından kayıp derin nehrin en derinindeki karanlık sulara neredeyse su bile sıçratmadan düşmesine izin verdi.

Jamal pazar günü akşam yemeğine gelemeyeceğini söylemek için annesini aradı. Albany'deki bir otel odasından aradı. Onlardan bir grup etrafında çeşitli sandalye ve kanepelere tünedikleri gibi yerde de oturup oda servisinin getirdiklerini yiyor, bu takım arkadaşları telefon sırasının kendilerine gelmesini bekliyordu. Bütün soyu burada değildi, sadece ekibinin bir parçası vardı. Mini bardan aldıkları şarap ve biraları ses etmeden içiyorlardı. Telefonu alıp ailesini arayan herkesi dinliyorlardı. Jamal bu sırrı paylaşmak istedi. Annesine, Bağımlılık Bildirgesi'ni ve

bu bildirgenin, hiçbir ırkın işgalci bir orduyu andıran bir başka ırkın altında yaşamayacağı bir vatan vaat ettiğini anlatmak istedi. Her ırk kendi memleketinde ipleri elinde bulunduracak ve hiçbir azınlık, çoğunluğun düşmanca bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Benzer düşünenlere sahip kimseler kendi kültürlerini belirleyebilecekti. Çocuklar, yabancı bir kültür emperyalizminin insan kolonileri olarak hizmet edecek şekilde eğitilmeyecekti.

Telefondaki annesi ısrarla sordu: "Ne demek uğramayacağım?"

Ona soyundan bahsetmek istiyordu. İnsanlık tarihinde ilk kez, her bir güç soyu, kan ve evlilik ittifaklarına dayanmayacaktı. Jamal önce kendisini davet etmiş olan adama sonra da davet ettiği adama baktı. Bu topluluk, bu gece ulusun hatlarını çizen bir soyun sadece küçük bir parçasıydı. Oda servisinin getirdiği pizzayı, üçgen sandviçleri ve kanepeleri yiyen ve kulak misafiri olmuyormuş gibi yapan bu adamların kardeşliği karşılıklı saygı, güven ve hayranlık üzerine kuruluydu. Jamal, aralarında hiçbiri düşmanı olmayan bu erkek zincirinin bir halkasıydı. Her biri ondan tamı tamına bir kahraman olmasını bekliyordu.

Annesine Talbott kitabında geçen şu paragrafı okumak istedi:

Siyah bir erkeğin olmak isteyeceği son şey,
bir başka sahte beyaz olmaktır.

Bir homoseksüelin olmak isteyeceği son şey,
bir başka suni heteroseksüel olmaktır.

Beyaz bir erkeğin olmak isteyeceği son şey,
bir başka kofti erdemli olmaktır.

Telefonun diğer ucundaki annesi, "Jamal?" diye sordu. Sesi önceki kadar cırlak değildi. "Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu.

Ona en ufak bir şey söylerse annesi hemen gelip aralarına sızmaya çalışırdı. Tarzı buydu.

Bu gece yani eski rejimin son gecesinde güç soyları, hükûmet ve adliye binalarının dışında toplanıyordu. Davet edilenlerin davet ettiklerinin davet ettikleri soylarda güvenle birbirine bağlı

olanlar, yoldaşlarıyla ilk kez tanışıyor ve sayıları karşısında mutlu bir hayranlıkla nefesleri kesiliyordu. En zayıflardan değil en iyilerden seçilen kabileler, belediye binalarının ve seçilmiş hainlerin ertesi sabah geri döneceği tüm yerlerin dışında beklemek için toplanıyordu.

Bir hedefin oy sayısı çok fazlaysa hedefin evinin dışında pusuya yatması için bir ekip gönderilebilirdi. Aksi takdirde hazır gruplar halinde görevlerinden bahsetmeksizin kamp kuruyorlardı. Alıştırma yapma ve planlama zamanı geride kalmıştı. Yaklaşan eylemleri, ayakkabılarından önce pantolonlarını giymek kadar otomatik olmalıydı.

Çoğunun gıkı çıkmıyordu, her şeyi ertesi günün işlerine saklıyorlardı.

Onun gözünde otel odasındaki grup şu resme, İsa ve kankalarını tıkınırken gösteren o kilise tablosuna benziyordu. Şu *Son Akşam Yemeği* resmine. Gelgelelim onlar her biri evini arayıp veda edebilsin diye bir telefonu elden ele uzatıyordu. Niyetleri kendilerini açıklamak değil huzur bulmaktı.

Onlar yalnız kurtlardan oluşan bir orduydu.

Jamal için güç fikri, seks ve uyuşturucu anlamına gelmiyordu. Ona göre bu kısa süreli zevkler, erkeklerin gerçek güce sahip olmadıklarında peşine düştükleri dikkat dağıtıcı şeylerdi. Gücü, gerçek gücü kullanmak esrar nargilesi ve fahişenin sağlayabileceği uyuşukluk ve ahmaklığın ötesinde bir gönül rahatlığı ve tatmin demekti.

Güç, her şeye erişim anlamına geliyordu. Yani bir erkeğin koşuşturup biriktirmeye ihtiyacı olmayacaktı. Yedek planlarının yükünün binmediği bir hayat demekti. Alternatif yolların, ikinci seçimlerin yükü binmeyecekti.

Talbott kitabı bunu çok iyi ifade ediyordu:

> Her grup, normunu meydana getirdiği bir anavatanda yaşamak zorundadır. Aksi takdirde ya kişiyi yok eden bir öz nefret ya da diğerlerine saldıran bir övüngenlik meydana gelir. Alkol tüketimi, uyuşturucu ve toksik cinsel davranışlar, kültürler kamusal alanı paylaşmaya zorlandıklarında baş gösterir. Hiçbir kültür bir diğerinin beklentileriyle mukayese edilmemeli ve hafife alan bakışlarına maruz kalmamalıdır.

Gençler kendi ulus devletlerinde, doğal yetenekleri ve eğilimleri ne olursa olsun her insanı tektipleştirmeye çalışan yabancı Avrupa kültürünün üniversiteye hazırlık standartlarından kurtulacaktı. Bireyin ihtiyaçlarını gözetmeden hâlihazırda herkese dayatılan insan davranışlarına yönelik kurallardan. Güç, Jamal'ın kendisini olmayı hiç istemediği birinin kusurlu bir kopyası olarak sunmak zorunda kalmaması anlamına geliyordu.

Onun soyu kanunlar ve okulların yasaklı ve tektipleştirilmiş her şeyini reddetmişti. Kurallarla vergilerin yılanlar ve merdivenleri andıran, tırmanmanın çok zaman aldığı fakat tek bir yanlış adımın adamı yoksulluğa ya da hapse düşürdüğü oyununu reddetmişti.

Jamal diğerlerinin arama yapmak için beklediklerini hissetti. Annesinin endişeli nefesini ve arkasından gelen mutfak sesini dinledi. Ona yarından sonra dünyanın farklı olacağını söylemek istedi. Jamal sayesinde kadın daha iyi ve asil bir hayat sürecekti. Onlar, onların hepsi Bağımlılık Bildirgesi'nin izin verdiği ölçüde kraliyetten olacaklardı.

Herkesin başarısı herkese bağlıydı. Bu nedenle hiçbiri böyle yüksek beklentileri suya düşürmek istemiyordu. Her biri, yoldaşları tarafından kendisine bahşedilen onura layık olmaya çalışıyordu. Kabilesi tarafından bahşedilen onura.

Jamal annesine her şeyi anlatmak istedi. Onu sevdiğini söylemek istedi ama bunu söylerse herkes duyardı. Onun yerine, "Köpeğimi besle, olur mu?" dedi.

Annesinin sesi rahatlamış geliyordu. "Bouncer'ı beslememi mi istiyorsun?"

Jamal kadının karar vermeye çalıştığını duyabiliyordu. Hem bağırmak, kıçını eve getirip de lanet köpeğini kendisinin beslemesini söylemek hem de bu, dünyadaki son konuşmaları olabilir diye bağırmamak istiyordu. Jamal davet etmiş olduğu adamla bakıştı. O, annesinin nasıl biri olduğunu bilen bir adamdı. Jamal sonunda, "Lütfen," diye rica etti.

Daha önce hiç duymadığı bir şeyi şimdi duyuyordu. Annesi telefonda ağlamaya başladı. O yüzden, ekibi dinliyor olsa da "Seni seviyorum anne," dedi. Burnunu çekti. Kendini tutamıyordu. "Köpeğimi besle, tamam mı?"

Annesi de burnunu çekti. Jamal'ın zar zor duyabileceği bir şekilde fısıldayarak "Tamam," dedi. Sesinde korku vardı.

Jamal çağrıyı sonlandırdı ve telefonu sıradaki adama verdi.

Günün ağarmasını bekleyenler arasında eski gazeteciler de vardı. Bu son birkaç saati büyük gazetelerden geriye kalanların dışında sabırla bekleyerek geçirdiler. Kanalların merkez binalarının etrafındaki kaldırımlarda oyalandılar. Kararlarını bileyen şey, kariyerlerini koruyan birkaç gazetecinin, bunu, kamuoyunu korkutmak ve kızdırmak için yalanları şişirerek yaptığı bilgisiydi. Gerçeği söylemek yeterli gücü sağlamıyordu.

Kalan gazeteciler, teselli olarak kendilerini mutlak doğruların var olmadığına ikna ettiler. Bu yeni yalanı, yeni gerçek olarak yaydılar. Eğlence değeri, zevk verme veya kışkırtma yeteneği, bütün yeni gerçeklerin turnusol kâğıdı haline geldi.

Artık amaçları insanların zihinlerini şekillendirmek ve bilgiyi bu amaca hizmet edecek şekilde çarpıtmaktı. Bir demokrasi içinde var olan insanların nefes almak kadar ihtiyaç duyduğu dürüst habercilik, ulusal basın için bir öncelik olmaktan çıktı. Yozlaştırılamayan gazeteciler ıskartaya çıkarıldı.

Telefonlarındaki fotoğraflarla birbirlerini test ettiler. Her biri, özenle şekillendirilmiş saçları ve ışıltılı bir gülümsemesi olan seçkin bir erkek veya kadının gülümseyerek çekildiği bir vesikalık fotoğrafıydı. Bu insanların saçları kır ya da boyalıydı. Kravatlı veya inci kolyelilerdi. Buradaki imtihan kişinin adını söylemek ve listedeki oy sayısını bildirmek ya da fotoğrafın listede hiç var olmamış ve hedef olarak kabul edilmeyen bir masuma ait olduğunu fark etmek.

Bunlar, radyo istasyonlarının ve kablolu yayın kanallarının dışında toplanmış, kamuya açık yayınlara tarafsızlığı geri döndürmeye hazır, avurtları çökmüş, gözleri acımasız, eski haber tazılarıydı.

Aynı gece Esteban ve Bing, en yakın arkadaşlarının bir düzinesini herkesin bir şeyler yapıp getireceği bir yemeğe davet etti. Soylarının bölgedeki dalı, kâğıt tabaklardan bol körili tavuk

çorbası yudumlar ve *mole de pollo* yerken hedef listelerini son haline getirdi. Haftalarca süren talimlere rağmen endişe keskin köri kokusu gibi havada asılı duruyordu.

Toplanan adamlar yemek yerken Esteban, Talbott kitabından yüksek sesle okudu:

Homoseksüelleri anormal hissettiren şey, heteroseksüeller arasında yaşamaktır. Sadece, beyazlar arasında kalan siyahlar kendilerini yetersiz bulur. Yalnızca eşcinseller ve siyahlar arasında kalan beyazlar, kendilerini tehdit altında ve suçlu hisseder. Hiçbir grup, bir diğerinin entelektüel beklentileri ve ahlaki ölçütleri tarafından çürümeye uğratılmamalıdır.

Elinde açık duran kitapla grubun ortasında durarak okudu:

Sanat, toplum mühendisliği yapmamalıdır. İnsanları onarmayı isteyen sanatın kökleri toplumdan gelmelidir.

Bing bir sonraki satırı ezbere biliyordu:

Bunu akılda tutarak her insanın kendi mutluluğuna karar vermesine müsaade etmeliyiz.

Minik Bing, Esteban'la birlikte olmadan önce pezevengiyle sağlıksız bir ilişkiye bulaşmıştı. Hayatı boyunca kendine Audrey Hepburn'ü idol bellemiş olmasına rağmen Bing'in yaşamı *Tiffany'de Kahvaltı*'da tasvir edilenden çok farklı olagelmişti: Onun hayatında fiyakalı gece kulüpleri ve devasa doğum günü pastalarından fırlayıp aşka düşmüş Shriner çetelerinin gürültülü alkışlarını almak yoktu. Hayır, gerçekte Bing'in eski pezevengi konuştuğunda sürekli, "Bu sikler kendilerini emmeyecek, kaltak!" diyordu.

Bu yüzden, Estaban hamlesini yaptığında, küçük, genç adam onu dinledi. Bu kendisinden daha büyük ve kültürlü Kübalı, onu kendi güç soyu içinde silahlanmaya davet etmişti ve Bing, bunun mevcut durumundan çok daha iyi olacağını görür görmez anlamıştı.

Esteban, Talbott kitabını kapatıp dikkatlice bir kenara bırakarak "Lubunyalar Batı uygarlığında her daim hücum kıtası görevi görmüştür," diye ilan etti.

Dediğine göre şehirlerin iç kesimleri çürüyüp bir zamanlar zarif olan konutlarının alazlanmış iskeletlerine döndüğünde

suçun kol gezdiği bu bölgeleri eski haline geri getiren lubunyalar olmuştu. Arazi sahibi lubunyaların başarısızlığa uğramış okul sistemlerinde riske atacak çocukları yoktu. Güçlü lubunya sırtları ve parlak lubunya zihinlerinin kendi hayatlarından başka riske atacak hiçbir şeyleri yoktu! Bu cesur öncüler, çürümüş Savannah'nın ve Baltimore ve Detroit'in terk edilmiş çorak topraklarının haşin yabanına yerleşmişlerdi. Bu lubunya yerleşimciler, bölgedeki her bir vergi matrahının felaketler zincirine son vermişti. Lubunya kararlılığıyla kanunsuz kentsel sınırını ehlileştirmişlerdi. Lubunya alın teriyle yarattıkları özsermaye ile arazi değerlerini yükseltmişlerdi.

Esteban'ın hararetli söylevi arada bir kısık sesli, "Amin, kardeşim," haykırışlarla kesildi.

"Başka kimse cesaret edemezken," diye bağırdı, "o evlere yeniden çatı takan, lubunya yürekliliğiydi! O çürümeyi onaran ve o kenar mahallesini beyaz bankacılar için güvenli bir yatırım yeri haline getiren, lubunya kararlılığıydı."

Artan mülkiyet değerlerinin bir heteroseksüel selini çektiğini anlattı. İyileştirilmiş okullar ve şehir hizmetlerine yakınlık çok daha fazlasını getirmişti. Esteban'ın kanıtları ileri sürmeye daha yeni başladığı açıktı.

İnsanları yeniden konuya döndürmeden önce bir anlık sessizliğe izin vererek bakışlarını dinleyiciler üzerinde gezdirdi.

"İyi veya kötü," vurgu yapmak için plastik bir çatalı öne doğru savurdu, "lubunyalar, gelişmekte olan siyasette de her zaman öncü birlik görevi görmüştür!"

Kanıt olarak son bilimsel yazıları göstererek Malcolm X'in kendini heteroseksüel gibi gösterip daha sonra soymak için döneceği zengin beyaz adamlara hizmet ettiğini anlattı. "Ama adamın o insanları çökertmeyi tasarlayan lubunya enerjisini övüyor muyuz? diye sordu. "Gücün düzenini mümkün olan her yolu kullanarak bozmaya uğraşan o kahramana methiyeler düzüyor muyuz?"

Küçük kalabalıkta genel bir, "Hayır!" ve "Lanet olsun, hayır!" korosu baş gösterdi.

"Bana bir de James Baldwin'i anlattırmayın!" diye haykırdı Esteban. "O adam... o elçi... tüm ırkı için dua yazmış o kraliyet şairi. Halkı onun lubunya ruhunu dahi övmüyor!"

Esteban sadece çok iyi tavuk *marsala* pişirmekle kalmayıp Bing'in kuvvette eş değerini hiç işitmediği motive edici bir söylev de verebiliyordu.

Yiyecek ve içecekler göz ardı edildi ve insanlar baharatlı yemeklerini bırakıp ellerini kaldırarak birlik ve beraberliklerini gösterircesine sallanmaya başladı. Minik Bing sadece sırıtabildi; manitasının belagat gücüne tanık olmaktan gurur duyuyordu.

Esteban, "Diğerleri kadar yardımsever değildi belki ama tarihsel açıdan tıpkı onlar kadar önemli ve aynı onlar gibi göz ardı edilen," diye feryat etti, "başka ufak bir lubunya oğlan daha vardı!"

Kendisini reddeden sınıf arkadaşına çılgınca âşık bir çocuğu tarif ederek dinleyicilerinin iştahını kabarttı. Bu çocuk büyümüş ve varını yoğunu yitirmeden önce çok sayıda madalyaya sahip bir asker olmuştu. Gençliği, zengin erkek hayranlarının kapılarını ve cüzdanlarını ardına kadar açmış ve genç adam kısa sürede kendini bir siyasi partinin başında bulmuştu. Çok geçmeden de bütün bir ülkeyi yönetmeye başlamıştı.

"Muhtemelen yirminci yüzyılın en güçlü lideriydi." Esteban kelimeleri öfkeyle tükürdü. "Gelgelelim hiç kimse, onu bu yüksek mevkilere lubunya kalbinin getirdiğinden bahsetmeyecek."

Halkın algısını yöneten bu lider, bu aşka düşkün bıyıklı jigolo, benzer düşünen lubunya liderlerden oluşan bir çevre oluşturmuş ve bugün bile taklit edilmeye devam eden bir görsel imgeleme tarzı başlatmıştı. Gelgelelim siyasi hareketinin radikal lubunyalığı dünya basını tarafından teşhir edilip alay konusu yapıldığında aynı lider tüm lubunya güç yapısının toptan infazı için çağrıda bulunmuştu.

"Bir gecede," dedi Esteban, "hızla idam edildiler ve bir tek adamın kendisi hayatta kaldı; lubunyalığının utancını gizlemek ve intihar edene kadar bunun ıstırabını çekmek durumunda bırakıldı."

Dinleyicileri Esteban'ın her şaşılası sözüne kitlenip kalıyordu.

"O adam," diye yükseldi, "tüm lubunya gücü ve korkaklığıyla..." Bing'e baktı.

Genç adam, "Adolf Hitler deme!" dedi.

Esteban sessiz bir onaylamayla başını salladı.

Bu noktada dinleyicilerinin soluğu kesildi. Esteban, Küçük Adolf'un dil bilgisi okulunda sevdiği çocuğun, bir tür Hitler karşıtı olacak şekilde olgunlaşan yetenekli bir Yahudi, zeki bir filozof ve lubunya benliğini gizlemekten korkmayan bir öğretmen olan Ludwig Wittgenstein olduğunu açıkladı. Bu adam Wittgenstein'ın Ördek-Tavşan'ının mucidiydi. Hitler'in yurttaşlarından birçoğunun katledildiği geceye gelince o, Nazi Partisi'nin kendisini kurucu lubunya üyelerinden arındırdığı efsanevi Uzun Bıçaklar Gecesi'ydi.

Yemeğe gelmiş ve büyülenmiş seyirciler önünde ustaca sergilenen şey, şimdiye kadar duymaları yasak olan bir öyküydü.

"Evet," diye öne atıldı Esteban, "durum, asil Kadın Hareketi'nde bile böyle..."

Betty Freidan'ın çalışmalarından, 1960'ların işçi hareketinden ve bir nesil lubunya kadın tarafından dökülen kandan sonra liderler, kurtuluşu ana akım, orta sınıf kadınlar için daha makbul kılmak için lubunya kız kardeşlerini tahliye etmişlerdi. Heteroseksüel kadınlar için. Tarih her zaman bu modeli tekrar ederdi: Lubunya neferler yolu açar ve ağır işler bittikten sonra kapı dışarı edilirdi.

Aralarında –tüm kabileler ve soylar arasında– bir kitabın dağıtımına başlanmıştı bile. Çünkü tüm büyük işler kendi manifestolarını gerektirir. Bu kitabın her nüshası en zengin mavi siyah tonlarda ciltlenmişti ve kapağında yaldızlı harflerle başlığı ve yazarın adını taşıyordu. Tıpkı *Komünist Manifesto*, İncil, Kur'an, *Kadınlığın Gizemi* veya Saul Alinsky gibi.

Esteban, "Bütün hipsterları düşünün," diyerek içini çekti. Bir eli, kelimelerin artık nasıl kifayetsiz olduğunu göstermek istercesine çırpındı. Kafasını şaşırmış gibi salladı. "Dövmelerle kaplılar ve piercinglerle delik deşikler ama çok azı Jean Genet ismini biliyor. Hiçbiri de 1970'lerde lubunya San Francisco'sunda ilkel vücut süsleme sanatlarını hayata döndüren Kentsel Aborjin kültürünü bilmiyor!"

Odadaki enerjinin yatışmasına izin verdi. Her biri başarısızlığın yükünü omuzlarında hissetti. Tarihin, lubunya tarihinin olaylarını anmayı hatta kabul etmeyi devamlı olarak reddedişinin yükünü duyumsadı. Birçoğu gözyaşlarını tuttu. Birlik beraberlik ziyafetleri cenaze töreni gibi gelmeye başladı. Esteban, her

şeyin kaybedilmediğine dair güvence vermek için Bing'e hızlı bir bakış attı.

"Yarından itibaren," dedi yumuşak bir hırlamayla, "tarih bizi görmezden gelmeyi bırakacak." Sesini yükselterek devam etti: "Güç soyumuz kendisini kanıtlayacak! Çok hedef hasat edeceğiz, bütün soylardan çok daha fazla!" Etrafındaki gürleyen onaylama nidaları arasında sesini duyurabilmek için bağırdı.

Bing savaş narasının devamını getirdi. "Lubunya gücümüzü kanıtlayacağız ve ulusu... dünyayı kontrol eden ulusu kontrol etme hakkını kazanacağız!"

Gür hurra sesleri çatı katını inletirken devamında söylenen diğer bütün kelimeler kayboluverdi.

Charlie ve arkadaşları başlarını öne eğip kaderlerini asla bulamamış olan erkeklerin ruhları için dua ettiler. Ölüleri çağırdılar ve bu ataları kendilerine katılmaya davet ettiler. Savaş partileri, yaşayanlarla ve yaşamayanlarla büyüdü. Soyları okyanustan okyanusa ve şehirden şehre uzanana kadar Garret Dawson'ın Charlie'yi davet ettiği gibi Charlie de sonunda, Trevor'ı davet eden Michael'ı davet eden Patrick'i davet eden Martin'i davet etti. O gece büyük kabile reislerinin soyları tamamlanmıştı.

Onlarınki bir otopark partisiydi, hava kömür ve barbekü sosu kokuyordu. Kaba saba adamlar kenarlıklı şapkalar ve kamuflaj desenli avcılık takımları giymişlerdi.

Parlamento binası tepelerinde şaha kalkıyordu; tüm görkemli yapılar gibi dışarıdaki insanlara kendilerini güçsüz, içeride sergilenenlereyse her şeye kadir hissettirmek için tasarlanmıştı. İşe yaramaz, kabarık, mermer kubbesiyle ele geçirilmesi gereken bir kaleydi. Yeni Bastil'di. Garret Dawson bakışlarını yukarı çevirip ona nasılsa öyle, yani gülünç bir sahneymişçesine baktı. Soluk mavi gözleri nefretle doldu.

Projektör lambalarıyla yıkanan mermer kubbe, ufukta donmuş bir dolunaya çok benziyordu. Katledilmiş çocukları yiyen ama hep aç olmayı sürdüren Moloch gibiydi. Tehditkâr bir şekilde tepelerinde dikiliyordu. Hiçbir polis memuru, orada ne işleri olduğunu sormadı. Kimse onlara ikinci kez bakmadı.

Yarın artık zamanlarını kırmızı trafik ışıkları, keyiflerini ise içtikleri butik biralarla ölçen adamlar olmayı bırakacaklardı.

Charlie iki parmağını ağzına soktu ve uzun, sağır edici bir ıslıkla sessizliğe davet etti. Dawson konuşmak üzereydi.

Uzun boylu bir adam olmasa da ömrü boyunca üretimde çalıştığı için güçlü ve ince olan Dawson, kalabalığın sessiz dikkatini alçak gönüllülükle kabul etti.

"Lubunyalar..." dedi ve bocaladı.

Yeni bir solukla yeniden başlayıp tekrarladı: "Lubunyalar sanatçı oldular çünkü toplum içinde yapabilecekleri hiçbir şey onlara kendiliğinden gelmiyordu."

Dawson'ın açıkladığına göre ilk farkındalıklarından itibaren diğer herkes için içgüdüsel olan davranışları incelemek ve taklit etmek zorunda kalmışlardı. Hayatta kalmak için gözlemlemeleri ve hatırlamaları gerekiyordu ve bunu yaparken medeniyetin bilim insanları, sanatçıları ve din adamları olarak hizmet ettiler.

Aynı şekilde siyahlar da aile kurmuşlardı. Hayatta kalmak için kariyer ve işler inşa etmişlerdi. Kiliseler meydana getirmiş, asker olarak savaşa gitmiş ve kendilerini beyaz akranlarını gölgede bırakacak en üstün ahlaki örnekler haline getirmişlerdi.

"Ama kimlik siyaseti," diye devam etti Dawson, "homoseksüeli yalnızca cinsel tercihine indirgedi. Siyahı sadece derisine indirgedi. Her biri, eski onurlu benliğinin bir karikatürü haline geldi."

Dawson ve Charlie gibi adamlar, matkap tezgâhlarıyla tornalarını geyleri ve siyahları kurtarmak için bırakmamışlardı. Soyları, şimdi beyaz ırkları tek bir korkunç klişeye indirgeyen aynı yozlaşmış kimlik siyasetiyle savaşmak için oluşmuştu.

Onlarınki belki de tüm karikatürlerin en kötücülüydü.

Dürüst tornacılar ve marangozlar olmak yerine modern siyaset tarafından kaz adımı yürüyen Nazi NASCAR fırtına birlikleri olarak tek bir bayrak altında toplanmaya zorlanıyorlardı.

Geyler, onları hiperseksüel davranışa indirgeyen iki boyutlu bir kimliğe zorlanmışlar ve bu davranış, sayılarını büyük ölçüde azaltmıştı. Siyahlara, eşkıya olmadıkları müddetçe güçsüz oldukları söylenmişti, o kadar ki saygısızlık olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey, birbirlerini sarsıcı çoklukta öldürmelerine yol açtı.

"Beyaz adamlar," diye yemin etti Dawson, "benzer bir benlik imajına benzeyecek şekilde bozguna uğratılmayacak."

Aksine eylemleri, tüm soyların eylemleri, mevcut siyasetin ideolojik köleliğini yok edecek ve yerine ispatlı kahramanların yön vereceği bir dünya getirecekti.

Izgara etlerin dumanıyla gizlenen adamlar, kendilerine hayat vermek için ölen sayısız canlıya layık olmak için dua ettiler. Kendilerini kaderlerine teslim ettiler ve hedeflerini gerçekleştirebilmek için güç dilediler.

Atalarını çağırdıkları gibi henüz doğmamış oğullarına da uzandılar ve güçlerini ödünç vermeleri için onları da askere aldılar.

Aynı akşam geç saatlerde Senatör Holbrook Daniels, her zamanki koruma grubunu azletti ve National Mall boyunca tek başına koştu. Fit fiziği onu gizliden gizliye gururlandırıyordu. İç mekânda masa başı çalışması ve hafif direnç antrenmanları, onu erkekliğin çevik bir örneği haline getirmişti, Washington'ın kaymak tabakası arasındaki ayrıcalıklı statüsünü de bir düşündü. Kolayca yüz yaşına kadar yaşardı.

Birleşik Devletler senatörü olmak faydalı bir işti. Yarın, ona, senatonun berberinde bedava bir saç kesimi ve akabinde, şehrin en iyi lokantalarının birinin çıkaracağı, onunsa umursamayabileceği ağır bir öğle yemeği faturası vadediyordu. Üniversite çağında seksi stajyerler onun cinsel hazzı için sıraya dizilirken saftirik senato memurlarından sonu gelmez bir akın, stajyer olup istismar edilmeden önce güvenlerinin kazanılmasını bekliyordu. Unutmadan, bir de lastik mühür vurulmayı bekleyen bir savaş kararı vardı.

Yarın fazlalık olan iki milyon erkeğin, sıradan genç erkeklerin hayatını, bir kalem darbesiyle karara bağlayacaktı. Hepsi bir günlük işti.

Zor iş, diye kıkırdayarak geçirdi aklından, *ama birilerinin yapması gerekiyor!*

O, karanlığın içinde koşarken gece meltemi mangalda pişen domuz eti kokusunu burnuna taşıdı. Sıra sıra dizilmiş mangallarda turuncu alevler titreşiyordu. Senatör geçerken işçi sınıfından bir grup suratsız adam sustu ve onu izledi. Bira şişeleri kıllı

yumruklarında ufacık görünüyordu. Sakallı bir hödük boynunu uzattı ve gümbürtüyle geğirdi. Bu grubun sessiz bakışları Daniels'ın gözünü öyle çok korkuttu ki neredeyse sendeleyip dibi görünmeyen bir çukurun içine düşüyordu.

Orada, Hükûmet Konağı merdivenlerinin dibindeki çimenliğe gömülü halde, genişlemesini ofisinin penceresinden izlediği devasa çukur onu yutacakmışçasına açık duruyordu. Bir adım daha atmış olsa dibini boylayacaktı. Kimsenin etrafını bariyerlerle çevirmemiş olması delilikti. Çok tehlikeliydi. Bira içenlerin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve onlarla yüzleşmek için döndü.

Sıkılgan ve aniden savunmasız hissettiğinden oraya izinsiz girdiklerini söylemek istedi. Alışveriş merkezi mangala ve alkole kapalıydı. Ne var ki soğuk bakışlarındaki bir şey, çenesini tutmasına neden oldu. Birçoğu eline kamera alıp onu videoya çekti. Diğerleri patlayıncaya kadar bira içti. Biftekler tısladı ve tükürdü, parlak kıvılcımlardan gayzerler gibi yükselen sıcak yağ damlacıkları fışkırttı. Erkekler kaburgaları ve butları ağızlarına götürürken ona kasvetli bakışlar attılar. İri dişleri, kemikleri kemirir ve kıkırdakları sıyırırken korkunç sesler çıkarıyordu.

Senatör beyhude bir öfkeyle derin deliğin ağzında durup boşluğu işaret ederek "Bu ne zaman doldurulacak?" diye bağırdı. Kimse cevap vermeyince, "Bu çok tehlikeli!" diye haykırdı. Sersem hödüklerden biri osurdu. Son sözü söylemeye kararlı olan Senatör Daniels, "Biri canından olabilir!" diye yırtındı.

CNN'de değildi. Mermer bir odanın akustiği, bir dizi mikrofon ve amplifikatör olmayınca sesi, açık havanın karanlığında cılız ve tiz geliyordu.

Vahşilerden birkaçı, gözlerini ondan ayırıp yakındaki bir şeye baktı. Senatör de onların keskin bakışlarını takip etti.

Orada, uçurumun bir kenarı boyunca düzgünce yığılmış torba torba bir şey vardı. Tuğlalar gibi düzgünce kümelenmiş olan beyaz keten çuvallar, neredeyse o adamlar kadar uzun bir duvar oluşturmuştu. Daniels çuvalların üzerine basılmış etiketleri okuyabilmek için gözlerini kıstı. Kavurulan yağın titreyen ışığı ve yanan etin yoğun dumanı arasında etiketler neredeyse okunmaz haldeydi.

Birinci Cadde'den geçen bir arabanın farları bu sahneyi önüne kattı. Bir an için hepsi aydınlığa çıktı: Senatör, bira içenler, onların açtığı pejmürde çukur ve çukurun yanına dizilmiş çuval çuval malzeme.

Senatör o an çuvalların üzerindeki yazıyı okuyabildi.

Taş kireç yazıyordu.

Açıklanamayan bir korkunun ürpertisi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Olay yerinden ayrılıp koşmaya başlamak için bütün o ince, spor salonu eğitimli kaslarını, tüm özdisiplinini kullanması gerekti. Her adımda çeteyle arasına mesafe koyan Daniels, şaşkınlık ve öfkeyle çalkalandı. Yarın birkaç yeri arayacağına dair kendi kendine yemin etti.

Yarın çok can yanacak ve o kirli, tehlikeli çukur doldurulacaktı!

Telefonu Gregory Piper'ı gün ağarmadan uyandırdı. Ekrana bakılırsa arayan menajeriydi ama Piper bunun doğru olmadığını biliyordu. Telefonu açınca genç bir ses duyacaktı, giriş seviyesinde genç bir asistan ona, "Bay Leventhal'ın çağrısı için beklemede kalın lütfen," diyecekti. Yüksek sesli bir klik sesi, menajeri başka bir görüşmeyi bitirene kadar beklemeye alındığı anlamına gelecekti. Ya da iki görüşmeyi. Piper, bu hiyerarşideki yerini biliyordu.

Başucundaki saate baktı. Beş buçuk, Pasifik Standart Saati. New York'taki kısa mesai saatlerine bile denk düşmüyordu. Telefondaki ses, "Gregory?" diye sordu.

Piper yatakta dikeldi, menajerinin sesini duyunca afallamıştı. Dışarısı karanlıktı. Otobandan da çok bir ses duymuyordu.

Ses devam etti: "Televizyona baktın mı?"

Piper boştaki elini kullanarak uzaktan kumandayı bulmak için çarşaf ve battaniyeleri karıştırdı. "Hangi kanal?"

Menajeri, "Herhangi biri," diye tersledi. ""Hepsini!" diye ekledi.

Piper uzaktan kumandayı buldu ve yatağın ayakucunun yakınındaki televizyonu açtı. Ekranı dolduran kişi tek sıra düğmeli, mavi, Savile Row marka takım elbisesiyle kendisiydi Doğrudan kameraya bakarak "Bendeniz, Talbott Reynolds..." dedi.

Piper kanalları değiştirdi ve bir kez daha oradaydı, "...Kabileler Konseyi tarafından atanmış..." diyordu.

Piper yeni bir kanal denedi ve yine oradaydı, "...mutlak hükümdar," Diyordu.

Telefondaki menajeri, "*Herhangi* bir şeye imza attın mı?" diye sordu. Cevabı beklemeden, "Hâlâ o sözleşmeleri bekliyoruz," dedi.

Piper televizyonda yayınlanan anlık görüntüleri arasında ne bir spor haberi ne bir müzik ne de reklam buldu. Dördüncü bir televizyon kanalında, "*El dia de ajustamiento esta sobre nosotros,*"* diyordu.

İçinde nakit para olan zarfı ve onu kabul etmenin, sözleşmeye dayalı bir anlaşmaya vardıkları anlamına gelip gelmediğini düşündü. Aptalcaydı ama paradan kimseye bahsetmemişti. Eline fırsat geçti mi vergi yükümlülüğünden kurtulmayı seçerdi. Diğer bir televizyon kanalında, "Kıymette kalıcı herhangi bir şey yaratmadan önce..." diyordu.

Bu onun doğaçlama repliğiydi. Patlayana dek bira içen, kızartma hamur işlerini kemiren prodüksiyon ekibi, proje içindeki yazarlar kısmında adını geçirmek zorunda kalacaktı şimdi.

Başka bir kanal onu, "...kendimizi yaratmalıyız," derken gösteriyordu.

Yatağının başucundaki kurmalı radyo çaldı ama sabah trafik raporu duyulmadı, onun yerine yine kendi sesi, "...önce kendimizi yaratmalıyız," diyordu.

Telefondaki menajeri gürledi. "İhtarnameyi çektik bile!"

Kapı çaldı.

Televizyonda ağırbaşlı ve yakışıklı duruşuyla, en iyi JFK taklidiyle renklendirilmiş en iyi Ronald Reagan'ınını sunan Piper, "Yazgı Günü geldi çattı," dedi.

Telefonu omzuyla kulağı arasında tutan Piper yataktan kalktı ve bornozunu buldu. Kuşağını bağlarken kapı tekrar çaldı.

Televizyon, "Yazgı Günü geldi çattı," diye tekrarladı. Onun dışında herkese bu, son sözün tekrarı gibi gelebilirdi ama Piper, kelimeleri vurgulama biçimindeki ufak değişikliği ayırt edebiliyordu.

---

* (İsp.) Yazgı Günü geldi çattı. (y.h.n.)

Menajeri kulağına, "Radyoda ve internette her yerde bu var!" deyip lanet okudu. Telefonun küçük hoparlöründen her birinin arasında mikro saniyeler olan ses katmanları duyuldu: "Yazgı Günü geldi çattı." Talbott Reynolds'tan eksiksiz bir koro. Bir mantra gibi yankılanan senkronize sesler.

"Yazgı Günü geldi çattı."

Piper oturma odasını geçti ve ön kapısının deliğinden gözlerini kısarak baktı.

Yatak odasındaki televizyonundan, telefonundan, komşu apartmanlardan aynı sözler duyuluyordu: "Yazgı Günü geldi çattı."

Kapısında boynunda gamalı haç dövmesi olan kepçe kulaklı adam duruyordu. Piper adamın adını hatırlayabilmek için hafızasını zorladı. Düşük kalite görüntü yönetmeni. Telefona, "Buradalar," dedi. Ziyaretçinin arkasında yükselen ışıkla şafak söküyordu. Yoğun sabah trafiğine az kalmışken 101'in gürültüsü artıyordu.

Menajeri, "Kim orada?" diye sordu.

Sözcüklerin korosu solup bulanıklaşıyor gibiydi. "Yazgı Günü geldi çattı." Sesli bir duvar kâğıdı halini alıyordu. Yeni bir normal haline geliyordu. Otoyol gürültüsü gibi beyaz gürültü oluyordu. Oda sesi oluyordu.

Piper kapıyı açtı. İsmi bulmuştu: "Sen LaManly'sin, değil mi?"

Telefondaki, "LaManly de kim?" diye sordu.

Her yönden, "Liste diye bir şey yok," deniyordu.

Adam, LaManly ceketinin içine uzatıp bir tabanca çıkardı. Tek kelime etmeden Piper'ın göğsüne doğrulttu.

Komşunun penceresinden, "Liste diye bir şey yok," diyen ses duyuldu.

Silahın darbesi kadar sesi de Piper'ı çıplak topuklarının üzerinde geriye savurdu. Bornozu dalgalanarak açılıp beyaz atletini ortaya çıkardı. Griye dönmüş göğüs kıllarını. Telefonu düşürdü ama yığılmadı. Başta yığılmadı.

Kendi zengin ve yankılanan sesi şimdi telefonundan gelerek "Her savaşın ilk zayiatı Tanrı'dır," diye tekrar etmeye başladı. Yan odadaki televizyondan yankılanıyordu. Görüş alanı, o, silahlı adamın yolun kenarına park etmiş bir arabaya giden kaldırımı takip ederek uzaklaştığı uzun, karanlık bir tünele bakar hale

gelene dek daralmaya başladı. Otoyoldan daha gürültülü ıslığımsı bir ses kulağında kükredi. Arabanın yanına gelen adam, "Lanet olsun," diye mırıldandı ve avuç içiyle alnına vurdu. Hızlı adımlarla apartmanın eşiğine geri döndü. İçeri uzanıp kapı topuzunu tuttu ve kapıyı arkasından çekip kapattı. Kapı topuzu, kilitli olduğundan emin olmak ister gibi hafifçe tıngırdadı. Kapalı kapının dışında adamın hızlı adımları gitgide uzaklaştı. Bir ses, Piper'ın sesi şöyle diyordu:

Her erkek, kendisinden nefret edilmesi için çaba sarf etsin. Hiçbir şey, bir erkeği sevilme ihtiyacından daha hızlı bir şekilde bir canavara dönüştüremez.

Bu, aktörü kendi oturma odasında yalnız bıraktı. Kendi sesi, Talbott Reynolds olarak kaydedilmiş, çoğaltılmış, üst üste eklenmiş, ölümsüz olmuş sesi, Gregory Piper dizlerinin üzerine çöküp televizyondaki görüntüsünün karşısında halının üzerinde kan kaybederken dahi konuşmayı sürdürdü.

Senatonun iktidar partisinin lideri son oyu kullandı ve karar oybirliğiyle alınmış oldu. O, Savaş Önergesi Yasa Tasarısı'nın onaylandığını duyururken seyirci salonundan bir ses haykırdı.

Bir adam, "Dostlar, Romalılar, Yurttaşlar," diye bağırdı, "bana kulak verin." Yeni geleceğin tüm tarih kitaplarına geçecek olan bu anın kahramanı Charlie'ydi. Aktarılan bu söz, Charlie'nin soyunun üzerinde düşünüp taşındığı sözdü. Nathan Hale'inki kadar ünlü olacak bir söz.

İktidar partisinin lideri tokmağını vurup sessizliği sağladı. Muhafızların başını bu rahatsız edici genç adamı oradan çıkarması için çağırdı. Muhafız hiçbir şey yapmadı. Salonda ikinci bir adam ayağa kalktı ve Dragunov marka keskin nişancı tüfeğini omzuna dayadı; lazerinin kırmızı noktası senatörün alnının ortasını buldu. Tetikçi Garret Dawson'dı.

O sene, orman tavuğu av sezonu hiç başlamadı.

Nick daha kötülerini de yaşamıştı. İlk başta polisin peşinde olduğundan endişelendi. Bir duman kokusu aldı ve pencereden dışarı bakmaya gitti. Alevler bloğun aşağısındaki Urban

Outfitters'ın tuğla duvarlarını sardı. Hiçbir siren sesi duyulmadı. Daha da endişe verici olanı, kimsenin sokakta durup seyretmemesiydi. Nick'i en çok korkutan şey ise yağmaya girişen kimsenin olmayışıydı.

Acil çağrı hattını aradı ama telefonu çekmedi. Şu bant kaydı mesajlarını dahi duyamadı.

Son birkaç geceyi Shasta'nın en son çalıştığı kafede saklanarak geçirmişti. Kafe sahipleri nihayetinde kızı kovmadan önce ona kafenin anahtarlarını ve alarm kodunu vermek gibi bir hata yapmışlardı. Nick evden yalnızca otu ve sırtındaki kıyafetlerle kaçmıştı. Bütün çikolatalı bisküvileri yemişti ve sabah müdürünün ne zaman gelip de onu tahliye edeceğini hafiften merak ediyordu. İşte dumanın kokusunu o zaman almıştı. Rüzgâr, yangını onun bulunduğu yöne doğru sürüyordu.

Nick biraz süt köpürttü, bir dolu espresso ve biraz vanilya şurubuyla karıştırdı ve bunu kahvaltı olarak tüketti. Sprey kremşanti kutularına müdahale eden olmamıştı, bu yüzden ağızlıklarını çalıştırıp hepsinin gazını aldı. Izgara tavuk sandviçlerinin satış tarihlerini kontrol etti. Lavaboda yüzünü yıkadı ve parmaklarıyla saçlarını taradı. Tekrar baktığında alevler Baskin-Robbins'e sıçramıştı. Yediği büyük miktarda erzakı ve parmak izini bıraktığı tüm yerleri düşününce yangın felaketinin rüzgârla yaklaştığını görmek onu mutsuz etmiyordu. Yalnızca biraz hapı yutmuş hissediyordu; tekrardan güvende olduğunu düşünmeye daha yeni başlamıştı. Her neyse esrar dükkânlarının açılma zamanı aşağı yukarı gelmişti. Bu, Birinci Metodist Kilisesi'nin öğle yemeği saatine, İsimsiz Bağımlılar toplantısına, mal alınacak o en iyi yere kadar idare ederdi.

Derken ilk minibüs kaldırıma yanaştı. Ön camın dışında ikinci bir minibüs feryat ederek durdu. İlki, bir uydu çanağını kaldırıp gökyüzüne hizalıyordu. Tanıdık bir kadın kamera önündeki yerini aldı ve yangın sahnesini anlatmaya başladı. Böylesi bir sirk, meraklı kalabalığı çekmeliydi. Korkunç olan kısım buydu. Kimse izlemek için toplanmadı. Hiçbir araba merak edip bakmak için yavaşlamadı. Hiç araba yoktu. Sokak bu iki araç dışında boştu.

Başka bir haber ekibi daha geldi ve yayın için hazırlığa geçti. Dördüncüsü de öyle yaptı. Haber spikerlerinden oluşan bir duvar, alevlerin önündeki yerini aldı.

Nick'in götü titredi. Kotunun arka cebi. Telefonu gelen çağrıyla titriyordu. Gözlerini yangın mahallinden ayırmadan telefonu kulağına dayadı ve "Walter?" diye sordu. Hemen yanıt alamayınca, "Shasta?" diyerek şansını denedi. Bir erkek sesi, "Yazgı Günü geldi çattı," dedi. Bu, otomatik bir bant kaydıydı.

Arayan "Gizli Numara" olarak görünüyordu. Ses, "Yazgı Günü geldi..." diye tekrarladı ama Nick telefonu kapattı. Telefon ânında, aynı gizli numaradan gelen bir aramayla titremeye başladı.

Olay yerine en son, acil müdahale ekipleri geldi. Bir polis ekip otosu ve peşi sıra gelen tek bir itfaiye aracı. İtfaiyeciler ve memurlar, hortumları açmadan ve yangın söndürme musluklarına dokunmadan kendilerini çekim alanının dışında bir çevrede konumlandırdılar. Kameralar onları izlemek için döndü. Nick bütün bu olanları kahve dükkânının penceresinden inceledi. Beyninin iç kesimlerinde bir yerde, az sonra olacakları biliyordu. Yapılan içeriği izlemek yerine yazılan tarihi izliyordu. Bu tıpkı Walter'ın ona yutturmaya çalıştığı saçma hikâyeye benziyordu. İşte bu: Arkadaşını bulmaya daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Walter neler olduğunu açıklardı.

Çünkü tam da Walter'ın tahmin etmiş olduğu gibi polis memurları beylik tabancalarını çekti. İtfaiyeciler tulumlarını çıkarıp ve tüfeklerini omuzladı. Yine Walter'ın olacağını söylediği gibi bu alışılmadık idam mangası, Dört Temmuz kutlamalarına layık bir coşkuyla, bir dizi maytabın patlaması kadar hızla ateş açıp havayı kuvvetle sürüklenen beyaz kükürt dumanıyla doldurdu. Bu üniformalı adamlar silah seslerinin son yankısı kaybolmadan önce, yere yığılan gazetecilerin arasında yürümeye başlamıştı bile.

Her birinin başını mükemmel şekillendirilmiş saçlarını avuçlayarak kaldırdılar. Hemen arkalarından, parlak bir şey tutan bir adam diğer elindeki çuvalı sürükleyerek geliyordu. Yanına vardığı her kafada parlak aletini tek bir kez indirdi. Nick bunun bir bıçak olduğunu fark etti. Adam da çuvalına bir şey bırakmak için geriye uzandı.

Kulak. Walter kulakları alacaklarını söylemişti. Pembe boyalarla makyaj yapılmış ve talkla pudralanmış kulaklar. Minik telsiz vericileri içlerinde var olmayı sürdüren kulaklar.

Bıçaklı adamın bir adı vardı. Nick onu bir yerden tanıyordu. Hayır, ölülerin kulaklarını kesmesinden değil sıradan bir yerden. Nick'in kafasında bu adamın sesi yankılanıp duruyordu. Aynı adam, "Merhaba, benim adım Clem..." dedikten sonra tekrar edip, "ben Clem ve ben bir bağımlıyım..." diyordu.

Yazgı Günü yanlış bir isimlendirme oldu. İnsanlık tarihini değiştirmek olsa olsa bir saatten biraz fazla sürdü.

Polis bir kenarda durdu. Politikacılar ve medya tarafından yıllarca kötü adam olarak damgalandıktan sonra polis, vatandaşların spor çantalarını her devlet binasına, her adliye binasına, her belediye binasına, her üniversite yönetim binasına taşımasına göz yumdu. O sabah polis, yangın ve cinayet ihbarlarının sadece yem, medyayı pusuya düşürmek için kurulan tuzaklar olduğunu biliyordu.

Her yıl seçmenler ve vergi mükellefleri, suçlular tarafından öldürülüyordu. Polisler, suçlular tarafından öldürülüyordu. Bu yıl suç, yasa koyucuların peşine düşecekti.

Burada, Yazgı Günü'nde yer almak Bing ve Esteban'ın tüm cezai kovuşturmalarını ve yakalama kararlarını silecekti. Jamal'ın öğrenci kredisi borcunu ortadan kaldıracaktı.

Tabii ki başıboş hedeflerin acil durum yangın çıkışlarına, park yerlerine, ağlayarak saklandıkları park halindeki arabaların altına dek sinsice izlenmesi gerekti. Diğerleri, yangın baltalarıyla kırılmayı gerektiren kilitli ofis kapılarının arkasına gizlendi. Sürüden ayrılıp bir başına kalmış bu kişilere rağmen eski rejimin kökü öğle yemeği saatine dek kazınmış olacaktı.

Aklına eski bir öğretmenin sözleri geldi. Bir süre önce bir profesör, Jamal'a ders vermişti. Profesör Brolly, Helenistik Yunan kültüründen ve Yunanlıların komediye diğer tiyatro oyunlarına nazaran daha çok değer verdiklerinden bahsetmişti. Komedi oyunları, tragedyalardan çok daha fazlaydı çünkü insanlığın tüm uğraşlarının yukarıdan izleyen tanrılara önemsiz ve gülünç göründüğüne inanıyorlardı. Tanrılar, insanlığı inanılmaz komik buluyorlardı.

Ancak Hıristiyan kültürü, Yunanlıları alt ettikten sonra komedilerin çoğunu yok etti. Tragedya hikâyeleri, Hıristiyanların görüşünü pekiştiriyordu, böylece kilise, *Oedipus the King**, *Medea*** ve *Prometheus Bound*'u*** koruyup kilisenin acı çekme ve şehitlik ideallerini yüceltmeyen her şeyi ortadan kaldırdı.

Eski Yunanlılar için gülünç olan, bilgeliğe trajik olandan daha yakındı. Jamal, Olimpos'un tanrıları gibi aşağıya bakarken bunlar kafasını meşgul etti.

İzleyici salonundaki korkulukların altında yer alan yaralanmış ve kör edilmiş devlet adamlarından oluşan ciyak ciyak ve kalabalık karnaval; feryat eden, çırpınan zenginlerden ve güçlülerden oluşan bu sirk; kandan boğulan, zorlukla soluyan bu palyaçolar insan budalalığının zirvesiydi. Öne eğilip kendi kokuşmuş bağırsaklarını kucaklarında toplamaya çalışmaları inanılmaz komikti. Solgun elleri, parçalanmış kafataslarından dökülen beyinleri bir arada tutuyordu. Bunlar, dakikalar önce onu ve tüm arkadaşlarını benzer şekilde parçalanmaları için göndermek üzere oy veren, eli kalem tutan o bürokratlardı.

Jamal hedeflerini teker teker indirir ve namlusu yaşlı adamların suratında parlarken kafasında bir ampul yandı. Profesör Dr. Brolly Antropoloji dersinde kıç üstü düşme mizahıyla ilgili bir teori açıklamıştı. Bunlar birinin aniden takılıp düştüğü güldürülerdi. Hantal fiziksel komedi kesitleriydi. Antropologlara göre bunlara tarih öncesi bir refleksten dolayı gülüyormuşuz.

İlkel insanın av olduğu dönemlerde bir insan ve kabilesi, kılıç dişli bir kaplandan ya da başka bir yırtıcıdan korku içinde kaçarken içlerinden biri yere düşerse o kişi yenirdi. Geri kalanlar için bu düşen kişinin ölümü, büyük bir rahatlama demekti. Brolly'ye göre komiklik tamamen ölümden kaçmaktan doğuyordu.

Jamal yıllarca sürekli bir korku içinde yaşamıştı. Kayıt yaptırmadan önce –askere alınmadan önce değil; o ve arkadaşları buna "ölüm için kayıt yaptırmak" diyordu– başka bir dünya savaşı fikri henüz ufukta görünmeden önce o... genç yaşta öleceğinden emindi. Savaşta sinir gazı tecavüzüne uğrayacaktı.

---

* Sophokles, *Kral Oidipus*, İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2012. (y.h.n.)
** Euripides, *Medea*, İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2014. (y.h.n.)
*** Aiskhylos, *Zincire Vurulmuş Prometheus*, İş Bankası Kültür Yayınları, İstanbul, 2013. (y.h.n.)

Onun yerine kendisi bugünden itibaren kılıç dişli bir kaplan olmuştu.

Tetik parmağındaki acı Bing için altındaki lekeli mermer zeminde sürünen, kurşunlarla parçalanmış yaşlı adamlardan daha önemliydi. Tüfeğinin gürültüsü onu insanların çığlıklarından daha çok rahatsız ediyordu. Tüfeğin dipçiğinin omzuna doğru geri tepmesi canını, bir an daha fazla yaşamak için birbirlerini pençeleyip ilerlemeye çalışan, paramparça olmuş politik Brahmanlardan daha çok yakıyordu.

O ve soyunun diğer üyeleri, haftalarca işgal edip filme aldıkları bir gözetleme noktası olan salonda duruyordu. Bir hedefin kaçabileceği her yolu biliyorlardı. Aşağı kattaki herhangi bir engelin etrafından ateş edebilmek için pozisyon almışlardı.

Çığlıklar işini kolaylaştırdı. Çığlıklar, Bing'in onlardan yani gerçeği söyleyemeyen bu yaşlı kadın ve adamlardan daha da nefret etmesine –böyle bir şey mümkünse– neden oldu. Yaptıkları her açıklama kaçamak, kısıtlı ve koşullu olmuştu. Bu çığlıklar, yetişkinliğe adım attıklarından beri ağızlarından çıkan ilk dürüst seslerdi.

Ne manzaraydı ama: Zengin yaşlı adamlar güvenli bir yer bulabilmek için birbirlerine vuruyor, birbirlerini itip kakıyor, birbirlerinin üzerine tırmanıyordu.

Paniğe kapılmış şişman kediler gibi çılgınca kaçıştılar. Güreştiler, kendilerini kilitli çıkış kapılarına yığdılar. Masaların altına kıvrılıp ağladılar. Kalın ciltli hukuk kitaplarını açıp kafalarının üzerine miğfer diye koydular. Bu, Bing'in vahşi hayvanların toplanıp itlaf edilmesini gözünde canlandırmasına yardımcı oldu. Kabilesinin üyeleri arasında bir video dolaşmıştı. Videoda ağlarla çevrilmiş yunuslar sopalarla öldürülürken deniz kanla köpürüyordu. Ölen ve ölmekte olan kaygan ve kıvranan kitlenin, o güzelim yunusların ölümünü izlemek Bing için takım elbiseli devlet adamlarının ölümünü görmekten daha zordu. İnternette yaban tavşanlarının korkuyla ağıllara kaçışmasını, zıp zıp zıplayan büyük tavşan dalgasının, aralarında dolaşan insanlar kafataslarını metal çekiçlerle ezerken bir o yöne, bir bu yöne gidişini izlemişti. Bing, kangurular ve yavru fokların

videolarını da izlemişti. Yasa koyucuların itlaf edilmesi, mini minnacık Grönland foklarının sopalanmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Omzuna dayadığı tüfeğin dipçiğinin geri tepmesinin getirdiği acı, Bing'in öfkesini körükledi ve aşağıdaki odada hareket eden her şeye nişan almasına neden oldu.

Bu çatışmalar polisin onayıyla yaşandı çünkü polis zaten politik doğruculuk için feda edilmişti. Böylece gençlere yönelik kitlesel imha girişimi çocuklarını yetiştirmiş, ununu elemiş ve eleğini asmış, zaten bir ayağı çukurda olan küçük bir güruhun kaybedilmesiyle önlenmiş oldu.

Mahkeme salonu, toplantı odaları, stüdyo dışında haber yapılan yerler ve amfiler barut ve saçılmış bok kokuyordu.

Hasatçılar ölülerin arasına girmeyi ancak keskin nişancılar izin verince göze aldı. Burada görünüşte ölmüş bir beden, bıçak değdiği an çığlık attı ve bir hedefin ölü taklidi yaptığı ortaya çıktı. O vakit Bing salondan aşağı çağrıldı ve ölü taklidi yapan adam öyle korkakça feryat etti ki ölüşünü izlemek onun için bir zevk oldu.

Olaylar düşünmeye fırsat veremeyecek kadar hızlı gelişti. Bir şey hareket etti mi Charlie ateş ediyordu. Yere mıhlıyordu. Charlie'nin gözleri hareket arıyordu. Retinası önünde kıpırdanan bir şey var mı diye bakıyordu. Canlı bir şey. Her hareket, beynini ve vicdanını es geçiyor ve onu bilgisayar oyunu oynuyormuş gibi bir trans haline sokuyordu. Tıpkı bir sincabı izleyen bir köpeğin, fare deliğini gözleyen bir kedinin ya da nehir kıyısında oturup suda süzülen kırmızı-beyaz renkteki olta mantarının bir alabalık tarafından ısırılmasını bekleyerek o mantarı izleyen öz babası gibi.

Bu trans hali, onu o sırada anne ve babasının başına hiç şüphesiz gelmekte olanları gözünde canlandırmaktan alıkoydu.

Bir süre önce düşüneceği kadar düşünmüştü. Aklının bir köşesinde, bu işe katılma nedenleri üzerinde kafa yormuştu. Kendini geliştirmenin bütün o sıradan, kademeli yöntemlerine olan inancını kaybetmişti. Ömür boyu bloglarda paylaşımlarda bulunduktan ve sosyal medya için her hareketini ve duygularını

videoya kaydettikten sonra eline kimlik yorgunluğundan başka bir şey geçmemişti. Artık yeni başlangıçlar yoktu. Markasını o kadar detaylıca inşa etmişti. Gelecek nesiller için kendini belgelemişti. Klavyeyi kullanmayı ilk öğrendiği günden beri İnternet'in dünyaya onun hakkında her şeyi çoktan anlatmadığı hiçbir cephe olmamıştı.

Yazgı Günü ona yeni bir başlangıç verecekti. İşe yarasa da yaramasa da radikal bir değişim olacaktı. Ya ölecek ya hapse girecek ya da devrimci bir kahraman olacaktı ancak hangisi olursa olsun bunlar, çevrimiçi dünyanın yaşlanmasını, boyunun uzamasını ama aslında ne uzayıp ne kısalmasını izleyemeyeceği mutlu-üzüntülü, umutlu-korkulu sıradan biri için büyük bir gelişme sayılacaktı.

Histerik kahkahalarını bastırarak zengin erkeklere ve zengin yaşlı kadınlara sıktı ve sadece silahını yeniden doldurmak için durakladı. Charlie kafatasının arkasına öldürücü atışlar yapıyordu. Omurganın tepesinden giren kurşun, çığlık atan ağızdan çıkıyordu. Bu şekilde daha az temizlik yapmak gerekiyordu. Protein denen zıkkım inanılmazdı, biliyordu, her şeye yapışıyordu. AK ile bir vücudu ikiye böldüğünüzde torunlarınız bile kalan artıkları yerden kazımak zorunda kalırdı.

Derinlerinde bir yerde çıkan bir şey vardı. Bir his. Devasa bir şey. Ona uygun düşen tek kelime "neşe" idi. Hayatında ilk kez askerlik konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Geleceğini asla fazla düşünmemişti çünkü askerlik ya da nükleer savaş tehdidi her zaman bir kâbus gibi var olmuştu. On sekiz yaşına bastıktan sonra ölmesi kaçınılmazdı. Gelgelelim burada, ilk defa bir gelecek görebiliyordu. Bundan böyle ipler biraz olsun elinde olacaktı.

Hayatı boyunca ona erkeklerin koruyucu ve muhafız olduğu ve sahip olabileceği en asil kaderin, bir başkasının hayatını korumak uğruna ölmek olacağı öğretilmişti. Komikliğin bir kaynağı varsa o da muazzam bir rahatlama hissidir. Charlie şimdi neşe duyuyordu çünkü ilk defa, ölüm ondan uzaktaydı.

Aşağıdaki sahne olabildiğince çirkindi. Olabildiğince kanlıydı ama olabilecek en kötü şey değildi.

Talbott kitabına göre tarih en büyük hatasını asla bilemeyecekti çünkü onu kaydedecek kimse kalmayacaktı. Eldeki görev

göze toplu bir kıyım gibi görünüyordu ancak bir nükleer savaşı önlediği kesindi. Küresel bir kıtlığı. Milyarlarca insanı yok eden bir salgını.

Charlie'ye hayatı boyunca o ve türünün kötü ataerkil zalimler, dünyayı sömürgeleştirmiş ve Rousseau'nun cennetinin kibar vahşilerini köleleştirmiş nefret dolu kimseler olduğu söylenmişti. Teşekkürler, akademisyenler. Charlie bu gömleği sırtına geçirebilirdi. "Hitler'den beter" damgasını. Bugün, insanlara haklı olduklarını kanıtlayacaktı.

Bu durum, bir seri katilin komşularıyla ve ömür boyu en iyi arkadaşı olan insanlarla röportaj yaptıkları ve herkesin katilin sıradan, arkadaş canlısı, dünyadaki en iyi adam olduğuna yeminler ettiği haberlere benziyordu. Yazgı Günü'nden sonra tüm dünya *Charliegoodguy144* hakkında yeni bir gerçeği öğrenecekti.

Tarihi öğrenmekten sıkılmıştı. Artık tarihin kendisi olmak istiyordu. Charlie geleceğin tarihi olmak istiyordu.

Senatör Daniels, ölü meslektaşlarının arasında hareketsiz yatıyordu. Kanları özel dikim takımını sırılsıklam edene kadar vücudunu, ağırlaşmış cesetlerin arasına sokuşturmuştu. O, ilk siper alanlardan biri olmuştu ve katledilenler sendeleyerek, yuvarlanarak devrilmiş, sağına, soluna ve üzerine yıkılmıştı. Canları bedenlerini terk ederken seğirmelerini ve küçük tekmelerini hissetmişti. Kanlar, saçlarını boyayıp kafasına yapıştırdı ve gözlerini yapış yapış olacak şekilde kapattı. Kan, pantolonunu ince bacaklarının derisine yapıştırdı ve parmakları arasında perdeler oluşturdu. Nefes alışı, ölü taklidi yapan bir tavşanın hızlı, kısa koklama hareketi gibiydi. Ellerinin titremesini gizlemek için yüz üstü yatıp ellerini altına aldı.

Silah sesleri durmuştu. Çığlıklar da. Odada çeşitli sesler, erkeklerin konuşmaları ve sarf edilen efor kaynaklı homurtular dolaştı. Sırtındaki ağırlık kalktı ve gitti. Yanındaki ceset çekip alındı. Bir el onu kolunun üst kısmından kavradı ve Daniels sırt üstü çevrildiğini hissetti. Tek kolundan tutup çekiştirmelerine izin verirken nefesi kesildi ve kandan kayganlaşmış zeminde bir süre sürüklendi. El onu serbest bıraktı, o da kolunun gevşemesine izin verdi ve nefes almamaya devam etti. Şoktan donmuş

bir şekilde yattı ama kandan maskenin terlemesi ve korkudan titremesi onu ele verecekti.

Parmak uçları kulağını kıstırdı ve Daniels, kulağın üst kısmının kafa derisiyle buluştuğu yerde keskin bir acı hissetti. Senatör çığlık attı, yapış yapış göz kapaklarını ve birbirine yapışmış dudaklarını yırtarak açtı.

Parmaklar kulağını bırakmıştı. Adamlardan biri, kamuflaj desenli bir tulum giymiş ve elinde av bıçağı tutan bir vahşi tepesinde dikildi. Önceki gece mangal yapan işçilerden biriydi. Lateks eldivenli eli kırmızıya bulanmıştı ama kırmızının kaynağı barbekü sosu değildi. Gözleri bir an için senatörünkilerle buluştu, şaşkınlıkla kocaman olmuş yeşil gözlerdi bunlar.

Daniels fısıldayarak "Lütfen," diye yalvardı. Acıması için, vahşinin yoluna devam etmesi ve onu ölüler arasında bırakması için dua ediyordu. Yaşlar gözlerine atıldı ve yüzünü temiz çizgiler açılacak şekilde yıkadı.

Adam onu bırakmak yerine kafasını konuşma seslerinin geldiği yöne çevirdi ve "Canlı bir tane yakaladım!" diye bağırdı.

Açığa çıkan Daniels, oturmak için debelendi. Etrafındaki benzer eli kanlı vahşiler, ölülerin arasında dolaşırken ona doğru baktı. Cesetlerin, yarıya bölünmüş cesetlerin, başsız cesetlerin ve parçalanıp tahta hurdalarına dönmüş masaların öbek ve yığınları arasındalardı. Yakınlardaki bir vahşi, kanlı bir şeyi kıç cebine koymadan önce iki parmağı arasında tuttu. Bu diğer adam başındakinin çağrısına yanıt verdi, "Onu artıkların yanına koyun." Üzerinden kan damlayan av bıçağıyla odanın diğer tarafını işaret etti.

Orada, ağlayan adam bir grup adam bir duvarın önüne çömelmişti. Kel ve koca göbeklilerdi. Kara kuru ve kamburlardı. Daniels gibi onlar da başkalarının kanına bulanmış yaşlı adamlardı.

Birkaç adım ötedeki üçüncü bir vahşi eğilmiş, bıçağıyla birini kesiyordu. İnce bir tel bobine bağlı küçük bir şeyi kaldırdı. Tel küçük bir kutuyu kaldıracak şekilde aşağı doğru gerildi. Sarılmış tel ve kutu adamın elinden düştüğünde Daniels bunun bir işitme cihazı olduğunu fark etti. Adamın tuttuğu şey, kopmuş bir kulaktı, bunu da arka cebine kaldırdı.

Daniels'ın başında duran adam gülümsedi. Kötü, çarpık bir gülümsemeydi ama acımasız da değildi. "Dışarıdaki deliği hatırlıyor

musunuz?" Kafasını hayatta kalan, kana bulanmış gruba doğru salladı. "Sizin işiniz... " Bıçağını kullanarak doğranmış olanları işaret etti. "Bu pislik yığınını o deliğe yığmak. Anladınız mı?"

Daniels'ın parmakları, acıdan hâlâ yanmakta olan kulağına gitti. Parmakları, sıcak kanın hâlâ aktığını, hâlâ sıcak olduğunu duyumsadı. Ölmemişti.

"Gidin hadi," dedi gülümseyen vahşi. "Arkadaşlarınızın yanına gidin."

Senatör Daniels güçlükle ayağa kalkmadan önce yavaşça başını salladı.

Yine Öncesi'nde... çukurlar doldurulmadan önceki günlerde... Walter, Portland, Oregon'a dönerken Talbott Reynolds'la nöbetleşe olarak onun hayatta olduğunu kanıtlamaya devam etmek için icat ettikleri bağırmacalı bir oyun oynamıştı. Walter direksiyonda, "A-1 Biftek Sosu," diye bağırırdı.

Talbott da bagajın içinden, "Formula 409," diye seslenirdi.

Walter, "Seven-Up," diye bağırdı.

Talbott, "Chanel No. 5," diye haykırırdı.

Walter, "WD-40," derdi.

Arabada geçici bir sükûnet olurdu. Sadece Idaho'nun sesi, bir tünel gibi etraflarını sarmıştı. İşte Walter'ın tüm hayalleri, Shasta'yı parayla kendine âşık etmek, çoğu insanı batıran ekonomik gizemlerin üstüne çıkmak üzerine bütün hayalleri buradaydı ve bu hayaller bagajda ölmüş olabilirdi. Kafasında, dönüp alternatif bir akıl hocası bulma fikri baş göstermişti. Evet, bu ölüyü gömmeyi ve yerine geçecek bir başkasını bulmayı düşünmüştü.

Sonra bir ses, "Bende bir V8 olabilirdi!" diye bağırırdı.

Walter neşelenirdi. Dünyadaki her şey anlam kazanır ve karmakarışık bir kaostan ibaret olmayı bırakırdı. Ölüler bize geri getirilirdi. Mutluluktan havalara uçan Walter bunun kiralık olduğunu unutur ve kalınca sardığı cigarayı kibritle yakardı.

Bu, Talbott Reynolds "Yeter!" diye bağırana kadar yolu çekilir kılardı. Bagajın derinliklerinden, "Umarım beyaz, etli Nazi organının tadını seviyorsundur!" diye haykırırdı.

Boşaltılan çuvaldaki kulaklar sayıldı. Ceplerden çıkarılan kulaklar sayıldı. Siyah kulaklar ve beyaz kulaklar. İşitme cihazları tıkalı kulaklar. Ucundan halka küpeler sallanan kulaklar. Yaşla birlikte kıllanmış kulaklar ve turuncu, bronzlaştırıcı spreyle şerit şerit olmuş kulaklar.

Her devlet binasında, bir Garret Dawson veya bir Jamal Spicer geride kalan, titreyen, kanlı artıklardan oluşan küçük gruplara hitap etti. Talbott kitabının uygun görülen bir sayfasından, "Kalacaksınız," diye okudu, "oy veren soyların emirlerini uygulamak ve gerekli tüm işleri yapmak için hayatta kalacaksınız." Hayatta kalmasına izin verilenler ölüleri gömecekti. "Yeni yasalar önermez veya dayatamazsınız. Sadece eleman olarak hizmet edeceksiniz." Adliyelerde ve üniversitelerin amfilerinde bu satırları okuyan adamlar, "Görev süreniz ömür boyu olacak ve bu görevlerinizi yerine getirmezseniz seçmenlerin oyları, idamınızı talep edebilecek," dediler.

Talbott kitabı bundan basit bir şeymiş gibi bahsediyordu. Yalnızca listedeki hedeflerin hasadını yapmış olanlar oy kullanabilirdi. Her hedefin çetelesi, bir araya geldiğinde her bir soy için ayrılan oy sayısını belirliyordu. Sebebi ise sadece oy sahibi insanların bu dava için fedakârlık yapmış olmasıydı. Bu, hiç kimsenin hareketi ele geçirmemesini sağlayacaktı çünkü en çok sayıya ulaşanlar birbirleriyle ittifak kuracak, kendi içlerinden birini seçecek ve sadece bu insanlar, iktidarı, onu ele geçirmek için kullandıkları yöntemle ellerinde tutmaya cesaret edeceklerdi.

Resmiyete göre serbest bırakılan kişilerin, doğru sistemi kurma maliyetini azaltmak için yeni hükûmete gitmesi gerekiyor. Ayrıca, doğru görev alanına taşınma nedeniyle mülklerini kaybetmek zorunda kalan yerinden edilmiş kişileri tazmin etme yoluna gitmeleri lazım geliyor.

Her bir adam tutsaklarına, "Cesetler hallolduktan sonra," diye okudu, "yapacağınız ilk resmi iş, Anavatanı Yeniden Yerleştirme Yasası'nı oluşturmak olacak."

Bu kitap, kitap olmadan önce... Portland, Oregon'a dönüş yolculuğunda... Talbott Reynolds arabanın bagajına kilitlenmişti ve sürekli, "Bok deliğini sigara için satıp elden ele savrulan bir hapishane orospusu olmaya alışsan iyi olur!" diyordu.

Söylediğine göre Talbott'ın cerrahi olarak yerleştirilmiş bir izleme çipi vardı. Nerede olduğunu söylemedi ama derisinin hemen altındaydı. FBI'ın onu bulmak için kullanacağı bir GPS sinyali gönderiyordu. Araba durduğunda ajanların çipin konumunu tespit etmesi yalnızca bir veya iki saat sürecekti.

Lindbergh bebeğine kadar uzanan adam kaçırma yasalarından bahsetmişti. "Nazi çükü, kara çük ve melez çükü arasındaki tüm ince lezzet farklarını öğreneceksin," demişti.

Walter bu yaşlı adamı terk edilmiş bir evin bodrum katındaki merdivenlerden indirip ağır bir sandalyeye bağlarken bile küçük bir cihaz nerede olduklarını bildiriyordu. Her an dış kapı kırılacak ve o, tutuklanacak, yargılanmayı bekleyecek, hapse mahkûm edilip Shasta'yı bir an bile göremeyecekti.

Bu konum bildirme cihazını bulup çıkarmazsa oyun bitecekti. Her neresine gömüldüyse yaşlı adamın postunu kesip çıkartması gerekiyordu. Bir jilet darbesi, tuvalet ispirtosuyla ovma, biraz kazıma ve sonrasında ayakkabısının topuğunun altında ezilmek üzere Walter'ın olacaktı. Yarayı kapatacaktı. Yaraları. Bin kâğıt kesiğiyle ölüm.

Kafasında bunlar dönen Walter, bir şişe tuvalet ispirtosu bulmuştu. Bir jilet. Bandaj ve Japon yapıştırıcısı. Hazine avına hazırlanmıştı.

Adamın kıyafetlerini keserek küçük çipin gömülü olduğu yeri gösteren ufak bir yara izi aramaya başlamıştı. Dikişleri sökmüş, takımın kollarını, gömleğin yakasını portakal soyar gibi soymuştu. Kollardan ve bacaklardan, el ve ayak bileklerinden başlayarak içeriye doğru ilerlemişti. Kollardan birinde bir yumru bulmuş ve "Bu mu?" diye sormuştu.

Talbott gerilmiş, "Kendin öğren," demişti.

Walter cildi temizlemek için tuvalet ispirtosu sürmüş, sonra jiletin bir köşesini batırmıştı. Parmakları kaygandı, kayıyordu, kandan vıcık vıcık olmuştu. Ellerinde lateks eldiven yoktu, tırnaklarının kenarı kanla kaplanmış, gözleri anlayışla dolup taşmıştı. Bu, Walter'ın olmayı planladığı herhangi bir Walter değildi: Sandalyeye bağlanmış yaşlı bir adama işkence ediyor, adamın kolunda jiletle delik açarak daha büyük damarları ve tendonların etrafını dikkatle didikliyordu.

Bulduğu şeyin bir kist olduğu ortaya çıkmıştı. Aramaya devam etmesi gerekti.

Walter pantolon paçasını yeterince sıyırdığı için adamın eriyip bitmiş baldır kasını kaplayan küçük bir sertlik fark etmişti. Yüzünü buruşturan, irkilen, kıkırdayan Talbott'a bakmış ve "Burada mı?" diye sormuştu.

Kıkırdayan Talbott, deli moruk, Walter'ın bulantılı ıstırabından açıkça keyif alarak "Hapishanede çok popüler olacaksın," demişti.

Walter'ı daha fazla alkol kullanmaya zorlamıştı. Derinin altındaki küçük sertliği bulması için ovalatmıştı. Jileti yanına batırırken sert kısmı sıkarak sabit tutmaya çalışmak zorunda bırakmıştı ancak sert kısım kaymıştı. Tüylü derinin altında, artık kanla yağlanmış olan derinin altında kayarak göç etmişti. Walter'ın usturasını peşinden gitmeye, onu yakalanmak için yanlamasına kesikler atmaya mecbur etmişti. Walter, nihayet turnayı vurmuş ve dışarı bir başka yanlış alarm çıkarmıştı. Bu, bir yağ kitlesiydi.

Yeni babasının her yerinden gelen sızıntılara rağmen Walter bir noktayı belli bir şekilde kesse ketçap renginde sperme benzeyen yoğun bir kan fışkırıyordu. Bu kan, geçen on yılı ölü ve toprak altında geçirmiş bir piliçle yiyişmek gibi de kokuyordu.

İhtiyar Talbott o zaman hep kahkahalarla titriyor, yerinde durmuyor, yanaklarından yaşlar süzülüyor ve yüzündeki her kırışık sımsıkı geriliyordu. Kollarını sandalyenin kolçağına ve bacaklarını sandalyenin ayaklarına sabitleyen kemerlere doğru kıvranıyordu. Bin kesikle ölüm öldürmüyor ama Walter'ın insan yanını soyuyor, yüzüyor, yontuyor, böylece bir sonraki muhtemel yumruyu kazmak daha az çaba gerektiriyor, ondan sonraki parçayı şişlemekse hiçbir efora yer bırakmıyordu. İlk başta endişe verici olan kan gücünü yitirip sadece bir sıkıntı kaynağına, Walter'ın anlayışıysa ekşiyip öfkeye dönüşmüştü. Ondan sonra gelişigüzel kazımıştı. İçindeki empati yanıp kül olan Walter, yaşlı adama çipin yerini en başından söylemediği için işkence etmek için kazımıştı. Söylesin diye yaşlı adamı balık yemi gibi şeritlere bölmüştü. Pes etsin diye uğraşmıştı. Talbott yalnızca gülmeye devam etmiş, jilet kafa derisinde ve sırtının aşağısında hendekler açmak zorunda kalır ve buraları incelerken

Walter'ın beceriksizliğine küfretmişti. Walter açılmış kesikleri tekrardan açmamak için üzerlerine soğuk tuvalet ispirtosu dökmeye başlamış ve Talbott'ın başı boynunda gevşekçe asılı kalmış, yüzü solmuş ve kahkahası uykusunda gülen birinin kahkahası gibi tıslamaya indirgenmişti.

Cesaretini toplamak isteyen Walt, telefonunda porno sörfü yapmıştı. En sevdiği videolar, sadece ölülerin seviştiği ve oral seks yaptığı kliplerdi. Filme çekildiklerinde yaşıyorlardı ama şimdi ölülerdi. Onu mezarın ötesinden bile heyecanlandırabilmeleri, şimdiye kadar insan ruhuna dair bulduğu en büyük kanıttı. O şehevi azizler, onların o geçmişte kalmış güzellikleri, sadece et ve kandan ibaret kalan birini parçalamayı uygun hale getirmişti.

Yine de Walter'ın parmak uçları çipi bulamamıştı. Diyot yoktu. Sadece yara dokusu topakları vardı. Yalnızca parmaklarıyla sıkıştırıp çıkarması ve emin olmak için incelemesi gereken yağ ya da sıcak kist yığınları vardı. Prekanseröz hücre kümeleri. Kireçlenmiş yabancı cisimler. Çakıl veya küçük güvenlik camı parçaları, bir ömür önce gerçekleşmiş bir araba veya bisiklet kazasının yadigârları.

Walter tişörtü ve baksırı kesip çıkarmış, ıslak parmaklarıyla küçük daireler çizerek ovuşturmuş, şimdi bile yerini, bu terk edilmiş evi, kanlı suç mahallini bildiren yabancı şeyi arayarak ter dökerken anlayışla yüzünü buruşturmuştu. Bu sırada usturayı kaydırmış ve bir yağ kütlesine rastlamıştı... büyümüş bir lenf bezine... sert ve katı bir şeye ya da kıl dönmesine. Yüzünde patlayan bir çıbanın kokusu... kazara oyup çıkardığı bir çıbanın. Bıçağın yolundan sapması için kıpırdanmış, histerik bir şekilde gülen yeni babası.

Bu sinyali, bu sessiz imdat çağrısını takip eden polis, her sinyalde daha da yaklaşan polis.

Yazgı Günü'nden sonra kitap her yerdeydi. Mavi-siyah kitabın bir kopyası olmadan görülmek, rapor edilme riski taşıyordu. Bunun neticesinde ne olduğundansa kimse emin değildi.

Burnunu kırmış olmasına rağmen Terrence'ın annesi, oğlunun kitabı elinde bulundurmasına izin vermişti. Sayfaları idrar ve koloidal gümüş lekeleriyle benek benek olmuştu ama babasının

onun için aldığı notları hâlâ okuyabiliyordu. Bunların arasında bir liste vardı. Sondaki boş sayfada "Senin İçin Düşlerim" başlığının altına babası şunları yazmıştı:

Muhteşem Sağlık ve Güç
Yüksek Mevki
Bilgelik
Cesaret
Harika Bir Şifacı Olman

Terrence yataktan kalkmadan her güne okuyarak başlamayı sürdürdü. Mesela bugün Talbott kitabı şöyle buyuruyordu:

Eskiden birleşik olan devletlerdeki Amerikalılar, sürekli baskı altında tutulurdu.

Aldığı eğitim, aynı anlatı modelinin sürekli tekrarından oluşuyordu. Amerikan kurgusunun en klasik hikâyelerinde yani eleştirmenler ve okul sistemi tarafından en çok desteklenenlerde üç ana karakterin her birinin kaderi aynı oluyordu. Uysal ve itaatkâr olan kendini yok ediyordu. En saldırgan ve alenen asi olan öldürülüyordu. Hikâyeyi anlatmak içinse geriye yalnızca çoğu zaman sessiz ancak her zaman dikkatli olan karakter dışında hiç kimse kalmıyordu.

Bir intihar. Bir cinayet. Bir tanık.

Her zaman önce intihar gerçekleşir. Bu çocuksu bir masumiyetten gelir. *Guguk Kuşu* romanında bu durum kendisini, annesini mutlu edebilmek için kendi kendini akıl hastanesine yatıran itaatkâr evlat Billy Bibbit'le gösterir. Bibbit bir fahişeyle birlikte olduktan sonra annesinin hayal kırıklığıyla yüzleşmek yerine intihar eder.

Sonra asi olan öldürülür. Aynı romandaki küstah İrlandalı Randle Patrick McMurphy, kendi yatağında boğularak öldürülür. Olayın görgü tanığı, hiç konuşmayan Büyük Şef, hikâyeyi anlatmak için kalın demir parmaklıklarla çevrili koğuştan kaçar.

Aynı şekilde *Muhteşem Gatsby*'de çaresiz Myrtle Wilson, kendini arabanın önüne atar. Hikâyeye adımını atar atmaz Fitzgerald ondan bir intihar gibi bahseder. Çok geçmeden, sonradan görme

Jay Gatsby kendi yüzme havuzunda vurularak öldürülür. Bunu takiben de anlatıcı Nick Carraway –soyadı kulağa "carry away"* gibi gelir– Orta Batı'ya kaçar ve bu hikâyeden çıkartılacak dersi ortaya koyar.

Tek model bu değildir ama Amerikalılar için ideal olan budur ve herhangi bir kitabın kalıcı başarısı, hikâyenin bu kalıba ne kadar uyduğuyla belirlenir.

Açık sözlü kadın karakterler genelde öldürülmez, bunun yerine kovulur veya dışlanırlar. *Rüzgâr Gibi Geçti*'de itaatkâr Melanie Wilkes kocasının geniş aile arzusunu yerine getirmek için ölümüne neden olacağı söylenen çocuğu dünyaya getirmeye çalışarak ölmeyi seçer. Akabinde cesur Scarlett O'Hara topluluğundan ve ailesinden aforoz edilirken mütevazı Rhett Butler, Büyük Şef ve Nick Carraway gibi olay yerinden kaçar ve Charleston'a gitmek üzere yola düşer. Aynı farklılıklar, güzel Jennifer North'un annesini memnun etmek için sürekli çalıştığı ama sonunda göğsündeki bir tümörün güzelliğini yok edeceği korkusuyla kendini öldürdüğü *Valley of the Dolls*'da** da gerçekleşir. Sahne adını eski bir kurgusal karakterden almayı seçen hırslı ve açık sözlü Neely O'Hara, kısa süre sonra sahne dünyasındaki aykırılıkları nedeniyle bir kenara atılır. Kitap, Büyük Şef'in kabilesinden farklı olmayan uzak bir New England ailesinden kaçmış ve grubun dışında duran uysal, narin Anne Welles'in en az zarar gören kişi oluşuyla son bulur.

Ölü Ozanlar Derneği'nde bir öğrenci babasının kendisini kınayacağından korkup intihar eder, bir öğretmen geleneklere uymadığı gerekçesiyle uzaklaştırılır ve grubun dışındaki bir kişi bir tanık olarak bırakılır.

Dövüş Kulübü gibi görünüşte saldırgan bir roman bile aynı kalıbı takip etti. *Dövüş Kulübü*'nün en yaratıcı yönü, üç arketipin tamamını çökertme biçimiydi. Kurban, kendini öldürerek asiyi öldürmüş olur ve bunu yaparak da hikâyeyi bilinçli yeni bir anlatıcı olarak aktaran bütünleşik pasif/aktif bir ses yaratır.

Amerikalılara tekrar tekrar verilmeye çalışılan ders çok pasif ya da çok agresif olmaktan ziyade dikkatli olmaları ve dikkat

---

* Bu kelime ikilisi İngilizcede "alıp götürmek" anlamını taşır. Bu benzerlikten söz edilmesinin, karakterin hikâyeyi alıp götürerek anlatıyor oluşunu işaret ettiği düşünülmektedir. (y.h.n.)

** Jacqueline Susann, *Bebekler Vadisi*, Altın Kitaplar, İstanbul, 1983. (y.h.n.)

çekmekten kaçınmaları yönündedir. Kaçmaları, hayatta kalmaları ve hikâyeyi anlatmaları istenir.

Talbott'ın dediklerine inanırsak eskiden birleşik olan devletlerin nüfusunun yarısının, her zaman diğer yarısının kölesi olarak yaşamaya zorlanmış olduğu söylenebilir. Bu ilişki neredeyse her dört yılda bir değişmiştir. Seçmenler, seçim sonuçlarına göre köle ya da zorba, zorba ya da köle olmaya zorlanmıştır. Edebiyatları ise güç bu şekilde çılgınca el değiştirirken insanların aklını başında tutmak için ayarlanmıştır.

Terrence kitabı kapattı ve kucağında tuttu. Yalnızca hayatta kalmak için de olsa Terrence'ın yapmak istediği şey buydu: Bu formülden tamamen kaçmak. Bu yüzden başka bir seçenek bulması gerektiğini biliyordu. Ömrü boyunca okuduğu kitapların ve izlediği filmlerin onu seçmeye sevk etmediği bir şeyi seçmeliydi.

Yarı canlı Talbott, takip cihazı olmadığını kabul etmişti. Hepsi yalandı. Walter'ın hedeflerine ulaşmak için ne kadar ileri gideceğini görmek için yapılan bir testti. Ne kadar acımasızca davranabileceğini görmek için.

Yaşlı adam nefes nefeseydi, kireç gibi solgundu ve kelimeler, kül rengi dudaklarından anlaşılmaz bir şekilde dökülüverdi: "Seninle çok gurur duyuyorum."

Walter aynı Walter değildi. Walter tanımadığı birine dönüşmüş, yaşlı adamın kanıyla yapış yapış olmuştu. Parmakları kaskatı kesilmişti.

Yeni babası zorlukla soluyarak "Seninle çok gurur duyuyorum," demişti. Göz kapakları titremişti ve adam ölmeye hazırmış gibi gücünü yitirmiş ama toparlanmıştı. Kenarları kızarmış gözlerini Walter'ı kilitleyerek "Dikkatle dinle," demişti. "Çünkü sana başarının tüm sırlarını öğretmeye karar verdim," demişti. Sertçe yutkunmuş ve boğazını temizlemek için öksürmüştü. "Dediklerimi yaz," diye emretmişti. "Yaz: 'Bağımlılık Bildirgesi.'"

Yaşlı adamın zorlamasıyla Walter bir kalem ve bir defter bulmak için aceleyle uzaklaştı.

Shasta telefonundaki pil simgesini kontrol etti ve kapatmak için düğmeye bastı. Pil neredeyse bitmiş görünüyordu. O duyguyu biliyordu.

Televizyonda Talbott Reynolds'u izledi ve kendini güvende hissetmeye çalıştı. Herkes korkmuyordu. Yakacak odun dağıtan adam, vurulup öldürülmemiş olan ve futbol sahasındaki çukura gömülmekte olmayan profesörleri, çoğu insan toplumun yeniden şekillendirilmesi konusunda coşkulu görünüyordu. Eski çözümlerin hiçbiri toplumsal sorunları daha da kötüleştirmekten başka bir şeye yaramamıştı. İnsanlar tamamen farklı bir şeyi denemeye istekli görünüyordu.

Talbott kitabının bahsettiği şey tamamen yeni bir kavram değildi. Keith Ellison gibi önde gelen siyasi şahsiyetler, uzun zaman önce ayrı vatanlar için çağrıda bulunmuştu. Aslında Talbott'ın planı, Güney eyaletlerinin tek bir ulus olarak birleşmesini ve yalnızca Afrika kökenli insanlar tarafından mesken tutulmasını gerekli kılması bakımından Ellison'ın planını taklit ediyordu. Kalan eyaletler, sadece Avrupa kökenli vatandaşlara ayrılacaktı. California dışında; Günışığı Eyaleti özel bir amaç için tahsis edilecekti.

Televizyonda, hedef alınanların yerine değişik haber spikerleri çıktı. Bu spikerler, ulusal nüfus sayımı ve üniversite başvurularının ırksal kimlik tespiti için ilk kayıtları sağladığından söz ettiler. Süreci daha da iyileştirmek için İnternet tabanlı genetik test servislerinin verileri ihraz edildi. Genetik Bilgilere Dayalı Ayrımcılığa Karşı Kanun doğal olarak askıya alındı. Bu tür testlerin popülaritesi, her bölgede yeniden yerleştirilmesi ve tazmin edilmesi gereken vatandaşları belirlemek için hazır bir liste oluşturmuştu.

Shasta bir dip tarama ağına yakalanmak istemiyordu. Genetiğindeki şaşırtıcı bir sır tarafından gafil avlanmak gibi bir niyeti yoktu. Güvende olmak için hâlâ Bitcoin alan bir web sitesi bulmuş ve sahte bir adla tükürük örneği göndermişti. Test sonuçlarını, Martin Luther King Bulvarı'ndaki hırpani bir berduştan satın aldığı cep telefonuna kısa mesajla göndereceklerdi. Yabancı telefon için elli dolar nakit istemiş ve bir şarj kablosu vermemişti. Kurumuş kandan parmak izleri, şiddetli bir geçmişe işaret ediyordu ama Shasta, Safeway marketinden

aldığı antibakteriyel bir mendille onları hemen silmişti. Aldığında pil yarı bitikti.

Bu bekleyiş, hamilelik testi sonucunu beklemekten daha beterdi. Kendisine her iki ebeveyninin de beyaz olduğunu hatırlatarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Büyükanne ve büyükbabaları da beyazdı. Yine de beklemek, AIDS testinin sonucunu beklemekten beter geliyordu.

Bağımlılık Bildirgesi'nin emrettiği yeni dünyada pek çok insan aynı çileyi çekiyordu. Çoğu farklı ırklardan çift ve ailelerden oluşan diğerleri, hemen Kanada sınırına yöneliyor ve sığınmacı statüsünün peşine düşüyordu. Bazıları kendilerini Avrupa'ya ya da Meksika'ya sürgün etmişti ancak Talbott kitabı bunu yapmanın mülklerinin ve varlıklarının büyük bir kısmını kaybetmek anlamına geldiğini buyuruyordu. Kitap, sahip olunanlara eş tazminatı, sadece evlerini ve işyerlerini isteyerek teslim eden ve uygun anavatanlarına yerleşen vatandaşlar için teklif ediyordu.

Talbott Reynolds televizyonda, ölüm mangalarının çalışmalarını tamamladığını tekrarlayarak korkuları yatıştırdı. Eskiden birleşik olan devletleri özgürleştirmiş kişiler, yer değiştirme sürecini yönetecek ve bunu yaparken yalnızca karşılaştıkları direnişlere denk olacak şekilde güç kullanacaklardı.

Shasta kapalı telefonu yanında taşıyıp pilini nihayetinde gelecek mesaj için saklamaya çalışırken eli kulağındaki ırk ayrımı fikriyle boğuşuyordu. Hiçbir grup tek bir parçadan oluşmuyordu. Geyler bile yekpare değildi. Özellikle geyler değildi. Lubunya kimlik, rahimde bölünen bir hücreden daha hızlı bölünürdü. Telefonunu açma dürtüsüne direnen Shasta, Siyahların Tarihi Ayı'nda gördüğü zeki yazar Zora Neale Hurston'ı hatırladı. Ona göre Afrika kökenli Amerikalılar şu şekilde ayrılıyordu:

Açık Tenli Kırma Siyah
Kırma Siyah
Çok Açık Kahverengi
Kahverengi
Koyu Kahverengi
Siyaha Çalan Kahverengi
Neredeyse Siyah Kahverengi

Shasta Harlem Rönesansı'nın kaymak tabakasından altta kalmamak için beyazlığı da sistematik olarak aşağıdaki ölçeğe indirgedi:

Pirinç Beyazı
Kreması Alınmış Süt
Hapse Düşmüş Solukluğu
Vampir
Soyulmuş Patates
Kırık Beyaz
Market Poşeti
Sıradan Barbie

Bildiği kadarıyla soyulmuş bir patatesten daha etnik değildi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmenin yolu yoktu ama artık daha fazla dayanamayacaktı. Telefonu açtı. Telefon yeni bir mesajın gelişiyle öttü.

Talbott televizyonda, radyoda geçici önlemler buyurdu: Tüm kamu çalışanları halkın hizmetkârı olarak kalmalıdırlar. Erken emeklilik hayallerini unutmaları gerekir. Evet, güvende olmak karşılığında ve bir gün gençlerin nöbeti devralacağı vaadiyle bu hayallerini ertelemişlerdi ama şimdi gençler kontrolü ele geçirmişti ve güçten başları dönüyordu. İçki içme yaşına gelmeyi asla ummayan erkeklerdi bunlar, onlara bir gelecek verilmişti ve istedikleri son şey posta dağıtmak ya da park cezası yazmaktı. Bu nedenle Talbott, kamu sektöründeki emeklilik, izin ve tatillerin geçici olarak durdurulması çağrısında bulunmuştu. Kesinlikle kısa vadeli, geçici bir önlemi olarak. Ne zamana kadar böyle devam edeceğini söyleyebilen yoktu. Kabilelere yardım etmiş oldukları için polis ve ordu bu yasadan muaf tutuldu.

Ulus bir süreliğine başsız bir şekilde ileri doğru hareket etmeyi sürdürdü. Amacı posta dağıtmak ve park cezası yazmak olan kuruluşlar, posta dağıtmaya ve park cezası yazmaya devam ettiler çünkü ne karşı saldırıya geçmek için adam toplayabiliyorlardı ne başta saldıranların kim olduğundan haberdarlardı ne de dikkati üzerine çekip bir sonraki hedef olmayı isteyen vardı.

Tepki çekme tehlikesi, kamu çalışanlarını tatsız herhangi bir davranışı ikinci kez düşünmeye itti. Bu tehdit onları ödülden çok cezayla motive eder oldu.

Gelecekte ortaya çıkacak şiddet eylemlerini önlemek için Talbott, ilan panolarında gülümseyen suratı ve şu sloganla belirmeye başladı:

En İyi Kurşungeçirmez Yeleğiniz Bir Gülümsemedir!

Aynı görsel ve slogan posterlerde, otobüs duraklarında ve işçi yemekhanelerinde de belirdi. İnsanlar bunun bir çeşit gülümseyin yoksa vurulursunuz fermanı olduğunu fark ettiler ama ellerinden ne gelirdi ki?

Postanedeki kâtipleri alınlarından boncuk boncuk ter akarken bile pişmiş kelle gibi sırıtırken görmek olağan bir durum haline geldi zira buradan yegâne çıkış yolları, taş kireçle dolu bir çukurdan geçiyordu. Böylece kamu çalışanları, görevlerine bağlı yeni bir serf sınıfı oluşturdu. Ellerinde köle gibi tutuldu.

Talbott kitabı uyarınca insanlardaki kafa karışıklığının sürmesi sağlandı; kaosun eşiğinde o kadar uzun süre yaşayacaklardı ki herhangi bir yeni yönetim organının şartlarını kabul etmekten minnettar olacaklardı. Minnettar kelimesi yetersiz kalacaktı. Sürekli ölüm tehdidi ortadan kalkınca şen şakrak olacak, rahatlayıp neşe duyacaklardı. Barışı koruduğu sürece herhangi bir yeni düzene bağlılık sözü vermeye istekli olacaklardı.

Para artık gücü temsil etmiyordu. Sadece gelip geçici bir araçtı.

Talbott doların öldüğünü ve yeni para biriminin her soyun üyeleri arasında aşağı doğru akması gerektiğini ilan etti. Üyeler üzerinden de üyelerin ailelerine ve sevdiklerine akacaktı. Buna rağmen yeni para birimi kısa ömürlüydü; yüz günden daha kısa bir süre içinde solup plastik filme dönüşüyordu. İstiflenemediği için bu paranın ekmek ve şarapla takas edilmesi gerekiyordu ve daha fazla ekmek ve şaraba ihtiyaç duyulduğu için de buğday ve üzüm yetiştirmek üzere daha fazla insan işe alınıyordu.

Yeni bir listenin hazırlanması da her daim olasıydı, bu seferki sevilmeyen otobüs şoförlerine ve otopark görevlilerine yönelik olacaktı ve bu, kamu personeli arasında dehşete düşmüş gülümsemelere ve köle ruhlu bir alçakgönüllülüğe yol açtı. Diğer herkes göze batmamaya çalıştı ve ilk kez, devlet çalışanı olmamaktan

memnuniyet duydu. Gençlik patlamasının Y kuşağına göre çöpçüler de en az senatörler kadar suçluydu ve yeni neslin savaşa gidişini görmek için onlar kadar can atıyordu. Her nasıl Fransa'nın Terör Devri, kraliyet mensuplarının başlarının kesilmesiyle başlayıp daha sonra din adamlarının, memurların ve hizmetçilerin başlarının koparılmasına kadar gittiyse Yazgı Günü'nün de her yıl tekrarlanan bir olay haline gelme tehlikesi vardı.

Uzak ufukların oradan koptuğundan beri figür, bir hortlağı andırıyordu. İncecikti ve çöl sıcağında parlayarak, sallanarak, bir alev gibi titreyerek otoyol boyunca attığı her adımda daha da uzadı. Akla terk edilmiş hayvanları getirdi. Köpekleri anımsattı, yoksul insanların başlarının çaresine bakabilecekleri umuduyla kırsal alanlara götürüp bıraktıkları evcil hayvanları. Bu kucak köpekleri ve safkan itler birkaç gün aç kaldılar mı daima diğer hayvanların bokunu yemeye başvururlar. Kara sinek yumurtalarıyla, çatlayıp da solucanlar çıkarmaya hazır yumurtalarla bezenmiş o boku. Sonuç olarak, terk edilmiş bir hayvan daha hızlı acıkır, daha fazla bok yer, yediği boktaki yumurtalardan doyurulacak daha fazla boğaz çıkar ve sonunda zavallı hayvan bir çalılık, bir ağaç, bir çit, yeterli bir gölge bulur, nefes nefese yığılır ve ölür.

Bu hayaletimsi figür, akla bunu getiriyordu.

Garret Dawson'ın yabancının ilerleyişini izlemek için başını çevirmesi yetti. Eskinin sendika temsilcisi, şimdiyse Kafkasya'nın en güçlü soyunun prensi tozlu yol kenarında yatıyordu. Üst yarısı kamyonunun altındayken elleri güç aktarma kapağının U-bağlantısındaki rulman kepini döndürüp çıkarıyordu. Bacakları sıcak gün ışığı altında kotu buharla ütülenip üzerine yapışana ve ayak parmakları çizmelerinin içinde pişene kadar yolun çakıllı emniyet şeridine uzandı.

İğneli rulmanları kepten aldı ve her birini ağzında temizleyerek yanmış yağı tükürdü. Gizlice bakıp yabancının biraz daha yaklaştığını gördü. Yalnızca dokunarak parmaklarıyla kepleri bileziklerine bastırdı. Diferansiyel giriş braketi neredeyse dokunulamayacak kadar sıcaktı. Alet kutusunun yarısı gölgedeydi, lokma anahtar takımları ve uzantıları epey uzakta kalmıştı.

Radyo çalıyordu, dinleyebilsin diye sesi yükseltilmişti. O adam, Talbott konuşuyordu. Müzik yoktu. Maç yayını yoktu. Televizyon ve radyolar Talbott Reynolds'dan başka bir şey yayınlamıyordu. Yeni hükümdar büyük ihtimalle bir şatoda yaşıyor, şanslı orospu çocuğunun her ihtiyacı genç bakireler tarafından karşılanıyordu. Ses, ön paneldeki ucuz hoparlörde tıngırdadı.

Cennet, muhteşem mimari veya çarpıcı manzaralar ile değil, orayı dolduran ruhların kalitesiyle cennet olmuştur.

Büyük adamın sesi, kum ve adaçayı çalıları boyunca yankılandı. Rulmanının yandığını duyduğundan beri tek bir araba bile geçmemişti. Görebildiği kadarıyla ziyaretçisi kadınsı bir şeydi. Tozlu kıyafetleri çıkarıldığında arka deliğini saklayacak kadar götü olmadığını düşündü. Güneş, su toplamış cildine yaptığının iki katını kavrulmuş saçlarına yapmıştı. Rüzgâr saç tellerini düğümlemiş ve ter, tozla birlikte kafasına yapıştırmıştı. Talbott'ın sesi şöyle beyan etti:

Bir erkek yirmi beş yaşında gerçekle yüzleşebiliyorsa altmışına geldiğinde bu gerçeği belirleyebilir.

Kadın pek bir şeye benzemiyordu ama Dawson, her ihtimale karşı alyansını sıyırıp kotunun ön cebine tıktı. İğneli rulmanlardan birini ağzında çevirip yağını emdi. Sonra da kara kara tükürdü.

Parmak uçları cebinin derinliklerine sıkıştırılmış bir parça bir şey hissetti. Bir kâğıt parçası. Tomar yapılmış ve eskidikçe yumuşamış kâğıtta, karısı Roxanne'e eve getirmeye söz verdiği şeylerin bir listesi vardı. El yazısı artık okunmaz olsa gerekti, kırışıklıklarla buruşmuş ve teriyle yıkanmıştı ama o, listeyi ezbere biliyordu:

Kahve filtresi
Kalem pil (mutfaktaki uzaktan kumanda için)
Avokado (Hass olmasın)
Tuvalet kâğıdı
Tavus kuşu dili

Hayat hiç yavaşlamadı, diye düşündü. Gelgelelim artık geçen günlerini tavus kuşu diliyle ölçüyorlardı.

Terk edilmiş kadın kaşla göz arasında tükürme mesafesine gelmişti. Teçhizatının yanında dikiliyordu, alet kutusu ayağının hemen yanındaydı.

Telsizi işitecek kadar yaklaşan kadın sesten ürkmüş gibi tereddüt etti. Radyo şunu öğütledi:

Kaçtıklarında onları avlayın. Sürüden ayrılanları gizlendikleri yerde bulun. Hissettikleri utanç, nesiller boyu babaları tarafından onlar için inşa edilen otoriteyi çarçur etmekten geliyor.

Dawson'a göre güneş yanığının farklı dereceleri vardı. Birincisi, insanı, güneşe kavurması için verilen kabarcıklı bir biftek gibi sunacak açıdaki kontraplak çatı kaplamasına katranlı kâğıt döşer ve çatı padavrası tuttururken oluşan *Çatıcı Yanığı* idi. Daha da koyu tonlar şunları içeriyordu:

Açık denizde bir cankurtaran botunda ciğer gibi yanmak.
5 faktörlü Hawaian Tropic marka kremle Bondi Plajı'na gidip ozon deliğinin altında intihar edercesine kızarmak.
Bain de Soleil San Tropez turuncusu.
Arnold Schwarzeneger tarzı kauçuk kemer renginde profesyonel bronzluk.
Poşetleriyle sokak sokak gezen evsiz kadın kahverengisi.

Bu yabancı, bunlardan hiçbirine uymuyordu. Kadının güneş yanığı kızarıkları kabarmış ve soyularak zambak beyazı ovalleri ortaya çıkarmıştı. Onunki, şımarık bir yaşamın ilk güneş yanığıydı.

Dawson kendi dudaklarının yağdan simsiyah olduğunu düşünüyordu ama kadının dudakları kurumuş deri pullarından ötürü bembeyazdı. Dişleri bir film yıldızınınki gibi muntazam ve beyaz görünüyordu.

Birçok hedefin Yazgı Günü'nden kaçtığı, bilinen bir gerçekti. Çoğu, yüksekokulların aşırı değişken programları sayesinde ekiplerden kaçmayı başaran akademisyenlerdi. Bu kaçakların Kanada sınırına doğru yol alırken paçavraları kuşanıp kendilerini sıradan bireylermiş gibi göstermeye çalıştıkları söyleniyordu. Meksika onları istemiyordu fakat Kanada kapıyı tamamen kapat-

mamıştı. Washington Eyaleti'nin 21. Otoyolu, Doğu Washington Eyaleti'nin kalkritle kaplı kabuk kabuk kesimleri boyunca kuzeye, doğrudan sınıra doğru ilerliyordu ancak yalnızca doğuştan bir aptal, sıcak havada bu yolu yürürdü.

Dawson'ın akademisyenler hakkında bildiği tek bir şey varsa o da pek zeki olmadıkları gerçeğiydi.

O tarafta en yakın kasaba Kahlotus'tu, on iki kilometre ötedeydi. Kadın alet kutusuna daha da yaklaştı ve kamyonun altını görmek için çömeldi. Sözcükleri yaya yaya, "Hey bayım," dedi. Sesi, *Hee Haw** veya *The Beverly Hillbillies***'in tekrarlarından alınmış gibiydi. "Otostopçu alıyor musunuz?"

Dawson yana yuvarlanıp kadının yüzüne baktı. Telefonu gömleğinin cebinden çıkardı ve kadının kabarmış yüzünü fotoğraf çerçevesine aldı. Bu yabancı, yüz tanıma yazılımını biliyorsa da umursamayacak kadar yorgundu. Dawson bir fotoğraf çekip mesajla gönderdi. Kadını test etmek için avucu yukarı bakacak şekilde elini uzattı. "Bana?" kayıklık uzantısındaki 7/8 ekstra uzun lokma anahtarını uzatmak ister misin?"

Kadının solmuş mavi gözleri, kutunun üst tepsisindeki krom kaplı aletlere gitti. Gözleri altıgen somun anahtarları ve ağızlı cıvata anahtarları üzerinde seğirdi.

Roxanne doğru aleti görür görmez anlardı.

Dawson iğneli rulmanı dudakları arasında kürdan gibi çevirdi. Sabırsızlığını belli etmek için yağla lekelenmiş parmaklarını şaklattı.

Aşağı yukarı bir kalp atımı sonrasında kadın eline sert, metal bir şey bıraktı ve Dawson gözünün önüne getirdiğinde bunun kapalı uçlu bir 5/8 cıvata anahtarı olduğunu gördü.

Telefonu çaldı. Veri tabanı kadını tespit etmişti. Parçalanmış basketbol ayakkabıları içinde sallanan ayakları, köşeleri kıvrılmış ve yağla siyaha dönmüş koli bandıyla yamalanmış kocaman bir tulum içinde kaybolmuş kol ve bacaklarıyla burada çömelmiş olan bu aç zavallının adı Ramantha'ydı. Seçilmiş Toplumsal Cinsiyet Yolları Bölümü'ne başkanlık ettiği Oregon Üniversitesi'nden kaybolmuştu. Gelgelelim bu akademisyen ölmüş sayılırdı. Küçük bir ödül avcısı ordusu hızla yaklaşıyordu.

---

* 1969-1997 yılları arasında yayınlanmış TV dizisi. (ç.n.)

** 1962-1971 yılları arasından yayınlanmış komedi dizisi. (ç.n.)

En yakını yalnızca birazcık gerideydi ve bu kadın elini kolunu sallaya sallaya Dawson'ın hayatına girmişti. Beklenmedik bir hediyeydi. Çoktan hapı yutmuştu.

Kadının aldığı oy sadece bin yüz civarıydı. Belki bir hanedanlık etmezdi ama Dawson, her seçimde en yüksek teklifi yapana oy vererek küçük bir servet edinebilirdi. Kadını öldürebilir miydi ve öldürebilirse bunu nasıl yapacaktı, bunlar ayrı soruydu.

Kadın bunu gözlerinden okumuştu belki. "Beni öldüreceksin herhâlde?" dedi. Sesi, köylülük emaresini kaybetmişti. Kulağa kozmopolit ve kültürlü geliyordu. Bugünlerde kültürlü olmak kötüydü. Kültürlü olmak insanı ölüme götürürdü.

Kamyonetin kasasından Talbott son ses ders veriyordu:

Yazgı Günü intikamla ilgili bir mesele değildir. Avcı, geyikten nefret etmez. Avına büyük saygı duyar ancak kendisinin hayatta kalması için hayvanın ölmesi gerektiğini bilir.

Dawson durumu acınası buldu. Onun bu zavallı haline, çatlak burun deliklerinin etrafını kaplayan ve dudaklarının kenarlarında kalıplaşan kuma, sivrisinek ısırıkları ve derisi soyulmuş çiziklerle iltihaplanmış boynuna bakınca uzun zamandır yıkanmamanın getirdiği pis kokusunun ve bu yalandan politik ideolojisinin altında bir zamanlar çok güzel bir genç kadın olduğunu görebiliyordu.

Kadın omuzunun üzerinden geriye bakmak için boynunu çevirdi. Kıstığı gözleri peşine düşenler görmek için ufku taradı. Ortaya, "Öyle alelade bir külot baskını* değildi..." Perişanlıkla kısılmış sesi zar zor duyuluyordu. "Silahları vardı." Dediğine göre ekipler onu hayatta bırakmış ve ona ölü iş arkadaşlarını defin çukurlarına taşımasını emretmişti. "Bütün çalışanlarım..." Hemen sonra kadının dizleri çözüldü ve çömelmekten diz çöker pozisyona geçip keskin çakılda yenilmiş bir halde duruverdi. Eğik başındaki saçlar, yüzünü gizlemek istercesine sallanıyordu. Kurban edilmiş bir insan. Kadın alet kutusundan bir muşamba kesme bıçağı çıkarmış ve takdim etmişti. "Al," dedi. "Yalvarırım." Diğer eliyle kulağını ortaya çıkarmak için kavrulmuş saçlarını geriye çekti. "Kes gitsin ama beni sınıra götür lütfen..."

---

* '50'li ve 60'lı yıllarda Amerikalı erkek öğrenciler kız öğrencilerin yurtlarına baskın düzenleyip külotlarını çalmaya çalışırdı. Bu şakaya külot baskını adı verilirdi. (y.h.n.)

Daha uzağa koşamayacak kadar yorgunmuşçasına orada tozun içinde diz çöküp kaldı. Eğer onu Dawson hedef almazsa başkası alacaktı.

İşkence çekecek olsun ya da olmasın, kadın ondan kendisini ölü olarak rapor etmesini istiyordu. Adam oyları cebe indirecek ve o da Kanada'ya kaçacaktı. Yani kadından geriye ne kaldıysa o kaçacaktı. Her iki tarafın da kazançlı çıkacağı bir durum gibi görünüyordu.

Dawson bir kez daha parmaklarını şaklattı ama bu sefer istediği lokmayı işaret etti. İlk ödül avcısı muhtemelen çok geçmeden yetişecekti. "Samantha mıydı?" dedi.

"Ramantha," diye düzeltti kadın. Geriye o kadarcık gururu kalmıştı. Bıçağı bir kenara koydu ve lokmanı bulup getirdi. Mesajı almış gibi görünüyordu.

Dawson bu güç aktarma hattını bağlayana dek kimse oyulmuyor ve kimse hiçbir yere gitmiyordu.

Normal bir defter işe yaramamıştı. Liste'den önceki dünyada... çok istikrarlı olduğunu düşündüğünüz o dünyada... Walter o kadar hızlı yazamamıştı. Hiç kimse çıldırmış haldeyken Talbott Reynolds'ın konuştuğu kadar hızlı yazamazdı. Durmaksızın kan sızdıran jilet çizik ve kazılarının sebep olduğu kan kaybından dolayı sersemlemişti, başı sallanmış, göz kapakları titremiş, acısının coşkusuyla sarhoş olmuştu. Hâlâ çıplaktı ve kendi teri, çişi ve kanının oluşturduğu birikinti içinde duran bir sandalyeye bağlıydı, çılgınca bağırırken ağzının kenarlarından uzun ilmekler halinde tükürükler sarkmıştı. Geveleyen bir kadavra. Aşırı doz endorfinden çılgına dönmüş bir kâhin.

Defter işe yaramamış, Walter bu yüzden dizüstü bilgisayara geçiş yapmıştı. Parmakları Talbott'ın kelimelerine ayak uydurmak için yarışmıştı. Bununla nasıl servet sahibi olup da Shasta'ya evlenme teklif edebileceğini hiç anlamamıştı.

O, tuşları basarken parmak uçları kırmızı izler bıraktı. Klavyeyi yapış yapış etti. Talbott'ın kanından oluşan sarmallar ve halkalar.

Talbott dikte ettirdi: "Homoseksüeller, kendi çocuklarını yetiştirmenin maliyetinden mustarip olmayacakları için her daim servet üretiminin lokomotifi olacaklar." Walter'ı izlemek için

durdu. Sözlerinin boşa gitmediğinden emin olmak istiyordu. "Bir sonraki neslin homoseksüelleri," diye devam etti, "kendi kardeşlerine katılmak için ayrılmadan önce her zaman heteroseksüeller tarafından doğrulur ve büyütülür. Böylece yetişkin homoseksüelin becerileri birikebilirken heteroseksüelinki, nihayetinde eşcinsel topluluğa fayda sağlayan çocukların yetiştirilme maliyeti yüzünden hortumlanır."

Walter yetiştiğini belirtmek için yüksek sesle, "Hortumlanır," diye tekrar ederek paragrafı tamamladı.

"Ayrıca homoseksüelin zamanı," diye ders verdi Talbott, "çocuk üretimiyle çarçur edilmez ve kişisel becerilerin geliştirilmesine ya da bir aileyi ihmal etme tehlikesi olmaksızın sadece daha uzun saatler çalışmaya ayrılabilir..."

Walter son sözleri yüksek sesle tekrarlarken klavyeyi tuşladı: "...homoseksüel devlet her zaman maliyetsiz yeni yurttaş akınından faydalanacaktır."

O âna kadar, zengin adam Walter'a bir model sunmasını ve diğer erkeklerin bunu hayata geçirmesine izin vermesini tavsiye etmişti. Walter kimsenin durduramayacağı bir makineyi harekete geçirecekti. Kendi kendine çalışacak bir makine. Onu Walter bile durduramayacaktı.

Bunun kendisini nasıl zengin edeceğini Walter zerre anlamamıştı. Birçok yazar gibi o da yazmakla düşünemeyecek kadar meşgul olmuştu.

Talbott, "Ayrışık heteroseksüel ve homoseksüel ulus devletlerin bütünlüğünü korumak için," diye devam etti, "lezbiyenlerden doğan heteroseksüel çocuklar ve heteroseksüellerden doğan homoseksüeller değiş tokuş edilmelidir..."

Walter cümleyi yüksek sesle, "...eşit sayılarda," diyerek tamamladı.

Talbott'ın nefesi kesilmişti. Parçalanmış gövdesi, kendisini tutan bağlara karşın bükülmüştü. "Eşit olmayan sayıda insanın değiş tokuş edilmesi zorunluysa..."

Walter kelimeleri yazarken yüksek sesle söyleyerek "...çocuk sahibi olamayan ebeveynlerin zararını karşılamak için bir başlık parası ya da fidye ödenecek," demişti.

Bu şekilde günlerce devam etmişti. Yaşlı adam kelimeleri kusmuş ve Walter onları orijinallerine sadık kalarak toplamış-

tı. Bundan başka yegâne görevi, Talbott'ın gerçekleştirmesini emrettiği tek somut görevi bir web sitesi oluşturmaktı. Adam ne zaman uyusa Walter siteyi kurcalamış ve site neredeyse tamamlamıştı.

Yaşlı adam hiçbir şey yokken, bir hezeyan anındaymışçasına Walter'ı manik bir sırıtışla yerine mıhlamış ve "En iyi kurşungeçirmez yeleğiniz bir gülümsemedir!" diye bağırmıştı.

Saçma olsun ya da olmasın Walter, bunları dosyasına kaydetmişti. Bu yaşlı dazlağın zırvalamalarının bir yere varacağına güveniyor, her an inanıyordu. Ölmekte olan bir delinin son sözlerini belgeleyerek hayatını boşa harcamadığına inanıyordu.

Örneğin Talbott'ın yapmasını söylediği web sitesi, para kazandıracak ileri teknoloji bir şey gibi görünmüyordu.

Site henüz açılmamıştı ama Walter, onu aptal ismine kadar tam olarak Talbott'ın talimatlarına göre inşa etmişti. Adı önemsizdi. Akıllıca bir şey değildi. Bağırıp duran, yüzünü buruşturan bu kaçık ihtiyar siteye yalnızca Liste denmesini talep etmişti.

Postane memuru tezgâhın kendi tarafının altına uzandı ve bir form çıkardı: Form No 346, Uygun Anavatana Yeniden Yerleşim Başvurusu. Kâğıdı tezgâhın üzerinden Gavyn'e uzatırken dudaklarını yalayarak gülümsedi ve "Komik ama siyaha benzemiyorsun," dedi.

Gavyn formu alırken, "Değilim," dedi.

Memurenin gözleri Gavyn'in saçlarına, çok kızıl saçlarına, köşeli çenesine ve geniş göğsüne kaydı ve kadın içini çekti. "Ne büyük talihsizlik."

Ne diyebilirdi ki? Yanlış bir şey yapmamıştı. O sadece yeni yasayı uyuyordu. Gavyn kadına teşekkür etti ve formu doldurmak için pencerelerin altındaki bankolardan birine götürdü. İnsanlar paket göndermek için sırada bekliyordu. İnsanlar eski paralarının küçük miktarlarını, yeni, çabuk bozulan deri paralarla değiştirmek için sırada bekliyordu.

Formun ilk satırı adını soruyordu. "Gavyn Baker McInnes," diye yazdı.

İkamet ettiği yeri doldurdu. Şimdiki anavatanını. Ebeveyninin isimlerini.

Yaşın altına on sekiz yazdı.

Uzmanlık Alanı kısmında tereddüt etti. Pek çok konuda uzmandı ama hiçbirini resmi bir hükûmet formuna yazamazdı.

Eğitim Düzeyi kısmına ise liseden mezun olduğunu yazıp tarih verdi. Dün mezun olmuştu.

Yazgı Günü'nden önce, anavatanlardan ve nüfusların buna göre yeniden yerleştirilmesinden söz edilmeden önce dokuzuncu sınıftayken Gavyn bir iki şey öğrenmişti. Örneğin öğretmenlerin çok şey öğrettiğini biliyordu ama bunlar, sadece bir çocuğun bilmesini istedikleriyle kısıtlıydı. Önemli şeyleri, kendi başına keşfetmesi gerekmişti.

Daha önce Kuzey Amerika'nın ötesine hiç geçmemiş bir kadın öğretmenin, tüm Avrupa ve Asya'yı anlatışını dinlemişti. O güne dek bir kısa öykü bile yazmamış başka bir öğretmen Faulkner, Fitzgerald ve Donne'un incelemesini yaparken Gavyn notlar almıştı. Basit hatalarını onlara cevaben geri verdiğinde onu övmüş ve akıllı olduğunu ilan etmişlerdi. Akıllıydı, evet, hâlâ hiçbir şey anlamadığını ve öğretmenlerinin aptal olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Gerçek dünyada girişeceği kendi avı dışında hiçbir şey onu eğitemeyecekti.

Yer Değiştirme Nedeni kısmında yine tereddüt etti.

Gavyn anne ve babasının şahit oldukları takdirde kusacağı türden bir mutluluğu arzuluyordu. Ona olan aşklarını tamamen yok edecek bir aşkın hasretini çekiyordu. Hayatı iki seçenek arasında zorunlu seçimleri gerektiren bir hayattı. Bir gün kendi mutluluğu ve onların mutluluğu arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı.

Adli Sicil Kaydı başlığı altında yalan söyledi ve "Yok" yazdı. Resmi olarak bu doğruydu. Yer değiştirmesinin herhangi bir nedenle engellenmesini istemedi.

Kendi hayatına yer açmak için başka birinin hayatını silmenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Kendisini hiçbir şey istememek üzere eğitmişti. Noel ve doğum günleri, bir şeyler istemek üzerine kurulu olayların en kötüleriydi. Ailesi ondan Noel Baba için listesini yazmasını istediğinde Gavyn, sınıf arkadaşlarına danışmak zorunda kalmıştı. Antropolojik bir çalışma yürütüyormuş gibi çocukları neyin mutlu edeceğini araştırırdı. Lego setleri veya Nintendo... En çok oyu alan her neyse onu istiyormuş gibi

yapardı. Paketi açarken mutlu olmuş taklidi yapmak zorunda kalırdı. Gerçekten ne istediğini düşünmek için kendisine izin veremezdi.

Bir sonraki soru şöyleydi: Profesyonel olarak psikolojik destek aldınız mı?

Gizli hayatına kıyafet hırsızlığı yaparak başlamıştı. Sears'a gidip gömlek dener, eski gömleğinin altına yeni bir gömlek giyerek dışarı çıkardı. Paltosunun altına bir palto giyerdi. Sears'tan sonra JC Penney veya Nordstrom'un yolunu tutardı. Deri ceketlerle dolu bir alışveriş çantasını annesine asla açıklayamazdı. Çözüm, ganimetini alışveriş merkezinin danışmasına götürmek ve Kayıp Eşya Bürosu'na bırakmak, her defasında da adının ve iletişim bilgilerinin yer aldığı bir kartı doldurmaktı. Aslında kimsenin kaybetmemiş olduğu bu giysileri almaya gelen kimsenin olmadığı üç haftanın ardından alışveriş merkezi telefon edip malların onun olduğunu söylerdi. Sorun çözülmüş olurdu.

Mükemmel bir aklama planıydı ama hırsızlığına ayak uyduramadı. Alışveriş merkezi çalışanları ve ailesi, şans eseri bulduğu tasarım ayakkabı ve kemerlerle dolu alışveriş poşetlerini ancak bir yere kadar kabul ederdi. Hepsi de tam bedenine göreydi. Ebeveynleriyle asla paylaşamayacağı bu yeteneğiyle son derece gurur duyuyordu.

Ayrıca asıl mesele bu kıyafetlere sahip olmak değildi. Keyif veren kısmı, eşyayı bulmak ve onu takip etmekti. Onu çembere almak. Şehvetli bir trans halinde beklemek. Saldırıya geçmeye hazır olmak. Kontrol edemediği bir dürtünün pençesinde doğru zamanı beklerdi. Çoğu zaman çaldığı gömlek onun giyeceği bir şey olmazdı. O gömlekten nefret etmiş bile olabilirdi ama yine kapıldığı heyecan ona sonsuza dek sahip olmakla ilgili bir şey değildi.

Bilakis o gömleğe ya da kot pantolona sahip olmak onu utançla doldururdu. Bu ürünler, ona kurt adam tarafını ve yasalara bağlı yaşamını ne kadar kolayca bir kenara atabileceğini hatırlatma amacına hizmet ediyordu. Bu nedenle Gavyn, ganimetini ailenin bodrum katındaki şöminede yakmaya başlamıştı. Ailesinin hâlâ işte olduğu öğleden sonraları bir gömleği kol mesafesinde tutar ve parlak, desenli kumaşın üzerinde bir kibritin aleviyle oyunlar oynardı. Giysileri yakmak neredeyse onları çalmak kadar zevkliydi. Alev alev pantolonları şömine sehpasına serer

ve hepsi gri küllere dönüşene kadar üzerlerine gömlekler ve kazaklar eklemeye devam ederdi.

Çöküşüne sebep olan şey deri bir bomber ceket olmuştu. Kırmızı deridendi. Koyu kırmızı. Saten astarı da örgü yakası ve manşetleri de yanmış ama derinin kendisi mum alevine tutulmuş bir tutam saçınkini andıran pis kokulu, siyah bir duman saçmıştı. Annesi bodrumdaki oyun odasına girdiğinde Gavyn, için için yanan yığını çılgınca yelpazeliyordu.

Ona her şeyi anlattı. Tamam, her şeyin yarısını anlattı. Anladığını sandığı yarısını. Hırsızlık kısmını. Annesi de ona bir psikolojik danışmanla görüşmeyi kabul edip etmeyeceğini sordu.

Burada sahneye Dr. Ashanti girdi. Salı öğleden sonraları Gavyn, şehir merkezindeki bir bodrum katında yer alan ve ilçenin akıl sağlığı hizmetleri programının bir parçası olan ofise gitmek için otobüse biniyordu. Ücret değişkendi ancak yine de annesinin fazla mesai yapmasını gerekli kılıyordu. Bekleme odasında kendi yaşındaki diğer sivilceli çocuklarla otururdu. Bazılarına ebeveynleri eşlik ediyordu, çoğu yalnızdı.

Gavyn her salı bir saat boyunca Dr. Ashanti'nin, mağaza hırsızlığının cinsellik öncesi bir dürtü olduğunu açıklamasını dinlerdi. Kitapları böyle diyordu. Gavyn kıyafetleri takip ederken baştan çıkarma becerilerini uyguluyordu. Ardından elde etme aşaması geliyordu. Arzulanan nesnenin elden çıkarılmasıyla da konu kapanıyordu. Mantıklıydı.

Gavyn'in bu dürtüyle ne yapması gerektiği ise bambaşka bir meseleydi.

Gavyn orada, duvarları, köşelerden raptiyelerle tutturulmuş, "Olmak İstediğiniz Yere Giden Rüzgârı Bulun" gibi yazıların üstünde dramatik bir şekilde eğik duran yelkenli gemi posterlerinin asılı olduğu kare mantar panolarla kaplı bodrumdaki ofiste nihayet konuştu. Puf mindere yığılmıştı. Doktor ise masasından uzağa çektiği döner sandalyede oturuyordu.

Gavyn masanın üzerinde duran kum şeklindeki muma bakıyordu. Nihayet ağzındaki baklayı çıkardığı sırada kimsenin yüzüne bakamadı: "Sanırım ben geyim." Bekleme odasındaki çocuklar duyabilir korkusuyla fısıldayarak söylemişti.

Ashanti'nin yanıtı hemen geldi: "Hayır," diye kafasını iki yana salladı, "değilsin."

Şaşıran Gavyn adamın hatalı olduğunu göstermek için verecek bir cevap bulamadı. İnkâr, hiçbir şeyi çözmezdi. Gavyn doktorun yüzüne bakmayı göze aldı.

Doktor parmak uçlarını birbirine kenetlemişti. "Seninle bu kadar düzenli konuştuktan sonra bunun geçici bir süreç olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim." Gözlerini kapattı ve eğlenmişçesine hafifçe güldü.

Gavyn aynı anda hem minnet hem öfke duydu. Kimliğinin merkezinde yer alan tek korku, doğrudan reddedilmekti.

Ashanti inanç şifacılarının eminliğiyle konuştu. "Sen homoseksüel değilsin."

Annesinin yaptığı onca fazla mesai. Bu krizi çözmek için ödediği onca paradan sonra doktor herhangi bir sorunun varlığını inkâr ediyordu. Para ve zaman boşa gidecek ve Gavyn, en başa geri dönecekti.

Ashanti masasındaki saate bir bakış attı. Seansın bitimine daha yirmi dakika vardı. "Daha iyi hissetmiyor musun?" diye sordu. Kendini beğenmiş gülümsemesi ve kavisli kaşı onunla dalga geçer gibiydi.

Gavyn kendini daha iyi hissetmiyordu. Akabinde olan şey seksten ziyade siyasi bir eylemdi. Gavyn bir tavuk oyununa* dahil oluyordu. Kendisini puf minderden aşağı yavaşça yuvarladı ve halıda ilerledi. Ashanti onu durdurmadı. Gavyn bacaklarının arasına çömelip adamı çoktan sertleşmiş bulduğunda bile. Gavyn, kemeri ve üstteki düğmeyi çözdü ve adamın pantolonunu, planı yalnızca onu çalmakmışçasına dikkatle ve sinsice indirdi.

Gavyn sırıttı. Ashanti'nin yüzü gevşemiş, nefesi sığlaşmıştı. Gözleri, odada üçüncü bir kişi gibi duran ereksiyonu avucunun içinde sıkıp sızdıran mor mantarını ortaya çıkarmak için sünnet derisini geri kaydırdığı sırada lise birinci sınıf öğrencisi Gavyn'inkiyle buluştu. Gavyn ağzını aletin üzerine kapadı ve çiğ yumurta akı püskürtüsünün, o ekşi krema, tuz ve soğandan oluşan sıcak şurubun ilk kısmı genzine aktığında irkilmedi. Bir başka dalga sinüslerine dek sıçradı ve burun deliklerinden dışarı köpürdü.

---

* Kimse tavuk gibi görünmek istemediği için herkesin boyun eğmekten kaçındığı oyun teorisi. (y.h.n.)

Artık bakir değildi, en azından gırtlağı değildi. Bu cinsel bir aktiviteden çok sinüzit sıkıntısı olan birinin ağzına sümkürmesi gibi gelmişti.

Doktorun yanıldığını kanıtlamıştı. Kendisinin daha akıllı olduğunu ispatlamıştı. En azından kendini biliyordu. Saate göre seansın bitmesine daha on bir dakika vardı.

Doktor nefes nefeseydi, sandalyesinde gevşemişti. Testislerinde bolca kahverengi ben vardı ve yumuşak penisinin tabanından tel gibi, gri kasık kılları patlıyordu. Pantolonun dışına çıkmış olan gömleği yuvarlak göbeğini örtecek şekilde uzanmıştı ve bu açıdan boynunun gevşek derisi, kravat düğümünün hemen üzerinde tıraşlı bir vajinaya benzeyen tek bir kat halinde toplanmıştı.

Adam ne kadar itici görünse de hâlâ Gavyn'in ilkiydi ve Gavyn bu anı her zaman hatırlayacağını biliyordu. Zafer kazanmış olsun ya da olmasın, bu yaptığı mağaza hırsızlığından daha heyecan verici gelmişti ama yalnızca ufak bir farkla.

İlerleyen haftalarda annesinin fazla mesaisi ve parası, farklı bir şey için kullanılacaktı. Salı günleri Dr. Ashanti, Gavyn'in tercihini şiddetle reddedecek ve Gavyn de onun yanıldığını kanıtlayacaktı. Deneyimi çeşitlendirmeyi, hızlandırmayı, heyecan verici bir film gibi planlamayı ve nihayet seansın bitimine birkaç saniye kala olayları doruğa getirmeyi öğrenecekti.

Gavyn bir kez daha, ailesine asla anlatamayacağı bir konuda uzman olmuştu.

Liste'yi ilk duyduğunda internete girmiş ve Dr. Anthony Ashanti'nin adını paylaşmıştı. Bu, nefretini aktarmanın güvenli bir yolu gibi görünüyordu. Herkes listenin bir şaka olduğunu düşünüyordu.

Birkaç saat içinde bin yedi yüz kişi bu isme oy verdiğinde Gavyn'in gözleri açıldı. Adamın hasta yükünü ve uzun kariyerinin gizli tarihini kavramaya başladı. Ofisinin dışındaki, kara kara düşünen gençlerle dolu olan bekleme odası birdenbire yeni bir anlam kazandı. Bir harem. Ashanti'nin dayanıklılığını abartmak mümkün değildi.

Görünüşe göre Ashanti, tacizci kimliğini terapist kılıfına gizlemişti.

Yazgı Günü doktorun hayatını sona erdirdiğinde Gavyn, tedavi sürecini çoktan durdurmuştu.

Psikolojik Destek şıkkına, "Almadım," yazdı.

First Methodist Kilisesi'nin arka sokağı metamfetamin bağımlılarıyla doluydu. Herkes kapıların açılmasını ve her zamanki toplantıyı bekliyordu. Metamfetamin çekmekten heyecanla söz ediyorlardı. Nick, geveze bir çocuğu inceledi ve satacak V vitamini* olup olmadığını sordu.

Çocuk hayretle, "*Harbiden* oldu bunlar," dedi. Kaşınıyor ve dans ediyordu.

Herkesin uyuşturucudan kurtulma süreçlerinden tanıdığı bir tetikçi vardı.

Bir başkası suratsızca homurdanarak "Herifin biri beni grubuna almaya çalıştı," dedi. "Keşke dinleseydim. Zengin olurdum."

Nick karşılık verdi: "Sadece biraz H vitaminine** ihtiyacım var."

Çocuk cevaben, "Yeni paran var mı?" dedi.

Nick ne demeye çalıştığını biliyordu ama hayır, yeni parası yoktu.

Kilise kapıları açılmadı.

İnsanların karnı açtı. İçme suyu giderek azalıyordu. Benzinin olmadığı, elektriğin azaldığı, insanların diğer insanlardan yiyecek çaldığı, fısır fısır söylentilere göre kedi ve köpek hatta insan yediği bu ortamda toplumsal düzen kaosa sürüklenmişti. Gelgelelim Nick, bu delice felaket filminin ıstırabını anında iyi edecek sihirli kurşunun, şişkin bir hidrokodon torbası olduğunu biliyordu. Ona bir yıl yetecek Vicodin verilse yiyecek bir şey ya da sıçacak bir yer bulmak için ter dökmesine gerek kalmazdı. Bu ıstırabı sağ atlatabilirdi.

Konuşkan çocuk ve tüm met bağımlıları dağılıyorlardı. Birkaçının, Ekümenik Kiliselerin kapılarının açılıp açılmayacağını görmek için bir sonraki toplantılarına gittiği belliydi. Ona doğru gelen köpekli bir adam vardı. Bir eliyle köpeğinin tasmasından tutup diğer elinde mavi-siyah renkte büyük bir kitap taşıyan siyah bir adam. Köpek, gözlerinden birini çevreleyen siyah leke hariç beyaz tüylerle kaplı bir tür pitbull kırmasıydı. Adam konuşma mesafesine gelince, "Nick," dedi.

Nick, "Malın var mı?" diye sordu.

Adam kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. "Boş ver o boku." Adı Jamal'dı, birkaç ay önce gelmeyi bırakana kadar bu toplantı-

* Argoda vikodin. (ç.n.)
** Argoda eroin. (ç.n.)

nın müdavimlerinden biriydi. Herkes onun öldüğünü sanıyordu ama işte buradaydı. Jamal arka ceplerinden birine uzandı ve avuç dolusu bir şey çıkardı. Oyun kâğıdı gibi bir şeyler. Tuhaf renkli bir iskambil destesi gibi. Desteyi uzatırken, "Al bunları, bende çok var ama birkaç hafta içinde harcaman gerekiyor, tamam mı?" dedi.

Kartlar kaygandı; ince, sert plastiktendi. Hepsinin üzerinde bir adamın suratı vardı. Birinin televizyona çıkmış babası gibiydi. Altın satan bir televizyon reklamındaki bir aktörde olacağı üzere yakışıklı bir yüze sahipti. Nick kartları kabul etti ve kaç tane olduğunu saymak için salladı. Bu, sözünü işittiği yeni paraydı. Yasa dışı infazcılardan biri için çalışmayan kimsede yoktu. Bir dizinin üzerine çökerek kartları çorabının üst kısmına sakladı. Birazını ceplerine doldurdu. Bugünlerde aç insan çoktu ve risk almaya gerek yoktu.

Jamal köpeğe doğru başını salladı. "Bouncer ve ben birkaç gün içinde yeni bir hayata doğru yola çıkan bir uçağa bineceğiz." Zencitopya'yı, ulusun özel olarak Sahra altı DNA'sı baskın olan herkese ayrılmış kısmını kastediyordu. "İlginç bir deney oldu ama bitti işte," dedi.

Nick oğlanın beyaz ve siyahların birlikte yaşamasını, bütün o birleşik devletler meselesinden bahsettiğini düşündü.

Jamal, "Okulda, *Gazap Üzümleri* kitabını okumuş muydun?" diye sordu. Başını tiksintiyle salladı. "Orada insanlar koşuşturup duruyordu. Sistemi düzeltmek için karşı saldırıya geçmeleri gerektiğini söylüyorlar ama hiçbir şey yapmıyorlardı. Sadece bir sent için hendek kazıp ölü bebekler doğuruyorlardı." Yere tükürdü. "Saçma sapan bir kitaptı."

Nick bir eliyle cebindeki beklenmedik kazancına dokunurken, "Evet, biz de okuduk," dedi.

Jamal, "Sence o işe yaramaz insanları okumanın mantığı neydi?" diye sordu. Köpeğe hitap ederek "O kitabın bize aslında ne öğrettiğini hiç merak ettin mi?" diye sordu. Nick'e elindeki mavi-siyah kitabı uzattı. "Talbott kendini uyuşturucuyla öldürmenin sorun olmadığını söylüyor ama size zulmedenleri öldürmekten daha iyi kafa yapan bir şey yoktur da diyor." Kulak memelerinden birinde büyük bir elmas parladı.

Nick, "Brolly'yi öldürdün mü?" diye sordu.

Jamal, "Peabody Çiftliği'ni hiç duydun mu?" diye sordu. Döndü ve köpekle konuştu. "Orası bizim. Değil mi, Bouncer? Göz alabildiğine ormanlar ve tarım arazileriyle bezeli bir vadi ve ortasına inşan edilmiş Antik Yunan mimarisinden örnek alınmış etkileyici bir konak."

Nick dediği yerin eski bir eyalette, eskiden Georgia ya da Kuzey Carolina olarak bilinen bir yerlerde olduğunu tahmin etti. "Eskiden oralarda köle olarak kullanılan akrabaların mı vardı?" Kötü bir şey demek istememişti. Böyle hiçliğin ortasında bir ev, bir zamanlar keş olan biri için garip bir seçim gibi görünmüştü, o kadar. Jamal'ı bir çiftçi olarak hayal etmek zordu.

Jamal cebini karıştırdı ve bir avuç dolusu para kartı daha verdi. "Al şunları. Hepsini süresi dolmadan harcayamam." İkisi bir paketmişçesine kitabı ve parayı aynı eliyle uzattı. "Yasa böyle. Bu kitabı taşımazsan tutuklanırsın."

Nick her ikisini de aldı. Karşısında, bir daha asla göremeyeceği insanlardan biri duruyordu.

"Hadi, köpek," dedi Jamal. Tasmasını çekti ve pitbull onu takip etti. İkisi birlikte yürüyerek uzaklaştı.

Nick elinde nakitle kalbini hızlandıran, terli adımlarla ters yöne doğru ilerledi. Bir yığın oksi veya hidro elde etmek ve dünyanın halinin önemsiz kalacağı kadar uçmak için ilerledi. Geveze çocuğu, zulasını başkasına satmadan önce yakalamak için ilerledi.

Jamal için Yazgı Günü, *Gazap Üzümleri* kitabının tam tersini yapmak anlamına geliyordu. Çocukların yedinci sınıf İngilizce dersi için okuması gereken kitabın tam aksini. O kitapta beyaz insanlar zorbalığa uğrayıp kendi çiftliklerinden ediliyor. Evlerinin üzerinden traktör geçiyor ve hiçbir şey yapmıyorlar. Bir ikraz memuru ya da onun gibi biri geliyor, gitmelerini söylüyor ve bu aile hiçbir şey yapmıyor. Evet, bankacıları öldürmek için silahlanıp bankaya saldırmaktan bahsediyorlar ama bunu asla yapmıyorlar.

Bunun yerine bu beyaz aile defolup polisin kendilerine haksızca yüklendiği ve üç kuruş için ölümüne çalıştıkları Kaliforniya'ya taşınıyor fakat yine de bir şey yapmıyorlar. Bir gün deyip duru-

yorlar. Silaha sarılıp zenginlere karşı devrim yapmaktan bahsediyorlar ama bütün bu süreç boyunca, yaşlılarının ölmesine ve isimsiz mezarlara gömülmesine göz yummaktan başka hiçbir şey yapmıyorlar. Çocuklarının aç kalmasına izin veriyorlar. Yüzlerce sayfa boyunca Jamal, devrimi bekleyerek okumaya devam etmiş ve sonunda eline geçen şey, dereye atılan ölü bir bebek ve genç bir kızın memelerini emen bir ayağı çukurda bir ihtiyar olmuştu. Yazar, John Steinbeck ödleklik etmişti, herhangi bir şeyi oldurmaktan çok korkmuştu. Karakterlerini acı çekmeye terk etmişti.

Tıpkı Tanrı gibi.

Sadece beyaz bir adam o kitabı yazmak için gereken şişirilmiş özsaygıya sahip olur ve yine sadece beyaz bir adam, onu okumak için gereken gizli gururu içinde barındırırdı.

Sadece beyaz adam, suçuna sıkı sıkı sarılır. Adem'in düşüşü için suçluluk duyar. İsa'nın çarmıha gerilmesi ve siyah Afrikalıların köleliği için suçluluk duyar. Jamal için bu suçlulukların beyazlar nezdinde benzersiz bir övünme biçimi oluşturduğu açıktı. Göğüslerine vura vura dövünmeleri her zaman alçakgönüllü bir övünmeydi: Bunu biz yaptık! Tanrı'ya cennet bahçesinde karşı geldik! Oğlunu öldürdük! Biz beyazlar diğer ırklara ve doğal kaynaklara da münasip gördüğümüz şey neyse onu yapacağız!

Yapılan hatayı kabul etme kisvesi altına gizlenmiş bir gösteriş.

Beyaz adam için suçluluğu, en büyük başarı nişanıydı. Küresel ısınmayla gezegeni yalnızca beyazlar öldürdüğüne göre yalnızca beyazlar kurtarabilirdi. Övünmeleri hiç bitmezdi.

Beyazların dolandırıcılığı da buydu: Herkesi kurtarabilsinler diye sorun yaratmak.

Okul, çocukları o acınası *Gazap Üzümleri* kitabını okumaya zorlarken... çocuklar, Ayn Rand'ın *Hayatın Kaynağı* kitabını okumaya kendi kendilerine gönüllü oldu. Çocuklar, tanık kürsüsündeki Howard Roark olmaya can attı. Okullar, dehanın sadece birkaç kişiye mahsus olduğu gerçeğinden nefret etti. Dâhiler, okul öğretmenlerinin vasatlara vasatlığı öğretmek için yaptıkları vasat kampanyanın farkındadır. Çocuklar ise ömür boyu acı çekme ve başarısız olma fikrini reddeder.

Hayatın Kaynağı kitabında birileri, Steinbeck'in yalnızca bahsetmekle kaldığı şeyleri hayata geçirir. Çocuklar bu yüzden Rand kitaplarını sever.

Jamal'a Yazgı Günü *Gazap Üzümleri*'nin sunmayı başaramadığı mutlu sona denkti.

Bugün, Jamal ve suç ortaklarından üçü, hükûmet binasına zaferle döndü.

Bu, Jamal'ın çelişkili hislere sahip olmadığı anlamına gelmiyordu.

İnsanlar nasıl hissettirdiğini soruyordu. Yazgı Günü'nün yani. Jamal onlara, yaptığı şeyin dünyanın en pis otobüs durağına adıma atmak gibi hissettirdiğini söyledi. Kusmuk kaplı beton zeminler ve yüzüstü yere kapaklanmış şarapçıların kokuşmuş dünyasına adım atmak gibi. Su damlatan borular ve tıkanmış kanallardan oluşan bok çukurunu yani erkekler tuvaletini bulmak için bu pis kokunun içinden geçmek gibi. Bir tuvalete ulaşmak için su birikintilerinden kaçmak, sonra hâlâ sıcak olan, yapışkan tuvalete çıplak götle oturmak, birikmiş osuruklardan ibaret havayı solumak. Sonra aşağı bakmak ve yerde bir şey görmek.

Bir incelemek ve orada, pislikle kaplı tuvalet çanağının yanında, boktan benek benek olmuş, spermle sulanmış beton zemine yapışmış, neredeyse el değmemiş duran 800 miligramlık Oksikondon'u bulmak gibi.

Kendinizi rahatlatmak için bunun ilaç olduğunu söylersiniz. Doğası gereği ilaçlar, mikropları öldürür. Bir yerde, bir doktor bunu reçete etmiştir. Otobüs durağından bir grup hasta sapığın püskürttükleriyle lekelenmiş olsa da laboratuvardaki bir biliminsanı tarafından yapılmıştır.

Yapılması gereken tek şey eğilip o hapı yerden çekmektir. Yalnızca bu hızlı, nahoş iş gereklidir. O hapı ağzına atıp yuttun mu her şey yoluna girecektir. Yoluna girmeyi de geçecek, mükemmel olacaktır. Hayal bile edemeyeceğin bir mükemmelliğe kavuşacaktır.

Geçmişe dönüp baktığında Jamal için Yazgı Günü böyle gerçekleşmişti. Şimdiyse kendi... suç mahalline değil zafer sahnesine dönüyordu. Hükûmet konağında, hademeler, başka bir seçenek düşünemedikleri için kanı temizlemişlerdi. Bir yerlerde dullar gözyaşı döküyordu ama ölüler Jamal'ın değildi. Bu dullar bir hiçti, savaş ilan edilmiş ve neslinin tamamı bürokratların örgütlü olarak organize ettiği bir savaşta topluca idam edilmeye gönderilmiş olsa ağlayacak dulların ve annelerin yanında bunların esamesi okunmazdı.

Soyunu temsil eden bir adam büyük salonun önünde duruyordu. Herkes mavi-siyah kitabın bir kopyasını taşıyor ve gülümsüyordu. Yazılı bir yasa yoktu belki ama kitabın bir kopyasını halka açık her yerde, her an elde tutmak yasadan daha korkutucu bir şey tarafından teşvik ediliyordu.

Tablolardaki kurşun delikleri için elden bir şey gelmedi. Mermer sütunlardan ve panellerden seken mermilerin açtığı çukurlar için de. Gelecekteki turistlerin hayretle bakıp fotoğraflayacağı ayrıntılardı bunlar. Geriye kalan birkaç senatör, herkesin emirlerini yerine getirerek etrafta koşturuyordu. O yaşlı adamlar hücreleri aşınmış gibi bir deri bir kemik görünüyordu. Bir adamın kulağının üstünde çentikli bir yara izi vardı. Eğilerek ve ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve Jamal'ın masasına bir dosya bıraktı, sonra eğilmeyi sürdürerek geri geri gitti.

Kürsüdeki adam mikrofona eğildi ve "İlk işimiz..." dedi. Televizyon kameralarının sıcaklığıyla yıkandılar.

Söylendiği üzere Jamal ayağa kalktı ve Talbott kitabını iki elinde açık tutarak yüksek sesle okumaya başladı: "Birinci Yasa, Bağımlılık Bildirgesi'nin Birinci Maddesi..."

O, devam ederken odaya bir sessizlik çöktü. Jamal yukarıya bir bakış atmayı göze alıp seyirci balkonundaki yüzler arasında arayışa girişti. Zaman sonsuza dek uzandı. Sessizlik bekledi. Jamal yüzler arasında belli bir kadını aradı. Bekleyen, izleyen yüzler arasında. İşte orada, Jamal'ın Yazgı Günü'nde durduğu yerde ayaktaydı, Jamal'ın çok yukarısında duruyordu.

Ancak o zaman Jamal kitaba geri döndü ve okumaya devam etti: "Taşınmazlarını teslim etmek ve uygun bir anavatana taşınmaya zorunda olan herkes, teslim edilene eş veya daha fazla mülkle tazmin edilmelidir..."

Kadının gülümsemesi, Jamal'ın üzerinde ışıldıyordu. Gururu gözlerinden okunan bu kadın, annesiydi.

İnsanlar yeni parayı televizyonda görmüşlerdi: Hafif katı bir his veren, katlanamayacak kadar sert plastik parçaları. Renkleri: Kırmızı ve mavi veya sarı ve menekşenin canlı kombinasyonları. Cemiyet, resmi olarak onlara Talbottlar diyordu ama herkes onları deri olarak tanıyordu. Söylentilere göre ilk seri hedefle-

nen kişilerden alınıp esnetilip ağartılmış deriden işlenmiş, bir şekilde ondan yapılmıştı. İnsanlar bu fikirden histerik bir neşe duyuyor gibiydi.

Bu para, altınla ya da hükûmetin mutlak inancıyla falan değil direkt ölümle beslenmişti. Yeni para birimini kabul etmemenin ya da üzerinde yazılı olan değerine saygı göstermemenin, hedef olmakla sonuçlanabileceği her daim telkin ediliyordu. Bu, hiçbir zaman açıkça ifade edilmedi ama mesaj sürekli televizyonda ve reklam panolarında yer buluyordu: Lütfen Talbott'a Saygıda Kusur Edenleri Rapor Edin. Banknotlar üzerlerinde yazılı olan değeri bir mevsim boyunca muhafaza ediyor ancak güçlü ışıkta hızlı soluyor, en hızlı solma ise güneş ışığında gerçekleşiyordu. Kenarlardaki işaretler okunamaz hale geldikçe soluk banknotun değeri düşüyordu. Gelgelelim deri solup beyazımsı, hafif opak bir plastik parçasına dönüp bir parşömenin ya da kuzu derisinin ağartılıp kurutulmuş kare bir kesitinden farksız olduğunda ve bu haliyle her birinin bir haber spikerinin veya üniversite profesörünün kafa derisinden yüzülmüş bir yadigâr olduğu dedikodusunu körüklediğinde bile, deriler beyaza çalan anonim kartlar olduğunda bile az buçuk bir değeri muhafaza ediyordu. Bu soluk boşluklar –çoğu kişi onlardan "boşluk" diye söz ediyordu– küçük bir para iadesi için hükûmete geri verilebiliyordu. Çocuklar onları çöp kutularından toplayıp biriktirdi. Evsizler ise geri dönüşüme götürmek için alüminyum kutu ve cam şişe toplar gibi su oluklardan topladı. Yüz boş kart, beşlik bir Talbott banknotu değerindeydi, dolayısıyla eski düzenin beş sentine eşti. Bu, çocukların onları toplamaya devam etmesini sağlamak için yeterli bir teşvikti.

Çok zamandır kendilerini iyice derine gömmüş, her bireyiyle adeta toplumun tabanına yayılmış olan soylar tüm sosyal gruplara nüfuz eden uzun zincirler oluşturmaya gelmişti. Şimdi erkeklerden oluşan bu kanallar, yeni topluma, toplumun para birimini yaymak için kullanılıyordu.

Üstü olan Garret Dawson, Charlie'ye yüz bin Talbott'la dolu bir karton kutu verdi ve harcayabildiğini harcamasını ve kalanı aynı emirlerle altındaki adama iletmesini söyledi. Charlie bir kravat aldı ve paranın geri kalanını saklamayı planladı, ancak ertesi gün Garret ona başka bir kutuyla ve üçüncü gün de üçüncü

bir kutuyla geldi. Bu sırada Talbottlar ufak ufak soluyordu ve sağduyu Charlie'yi; onları, harcayabildiğini harcayıp kalanını altındaki adama aktaran bir sonraki adama iletmeye mecbur kıldı. Bu şekilde para, soy boyunca aktı. Bu adamları hayallerinin ötesinde bir varlığa kavuşturdu, onları tanıyanları varlıklı kıldı, onları tanıyanları tanıyanları zengin etti. Bu zenginleri tanıyanların hali vakti yerinde oldu ve bu şekilde yeni ekonomi batmadan yüzmeye ve kendini istikrara kavuşturmaya başladı.

Yeni para çağlayan gibi aktı. Elden ele kovalarla aktarıldı.

Para biriktirilemediği için birçok kişi onu altın ve elmasla takas etmeye çalıştı ancak elinde altın ve elmas bulunduranlar onları satmayı reddetti ve böylece altın ve elmas dolaşımdan kalkıp tüm değerini yitirdi. Şaheser tablolar gibi, zenginler arasında statü göstergesi olarak değiş tokuş edilen ama çoğu insan için hiçbir şey ifade etmeyen mallar gibi oldular. Eski zamanların en büyük servet sahipleri, parayı para kazanmak için kullanamadıkları ve hayatta kalmanın başka bir yolunu bilmedikleri için servetlerini kaybettiklerinden tüm varlıkları satışa çıktı.

Ah, bir de kadınlar vardı. Sürüler halinde kendisine göç eden kadınlar, genç kadınlar, kızlarını takdim eden yaşlı kadınlar ve bu piyasada güzelliğinin ve canlılığının değerini anlayan kadınlar Charlie'nin nefesini kesiyordu. Onlar için Charlie, sıska Charlie'ydi, liseyi zar zor bitiren ve sadece matkap makinesi çalıştırabilen gülünç Charlie'ydi. Bir zamanlar onu küçümseyen bu kadınlar –yani onun varlığını fark edip de bunu yapanlar– bugünlerde sırf onun dikkatini çekebilmek için birbirini yiyordu.

Pazartesi ve salı günleri Charlie, fotoğraflarla dolu bir masanın başındaki sandalyede oturuyordu. Masa bir Orta Çağ kralına, sandalye ise bir Rönesans kontuna mı ne aitti ama Charlie, ikisinin de ismini hatırlayamıyordu. Bir önemi de yoktu zaten. Artık masa da sandalye da koridorlarda sıralı eli mızrak tutan zırh takımları ve ufak kulelerin tepesinde dalgalanan bayraklar da Charlie'ye aitti. Charlie'nin çalıştırdığı adamlar tarafından taşınan kütüklerle devamlı tazelenen ateş parladı. Bazı adamlar onu tavus kuşu tüyüyle yellerken diğerleri ona, Charlie'nin kendisini yemeye ikna edemediği ağır ateşte pişirilmiş tavus kuşu dilleri ve soyulmuş üzümler sunuyordu. Böyle bir hanenin bakım masraflarına rağmen elindeki yeni parayı soyunun gerektirdiği

kadar hızla harcayamıyordu. Çoğu bir sonraki adama ve ondan sonra gelen adamlara geçiyordu.

Pazartesi ve salı günleri, yanında çalışan bir eleman, ayrıntılı başvurular yapan kalabalıklar arasından özenle seçilmiş kadınları getiriyordu. Film yıldızı yüzlerine ve porno film vücutlarına sahip bu kadınlar, harici odalarda oturuyor ve birbirlerini değerlendiriyor, seçici eleman her bir kadına, Charlie'nin iyi kötü ilgi odağı olduğu karşılama salonuna kadar eşlik ediyor.

Charlie çoğunu tek bir bakış ve kibar bir, "Teşekkür ederim," ile reddediyordu. Bazılarını yakınına çağırıyordu. Kadınlardan bazıları beraberinde iş teklifleri getiriyordu. Bazıları yeni hükûmette bir pozisyona atanmak istiyordu. Durum ne olursa olsun, Charlie hepsini aynı niyetle değerlendirdi.

Eski düzen bir mevsimde yavaş yavaş çöktü. Yeni soylar, taç gitmiş şövalyelere ve tek bir başarılı savaşın getirdiği ödüllerini ellerinde tutan düklere ve lordlara dönüştü. Aileleri bundan yararlandı ve yakın zamanda edinilen eski mülklerde barınan bu taze soylu ailelere hizmet etmeyi öğrenenler; onlara emekle, yemekle, eğlenceyle en iyi şekilde hizmet edenler en zengin üçüncü grup oldu. Son olarak eski para birimini manipüle etme, akışını kısıtlama ve ücret karşılığında verme konusundaki hünerleri hariç hiçbir beceri gösteremeyen kişiler, eskimiş uzmanlık alanına sahip bu insan sınıfı sokakta dolaşıp zamanında kulakların taşındığı gibi kirli torbalarla sayım istasyonlarına taşıdıkları boşlukları aramaya terk edildiler.

Deriler, sayım evlerine nasıl ulaştıklarına bakılmaksızın temizleniyor, bir marka kalıbının altına yerleştiriliyor ve ultraviyole ışığa yeniden maruz bırakılıyordu. İlave üç ay için canlanan bu Talbottlar, soy zincirlerinin tepesinden yeniden dolaşıma giriyordu.

İnsanlar yeni para birimini tüm kusurlarıyla kabul etti çünkü başka seçenek yoktu. Mavi-siyah kitapta belirtildiği gibiydi:

Kendini önce değersiz, sonra vazgeçilmez yap.

İkame ekonomi, musluktan gelen suyla doldurulan bir balon gibiydi. İçine daha fazla para döküldükçe balon şişti ve ağırlaştı ama dolana kadar kimse balonun ne kadar büyüyeceğini ya da sonunda nasıl bir şekil alacağını bilemedi.

Bayan Josephine Peabody'ye soran olursa kayıp politikacılar gösterişçiydi, seri şekilde yapılan infazlarını hak etmiş üçkâğıtçılardı. Hepsine uğurlar ve Tanrı'ya da şükürler olsun. Huzur içinde yatsınlar. Hayır, kişi eğer klasik güzellik ve yönetim modellerine uyacak olursa doğal nizam, insanlar için en uygun olanı yalnızca mülk sahiplerinin belirlemesi gerektiğini savunuyordu, çünkü yalnızca malikler kazanılmış uygun haklara sahipti. Bilhassa da Jefferson'un tarımsal reform hareketinden yana olan ve Yahudilerin ve Yahudilerinkinden az olmakla birlikte Katoliklerin yozlaştırıcı etkisi altına girmeyen çiftlik sahipleri.

Biri soracak olursa böyleydi, ama kimse sormamıştı. Hayır, görüşlerini ancak bir sabah Arabella'nın her kanalda aynı adam olduğu için Bayan Josephine'e ahmak kutusunu açmasını önermek üzere mutfaktan çıkmasıyla bildirebildi. Akşam yemeğinden önce televizyon seyretmek iğrenç bir alışkanlıktı ama Arabella ısrar etti ve bu adam şu duyuruda bulunurken Bayan Josephine'in sandalyesinin yanında durdu:

> Ev, anavatan değildir. Bu durum, eskiden birleşik olan devletlerin her bir vatandaşın yaşamını sürdürebileceği ayrı, farklı özerk uluslar sağlamak için bölünmesini gerektirir. Bir kültürün, kendisini başka bir kültüre eylemlerle ya da beklentilerle dayatması yanlıştır. Dolayısıyla her biri, diğerinin kendisine yüklediği taleplerden bağımsız olarak var olmalıdır.

Bayan Josephine, adamı kovmak için uzaktan kumandayı bir asa gibi doğrulttu ama adamın görüntüsü ve ahkâm kesmesi devam etti:

> Her grup, normunu meydana getirdiği bir anavatanda yaşamak zorundadır. Aksi takdirde ya kişiyi yok eden bir öznefret ya da diğerlerine saldıran bir övüngenlik meydana gelir. Alkol tüketimi, uyuşturucu ve toksik cinsel davranışlar, kültürler, kamusal alanı paylaşmaya zorlandıklarında baş gösterir. Hiçbir kültür bir diğerinin beklentileriyle mukayese edilmemeli ve hafife alan bakışlarına maruz kalmamalıdır.

Arabella önlüğünü giydi ve ellerinin arasında bir bulaşık havlusunu büktü. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. Bayan Josephine bir anlama gelmediğini söyleyerek ona güvence verdi

ve onu bezelye ayıklamaya geri gönderdi. Arabella, ikna olmuş gibi durmadı ve gözlerini ekrandan ayırmamak için geri geri yürüyerek odayı pekmez gibi ağır ağır terk etti. Adam orada söylev veriyordu:

Çoğu atletik müsabakada cinsiyetler nasıl ayrılıyorsa bir kültürün her zaman baskın olmaması için kültürler de birbirinden ayrıştırılmalıdır.

Arabella'nın kocası olmasının tatsız bir sonucu olarak Lewis, kadının oturma odasının kapısına gelmeyi görev bildi, eşikten daha yakına gelmeden Georgia'nın artık bu Amerika Birleşik Devletleri'nin bir eyaleti olmadığını, yalnızca siyahlar tarafından mesken tutulmak üzere tasarlanan bir tür Martin Luther Krallığı yaratmak için Florida, Louisiana, Mississippi ve Alabama ile birlikte verildiğini iddia etmeye çalıştı. Bunun üzerine Bayan Josephine tekerlekli sandalyesini hızla kapıya sürdü ve kapıyı adamın yüzüne kapattı.

Gözleri ve kulaklarının sunduğu kanıtlara rağmen Peabody Çiftliği onun mülkü ve evi olarak kaldı. Onu klanından önce bu arazi Muscogee Creek ve Yamacraw kabilelerine aitti. Yapılan hiçbir ahmakça dalavere, bu gerçeği değiştiremezdi.

Burada bir itibarı vardı. Onu köklerinden sökülüp kuzeye ya da batıya götürmelerine izin verirse bahçesiyle uğraşan sıradan yaşlı bir kadından, Crown Darby marka otuz altılı servis takımına sahip bir kız kurusundan ibaret olacaktı.

Bazı ağaçlar, sökülüp başka bir yere dikilmeyi kaldıramayacak kadar yaşlı ve özeldi. Arabella ve diğerleri unutmasın, Bayan Josephine çiftliğin ruhuydu. Kuyu pompasının huyunu veya sarnıcın nasıl boşaltılacağını ondan başka kimse bilmiyordu. Sorgumla tütünün hangi sırayla ekileceğini yalnızca o biliyordu. Onun uzmanlığı olmazsa yağ brülörü ve fırın fanı bir yıl içinde evi yakardı. Bıraksın da Arabella, kocası Lewis, oğulları Chester, Lewis Jr. ve kızları küçük Luray görsün. Onun direktifleri olmadan burayı işletmeye çalışsın.

Bu bilgiler, uzmanlık alanının ayrılmaz parçasıydı ve yalnızca ona aitti. Bu hususta, kadının ana evin çatı katında, tozlu odalardan oluşan dar bir dairede ikamet etmesinin uygun olduğu konusunda anlaştılar; saklandığı yere beraberinde götürmek için

ısrar ettiği aile hazinelerini barındıracak yer neredeyse yoktu. Kâseler ve kılıçlar, babasının ve halkının yağlı boya tabloları. Gelgelelim tavan arası, ânın siyasi çılgınlığı sona erene kadar yeterli gelirdi. O vakit Josephine, tüm saltanatıyla evin hanımı olmaya geri dönerdi.

Sabahları Arabella tepsisini getirdiğinde Bayan Josephine, "İstediğim gibi Ives ve Caldwells'i aradın mı?" diye sorardı.

Arabella tepsiyi bırakıp yatağı toplamaya başlardı. "Aradım," derdi, "ama kimse kalmamış. Herkes yeni yerlerine yerleştirilmiş."

Artık Arabella'ya inanılırsa Avrupa kökenli bütün aileler Georgia'yı terk etmişti.

Konu inatçılığa geldiğinde Bayan Josephine bir katıra bile bir iki şey öğretebilirdi. Kendisi, o kadar kolay yerinden edilemeyecekti.

Hiç kimse yanlış bir fikre kapılmasın, Bayan Josephine geceleri gizlice dışarı çıkıyordu. Evdekiler yatağa girdikten sonra tavan arasındaki merdivenleri parmak uçlarında iniyor ve arka merdivenleri kullanarak mutfağa gidiyordu. Geceleri belki propan hattındaki basınç vidasını gevşetmeyi girişirdi, bu arızanın nasıl tamir edileceğini sadece kendisi biliyordu. Diğer geceler, pompa suyunu kaybedene kadar ana su şebekesine hava sızdırdı. Bu yaramazlık, sabotajdan çok kendisinin evin beyni olduğu fikrini nazik bir şekilde hatırlatmak içindi. Evin kaçağı ve ruhu oydu. Ters ozmos filtrelerini yeniden başlatmak için yapılan gizli ritüelleri sadece o gerçekleştirebilirdi; aksi takdirde evin suyu içilemezdi.

Bu insanların Georgia'ya zorla kabul ettirmek istedikleri Martin Luther Krallığı'ndan bağımsız olarak çiftlik, para getiren bir iş olarak kaldı ve onu kârlı tutmanın anahtarı da bizzat kendisiydi.

Televizyonda ve radyoda hep o adam vardı. Talbott bilmemkim sürekli vaaz veriyordu:

Her kültürün kendi mahkemelerine sahip olmasına izin verin. Her birinin ayrı ayrı gelişmesine müsaade edin. Uzunca bir süredir, insanlığın farklı türleri, gittikçe daha şahsiyetsiz olan bir havuza karıştırıldı. Yalnızca, aynı basit reklamları almaya açık, daha geniş bir tüketici alanı olarak görev alan ve dolayısıyla dar bir ürün yelpazesinden bol bol edinmeyi

arzulamaya yönlendirilen ortak bir sıradanlık kültürü. Bin yıl boyunca göreceli izolasyon içinde, her birini kendi imajını ve ritüellerini yaratmaya teşvik edecek iklim ve koşullarda gelişen kültürler, bütün bunların yerine küresel standart geçiyor. Her birinin bütünlüğünü korumak için kültürlere diğer kültürlerin etkisinden uzak yaşam alanları tahsis edilmelidir.

Yardımcı olmaya yönelik ahmakça bir çabadan cesaret alan Arabella'nın kocası bir öğleden sonra Josephine'e bir kitap götürmek için tavan arasına çıkan merdivenleri çiğnedi. Lewis, "Durumlar böyle," diyerek kitabı iki eliyle uzattı. Bayan Josephine hediyeyi kabul etmeyince sandalyesinin yanındaki masaya koydu ve odadan çıktı.

Bu, Talbott denen adam tarafından kaleme alındığı iddia edilen büyük, mavi-siyah bir ciltten ibaretti. Televizyondaki adam tarafından. Malum olanla ilgili yarım yamalak gözlemlerden oluşan bir sebze türlüsü gibiydi. Örneğin art arda gelen sayfalar boyunca şöyle şeyler vardı:

Grup içi suçlar sadece aynı grup içinde ele alınabilir. Geyler, hastalıkla kendi türlerini büyük oranda yok eder. Siyahlar, şiddet içeren suçlarla siyahları ortadan kaldırır. Beyazlar, diğer beyazlar için daha az tehlike arz ediyor gibi görünür ta ki İkinci Dünya Savaşı, Birinci Dünya Savaşı, Amerikan İç Savaşı, Yüz Yıl Savaşları gibi örnekleri aklımıza getirene dek. Dolayısıyla her grubun suçları yalnızca o grubun üyeleri tarafından yargılanmalıdır.

Kendisi gibi bilgili bir şahsiyete göre bu, açıkça Yahudilerin, Katoliklerle ittifak halindeki Yahudilerin işiydi; her iki taraf da önceden var olan zenci sorununu galeyana getirip bölgenin İskoç ve İrlanda kökenli yurttaşlarını doğumla kazandıkları atadan kalma haklarından mahrum etmeye çalışıyordu. Toprak, atalarının gelişine kadar çoraktı ve yokluklarında yine eski haline dönecekti. Bıraksın Arabella ve halkı, burayı onsuz işletmeye çalışsınlar. Bazı çukur ve oyuk bütün yaz su tutarken diğerlerinin neden kuruduğunu ondan başka kimse anlayamazdı.

O gece parmak uçlarında mahzene indi ve içindekiler bozulsun diye her iki konserve kavanozundan birinin kapağını gevşetti.

Ertesi sabah, Arabella kahvaltı tepsisini getirdi ve kanepenin önündeki sehpaya koydu. Katlanmış peçeteyi sallayıp açtı ve Bayan Josephine'in kucağına yayarken, "Yeni yasa hakkınız olan tazminat alacağınızı söylüyor..." dedi. Kahveyi doldurdu ve kadının ulaşılabileceği bir yere koydu. "Bu tavan arasında gece gündüz tek başınıza olmanız hiç sağlıklı değil," dedi.

Bayan Josephine geri adım atmayacak. Sağ olsunlar ama ister yaya olarak ister bir kutu içinde buradan ayrılacak olsun toprağın kuruyacağını söylemeye bile gerek yok.

Arabella onu duygulu gözlerle süzdü. Orada doğup büyümüştü. Evin yeni hanımı olarak görevi devralmayı umduğuna şüphe yoktu. Bayan Josephine kısaca, "Teşekkürler, başka bir isteğim yok," diyerek onu azletti. Tek başına kaldığında yemek yemeye cesaret edemedi. Aklına bir düşünce musallat oldu: Ya Arabella ve adamları onu zehirlemeye niyetliyse? Bundan kimin haberi olurdu? Komşuların olmazdı ya. Eski aileler yer değiştirmişti. Onu zehirleyip gömmeye niyetlenmişlerse... daha da kötüsü, cesedini domuzlara yem etmeyi isterlerse. Bu mükemmel bir ölüm olurdu.

Kendini nasıl savunacaktı ki? Kendisinin beslenmeye ve bakılmaya devam edilecek kadar gerekli olduğunu nasıl kanıtlayabilirdi?

Ertesi gün Arabella kahvaltı tepsisini getirdi ve yumurtaların sıcak kalmasını sağlayan örtüyü kaldırdı. Kahveyi doldururken, "Burayı alanın homoseksüeller olmadığına şükretmelisiniz," dedi. Arabella'nın açıkladığı üzere Kaliforniya eyaleti erkek ve kadın homoseksüellere anavatan yaratmak için ayrılmıştı. Arabella bu fikir karşısında iç geçirip yüzünü buruşturdu.

Bayan Josephine, bu konunun iğrenç ayrıntılarını bilmek istemiyordu ama Arabella ısrar üsteleyip, "İnsanlar kendi türlerinin arasında yaşamalı... fikir bu," dedi. Bir tepki bekler gibi izledi. Ağzının bir köşesi seğirdi. "Bayan Josephine, bunu kabullenmeli ve hayatınıza devam etmelisiniz."

Bayan Josephine fesatlığını gizleyerek kadına ışıl ışıl gülümsedi. "Başka bir isteğim yok, Arabella."

Yalnız kalır kalmaz tıpkı önceki gün olduğu gibi yumurtaları, kızarmış jambon bifteğini ve tostu lokmalara ayırdı. Ardından tabağı küçük çatı katı banyosuna taşıdı ve yemeği klozete döküp sifonu çekti.

Akşam olduğunda kurt gibi acıkmıştı. Tekerlekli sandalyesi her zaman bir ihtiyaçtan çok kolaylık olmuştu; kadın gece yarısından sonra mutfağa indi ve bir alışveriş çantasına yukarı taşıyabileceği kadar ton balığı konservesi –korkunç şeyler– kutu süt ve tuzlu kraker doldurdu.

Arabella kayıp erzakı fark ettiyse de hiç sözünü etmedi. Her sabah kahvaltı tepsisini ve her öğleden sonra da akşam yemeğini getirdi. Bayan Josephine bunların her lokmasını klozete attı.

Tarih kitapları, tiranlık fırtınası geçene kadar saklanan aklı selim kimselere ilişkin benzer hikâyelerle doluydu. Bunlar kötücül ideolojiler tarafından tuzağa düşürülen bireylerdi. İsrail ulusu hemen hemen, tam da böyle bir çatı katı dairesine sığınan, zulüm görmüş tatlı bir kızın günlüğü üzerine kurulmuştu ya!

Tanrım, hayır, Bayan Josephine kaçmaya zorlanmayacaktı. Onunki hâlâ Thomas Jefferson'ın ve ruhu şad olsun babasının ulusuydu ve kadının sürdürmesi gereken Hıristiyan idealleri de onlarınkilerdi. Babasına soracak olursanız koşulların istikrarını yitirmesi, 1890'larda ve Baltık bölgesinden gelen göçmen akınıyla olmuştu. Ulusun içinde 1890 yılında yarım milyondan az Yahudi vardı. Bu sayı 1920'de milyonları bulmuştu.

Geceleri yağmur yağıyorsa bahçeye kaya tuzu serpmek için dışarı çıkmaya cüret ederdi ya da karanlıkta oturup çaldığı ton balığını yerdi. Mavi-siyah kitabı okurdu. Tamamını okuduğu son kitap *Bülbülü Öldürmek*'ti ve bu, sağ olsun onun için yeterince büyük bir hata olmuştu. Bu Bay Talbott kimdi ki ona zıt düşecekti? Hiçbir siyasi büyü ya da insan hakları saçmalığı onu ikna edemezdi.

Gündüzleri Lewis şikâyet etmek için merdivenleri çiğnerdi. Söylene söylene mahzenin nasıl da koktuğunu ve sineklerle dolu olduğunu, septik pompasının onu yarı yolda bıraktığını anlatırdı. Bahçe neredeyse bir gecede solmuş ve ölmüştü, bu yüzden şimdi her şeyin Piggly Wiggly'den satın alınması gerekiyordu. Ona iskambil destesi gibi bir şey gösterdi. Kırmızı ve sarı renkli plastik kartlar.

"Bu yeni para," dedi, "ama kalıcı değil." Para biriktirilemediği için insanların nasıl da sürekli çalışmak zorunda kaldıklarını anlattı. "Kazandığımız her parayı, kaybolmadan önce harcamamız gerekiyor."

Kimse yoksa Bayan Josephine alt kata kadar ona eşlik eder ve çıkıp beraberinde ahıra giderdi. Orada, adamdan kurtulmak için herhangi bir aleti getirmesini isteyip birkaç gece önce harman makinesinden ya da traktörden çaldığı bir parçayı yerine koyardı. Kadın her bir makineyi hayata döndürürken Lewis hayret ederdi.

Josephine bir gece oturup Talbott kitabını okudu. Akşam yemeğindeki domuz eti ve yabani pirincin üzerine sifonu çektikten sonra. Tuzlu kraker yiyip musluk suyu içerken şu cümleye rastladı:

Uygun anavatanı dışında yaşayan herhangi biri hakkında bilgi verenler ödüllendirilecektir.

Tek bir kelime daha okumadan gizlice aşağı indi ve fırını devre dışı bıraktı. Kümesin kapısını zorlayıp açtı.

Sabah beraberinde, elinde kahvaltı tepsisi ve bütün tavukları öldüren rakunlar yüzünden yumurtaları olmadığı haberiyle Arabella'yı getirdi. Pastırma ya da yulaf ezmesi de yoktu çünkü fırın onları yarı yolda bırakmıştı. Onun yerine fıstık ezmeli tost getirmişti. Bayan Josephine bunu da klozete postaladı.

Ertesi gece tost makinesini kullanılmaz hale getirdi.

Çamaşır makinesinin arkasındaki sac levhayı söktü ve makinenin bir parçasını çaldı.

Televizyonu ve mutfaktaki radyoyu devre dışı bıraktı, bulaşık makinesini sakatladı.

Devamlı içine dert olan, onu için için kemiren şey Arabella ve Lewis'in ödül parası uğruna kendisine ihanet edebileceği korkusuydu. Onlar için tüm ödüllerden daha değerli, canlıyken zehirlenmiş halinden daha kıymetli olmalıydı.

Arabella'nın ricası üzerine ertesi gün fırını tamir etmeye cesaret etti. Tost makinesindeki gevşettiği kabloyu yerine takarken kadını tornavida aramaya gönderdi.

"Bakıyorum, tamir etmişsiniz," dedi Arabella. Alışıldık rahatlamayla gülümsemiyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Günün bela salgını ortadan kaldırıldığında gözlerini kısıp uzun uzun Bayan Josephine'e baktı. Tornavidayı mutfak masasının üzerine koydu ve "Sürekli bir şeylerin bozulması ne kadar tuhaf, değil mi?" dedi. Bakışlarını ayırmadan, "Hani öyle olmadığını bilmesem evde makineleri bozan bir cin var diyeceğim," dedi.

Bayan Josephine bu fikre burun kıvırdı. Arabella ve insanlarının her şeyi musallat olan bir yaratığa bağlamalarına güldü.

Arabella bu kahkahayı paylaşmadı. "Hasta mısınız?" diye sordu. Sesinde yardımcı olmak isteyen bir endişe değil de meraklı bir tını vardı.

Bayan Josephine duymamış gibi yaptı.

"Bunu soruyorum," dedi hizmetçi, "çünkü geçen gün tuvaletinizin sifonunun üst üste on beş, yirmi kez çekildiğini duydum."

Bunu duyan Josephine gündüzleri sifon çekmemeye karar verdi. Günün yemeğini tutabilir, dikiş sepetine koyabilir ve gece geç saatlerde Arabella ve kocası Lewis kendi küçük evlerine çekildikten sonra sifonu çekebilirdi. Güldü, masadan tornavidayı aldı ve yalpalayarak uzaklaşmaya koyuldu.

Arabella arkasından seslendi. "Nereye gidiyorsunuz?"

Sinirinin bozulduğunu gizleme gereği duymayan Bayan Josephine, "Çamaşır makinesini tamir etmeye," diye yanıtladı. Kelimeleri geri içine çekmek ister gibi soludu. Ağzı açık donakaldı.

İlk başta, Arabella hiçbir şey söylemedi. Sessizliği mutfağı doldurdu. Özenli bir yavaşlıkla, alçak tonlarda, "Çamaşır makinesi bozuk mu?" diye sordu. Sesinde büyük, geniş bir zafer asılıydı.

Bayan Josephine kadının yüzüne bakmak için döndü. "Bozuk değil mi?" diyerek havayı dağıtmak için güldü.

Arabella, "Hiç haberim yok!" dedi. Cık cıkladı ve yaşlı kadını yeni bir açıdan incelemek ister gibi başını eğdi.

Bayan Josephine yanaklarının yandığını hissetti. Gözlerinin kaymasına izin verdi ve genç kadının unutkanlığına şaşırmışçasına başını salladı. Çaldığı parça, sabahlığının cebinde ağırlık yapıyordu. Tornavida elinden düştü ve muşamba zemine çarptı.

Nick'e gelecek olursak Nick, akıllıydı; yalnızca okulda başarı getiren teorik bir akıl da değildi onunkisi. Bir zamanlar ailesinin evi, grafitici serseriler tarafından hedef alınıyordu. Babası bir önceki yazının üstünü boyar boyamaz ya da ova ova çıkarır çıkarmaz gece geç saatlerde başka bir vandal yeni bir başyapıt ortaya çıkarıyordu. Kamera kurmak ve tüm şehrin dikkatini bu soruna vermesini sağlamaya çalışmak yerine Nick, sorunu kendi yöntemleriyle çözdü.

Bir gece, iki spreyci arasında kendi sprey boyasıyla dışarı çıktı. Evin iki yanına da ulaşabileceği en yüksek noktadan başlayarak gamalı haçlar çizdi. Spreyle, "İbneleri Öldür" ve "Zencilere Sokayım" kelimelerini püskürttü. Bütün bu iş, bir kutu boyaya bile mal olmadı. Nick, Nazi falan değildi, sadece bir planı vardı.

Uyumaya gitti. Yaptıklarından annesine ya da babasına bahsetmedi.

Ertesi sabah kapı çaldı. Dışarıda bir televizyon ekibi vardı. Sokak fotoğraf çeken insanlarla doluydu. Ailesinin kafası karışmıştı ve öfkelenmişlerdi ancak Nick, bu ilginin hoşlarına gittiğini de görebiliyordu. Bu kadar uzun süre görmezden gelindikten, grafitiyle tek başlarına mücadele ettikten sonra sorunun artık tüm şehre ait olmasına sevinmişlerdi. Portland belediye başkanı nefret söylemini kınamak için bir basın toplantısı düzenledi ve takviye polis devriyeleri görevlendirildi. Grafitici serserilerin hiçbiri, gelecekte evlerine dokunmaya cesaret edip de bu nefret belasıyla suçlanma riskini göze alamayacaktı. Medya, ailesini uzun süredir acı çeken cesur kahramanlar olarak övdü. Nick gerçeği ailesine asla anlatmadı.

İşte Nick'in akıllılığı böyle bir akıllılıktı.

Evdekiler yattıktan sonra Bayan Josephine ses çıkarmadan tavan arasındaki merdivenlerden indi. Işığa ihtiyacı yoktu. Her gıcırtılı döşeme tahtası eski bir dosttu. Hiçbir gölge onu tökezletecek sürprizlere ev sahipliği yapmıyordu. Elli yedi basamak, dar mutfak kapısına iniyordu. Bir elinin avucunu kapıya dayadı ve diğer eli topuzu çevirirken sürgünün gıcırdamaması için hafifçe itti.

Kapı kıpırdamıyordu. Topuz döndü ama bir şeyler kapıyı iterek açmasına engel oldu. Sabahlığının saten omzunu ahşaba dayadı ve çıplak ayaklarını biraz daha ayırdı. Bayan Josephine, eski ahşap çatırtıyla haykırana dek kapıya tüm ağırlığıyla yüklendi. Kapı kilitliydi. Menteşe pimleri dış taraftaydı.

Mutfak havalandırmasının nefes alış verişi içinde fısıldayan sesler işitiliyordu. Ön koridordaki saatin ritmik kalp atışlarını duyabildiğini düşündü ama gerçekte duyduğu şeyin, bütün hayatı boyunca duyduğu tik taklarının hatırası olmadığından emin de

değildi. Karanlıkta kendi küçüklüğünden beri ölü olan insanların konuştuğunu duydu.

En alt basamakta oturana dek kendisini dikkatle eğdi, dizlerini göğsüne çekti ve her şeye kulak kabarttı. İlk kuşlar gün doğumunu işaret ettiğinde aynı yoldan geri yatağa döndü.

Öncesi'nde Walter parmak uçlarıyla daha iyi görebilmek için gözlerini kapatmıştı. Parmak uçları, dizüstü bilgisayarının tuşlarına hafifçe vurmuş ve bıçak gibi inmişti. Talbott konuşurken parmakları kelimeleri dans ettirmişti:

Halka açık yerlerde Talbott kitabının bir kopyasını taşımayan birinin fotoğraflı kanıtını sunanlar, ödüllendirilecektir.

Talbott dikte etmiş, Walter yazmıştı:

Herhangi bir bireyin, engelli numarası yaptığını kanıtlayanlar ödüllendirilecektir.

Yaşlı adam şöyle buyurmuştu:

Uygun anavatanı dışında yaşayan herhangi biri hakkında bilgi verenler ödüllendirilecektir.

Walter'ın, Talbott'ın talimatıyla açtığı web sitesi hâlihazırda başarısını ispat ediyordu. Amerika'nın En Az Arananları. İnsanlar giriş yapıyor ve politikacıların, akademisyenlerin ve gazetecilerin isimlerini kaydediyordu. Yüzlerce isim. Kayıtlı isimler oy topluyordu. Milyonlarca oy. Walter bunun kendisini nasıl zengin edeceğini kestiremiyordu. O, henüz büyük resmi göremeyen bir çıraktı. Yeni babası konuşup dururken o sadece not aldı.

Talbott Reynolds'a göre ulusun bir aristokrasiye ihtiyacı vardı. Avrupa ve Asya kralları, seçimle iktidara gelmemişti. Kan dökmüşler ve en çok kan döken en büyük gücü elde etmişti. İngiltere Kraliçesi ile İsveç ve İspanya kralları, katledilmiş insanlardan oluşan bir dağın tepesinde oturuyorlardı. İki yüz küçük kesiğin her birinden sızan birkaç damla kanla cilalanmış halde sandalyeye bağlı duran Talbott, "Kurşun yağmuruyla taç giyme törenini gerçekleştirmek varken neden garsonluk yapasın ki?" diye bağırdı.

Demokrasi, kısa ömürlü bir sapmaydı. Amerika'nın, erkeklerin her zaman yaptığını yaparak iktidarı ele geçirecek bir yönetici sınıfa ihtiyacı olduğunda ısrar etmişti. Harekete geçen adamlar bu yeni kraliyet soyunu oluşturacaktı. Bir zanaat öğrenmek iyiydi. Neticede üniversite herkese göre değildi. Gelgelelim evleri inşa etmek veya binalara elektrik tesisatı döşemekle geçen otuz yıl sonrasında vücudunuza ne olacaktı? Dizleri ya da sırtı yaşlanınca adam geçimini nasıl sağlayacaktı? Yazgı Günü erkeklerin güçlerini birleştirmesiyle ilgiliydi.

Walter klavyeden başını kaldırıp, "Yani bu, *Dövüş Kulübü* gibi bir şey mi?" diye sormuştu.

Yeni babası başını iki yana sallamıştı. "Romandan mı bahsediyorsun?"

"Ne romanı?" diye sormuştu Walter. Parmakları klavyenin üzerinde asılı kalmıştı.

Talbott sırıttı. "Hemen hemen hiç alakası yok." "*Dövüş Kulübü*, erkekleri bir dizi egzersizle güçlendirmeyi konu ediniyordu," dedi. Ölü gibi solgun yüzü, üzerindeki kanla ışıdı. "*Dövüş Kulübü*, her erkeğe, en üstün benlik algısından öte bir kapasiteye sahip olduğunu öğretti. Sonra hepsini kaderlerini gerçekleştirmek üzere özgür bıraktı: Kaderleri bir ev inşa etmek, bir kitap yazmak, kendi portrelerini çizmekti."

Walter o kadarını filmden hatırlıyordu.

Talbott hor görürcesine başını sallayarak mırıldandı, "Palahniuk. Bütün çalışmaları kısırlaştırmayla ilgili. Kısırlaştırma veya kürtaj."

Talbott'ın açıkladığına göre Yazgı Günü, erkeklerin daimi yüksek statüyü elde etmek için nasıl ordu kurabileceklerine dair bir model olacaktı. Toplum onları askerlikle görevlendirmeden önce Yazgı Günü onları harekete geçmeleri için görevlendirecekti. Bu adamlar, hâlihazırda güç ve varlığı elinde bulunduranların değil, kendi çıkarları için, kendi adlarına öldüreceklerdi.

"Erkeklerin gerek duyduğu şey," demişti, "bir birliktelik yapısıdır."

Talbott'ın gördüğü kadarıyla nüfus patlaması yaşayan genç erkekler adamlara dönüşüyordu, bunlar iyi eğitimli, sağlıklı, iyi beslenmiş ve muhteşem geleceklere sahip olmayı bekleyecek şekilde yetiştirilmiş erkeklerdi. Onları böyle bir gelecek

beklemiyordu. Kapitalizmin demokrasisi yalnızca, en sıradan erkeklerin; en vasat zekâya, göze en çabuk çekici gelen görünüşe ve yeteneklere sahip olan erkeklerin nama kavuşmasını garanti ediyordu. Bunlar da milyonlarcası arasından sadece bir avuç erkek demekti.

Walter bunların yazıya dökülmeye değip değmeyeceğinden emin olamayarak beklemişti. "Geri kalanımıza ne olacak?"

Talbott gülümseyip iç geçirmişti. Gözleri kırpışmış ve kan lekeli beton zemini incelemeye sürüklenmişti. "Her zaman olan şey olacak."

Devam edip hükûmetin Japonların Pearl Harbor'a saldıracağını en başından beri bildiğini iddia etmişti. Hükûmetin, Dünya Ticaret Merkezi'nin yaklaşmakta olan yıkımını ta başından bildiği konusunda ısrar etmişti. Batırılan savaş gemileri neredeyse kullanılmaz hale gelmiş olanlardı. İkiz Kuleler gerekli bir kayıptı. Her iki durumda da ulusun asıl ihtiyacı, yetişkinliğe ulaşmak üzere olan genç erkek neslini telef edecek bir savaştı. Böyle bir savaş, iş gücü havuzundaki fazlalıkları boşaltacak ve hayatta kalanların büyükçe bir maaş almasını sağlayacaktı. Birçok ülke, ihtiyaç fazlası adamlarını savaşa sokacak ve dünya çapında ekonomiyi canlandıracaktı.

"En önemlisi," demişti Talbott, "bu savaş, erkek kıtlığı yaratacak ve ataerkilliği koruyacaktır."

Walter bu teoriye inanmak istememişti. Akıl hocasıyla ters düşmekten çekinmişti ancak polis ve ordu, Talbott'ın tarif ettiği türden bir taban ayaklanmasını bastırırdı.

Talbott, "Polis yeterince küçük düşürüldüğünde ve suç işlemekle itham edildiğinde..." diye yanıtlamıştı. "Ordu katliama götürüldüğünü anladığında..." Her ikisi de Yazgı Günü geldiğinde başka yöne bakacaklardı. Her ikisinin de üyeleri, özellikle de torunlarının gelecek nesiller boyunca iktidarı ellerinde tutacağı garanti edilirse saldırıya katılabilirlerdi bile.

Bir adam yalnızca kendi çıkarı için öldürmekte tereddüt edebilir fakat onun eylemi, oğullarını, torunlarını ve torunlarının oğullarını yeni bir toplumda kraliyet ailesi olarak taçlandıracaksa başkalarının savaşında cinayet işlemekten başka seçeneği olmayan o adam, kişilerin bireysel üstünlüğüne ve liyakate dayalı bir sistem için seve seve cinayet işleyecektir.

Bu noktada Talbott susmuştu. Bakışları Walter'ın kucağındaki bilgisayara kitlenmişti. Şunları söylediğinde konuşmanın o an için bittiği apaçık ortadaydı:

Emniyet ve ordu mensupları hariç tutularak kamu kurumlarındaki tüm emeklilikler bir sonraki emre kadar askıya alınmıştır.

Hâlâ bunların nereye varacağını anlayamayan Walter, tamamen inançla ve görev duygusuyla bu sözcükleri yazmıştı. Talbott'ın görüşüne göre dünyanın memurları ve bürokratları istikrarsız gençliklerini emniyet ve rutinle takas etmişlerdi ve bundan sonra sahip oldukları tek şey bunlar olacaktı. Toskana'ya uçup ressamlığa merak sarmaları için artık çok geçti. Kendilerinden başkası olmaları için çok geçti.

Dersin ortasında Talbott, "Flaubert'in *Bouvard ile Pécuchet* kitabını okudun mu?" diye sordu. Romanda iki memura miras olarak bir servet kalır ve bu ikisi sanat ve edebiyatla uğraşmak üzere işlerini bırakır, nihayetindeyse boş zamanlarını değerlendirmek için hiçbir yeteneklerinin olmadığını fark ederler. Bu ikisi kitabın sonunda sıkıcı, istikrarlı, yapılandırılmış memur hayatlarına geri dönerler. Baby Boomers* nesli de benzer bir kaderi kabul etmek zorunda kalacaktı. Yeni bir rejim altında, tamamen yeni bir sistem devreye girene kadar çalışmaları ve Y kuşağını desteklemeleri gerekecekti.

Jamal, yeni evinin odalarını hayran hayran dolaştı. Bouncer adındaki pitbull cinsi köpeği uzun adımlarla önden önden gidiyor, orada saklanan hayvanları dışarı çıkarmak istercesine bir sandalyenin arkasını kokluyor, bir dolabın kapısına pati atıyordu. Her oda daha büyük bir odaya açılıyordu; duvarlar beyaz insanların resimleriyle, şöminelerle ve kitap dolu raflarla kaplıydı. Parlak güneş ışığı büyük, temiz pencereleri ve beyaz boyayı aydınlattı. Evi, teslim edilen mülklerin yer aldığı uzun bir listede görüp talep etmişti. Fotoğrafları internette yayımlanmıştı. Bugün, hayatında ilk kez annesinin çatısı altında yaşamayacaktı.

* 1946-1964 yılları arasında doğmuş olan ve dönemdeki doğumların çokluğuna işaret eden ismi Bebek Patlaması sırasında doğan nesil. (y.h.n.)

Aşağıya bakan tablolardakiler eski dünyanın soylarından biri olsa gerekti. Ulu ve kudretli ölülerin kibirli yüzleri. Resimler gidebilirdi. Kitapları tutardı. Yazgı Günü'nün geçmesiyle birlikte Jamal'ın gerçekten yapmak istediği tek şey yazmak, dikkatli ve devamlı kelime akışıyla insanların zihinlerine sembollerden ve görüntülerden oluşan bir dünya yerleştiren bir yazar olmaktı. Talbott'ın yapmış olduğu gibi yapmak. Talbott'ın şunları ifade ettiği gibi ifade etmek:

Ebeveynleri hayattayken hiçbir erkek yetişkin değildir. Onlar ölene kadar onları memnun etmek ya da cezalandırmak için ortaya konan bir gösteriden ibarettir.

Beyazlar, uzunca bir süre, siyahların parmak sallayan ebeveynleri gibi davrandılar.

Heteroseksüeller, bundan daha da uzunca bir süre, homoseksüellerin ayıplayıcı ebeveynleri gibi hareket ettiler.

Jamal'a her zaman ondan geri adım atması, sonsuza kadar boyun eğmesi, kenara çekilmesi beklenmiş gibi geliyordu. Her daim itaatkâr iyi adam rolünü oynamıştı çünkü oynayabileceği yegâne diğer rol, haydutluktu. Yaptığı her şeyi, insanları mutlu etmek için yapmıştı. İnsanları öldürmek hoş değildi ama ilk defa o zaman herkese kendisini sevdirmeye çalışmamıştı. Bu durum daha çok tuhaf hissetmesine neden olmuştu –kötü değil tuhaf– çünkü bu insanları memnun etmeye çalışmıyordu. Onları vurmak ve bunun onları mutlu edip etmediğini dert etmemek iyi hissettirdi. Bu hoş değişiklik, Jamal'ı mutlu etti.

Muhalefet olası görünmüyordu. Ezilenler, her zaman geçmişte hep yüzünü kiliseye dönmüş ve sayıları, güçlerini organize eden bir lider ortaya çıkana kadar artmıştı. Bu sefer, geçmişin yerinden edilmiş ve haklarından mahrum bırakılmış olanları, uzun zaman önce Tanrı fikrine gülüp geçmiş olanlardı. Kiliseleri, üniversiteler ve devlet daireleri olmuştu ve bugünlerde de vaizleri toplu mezarlara gömülmüştü. Yeni köylü sınıfının, yüksek lisans dereceleri ve çokça ödülü olabilirdi ama bu sefer onları koruyup teselli edecek kiliseleri yoktu.

Daha akıllı adamlar var olabilirdi. Daha güçlü adamlar. Gelgelelim tetiği çeken Jamal olduğu için bu adamlar ona çalışacaktı.

Bu evin sahipleri her kimse, uzun zaman önce uygun vatanlarına taşınmışlardı. Görünüşe göre yanlarına pek bir şey almamışlardı. Mobilyalarını almamış hatta kıyafetlerini ve ayakkabılarını dolaplarda bırakmışlardı. Önemi yoktu gerçi. Bugünden itibaren burası onun evi, toprağı, çiftliği olacaktı. Jamal'ın annesi kasabada, o güne kadar yaşadığı her yerden daha güzel ama Jamal'ın evi kadar güzel olmayan bir eve yerleştirilmişti. Jamal'ın evi görünüşe göre üç katlıydı, ön cephede antik Yunan tapınak sütunlarından vardı ve burayı tarif edebilecek tek kelime "heybetli" gibi duruyordu. Her zaman hayal ettiği gibiydi. Kapıları açıp daha başka odalar, daha başka kapılar ve merdivenlerle karşılaştı. Bir kapının arkasında mutfağı buldu. Fırının başında annesi yaşında bir kadın duruyordu. Eski zamanlardan kalma bir üniforma giyiyordu, üzerine beyaz bir önlük bağlanmış gri bir elbiseydi bu. Saçları sıkıca toplanmıştı.

"Kusura bakmayın," dedi. Bir karışıklık olmuş olabilirdi. Kadın da siyahtı. İnternet sitesi, mülkü yanlışlıkla iki tarafa tahsis etmiş olabilirdi. Bir soyda statü sahibi olması ona elbette daha yüksek bir rütbe veriyordu ama birisini ev gördüğü bir yerden çıkarma fikrinden de hoşlanmıyordu.

"Burada yaşıyorum," dedi kadın. Kaynama sesi geliyordu. "Ben ve ailem, bu evin işleriyle ilgileniyoruz."

Bouncer, Jamal'ın yanından geçti ve burnunu kadının kalın bacaklarının yaslamaya gitti.

Jamal konuşmayınca, kadın, "Evin yeni sahibi siz misiniz?" diye sordu. Konuşurken tavaya baktı, sanki her ne pişiriyorsa ondan öyle çok nefret ediyordu ki üzülüveriyordu.

Jamal tuttuğunun farkında olmadığı nefesini verdi. Kadının etrafındaki mutfak bile tüm topuzları ve çekmeceleri, asılı tencereleri, bakır lavaboları ve makineleriyle bir harikaydı ve hepsi ona aitti. Böyle bir yere alışması aylarını, belki de yıllarını alacaktı. Burada yalnız yaşamayacağı düşüncesi onu rahatlatmıştı. Bouncer kadını bıraktı ve pirinç topuzlu dar bir kapıyı koklamaya ve patilemeye gitti. Köpek inledi. Anahtar deliğini kokladı.

Kadın, Jamal'ın gözlerini kapıya kadar takip etti. "Kilitli," dedi. "Anahtarı kaybettiğimizden beri kilitli."

Köpek kapının altından geçen çatlağı koklamaya devam etti. Patisiyle ahşap zemini çizdi.

"Fare kokusu alıyor olmalı," dedi kadın. Ocakta bakmakta olduğu tavaya döndü. "O merdivenlerin tepesinde tavan arasından başka bir şey yok." Sesi şarkı gibiydi, tüy kadar hafifti. "Başka bir şey yok, sadece boş, eski bir tavan arası var," diyordu.

Jamal tasmasını takıp Bouncer'ı kilitli kapıdan uzaklaştırdı. "Ne kadar da kabayım," dedi ve kadına boşta kalan elini uzattı. "Adım Jamal Spicer."

Kadın ona tekrar tekrar baktı; tek kaşını kaldırıp adamı ilk kez görüyormuşçasına yavaşça tepeden tırnağa süzdü. Omuzları düştü ve kadın görüşünü netleştirmek ister gibi kafasını salladı. "Televizyondaki siz miydiniz?"

İlk soydan olup olmadığını soruyordu. Devlet medyası, insanlara yeni Zencitopya ulusunu yönetecek olan erkek düzenini tanıtmak için küçük biyografiler yayınlıyordu. Kabilesindeki her adam Talbott kitabından bir pasajı yüksek sesle okumuştu ve bu okumalar televizyonda gece gündüz dönüyordu. Kendisini televizyondaki sınırlı gerçekliği, çarpık dişleri ve koca kulakları ile görmek Jamal'ın midesini bulandırmıştı ama tanınmak, dönüştüğü adamdan gurur duymasına başlamasına neden oluyordu.

Kadın ellerini önlüğüne sildi ve tokalaşmasını kabul etti. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Sesi hayretten nefes nefeseydi. Bir gülümsemeyle yüz ifadesi rahatladı. Memnun bir gülümsemeydi, giymek zorunda olduğu üniformanın bir parçası gibi değildi. "Adım Arabella."

İnsanlar onun için temizlik ve yemek yapmak üzere buradalardı, hazır bir aileye girmişti sanki. Köpeği tasmasından sallayarak "Bu da Bouncer," dedi ve kadının gülümsemesine karşılık verdi.

Beklemek tek seçeneğiydi. Gavyn yerleşik yabancı olarak kaydını yaptırmış, postaneye gitmiş ve formları doldurmuş, homoseksüelliğini beyan etmiş ve homoseksüel olduğuna yemin etmişti. Yemini ettiren memure ona sert bir bakış atmıştı.

"Çalışamayacağını biliyorsun," diye uyarmıştı, "yasal olarak yani."

Gavyn o kadarını Talbott kitabında okumuştu.

"Oy veremez ve motorlu araç da kullanamazsın," demişti memure.

Gavyn, "Anladım," dedi.

Memure, bir yığın kâğıdın arasından bir broşür çıkardı. "Yer değiştirme onaylanıncaya kadar yerleşik yabancılar, mevcut ikamet yerlerini ve söz konusu yerdeki değişiklikleri uygun makamlara bildirmelidir," diye okudu.

Bu, ailesinin evi anlamına geliyordu. Bir işi ya da ehliyeti olmadan taşınabilmesi mümkün değildi. Bağımlılık Bildirgesi, tüm ırklar ve cinsel kimlikler arasında karşılıklı saygıyı garanti ediyordu ancak saygı, her biri bir diğerinden ayrı halde kendi ana vatanında güvende iken daha kolaydı. Gavyn, heteroseksüeller arasında sıkışmış bir yabancıydı. Bu durumunun ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu.

Daha da kötüsü zaman geçiyordu. En azından Yazgı Günü'ne kadar lubunya olmak, neredeyse yirmi yıllık işkence anlamına geliyordu. "Gey-vin" olarak çağrılmak, her hafta düzenli olarak tartaklanarak okuldaki dolaplara tıkılmak ve bir lubunya çocuğun bilmesi gerekenler hakkında hiçbir fikri olmayan bir ebeveyne sahip olmak demekti. Gelgelelim bu cezanın mükâfatı on sekizine basmaktı. O doğum günü bir insanı toplumun en zayıf, en mağdur üyesi olmaktan en güçlülerinden biri olmanın doruklarına çıkarırdı.

Kadınlar bu dönüşümü iyi biliyordu. Bir gün yasak, hantal, çaylaklardır, reşit değildirler. Görmezden gelinirler. Önemsenmezler. Ertesi gün bir bakmışsınız erkekleri parmaklarında oynatıyorlar. Zengin erkekleri. Güçlü erkekleri. Dünyanın en çekici erkekleri, genç bir kadının dikkatini çekmek için yarışıyor. Bu, sonsuza kadar sürmeyen bir güç biçimiydi fakat nihayetinde güçtü işte. Ayrıca bu güç para, eğitim ve önemli insanlara erişim ve nihayetinde daha kalıcı bir güç biçimi için koz olarak kullanılabilirdi. Elbette, bir gün avukat ya da mühendis olacaktı ama şimdilik Gavyn, sadece güzel olmak ve ne zaman bir odaya girse ilgiyi üzerine çekmek istiyordu. Uzun süre alay edilip duvarlara çarpıldıktan sonra sahne ışıklarının üzerinde olmasını hak ediyordu.

Gençlik penceresi on sekiz yaşında açılıyordu ve bir raf ömrü vardı. Gavyn ailesini seviyor ama normal sayılacağı bir dünyaya göç etmek için de sabırsızlanıyordu.

O zamana kadar aşağı yukarı bir rehineydi.

Gecikmenin nedeni Tazminat Maddesi'ydi. Talbott kitabı homoseksüellerin, çocuklarının yükünü taşımak ve onları büyütmekle yükümlü olmadıkları için daha hızlı servet ve beceri sahibi olabildiğini iddia ediyordu. Bir guguk kuşu yumurtası gibi homoseksüel çocuk da heteroseksüel bir evde doğuyor ve homoseksüel ailesine katılmak için kanatlanıyordu. Dolayısıyla heteroseksüeller, eninde sonunda homoseksüel dünyaya fayda sağlayacak biri için zamanını ve kaynaklarını tüketiyordu. Beyazların ve siyahların ana vatanlarından homoseksüellere sürekli yeni yetişkin ihraç edilmesi, en acımasızından bir ticaret dengesizliğini temsil ediyordu. Genç, hayat dolu, tamamen eğitimli çocuklar uygun ana vatanlarına adeta hortumlanırken ebeveynleri, son yıllarında tazminatsız veya desteksiz bırakılıyordu. Gavyn bunun ideal bir durum olmadığını anlayabiliyordu.

Tazminat Maddesi, durumu dengelemek için çıkarılmıştı. Heteroseksüeller tarafından yetiştirilen bir homoseksüel yetişkinin ancak homoseksüeller tarafından yetiştirilen bir heteroseksüel göç etmeye hazır olduğunda göç edebileceğini belirtiyordu. Gavyn bir yerlerde, bir çocuğun lezbiyen ebeveynine heteroseksüel olduğunu söyleyip açılmasına dua etti. O çocuk tıpkı Gavyn gibi postaneye gönderilir ve orada bir memur ona Gavyn'in az önce doldurduğu formlardan verirdi. Bu kınayıcı, cık cıklayan memure, heteroseksüel çocuğu iş aramaması, araç kullanmaması veya herhangi bir seçimde oy kullanmaya çalışmaması konusunda uyarırdı. Gavyn'in zıttı olan o çocuk da bir telefon gelsin diye dua etmek üzere iki annesine ya da iki babasına, her neyse ona geri dönerdi. Son sınıfta, Yazgı Günü ve yeni ulus devletleri üzerine bir ders işlemişlerdi. Geride kalan öğretmenler, Franklin Lisesi'nin futbol sahasının bitiş çizgisine gömülmemiş olanlar, işte o öğretmenler soylara övgüler yağdırmaktan serseme dönmüşlerdi. Onlara kulak verecek olursanız soydaki adamlar birer kahramandı. Kahramanlar olmasaydı, Gavyn'in nesli sahte bir bayrak savaşında ölüme götürülecekti. Aptal insan haklarının aptal eşitlik maddesi sağ olsun Gavyn de bu gönderilenler arasında olacaktı. Öğretmenleri, Talbott kitabını yüksek sesle okumadıkları zamanlarda adamların ne kadar haklı olduğunu anlatıyorlardı. Öğrenciler, kameralı telefonlarını tutuyor ve elinde mavi-siyah kitap taşımayan ya da

yeni düzene duydukları sevgiyi dışa vurmayanları yakalamaya çalışıyordu. Öğretmenlere göre soylar haklıydı çünkü eskiden erkek bebeklerin cinsel organları rutin olarak kesilirdi, çocuk velayeti ve kusura dayanmayan boşanma davalarında mahkemeler erkeklere karşı önyargılıydı ve cezaevleri erkeklerle öyle çok dolmuştu ki erkeklerin intihar oranı, kadınlarınkinin en az dört katıydı.

Dersler arasında eğitici bir film izlemişlerdi: Buldozerler, büyük yığınlar halinde bir şeyleri itiyordu. Bu pislik, küçük yavru horozların olağan katliamı değildi. Çığlık atan martı sürüleri havada, buldozerlerin etrafında dönüyor ve çöpler gömülüyordu. Bir martı, bir şey kapmak için dalışa geçti ve sonra kameranın yanından uçtu. Kuşun pençelerinden birinin arasına bir kulak kıstırılmıştı. Buldozerin paletleri altında ezilen ve bıçaklarıyla toprağa gömülen gri yığınlar, sayısız insan kulağından oluşuyordu.

Öğrencilerin söz verildiğinde Talbott kitabının her bir maddesini ezbere bilmeleri bekleniyordu. Örneğin:

> Talbott dışında herhangi bir para birimini kullanan kişilerin tutuklanmasını sağlayacak ihbarlar ödüllendirilecektir.

Bir yabancı olarak Gavyn, ödül parası kazanmaya uygun değildi.

Teoride Gavyn'in mutlu olması gerekirdi. Gelgelelim kimse dökülen bütün o kandan ve hedeflerin sıraya dizildiği kafeterya duvarında kurşun delikleri bulabileceğinizden bahsetmiyordu. Elbette, homoseksüellere ait bir anavatan Gavyn için kulağa harika geliyordu ama içinde bir çatışma söz konusuydu. Sanki kısa kollu gömlek giyen genç bir rahiple tanışmıştı ama adamın seksi dövmeleri vardı ama bir rahipti ve kolları şaşırtıcı derecede kaslıydı ama bu kaslar gamalı haç dövmeleriyle doluydu. İşte böyle hem iyi hem kötü bir şeydi bu da.

Gavyn'den pembe bir üçgen takması* istenmemişti ama bu pek de imkânsız görünmüyordu. Gelgelelim pek bir seçeneği yoktu. Yeni gerçek dünya böyleydi, bu yüzden eve gidecek ve telefonun başında bekleyecekti.

---

* Toplama kamplarında gey mahkûmları işaretlemek için kullanılırdı. (y.h.n.)

Öncesi'nde Walter'ın parmakları, Talbott'ın sesinin arkasından yürüyormuş gibi yavaşlamıştı. Walter'ın yazısı, yaşlı adamın konuşmasının gölgesi gibiydi. Bozulabilir para fikrini ve bunun nasıl vahşi bir kazanma ve harcama ortamı yaratacağını detaylandırmıştı. Böyle bir para, varlık yerine araç olurdu ve artık insanlığın zamanıyla enerjisini kilitli kasalarda saklı tutmazdı.

Yavaş ilerliyordu. Kan kaybından mı yaşından mı bilinmez ihtiyar lafı dolandırıp durmuştu:

Ölümcül Muhalifler İlkesi, toplumun, belirli bireylerin aleyhine çok uzun süre çalışmış olması dolayısıyla bu kişilerin topluma asla güvenmeyeceğini savunur. Bu kişiler, toplumun amaçları ne olursa olsun, bu hedefler nihayetinde kendi çıkarlarına hizmet edecek olsa bile kendilerini toplumun karşısında konumlandırmaya devam edeceklerdir.

Talbott nefes nefese uyanmıştı. Başı ipi andıran boynunda sallanmış ve kurumuş kan kırışıklıklarında, alnındaki çizgilerde ve her iki gözünün kenarından yayılan kaz ayaklarında kabuk bağlamıştı. O dikte ederken omuzlarına kırmızı pullar dökülüyordu:

İnsanlar güzelliği veya dehayı takdir ederler ama aynı kişide olmadığı müddetçe. Her iki özelliği de tek bir bireyde bulmak, kimsenin tahammül edemeyeceği bir adaletsizlik olarak ortaya çıkar. Böyle bir şey olduğunda bu lütuflardan biri veya her ikisi de yok edilmelidir.

Walter listeyi her saat başı kontrol etmişti. İsimler belirip yok olmuştu ve geriye kalanlar etkileyici oylar topluyordu. Özellikle de siyasiler. Talbott kafası bir yana düşmüş halde uyuyakalır ve Walter Liste sitesine geçiş yapardı. Yeni babası horlayarak irkilip uyanır ve şunu ilan ederdi:

Uyuşturucular popülerdir çünkü kullanıcıya programlanabilir bir delilik veya hastalık penceresi sunarlar. Hastalıkların aksine ilaçlar bir grup insanın enfeksiyonunu, dengesizliğini ve iyileşmesini eş zamanlı kılabilir.

Bu beyanatın ardından yaşlı adam, salyalarını akıttığı bir başka uyku haline çöküvermişti.

Listenin amacına gelecek olursa Walter'ın bu konuda hiçbir fikri yoktu. Liste yalnızca isimlerden, numaralardan, isimlerden ve numaralardan oluşuyordu. Talbott'ın talimatlarına göre biri bir isim yayınlar ve bu isim, bir hafta içinde en az üç bin oy almazsa Walter'ın ismi silmesi gerekiyordu. Gidişata, sayıların her gün iki, her ikinci gün dört katına çıkışına bakarak bir tahmin yürütmek gerekirse internet sitesinin haberi ağızdan ağıza yayılıyordu.

Ani bir dürtüyle Walter, en az sevdiği profesörün adını girmişti. Adam, her dersi bir İncil öğretisi gibi kabul etmeyi reddettiği için onu sınıfta bırakmıştı. Walter, Dr. Emmet Brolly'nin adını yazmış ve yayınlamak için Enter'a basmıştı. Liste, ismi alfabetik sırada göstermek için otomatik olarak aşağı kaymıştı; bir haber spikeri ile eyalet senatörünün arasına sıkışmış durumdaydı.

Gözü önünde Brolly'nin adının yanında bir oy belirmişti. Birin yerini iki almıştı. İkinin yerini üç almıştı.

Hiçbir ebeveyn çocuğuna Delicious* Bastille adını vermemişti. Göçmenlik belgeleri için seçtiği isim buydu. Yeni bir anavatan, yeni bir isim. Yazgı Günü'nden itibaren her göçmen yeni bir başlangıçtan yararlandı. Aristides ve Aristoteles. Baccarat ve Beauregard. Bir de yağmur yağacağından şüphelenmişse kesinlikle, ekşi süt sarısı bürümcük muslin giymemiş, bir ceket ya da şal olmaksızın dar bir elbise kuşanmamış olması gereken Delicious. Ne kadar likra ve balen kullanılırsa kullanılsın vücudunun göz kamaştırıcı kıvrımları hâlihazırda olduğundan daha güzel kılınamazdı, bu yüzden sütyen takmaya ihtiyaç duymadı. Park etmiş olduğu yerin yarı yolunda gökyüzü yarılmış, elbisesi, kahverengi derisini olsa olsa erimiş yağ kadar gizleyene dek her bir yağmur damlası soluk kumaşı boyamıştı.

Her lezbiyen göz, onu dikizledi. Delicious Bastille'in göğsünden yukarı, yukarı ve dışarı fırlar gibi görünen şişmiş göğüslere baktı. Göğüs uçları, elbisesinin yapışan üst kısmının altında mor renkli, besbelli iki boğa gözü gibiydi. Yabancılar, onun açık kahverengi uyluklarının gergin kaslarına, geniş kalçalarının

* (İng.) *Lezzetli.* (ç.n.)

lezzetli çukuruna gözleriyle tecavüz ettiler ki bütün bu detaylar, yağmurdan ıslanmış eteğinin içinden açıkça belli oluyordu. *Bırak baksınlar,* dedi kendi kendine. Bakışları, restoranda etrafına bakmasını engel olmuştu. Onların pis bakışlarıyla karşılaşsaydı, hayal kırıklığını ve öfkesini asla gizleyemezdi.

Orada nereden bakılırsa bakılsın çıplak bir halde oturmuş gönülsüzce salatasını didikliyordu. Gözlerini yalnızca en yakınındaki nesnelere dikili tuttu: Pinot Noir kadehi, ekmek tabağı, masanın ortasındaki tek pembe gül. Geyler ve lezbiyenlerle dolu uğultulu yemek salonunu görmezden geldi. Gelgelelim bu kişiler burada gey ve lezbiyen değillerdi. Heteroseksüellerin yokluğunda etrafındaki masalarda oturanlar sadece erkek ve kadınlardan ibaretti. Kadınlar ve erkekler.

Çok sayıda gözden kaçınmasına yardımcı olsun diye yemekteki partnerine odaklandı. Masanın diğer tarafında alev alev vahşi kızıl saçlara sahip bir kadın oturuyordu. Yer değiştirme sonrası kullandığı isim Ginger Prestige'di ve havacılık şirketindeki kadınlar tarafından Delicious için ayarlanan çok sayıda görücü usulü randevunun sonuncusuydu. İş arkadaşlarının hiçbiri, yanı başlarında evlenmemiş bir kadının olmasına tahammül edemiyor gibiydi, bu yüzden Delicious'u sürekli Calyx veya Esteem adında bekâr kadınlarla bir araya getiriyorlardı. Delicious bekâr bir kadının orta yaşlı kadın toplumunun çiftleşmiş, evcilleştirilmiş dünyası karşısında bir tehdit oluşturduğundan şüpheleniyordu. Kızıl saçlı kadın yüzünün kenarında sallanan bir bukleyle oynamak için uzun parmaklarını kaldırdı. Delicious'un bakışlarıyla karşılaştı ve "Demek bir uzay mühendisisin, öyle mi?" diye sordu.

Delicious şarap kadehinden bir yudum aldı ve başıyla mütevazı bir şekilde onayladı.

Ginger adlı kadın, Delicious'un ince belini örtmek için gerilen transparan elbisesine süklüm büklüm baktı. "Yaptığın şey çok kahramanca," derken mavi gözleri hayran hayran parlıyordu.

Bahsettiği şey Mars göreviydi; yeni anayurdu bir araya getirmek ve Oscar Wilde topluluğu adına Mars gezegeninin tamamında, en azından sembolik olarak hak iddia etmek üzere yapılan, büyük ilgi göreceği düşünülen ulus çapında bir kampanyaydı. Delicious, ülkenin önde gelen füze bilimi uzmanlarından biriydi

ve muhtemelen ulusun kızıl gezegene eşcinsel yönelimli astronot yerleştirme yarışının temel taşıydı.

Delicious şaraptan sadece bir yudum almıştı. Baştan çıkarılmamak için garsona neredeyse dolu olan bardağını almasını işaret etti.

Ginger'ın uzun parmakları ve dolgun dudakları hayal gücünü çalışmaya davet ediyordu. Delicious, Ginger'ın çilli pembe yüzünü kendi kakao baldırları arasında iş başında düşlerken bir heyecan dalgasıyla ürperdi. Zeki uzay mühendisi kendini toparladı ve bu baştan çıkartıcı görüntüden sıyrıldı. Sadık kalmaya çalışmış, gereğinden fazla uzun bir vakti yalnız geçirmişti. Bu hayal, Ginger'ın seksiliğinden ziyade Delicious'ın seksten ne kadar uzun süre uzak kaldığıyla alakalıydı.

Ginger, "İki kişilik içiyorum," diyerek garsona kendi bardağını doldurmasını işaret etti. Delicious'a, "Ne burcusun?" diye sordu.

Delicious, "Mayıs sonu," diyerek küçük kucağına serilen peçeteyi yeniden ayarladı.

Ginger gülümsedi. "Bir İkizler."

Delicious konuya girmeyi başaramayınca kızıl saçlı, "Bir havacılık gurusu olarak, bu uçan piramit olayı hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Delicious beş aydır cinsel ilişkiye girmemişti. Bu garip ulusa girdiğinden bu yana ruh ezici, yapayalnız yirmi hafta geçmişti. Bir enginar kalbi bulmak için çatalla salatadaki yeşilliklerin ırzına geçmeye başladı. Bir bardak portakal suyu, sıkıcı bir bardak portakal suyu daha istemek için bakışlarını yukarı çevirdi. Oysa canı votka martini istiyordu, içinde sarımsak dolgulu üç zeytin olan bir votka martini ve belli başlı bir sarışın erkeğin taş gibi sertleşmiş kocaman ereksiyonunun onu doruğa ulaştırmasını istiyordu. Garson bulmak için kafasını kaldırdığında o sarışın adamı gördü.

Salonun diğer ucundaki dar bir kabinde oturuyordu. İnce beyaz bir adamdı, sıskaydı, en iyi ihtimalle bir tenisçinin vücut yapısına sahipti ama gerçekte bir deri bir kemikten fazlası değildi. Kadın adamın sarı saçlarını tanımıştı ama saçları artık daha uzundu ve saç spreyiyle fildişi rengi geniş alnına doğru çocuksu bir şekilde taranmıştı. Yanlamasına oturduğu için Delicious, onu tam profilden görebiliyordu. Karşısında çok dar bir örme kazağa zar zor

sığmış kaslı, siyah bir dev yemek yiyordu. Devin kot pantolonlu bacakları masanın altından görülebiliyordu ve Delicious adamın iki etli dizini, ince beyaz adamın kemikli dizleri arasına sıkıştırıp yavaşça ayırmaya başlamasını izledi.

İnce yapılı adam geri çekildi ama kabinin sınırları temastan tamamen kaçmasına izin vermedi ve Delicious, yırtıcı devin isteksiz adamın cılız bacaklarını açışını izledi. Kıpkırmızı olan, aşağılanmanın getirdiği gözyaşlarını tutan zayıf sarışın, Delicious'un izlediğini sezmişti sanki ve bakışlarına karşılık vermek için kafasını o yöne çevirdi.

Delicious bakışlarını kaçırdı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Burada bir kadın, bir erkeğe bir saniyeden fazla bakarsa her şeyi riske atardı. İşinden kovulabilir, evinden atılabilirdi. Hükûmet, çocuklarının velayetini alabilir ve o, kimsenin kadın ve erkeklerin yakınlaşmasının sapıklık olarak görmediği beyaz ya da siyah bir anavatana sürülürdü.

Kızıl, fark ettiyse bile hiçbir şey söylemedi. Şarabını yudumladı ve bebek yapma yarışını düşündü. Heteroseksüeller her saat yeni homoseksüeller yaratıyordu. Homoseksüeller buna asla ayak uyduramazdı. Değiş tokuş edilecek aynı sayıda heteroseksüel çocuğu asla sağlayamazlardı ve bu da heteroseksüel anavatanlarda kapana kısılmış eşcinsel çocukların düzenli olarak birikeceği anlamına geliyordu. Kızılın dediğine göre çalıştığı ofis, hükûmetle birlikte sayıları takip ediyordu. Hesapları dengelemek amacıyla çocuklarla takas edilemeyen çocuklara karşılık nakit ödenmesini teklif ediyorlardı. Heteroseksüel ebeveynlere, çabalarının karşılığı olarak ve yaşlılıklarını finanse etmeye yardımcı olmak için tazminat olarak ödenecek bir tür başlık parası. "Kurtuluş fonu" olarak adlandırılan fon yüz milyonlarca doları buluyordu ama para, bağış yoluyla toplanabilirdi.

Delicious yarım yamalak dinledi. Dönüp sarışın adama bakmamak için tüm gücünü kullanması gerekti. Adamın gözlerini üzerinde, göğüslerinin yumuşak kıvrımında hissetti ve ağlamamak için dişlerini sıktı.

San Simeon Sarayı, izole Kaliforniya kıyı şeridi için neyse Maryhill Kalesi de Kuzeybatı Pasifik için odur. Her ikisi de zen-

gin bir iş insanının Eski Dünya mimari detaylarıyla kaplanmış, çelikle güçlendirilmiş betonarme mirasıdır ve yoksullaşan kraliyet ailelerinden zararına satın alınmış hazinelerle döşenmiştir. Her iki yapı da kilometrelerce uzanan etkileyici manzaralara bakan tepelere yerleştirilmiştir. Her ikisi de kendisini inşa edenler tarafından "Çiftlik" olarak adlandırılmıştır.

Her ihtişam ilk başta aptallık olarak görünür. Eyfel Kulesi 1887'de Paris'in yükseklerine çıkmaya cüret ederken Fransız kültür dehası Victor Hugo onu şehri tahrif edecek iğrenç bir petrol direği olarak niteleyip kınamıştı. Benzer şekilde Empire State Binası 1931'de tamamlanıp Büyük Buhran'ı kiracısız geçirirken New York halkı, bu yeni sembolik yapılarıyla "Boş Devlet Binası"* diyerek alay etmeye başladı. Zaman, çirkin olanı meşrulaştırır.

Maryhill, bu umulmadık İtalyan Palazzo mimarisi, korkunç durumu dolayısıyla etkileyicilik anlamında Kaliforniya'daki rakibinden geri kalmaz. Etrafını bir çöl çevreler, rüzgârın aşındırdığı çorak arazilerden başka pek bir şey yoktur. Bir Rönesans tarzında işlenmiş süslü bronz parmaklıklar, pencereleri örterek evi bir kale olduğu kadar bir hapishane de kılıyor. Burasının bir kale olmasının sebebi içindeki Slav tahtları ve taçları, Çarlık portreleri ve Doğu'dan yağmalanan paha biçilmez porselenler. Charlie, hanesini işte bu hazır krallıkta kurdu. Serveti, bölgedeki tek Talbott doları kaynağıydı, bu yüzden civardaki yoksullar kapısına geliyordu. Her biri elinde şapkasıyla himayesine alınmak istiyordu. Charlie aralarında en çekici olanları ekip eşleri olarak işe aldı, bu grupta bir tık daha çekici olanlar evde hizmet verecek, daha az çekici olanları ise tarla eşleri olarak çalışacaktı. Kadınların hepsi yırtılabilir korseler, erkekler ise havanın gerektirdiği şekilde İskoç eteği veya dar pantolonlar giyecekti.

Charlie'nin kendisi, geniş kollu keten bir gömleği örtmek için giyilen yoğun altın işlemeli bir tuniği tercih etti. Balonu andıran kadife parçalı kısa pantolonu alt uzuvlarını süslüyordu. Kumaş ayak bilekleri ve baldırlarına çapraz sarılı deri iplerle sıkıca

---

* Burada bir kelime oyunu söz konusudur. Empire State Binası "İmparatorluk Devleti Binası" anlamına gelirken Boş Devlet Binası'nın orijinalindeki "Empty State" kavramı ise bunun yerini alır. (y.h.n.)

bağlanmıştı. Böyle bir kostüm giymesinin nedeni bu kostümün Kafkasya'nın yeni yeni oluşan kültür kimliğine uymasıydı.

Zorlu görevlerden oluşan uzun listenin içinde her şeyin yeniden adlandırılması da vardı. Her dağın ve su yolunun, ortaya çıkan topluma göre yeniden vaftiz edilmesi gerekiyordu. Ayrıca Charlie, bal likörü üretimi için taştan sağlam bir bira fabrikası kurulmasını emretti. Güçlü Columbia Nehri'nin sularını çağırırken –bundan böyle "Charlie Bourne" olarak anılacaktır– geniş alanlarda tarım yapmayı sağlamak için gereken suyun borulara çekilmesine ve yükseklere pompalanmasına karar verdi. Charlie'nin yapımını üstlendiği büyük girişimle birlikte sarayı hızla, kıvırcık acı marulların yerlerini bereketli şeker pancarı, kişniş ve gereğinden fazla şalgam ekinine bıraktığı tarlaların merkezi oldu.

Kafkasya adını verdikleri bu yeni ulusun kültürel değerlerine uygun olarak sıradan insanlar kırsalda tunikler, cüppeler ve pelerinler giyip mevsime bağlı olarak çizme veya sandaletlerle dolaşırken başları üzerinde rütbelerini gösteren başlıklar bulundurdu. Parçalı kolları ışıl ışıl yakut renkli sırmalı ipekten yapılmış ceketlerden oluşan özel giysilere bürünmüş kişiler de çoktu. Omuzlarında, sayısı hiç de az olmayan müzelerden ve başka başka yerlerden yağmalanmış mücevherleri taşıyorlardı çünkü inciler, eskiden varlıklı olanlardan bir yumurta fiyatına satın alınabiliyordu, altınınsa ne açа ne ölüye faydası vardı. Böylece Charlie ve saray mensupları, saklandıkları yerden çıkarılabilecek en genç ve en sevimli olanları getirip kendilerine bağladılar. Charlie ve Kafkasya'nın diğer kabile reisleri bu giysileri giyerek soylu miraslarını yeniden keşfettiler. Venedik pantolonlarını kuşanıp kalaylı, dolu dolu bira bardaklarını tuttular ve birbirlerinin şereflerine kadeh kaldırarak bu kadehleri gürültüyle tokuşturdular. Ev hanımlarının hepsi meşguldü, ekipler halindeki eşler, İskoç eteklerinin önüne asılan kürk torbalardan dikiyordu.

Kendini bir kahraman olarak kanıtlamanın zorluğu, yerini iç işleri yönetimine bıraktı ve Charlie, hiç tatmin olup olmadığını sorgulayamayacak kadar meşguldü. Yine de cübbeler, hafif zırhlar, kapitone zırhlı ceketler, dar yelekler ve kaftanlar içinde eğlence peşinde koşarken bile, o zaman bile bir boşluk

hissi Charlie'ye hücum etti. Buna karşılık Charlie, Uygun Kültürün Yeniden Canlandırılması Komitesi'ni görevlendirdi ve bu komite de saray danslarını yeniden canlandırdı. Nezaketi ve saraylılara özgü el öpücüğünü yeniden canlandırdı. Beyazlar gibi konuşmayı zorunlu hale getirdi. Dahası krallığını anlamla doldurmak için eskisi gibi Odin ve Thor'a tapınmayı emretti ve bu amaçla kemerli payandaları ve orta holleri olan antik bir katedralin inşasına öncülük etti. Gelgelelim tırabzanın başında diz çöker ve daha yeni icat edilmiş eski ayinlere katılırken bile, o zaman bile tatmin olmadığını hissetti.

Tebaası meşgul ve toktu. Unutulmuş oya motiflerini işlemek için boya ve desen bulma umuduyla ihmal edilmiş eski metinlere başvurdular. Tunikler kısaldıkça aralarından en cesurları incilerle kaplı yaldızlı deriden kasıklıklar taktı. Bu kasıklıkların etrafında da her zaman müdahale edilmeye hazır ekip eşleri vardı. Bir âşık Tudor şapkasını veya tüylü üç köşeli şapkasını çıkarabilirdi ama şövalyelik çoğunlukla orada biterdi! Bu sözü edilen boşluk Charlie'nin aklına liseyi getirdi. İngilizce dersine ve Flaubert'in bitmemiş romanı *Bouvard ve Pécuchet*'nin incelenmesine döndü. Daha canlı okul arkadaşları, etrafta neşeyle koşturur ve cinsel coşkuya ulaşmak için gerekli ayartma yolları hakkında atıp tutarken genç Charlie, kitaba dalıp temel önermesini akılda tutmuştu: İki memura bir servet verilir ve bu iki memur, daha asil bir tutku içinde daha büyük bir tatmin duygusunu keşfetmek için normal hayatlarını terk ederler. İkisi birlikte şarabın, sanatın, at yarışının adeta içinden geçerler ve hiçbirini yeterince tatmin edici bulmazlar. En nihayetinde yoğun hesaplar yaptıkları ve hesap defterlerine aceleyle yazdıkları o eski hayatlarına dönerler.

Bu kıssa, şimdi Charlie'nin kursağına, çok hızla ve çok büyük dilimlerle yenmiş bir fıstık ezmeli sandviçi yutmaya çalışırmışçasına saplanmıştı. Bir hükümdar olarak hayatın tadına varmaktan âciz olması mümkün müydü? Üretim bölümünün adi makine ustası olan doğal konumunun fazla üstüne mi çıkmıştı?

Yeni yeni ünlü olan rock müzisyenlerinin hikâyelerini duymuştu. Kurt Cobain ile aynı hamurdan yoğrulmuş bu öncü figürler, bir kez servetle ödüllendirildiklerinde sırf bir sonraki adım o olmak zorundaymış gibi geldiğinden gidip bir malikâne satın

alırlardı. Yıllar sonra da o malikânenin tek bir odasını, genellikle en küçüğünü hatta büyük bir dolabını mesken tutarlardı.

Bu emsal göz önüne alındığında Charlie kaderinden kaçınmamaya karar verdi. Kaçınmayacak, yeni rolüne oturacak şekilde yavaş yavaş büyüyecekti. Ayrıca evinin kadınları itaatkârdı ve onun soyunu taşıma ayrıcalığına sahipti fakat Charlie'nin saltanatının yükünü omuzlamaya yardım edebilecek birine ihtiyacı vardı.

Bir sonraki mücadelesinin –belki de en büyük mücadelesinin– topraklarındaki kadın ve erkekler arasındaki adaletsizliği dengelemek olacağını anladı. Bu amaçla kamusal alanda kendisine uygun bir eş olarak hizmet etmesi için güvenini kazanıp istismar etme niyetiyle istisnai bir kadının izini sürecek ve ona hükmedecekti. Kadınlar tarlalardaki tüm ağır işleri yapıp Maryhill sarayının odalarını düzenli tutarken erkekler biraları kafaya dikiyor ve bir sonraki neslin tohumlarını ekecekleri için kurumlanıyordu. Charlie tek bir kadına zenginlik ve güç bahşedecek, onu bir tanrıça statüsüne yükseltecek olursa bu eylem tüm kadın astlarının düşük konumunu dengelerdi.

Piper'ın hücrelerindeki enzimler, hücre duvarlarını sindirerek ve içindeki sıvılaşmış pisliği salarak, otolizin kendi kendini yok etme sürecini başlattı. Akciğerlerinde, ağzında, sinüslerinde ve sindirim sisteminde bulunan bakteriler, kendilerini bu kehribar rengi amino asit seliyle doldurdu. Sinekler gözlerini, makatını, cinsel organını ve burun deliklerini bulup yumurtalarını oralara bırakmaya başladı. Larvalar yumurtadan çıktı ve oradaki yağ tabakasını yemek için derinin altına sokuldu.

Gözler çöktü. Bağırsaklar zaten çökmüş, bilfiil kendilerini kapatıp bakterilerin ürettiği gazı sindirim sisteminde hapsetmişti ve karın da şişirmeye başlamıştı. Kapana kısılmış bakteriler yüzü ve cinsel organı şişirdi, dili de gergin ve şişmiş dudaklar arasında uzayana kadar şişirmeye devam etti. Penis son bir sahte ereksiyonla genişledi, bakterilerin yan ürünleriyle şişti. Tek ses, yüzü yiyip bitiren kurtçukların sesiydi. Bir çıtırtı gibiydi. Çıplak asfaltta ağır ağır sürülen arabanın çivili kar lastiklerinin çıkarttığı sesin aynısıydı.

Karın zarı yırtıldı, gaz çıktı ve üst gövde çökerek yayılan, berbat bir birikintiye dönüştü. Ağızdaki bakteriler damağı sindirdi ve beyne saldırdı, beyin çabucak çözünüp kulaklardan kaçtı. Et yiyen böcekler, *Anthrenus verbasci* ve *Dermestes lardarius* kaslarla ziyafet çekmeye geldi. Sonra muhtemelen sadece derisi ve kemikleri kaldı geriye. Büyük olasılıkla böcekler de cildi yeme yoluna gitti.

Bütün bu süre zarfında televizyon açık kaldı. Böcekler tarafından yenilmekte, kurtçuklar tarafından yutulmakta olan aynı adam, ölümlü kalıntılarına baktı ve şöyle dedi:

Korkaklar başkaları adına gücenir. Bırakın herkes sadece kendi tepkisinin sorumluluğunu alsın.

Kurtçuklar sineklere dönüştü ve daha fazla yumurta bıraktı. Televizyon ekranındaki yakışıklı adam ise iskeletinin üzerinde gezinen sineklere şöyle dedi:

İnsanları kurtarmak üzerine kariyer yapmak aynı zamanda kurtarılmaya muhtaç kalıcı bir sınıf yaratmaktır.

Sinekler apartmanın pencerelerini kaplamıştı. Ölü sinekler pencere pervazlarını doldurdu ve daha da fazla sinek yumurtalarını bıraktı. Kurtçuklar ve daha fazla kurtçuk yumurtadan çıktı. Ismarlama Savile Row takım elbisesi içindeki adam onlara şunları söyledi:

Her bireyin dilediği gibi sebat etmesine ya da yok olmasına izin vermeliyiz.

Her yeni sinek nesli, ta ki deri altı yağlar tükenene ve en son neslin en sonuncuları kapalı pencerelerin dışındaki güneş ışığına ulaşmaya çalışırken pencere pervazında ölüp kalana kadar yumurtalarını bırakmaya, olgunlaşmaya ve ölmeye devam etti. O zaman bile yüzü bir kral, aziz ya da devlet başkanının yüzü olabilecek o adam altındaki yerde yatan kafatasına ve kemiklere baktı ve onlara şöyle dedi:

Bir erkek sırf sevimli olduğu için sevilmeyecektir.

Göç etmek için adamın adını kadın seçmişti: Gentry Tate. Adam da onun için Delicious Bastille'i uygun görmüştü. Yeni takma adlarına şampanyayla kadeh kaldırmışlardı ama kadın hamile kalmayı çok istediğinden fazla da içmemişlerdi. Saklanmak onları bir arada tutmuştu ama her an kapıları çalınabilirdi.

Adam sınır dışı edilip beyazlara tahsis edilen eyalete nakledilecekti. Kadın ise eskiden Louisiana olarak bilinen ve Zencitopya'nın bir parçası olarak yeniden adlandırılan o yerde kalacaktı. Çocuk doğuracak olursa bu çocuk test edilecek ve uygun bir vatana atanacaktı. Önce Kanada'ya kaçmayı planlamışlardı ancak farklı ırklardan olan milyonlarca çift aynı şeyi düşünmüştü. Ottawa bu akını durdurmak için sınırları kapatmıştı.

Birlikte kalmak istiyorlarsa onlara tek bir seçenek kalıyordu. Karı koca olarak birlikte olamayacaklardı, arkadaşlar ya da arada bir rastlaşan tanıdıklar bile olamayacaklardı. Hayır, eşcinsel olarak geçmek onların tek seçeneğiydi. Lubunya ulusu hem siyahları hem de beyazları kabul ediyordu ve hiçbir genetik test gerçek cinsel kimlikleri ele veremezdi. Homoseksüeller, bu girişimleri öngörememiş değildi. Söylentiye göre çaresiz melez aileler geçici olarak ayrılıyor ve göç ediyor, ardından gizlice yeniden bir araya geliyorlardı. Meksika uzun zaman önce mültecileri kabul etmeyi bırakmıştı.

Delicious, göçmenlik politikasının dolandırıcılık tespit bölümünde çalışan bir kadınla çıkmıştı. Kadın gizli heteroseksüel faaliyetlerde bulunurken yakalanan göçmenlerin hapse atılacağını açıkça belirtmişti. Kafkasya'da çıkış vizesi bekleyen çok sayıda homoseksüel genç olması nedeniyle lubunya ulusu, olası homoseksüel göçmenlerle takas etmek için gizli heteroseksüelleri agresif bir şekilde arıyordu. Eğer öğrenilirse Delicious hızla başka bir yere yerleştirilirdi. Gentry de öyle ama her ikisi de farklı bir etnik devlete gönderilirdi. Bu, hakikaten de bir ikileme yol açıyordu.

Gece geç saatlerde kirli, cinsiyetsiz umumi tuvaletlerde birbirlerini aramakla ilgili şakalar yapmışlardı. Pis arka sokaklarda kaçamak öpücüklerle ilgili. Bu koşullar her ne kadar aşağılayıcı ve alçaltıcı görünse de en azından Delicious ve Gentry birbirlerine olan bağlılıklarını koruyacaklardı. Aşklarını ve gelecekteki çocuklarını muhafaza edeceklerdi. Çocuk cinselliğini beyan

edecek yaşa gelene kadar küçük bir aile olabilirlerdi. Hatta velayeti bile paylaşabilir, diğer gizli heteroseksüellerin uygunsuz tutkularını yaşamak için gittikleri, anlatılamayacak kadar sefil, yapışkan zeminli porno salonlarında buluştuklarında çocuğu da o nahoş, yetişkin kitapçılarında birbirlerine teslim edebilirlerdi. Pespayelik çukurlarında iğrenç evlilik ziyaretleri.

Böyle bir tablo gözünün önüne gelince Delicious, kirli bir ahırda doğan Yüce Kurtarıcı'yı düşünmeden edemedi. O olay az çok iyi sonuçlanmıştı.

Çocuğunun uluslararası siyasette bir piyon olarak kullanılması düşüncesinden iğreniyordu ama bu karar on sekiz yıl sonra verilecekti. O zamana kadar yasaların değişmesi mümkündü. Çocuk gey olmayı seçerse onu ve Gentry'yi aynı vatanda tutmak için bir çapa görevi bile görebilirdi.

Portakal suyunun iyi tarafı, ona işemek için sürekli bir bahane veriyor olmasıydı. Peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi ve randevusuna uysal uysal gülümsedi. "Tuvalete gitmem gerekiyor." Özellikle Gentry'ye ve onun saldırgan erkeğine bakmadan sandalyesinden kalktı, acaba bu bir "randevu" olabilir miydi? Transparan sarı elbisesine alenen atılan bakışlar arasında yemek salonunda özenle dolaşıp tuvaletlerin yeri konusunda kafası karışmış gibi masalar arasında gezinir ve kasıtlı olarak yavaş ilerlerken her iki faktörün de kendi yararına olmasını, kocasının kendisini fark edip yetişmek için acele etmesini umuyordu.

Shasta web sitesini buldu. "Kralların Gelini" yazan başlığın altında şu anda olası gelinleri inceleyen her soyun her bir üyesi listeleniyordu. Bu üyelerden biri Brach'ti. Site, ekip eşlerinden oluşan haremiyle birlikte Seattle yakınlarında sahip olduğu bir ada arazisinde yaşayan eski bir forklift operatörü olan Brach'i yeni eşleşmeler arıyor olarak listelemişti.

Brach günden güne büyüyen bir lokanta zincirine sahipti. Shasta otoyol çıkışlarının üzerinde yükselen döner levhaları görmüştü. Işıklı bir arka planda kalın siyah harflerle, "Yalnızca Beyazlar" yazıyordu. Shasta bunun bir övünme mi yoksa ironik bir teslimiyet ifadesi mi olduğunu tahmin dahi edemedi. Menüde Nazi penne makarna, Klan burger, vejetaryenler için Hitler taco

salatası vardı. Brach ve benzerleri, prensler ve baronlar diyorlardı kendilerine. Geçen ayın makine ustaları ve köpek bakıcılarıydı bunlar. Eski istim borucusu ve çöp toplayıcılardan oluşan bir aristokrasi. Silahları ellerine almışlar ve uygarlığın beyinlerini havaya uçurmuşlardı. Talbott kitabını okumuşlardı. Ona göre yaşıyorlardı. Kendisi de bu kitabı okuyarak bir ekip eşi olarak hayatının nasıl gelişeceğini tahmin edebilirdi. Bir damızlık kısrak olarak yeni ulus devletini yeniden doldurmak için beyaz bebekler fırtlatacaktı. Bir yıl veya daha az arayla doğan bir dizi bebek, kendi annesinin "İrlanda ikizleri"* dediği bebekler.

Küçük yerleşim yerlerinde ve kamplarda insanlar oy vermek için toplandı. En çekici genç kadınlarını seçtiler ve kaynaklarını ona çeki düzen vermek ve onu giydirmek için bir araya getirdiler. Bir dizi stilist ve yardımcıyla donatılan bu güzellik kraliçelerinin her biri, her soydan erkeklerin saraylarına gönderildi. Bir kızı soya gelin vermek, topluluğun ihmal edilmemesini sağlıyordu. Bir soydan gelen prensin karısı olarak nüfuzunu doğduğu yerin yararına kullanabilirdi.

Her biri hizmetçilerinin eşliğinde potansiyel bir kraliçe olan genç hanımlardan oluşan bu grup yola çıktı. Mezralarının umutları ve hayalleri tarafından finanse edilerek saraydan saraya akın ettiler. Eski ponpon kızlar, mezuniyet töreni kraliçeleri, hasat güzelleri ve rodeo prensesleriydi bunlar.

Grup, güçlü bir ittifak kurabilmesi için bir ekip olarak liderlerini sergiledi. Bu kraliçe nedimeleri her bir görüşmeye hazırlık yapmak için saçları kıvırıp kıyafetleri soydular. Tüyleri alıp saçları taradılar.

Talbott'a göre insanların ilerleme konusunda bir bekleme süresi oluşturması gerekiyordu. Önümüzdeki yüz yıl boyunca, yeni teknoloji ve mühendislik harikaları geliştirmeye ara verilmeliydi. Beyaz adamlar çok uzun süredir doğal dürtülerini bilim aracılığıyla yüceltiyorlardı, dolayısıyla bundan sonra bu enerjiler doğal yönlerine kanalize edilmeliydi. Beyaz adamların Sanayi Devrimi'nden veya Bilgi Çağı'ndan ya da artık adı her neyse bu şeyden geri çekilmeleri gerekiyordu. Beyazların dinlenmeye, bira içmeye, dışarıda biraz eğlenmeye ve sağlıklı bebeklerden

* Aralarında bir yaştan az olan bebeklere verilen ad, İrlandalılara yönelik bir klişe içerdiğinden biraz saldırgan görülür. (y.h.n.)

başka hiçbir şey yapmamaya ihtiyacı vardı. Düsturları "Seks Kuşağı" idi.

Dükler ve kontlar, spor terminolojilerini seviyorlardı. Ekip eşleri akla top tutucuları, çizgi uç oyuncuları ve savunmacıları getiriyordu. Tarla eşleri ise NASCAR'daki yarışmacılarla dolu alanı hatırlatıyordu. Lastik fabrikalarından bostanlara kadar her insan gayreti, bir yerel prensin derebeyliğinin himayesi altına giriyordu. Yeni para kazanılmalı ve hızlı bir şekilde harcanmalıydı. Talbott, düzene girdikten sonra, para birimine daha uzun bir ömür verileceğini söyledi ama şimdilik bir derinin ekmek, benzin, diş macunu, biraz üzüm, bir sinema bileti, bir çift çorap alması ve bir günde içinde bu kadar çok elden geçmesi mecburiydi. Shasta'nın kendi anne babasının evliliğinin ayakta kalabilme sebebi annesinin zaman zaman alyansını banyo lavabosunun yanına bırakıp birkaç günlüğüne akşam yemeğine çıkmasıydı. Diğer zamanlarda da babası akşam yemeğine yüzüğünü almadan gidiyordu.

Web sitesinde Kabile Reisi Charlie, Shasta'nın dikkatini çekmişti çünkü o, eskiden birleşik olan devletin gerçek başkanını hedef aldığını iddia etmeyen az sayıda kişiden biriydi.

İki tane güzel selfie yükledi, bunlardan biri yüzünü, diğeri tüm vücudunu gösteriyordu. Komutları takip etti. Tercih Edilen Pozisyon: Baş eş. Bir ekip eşi olarak hizmet vermeyi düşünür müydü: Evet. Boy: 1,75. Kilo: 57. Kalıtımsal fiziksel veya zihinsel hastalık geçmişi: Yok. Saç: Sarı. Gözler: Menekşe rengi. Irk: Beyaz. Enter'a bastı. Bir komut belirdi: "Kabul şartı olarak başvuru sahibi, genel sağlık ve ırksal mirası doğrulamak için genetik teste tabi tutulmayı kabul etmelidir."

Shasta Kabul Et yazılı kutuya tıkladı.

Her büyüklükten odada, gümüş tepsiler üzerine yerleştirilmiş pırıl pırıl kristaller içinde içki vardı, mükemmel içkilerdi bunlar ve Jamal yeni yaşam alanını gezerken tadını çıkarmak için kendine bir kadeh doldurdu. Neredeyse tavana kadar uzanan uzun yağlı boya tablolarını inceledi. Tablolardaki adamlar, havalı kılıçları ve madalyalarıyla kendi zamanlarının as oyuncuları olmuştu. Burayı yufka yürekli torunlarının elinden almasını

anlayışla karşılarlardı. Bu asker adamlar burada yaşamak, bu duvarları inşa etmek ve burayı her tür fırfırla süsleyen kadınlarla çiftleşmek için nice canlar almıştı.

Arabella ve akrabaları evlerine, arazinin biraz uzağındaki daha küçük bir eve gitmişti. Jamal bu evde, büyük evde kendi başınaydı.

Gelgelelim bir ev, kimseyi güçlü kılmazdı.

Jamal, Talbott kitabıyla birlikte kaliteli içki kadehini aldı ve en büyük şöminenin önündeki en büyük sandalyeye gidip oturdu. Talbott'ı okumak adamın zihninin kalıbına girmek demekti. Talbott'tan sonra şekillenen kendi düşüncelerinizi hissetmekti. Güç buydu: Başkalarının zihninde yaşamak. Zihinlerini kendinizinkine göre yeniden şekillendirmek. Jamal için bu, en büyük güçtü. En son ne zaman bütün gece sessiz karanlıkta, bir yazarın zihninin düzenlediği sözcükleri içine çekerek uyanık kaldığını hatırlayamadı ama bu gece aynen o şekilde okudu. Koridorlardaki, şömine rafındaki büyük eski saatler eski saatli bombalar gibi tik tak etti

Talbott'ın deyimiyle:

> İster çocuk yetiştirerek ister vaaz vererek olsun erkeklerin işi budur: Sürekli olarak kendini yayma.

Bugünlerde beyaz adamlara bakıldığında onlardan hayati bir şey doğduğu görülüyordu. Bir kıtayı yakmak, yağmalamak ve kıtanın çoğunu sarışın ve mavi gözlü kılmak için uzun teknelerini Ren, Volga, Dinyeper ve Tuna'ya kadar sürmüş olan o adamlar, Vikingler ve İskandinavlar, o adamlar nasıl olmuştu da tamamen ortadan kaybolmuştu? Çoğu beyaz erkek için siyah ya da lubunya olmamanın yeterince gurur verici olduğunu farz ediyordu. Bu, vatanları ayırmak için oldukça yeterli bir sebepti. Erkekleri, bütün erkekleri üstün hissetmek için bir sebep edinmeye zorlardı.

Koyun pirzolası gibi kesilmiş favorileri, sakalları ve sırma kordonlarıyla bu adamlardan hiçbiri harika doğmamıştı. Her biri daha iyi bir şeye erişme fırsatı için varını yoğunu riske atmış ve hepsi de yüzlerce veyahut binlerce ölü düşmanın tepesinde muzafferce dikilmişti. Hem galipler hem de mağluplar ölüydü ve gösterdikleri kahramanlık için birbirlerini tebrik ediyorlardı.

İlk o zaman duydu. O gece geç saatlerde. Evde yalnızken. Jamal kendisine musallat olan hayaletler fikrini düşünmek istemiyordu ama zihni, bu fikri benimsemişti. Yere serdiği, çetelesini tuttuğu ve gömdüğü hedefler göz önüne alındığında kapıldığı dehşet, düşüncelerini o suçluluk duygusuyla dolu yola çevirdi.

Yalnız bu, genellikle bir hayaletle ilişkilendirilen bir ses değildi. Boş kadehini masaya koydu. Kendi kadehi kendi evindeki kendi masasının üzerindeydi ve o, gece geç saatlerde çıkan bir ses tarafından evinden kaçırılmayacaktı. Özellikle de bu ses tarafından.

Bir yerlerden o su çağlaması ve bir şeylerin eski boruların arasından titreyerek akması. Tekrar tekrar geldi.

Çabucak olup bitmişti ama ne olduğu aşikârdı; bu, epey üstte yaşayan birilerinin sifon çekme sesiydi.

Delicious restoranın cinsiyetsiz tuvaletinde kilitli halde, iğrenç kokular ile bitişik kabinden gelen su sıçrama sesleri arasında oturdu. Kapı tıklatıldı ve ardından "Susan?" diye bir fısıltı geldi.

Öne eğilerek "Gentry?" diye fısıldadı. Mandalını kaldırıp kapıyı açtı. Elbisesi hâlâ kıvrımlarına yapışık haldeydi. Orada tamamen giyinik olarak beklemişti.

Yarı açık kapıda duran sıska beyaz çocuk, "Bana öyle deme," dedi.

Göç etmeden önce adı farklıydı. Adam kabinin dışındaki koridorun iki tarafına da baktı, sonra hızla içeri girip ardından kapıyı çekip kilitledi. Kolları anında kadını sarmıştı. Ağzı onunkinin üzerindeydi. Delicious, adamın parmaklarının nemli eteği uyluklarına kadar çıkardığını hissetti.

Adamın dudakları boynunun kenarına sürtündü. Ereksiyonu, pantolonun altından kadını dürtüyordu.

Delicious, adamın iriyarı siyah partnerini merak etti. O kaslı, ateşli ırkdaşının, kocasının kemikli beyaz arka kapısından faydalanmadığını ancak umabilirdi. Kendi kendine sakin olmasını söyledi. Kendi kendine, siyah bir kardeşi için gey olmanın daha zor olduğunu söyledi. Siyah bir kız kardeşi flört edebilir ve naz yapabilirdi ancak bir herifin, özellikle de gey bir herifin, neredeyse durmaksızın sikmesi veya sikilmesi beklenirdi. Yine de Gentry'nin dudakları göğüslerinde gezinirken bunu sormak zorunda kaldı.

"Brian?" Önceki ismi Brian'dı. "O herif içine girdi mi?" Gentry ağız hâlâ onu keşfeder, parmakları elbiseyi omzundan aşağı sıyırıp kadını açıkta bırakırken bir şeyler mırıldandı. Elini kaldırdı ve parmaklarını açarak salladı. Parmağının etrafında altın bir yüzük parlıyordu. Bir alyans. Kendi düğünlerinde kadının ona verdiği de değil.

Delicious küçük bir tuvalet kabini için fazla yüksek bir sesle patladı: "Onunla evlendin mi?" Evet, seksten kaçınmanın en iyi yolunun evlenmek olduğunu biliyordu. Hiçbir şey güzel günleri daha hızlı öldüremezdi ama bulabildiği ilk büyük canavarla yatmak zorunda mıydı? Yoksa Geyistan eyaleti, bir mahkûmun kapatması olmadığınız takdirde herkes tarafından düdüklenece ğiniz bir erkek hapishanesi gibi miydi?

Gentry nefes almak için kafasını kaldırdı. Nefes nefese, "İkisi de değil," dedi.

"Nasıl yani?"

Gentry'nin açıkladığına göre evet, siyah kardeşle evlenmişti ama o işi yapmıyorlardı.

Delicious'ın kafası karışmıştı. Gentry dizlerinin üzerine çökmüştü ve şimdi aşağı doğru değil yukarı doğru çalışıyordu. Hamilelik gibi görünen şey, Gentry'nin eteğini göbek kısmını geren koca, beyaz kafasıydı. Sıcak nefesi Delicious'ın cinsel organına doğru bir şeyler söyledi.

Delicious, "Ne?" diye sordu. Cevap istiyordu ama zamanları kısıtlıydı ve adamın durmasını da istemiyordu. Kapı tıklatıldı. Gentry'nin dili, bacaklarının arasındaki gezintisini durdurdu.

Dışarıdan bir ses, "Delicious?" diye sordu. Kızıl saçlı, Ginger Prestige'di bu. "İyi misin?" diye sordu. Kapıya yakın bir yerde fısıldayarak "İçeride çocuk düşürmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gentry gülmeye başladı. Ağzı Delicious'un üzerine kapatılmış halde, ona hava üfleyerek gülüyordu. Amını pırtlatacaktı. Kadın elini yumruk yaptı ve onu durdurmak için parmak eklemleriyle kafasına vurdu. Meraklı kızıl kafaya ise köpürdü. "Irkçılık yapma," diye tısladı.

Bu, Geyistan'da ortaya atabileceğiniz en kötü suçlamaydı. Bu durumda pek anlamlı değildi ama işe yaradı.

Ses, "Özür dilerim," dedi. Adımlar uzaklaşır gibi oldu.

Kafasıyla nemli eteği gerdirmeye devam eden Gentry, "Jarvis öyle değil," dedi. Gentry'ye göre sıska kocasının bacaklarını göstere göstere birbirinden ayırıp adamı, ona tam bir orospu muamelesi yaparak aşağılayan kaslı spor salonu müdavimi heteroseksüeldi. Beyaz karısından ayrı olarak göç etmişti ve son yedi ayını onu bulmaya çalışarak geçirmişti. Şimdiki şartlar dolayısıyla o ve Gentry, birbirlerine paravan olmak için evlenmişlerdi. Yüzü kadının amına gömülüyken açıklamak için biraz yüklü bir konuydu bu ama sesi samimi geliyordu. Gentry'nin göstere göstere cinsel olarak aşağılanması bir oyundu. Diğer zamanlarda birbirlerini yan masadaki birini kesmekle suçluyor ve çığlık çığlığa bir tokat dövüşüne başlıyorlardı.

Gentry ayağa kalkıyordu. Nazikçe ama ısrarla kadını döndürüp eteğinin arkasını kaldırıyordu. Kendi ufaklığını dışarı çıkardı.

İnsan içinde didişmeler ve cinsel taciz, Geyistan'daki gerçek geylerin davranışlarına uymuyordu. Bu, kesinlikle iki heteroseksüelin homoseksüelliği dışarıdan yorumlamasıydı ama insanların fazla yakına gelmesini engelliyordu.

Delicious nasıl tanıştıklarını sormak istedi. Güzel bir heteroseksüel kız bulup evlenmek istedi. Gelgelelim o sırada Gentry arkadan içine girdi, o yüzden Delicious da bacaklarını küçük tuvalet bölmesinin izin verdiği kadar açtı. Tuvalete eğildi ve kıçını onun itişine karşı itti.

Mumlar sinir bozucuydu. Bir türlü yanık kalmıyorlardı. Sallanıyor, devriliyor ve düşüyorlardı. Shasta genç bir kadının, bir geyşanın atabileceği küçük adımlarla kaldırımda gezinmesini izledi. Kız, eğri büğrü çobanpüskülü yaprakları ve zehirli ökse otu meyvelerinden oluşan bir çelenkle taçlandırılmış başını acı verici ölçüde dik tuttu. Bu taçtan altı adet uzun, beyaz mum çıkıyordu, her birinin ucunda titrek bir alev vardı.

Daha Shasta izlerken kızın mumlarından biri eğildi. Kızın yoğun işlemeli üstü dar, altı geniş elbisesinin üst kısmına erimiş mum damlattı. Dengesiz ince mum düşüverdi. Kızın elleri harekete geçti ve alevli fitilin keten eteğinin kıvrımlarında tutuşturduğu küçük bir ateşi dövdü. Ani hareket, kafasında kalan mumları dağıttı. Bazıları sokağa yuvarlandı. Diğerleri kullanılmış

prezervatifleri ve Öncesi'nden kalma elden çıkarılmış nakitleri ateşe verdikleri oluğa düştü.

Mumlar, dikenli taçlar... bunlar, Kafkasya eyaletinde bir moda ifadesi oldukları kadar bir duruş testiydiler de. Shasta o kadarını anlamıştı.

Bu saçma sapan kıyafeti giymek ilginç bir trend olmaktan ziyade kanundu.

Üstü dar, altı geniş elbisesi kızı, eteklerinin ve iç eteklerinin dumanlı kalıntılarını çıkarırken sessizce küfrettirdi. Shasta karın kaslarını çalıştırdı ve omurgasını baston yutmuş gibi dimdik tuttu. Yıllarca süren yoga eğitimi, kendi mumlarını sabit tutmada işine yaramıştı. Bu talihsiz sahnenin yanından, eğitim alan bir asilzadenin soylu edasıyla geçti.

Başka bir yerden, "*Chica!*"* diye bir ses geldi. Bir erkek sesiydi. "Mumların güzelmiş!"

Dönüp bakmak ağır ağır ilerleyen bir sonsuzluk gibi geldi –mumlar her zaman endişe veriyordu– ama Shasta kendisine doğru yürüyen genç adamı tanıdı. Kolunun altında bir spor çantası taşıyordu. Bir elinde tuğla kalınlığında karton kapaklı bir kitap tutuyordu. Okuldan arkadaşı Esteban'ın erkek kardeşiydi. Gey Esteban'ın. Yüzüne bakıp ismini hatırlamaya çalıştı.

"Ben Xavier," dedi adam. O, heteroseksüel olan kardeşti. "*Beyaz* bir kız gibi giyinmekteki amacın nedir?"

Shasta DNA testinden çaktığını açıklamaya zahmet etmedi. Şaşılacak bir şey yoktu, Quintana Roo'lu iki büyükanne ve büyükbabaya sahip olmak başına dert açmıştı. Hispanik'likte çizgiyi aşmıştı. İyi Hispaniklerden de değildi, misal İspanyalı değildi yani. Xavier'a Walter'ı görüp görmediğini sordu.

Xavier kafasını iki yana salladı. "Mumlarından biri sönmüş," dedi.

Shasta, Kate Spade marka el çantasını açarken, "Kahretsin," dedi. İçinde kekler ve reçelli çöreklerden oluşan ezilmiş bir kargaşa vardı. Parmaklarını puf böreği, Bavyera kreması ve pudra şekeri karışımına batırırken yüzünü buruşturdu.

Xavier ezilmiş lezzetleri görünce irkilerek ve tiksintiyle dudak büktü. "Ne olman gerekiyordu?"

---

* (İsp.) Genç kız. (ç.n.)

Shasta gözlerini yavaşça kaldırıp başlarında yanan mumlardan oluşan bir tacı dengede tutarak dikkatle latte yudumlayan ya da köpek gezdiren diğer kadınlara anlamlı bir şekilde baktı. "İskandinav ya da başka bir şey." Dikenli yapraklar ve damlayan mum, kafa derisini yaktı. "Rastaların İskandinav versiyonu."

Xavier gözlerini devirdi. "Eh, aptalca gözüküyor."

Shasta, "Eh, yasa böyle," diye çıkıştı. Parmakları aradığı şeyi buldu ve yapış yapış bataklıktan muhallebi bulaşmış bir çakmak çıkardı. Çakmağı uzatıp, "Yakar mısın lütfen?" diye sordu. Xavier, yapış yapış çakmağı aldı. Yalayarak temizleyecekmiş gibi hafifçe kokladı. Çakmak, başparmağının bir hareketiyle tıslayan mavi bir alev yaydı.

Shasta mumlarını ulaşabileceği bir yere getirmek için eğildi. Bunu yaparken oğlanı bileğinden yakaladı ve tuttuğu kitabın adını okuyabilmek için elini büktü. *Atlas Vazgeçti.** Dr. Brolly, bu kitabı geçen dönem okutmuştu.

Xavier çakmağı her bir fitile tutarken şarkı söylemeye başladı: "Mutlu yıllar sana..." Sonra şarkı söylemeyi bıraktı ve "Hepimiz kendimizi sınır dışı ediyoruz. Tüm Meksika Diyasporası Galt'a gidiyor." Yani tüm Hispanikler, Latinler, Meksika kökenli Amerikalılar sınırın güneyine gidiyordu. "Bu beyazlar *muy loco*,"** deyip güldü. "Hepsi açlıktan öldükten veya birbirlerini yok ettikten sonra gelip işleri düzene sokacağız."

Bu arada Meksika, Xavier'ın dediğine göre "İtalyan Rönesansı'ndan fırlamış bir şey gibi filizlenecekti."

Shasta başını hafifçe eğik tuttu. Tahta takunyalarına bakarak "Saçımda mum var mı?" diye sordu. "Avrupa arkeolojisi," diye devam etti Xavier, "Kolomb öncesi her şeye kendi düzmece anlatısını empoze etti."

Xavier örnek olarak, Azteklerin insan kurbanlarının kalplerini söktüğünü gösterdiği farz edilen resimlerle oymaları verdi. O, bu sanat eserlerinin aslında başarılı kalp nakli ameliyatları yürüten Mezoamerikalıları tasvir ettiğini biliyordu. Piramitlerinin tepesindeki heybetli taş levhalar, sağlıklı gün ışığının en güçlü olduğu yerlere yerleştirilmiş ameliyat masalarıydı aslında.

---

* Ayn Rand, *Atlas Vazgeçti,* Pegasus Yayınları, İstanbul, 2022. (y.h.n.)
** (İsp.) Bayağı deli. (y.h.n.)

"Daha da şaşırtıcı olanı," diye devam etti Xavier, "kabile üyelerini kafa keserken ve kopmuş boyunlarından kan fışkıran ve damarlar sarkan kesilmiş kafaları elleriyle havaya kaldırırken gösteren resimler..."

Shasta tiksindi.

Xavier'ın açıkladığına göre o korkunç sahneler, esasında, başarılı tam kafa nakillerinin kanıtıydı.

"Beyaz bilim insanları," diye sesini yükseltti genç adam, "aynısını yapamayacakları şeyleri inkâr etmek zorundalar!"

Yanlarında genç bir kadın bir vitrine bakmak için yukarı doğru adım attı. Tacından fışkıran mumlar dükkânın çizgili tentesini ateşe verdi. Biraz ötede kaldırımdaki bir kafede başka bir genç kadın, mumlarının başının üstündeki Cinzano şemsiyesini yavaşça tutuşturduğunun farkında olmaksızın kahvesini yudumladı.

Xavier çakmağı ona geri uzattı. "Benimle gel," dedi. "Bırakalım da bu çılgın *gringo*lar* kendi kendilerini yok etsin."

Cazip bir telifti ve Shasta kesinlikle cezp edildiğini hissetti. Ailesi zaten kendilerini Yucatan Yarımadası'na sınır dışı etmişti. Xavier'in kalçayı saran beyaz kotuna bulaşan kir ve alfa maço tavırlarıyla ne kadar seksi gözüktüğünden bahsetmeye gerek bile yoktu. Gey kardeşi muhtemelen Geyistan'a topuklamıştı. Xavier'in eşlik istemesine şaşmamalıydı. Oğlan çok yalnızdı.

Çakmağı aldı ve çantasını açtı. "Bu hamur işlerini yabancılara vermem gerekiyor." Çakmağı gerisin geri şekerli balçığa batırdı. "Mum şapka takmanın bir parçası olan tuhaf bir ritüel."

Shasta, Xavier'in kalbini kırmak istemediğinden onu oyalıyordu ama gerçekten Walter'ı bulması gerekiyordu. Dikkatini başka yöne çekmek için açık çantadakilerden ikramda bulundu. "Al, çok parçalanmamış görünen bir çikolatalı ekler."

Xavier mesajı aldı. Hasarlı ekleri de aldı. Ortasındaki krema başıboş tüylerle doluydu. Lapa kıvamındaki iç dolgusu, çanta tiftiğiyle benek benek olmuş ve içine başıboş naneli şekerler gömülmüştü. Xavier, "Teşekkürler," deyip içini çekti. İncinmiş görünüyordu ama hâlâ epey becerilesiydi.

"Mumumu yaktığın için teşekkür ederim," dedi Shasta zayıf bir sesle. Yavaşça döndü ve ateş halesini dengeleyerek dikkatli adımlar atıp kendini uzaklaşmaya zorladı.

---

* Latin olmayanlardan bahsederken kullanılan hakeratamiz söz. (y.h.n.)

Ulusal bir utançtı. Charlie'ye göre bir utanç rozetinden başka bir şey değildi. Zencitopya, Avrupa merkezli çıkarlar tarafından bastırılan, uzun süredir unutulmuş bir yer çekimi önleme teknolojisine dayanan yeni uçan piramidinin başarılı bir şekilde fırlatıldığını daha yeni duyurmuştu. Beyazların yüzyıllarca süren inkârından sonra siyahlar, Mısır firavunları tarafından inşa edilen piramitlerin aslında uçan makineler olduğunu kanıtlamıştı.

Beyazlar, New Mexico çölünde ikna edici aya iniş görüntüleri çekmek için saygın film yönetmeni Stanley Kubrick'le el sıkışırken siyahlar, bin yıl boyunca kendi işlevsel uzay yolculuğu yöntemlerini bir sır olarak saklamışlardı.

Eh, sır ortaya çıkmıştı. Charlie televizyonun önüne çömeldi ve Zencitopya'dan yayınlanan haber görüntülerini izledi. Askeri bir tesisten havalanan Keops boyutundaki devasa piramitleri açıkça gösteriyordu. Bu imkânsız taş gemiler mavi gökyüzüne yükseldi. Büyük bir gemi, 1960'ların sonlarındaki kurgusal gösteride NASA'nın kendilerine ait olduğunu iddia ettiği Ay'daki yerin yakınına güvenli bir şekilde inmişti bile. Birkaç gün içinde siyah astronotlar bölgeyi keşfetmek için işe girişeceklerdi. Amerikan bayrağını bulamayacaklardı. Golf topları veya ay gözlem aracının lastik izleri de olmayacaktı.

Kafkasya'nın beyaz etnik devleti, tam bir aşağılanmanın eşiğine gelmişti.

Dikkatini kaçınılmaz olandan uzaklaştırmak isteyen Charlie, Talbott kitabının bir kopyasını açtı. Temsilcileri, karısı olmayı umut eden güzel genç kadınlardan oluşan seçkiyi sunmak için büyük taht odasına girerken bile okumaya devam etti.

Televizyon gururlu, güzel siyahların yaşadığı müreffeh bir arazi üzerinde yüzen devasa piramitlerin görüntüleriyle onu rahatsız etmeye devam etti. *Dashiki* adı verilen yöresel gömleklerindeki canlı renkler parladı. Her yurttaş –kadın, erkek veya çocuk fark etmeksizin– birer aristokratmış gibi omuzlarını geriye atmıştı, asil bir edayla dimdik duruyordu.

Talbott Reynolds'un açıklamasına göre siyahların en zeki, en kararlı grubu yaklaşık 1600'den beri işçi grevindeydi. Yazgı Günü fikri, onların içinde nesiller boyunca bir tohum gibi ikamet etmişti. Bu amaçla iktidardakilerin bir siyah kardeşin başka bir siyah kardeşi harcamasını dikkate almayacağını bilerek birbirle-

rini hedef alıp bu vahşiliklerinin pratiğini yapmışlardı. Talbott'a göre beyazlar Yazgı Günü için okul ve işyeri saldırılarıyla pratik yapmıştı. Geyler AIDS ile geyleri harcamıştı. Homolar spor salonlarına gitmiş ve güzellikleriyle yok etmeyi öğrenmişti. Tüm gruplar, gelecekte kontrolü ele geçirmek için soğukkanlı bir beceri inşa etmişti.

Tereddüt etmeden veya pişmanlık duymadan kendi kardeşlerini öldürmeye alışabilirlerse siyaset, medya ve akademideki efendilerini kesinlikle katledebilirlerdi. Zamanı geldiğinde birbirlerini öldürmeyi bırakacak ve öfkelerini dışa çevireceklerdi. Bu grup içi zayiat, her ordunun, iyi metin yazarları kullanıp bebekleri öperek başa geçmiş ama dünyada hiçbir şekilde gerçek bir fiziksel güç gösterememiş, güvende ve izole olan sözde liderlere yönelik öfkesini körükledi.

Uyuşturucudan serseme dönmüş, NASCAR köylüleri... zalimce sırıtan, eşkıya gibi siyahlar... seks delisi lubunyalar... kendi topluluklarındaki zayıf hedefler üzerinde Yazgı Günü için prova yapmış ve hiç kimse, bu grup içi cinayetlerin ötesinde bir şeyin ortaya çıkacağından şüphelenmemişti. Bu idmanlar, siyahlara daha iyi ateş etmeyi öğretti. Lubunyalara, insanların güvenini gülümseyerek dikkatle nasıl kazanacaklarını öğretti. Beyazları, ateş altındaki korkmuş bir kitlenin seçeceği kaçış yolları konusunda eğitti.

Talbott'ın açıkladığı üzere bunlar tesadüf değildi. Yazgı Günü arabalardan açılan her yaylım ateşinde, her virüs salgınında, kafayı yiyen her postacıyla bir gün daha yaklaşmıştı. İnsanlıklarından tamamen sıyrıldıklarında bu grupların ortak zalimlerini yok etmeleri kaçınılmazdı.

Televizyonda Zencitopya'nın dans eden, tezahürat yapan kalabalıklarının üzerindeki güneşli, bulutsuz gökyüzünde geniş, uçan bir piramit havada asılı duruyordu. Kalabalıkların altın mücevherleri parlıyordu. Mutlak neşe ve sonsuz gururla dolu gülümsemeleri de öyle.

Beyaz ırk yolunu kaybetmiş gibi geldi. Artık kendilerini üstün hissettirecek siyahlar ve lubunyalar yoktu, bu yüzden gururunun önemli bir kaynağı yok oldu. Beyazlar, aptal ve yozlaşmış hizmetkârlardan oluşan bir haneyi etkilemek için devamlı ahlak ve beceri yarışması yapan varlıklı bir aile olagelmişti. Lubun-

yaların ve siyahların yokluğunda Charlie ve beyaz arkadaşları, üstün yaşamlar yaşama motivasyonlarını kaybetmişti. Gözlerini kamaştırabilecekleri astları olmayınca beyaz etnik devleti bocalıyor gibiydi.

Charlie, televizyonun sesini kıstı ve Zencitopya'nın neşeli, dans eden vatandaşlarını izledi.

Beyaz ırk, çocuklarını yitirmiş bir baba gibiydi. Etrafında, nutuk atacağı ya da etkileyeceği kimsesi yoktu. Ders vereceği ya da kurtaracağı zayıf, kusurlu bir versiyonu yoktu. Yarattığı son şeyin ölümünü izlemiş bir tanrı gibiydi. Beyaz etnik devletin yeni, temiz, düzenli dünyasında gelecek ne getirecekti? Beyaz ırk olabilecek her zorluğa göğüs germişti. Çimleri daha yeşil yapabilirler miydi? Trenlerin yazılan saatlere daha da uygun hareket etmesini sağlayabilirler miydi?

Böyle anlar, Yazgı Günü'nü geriye doğru atılmış dev bir adım gibi hissettiriyordu. Son üç yüz yılın riskli sosyal deneylerinin ardından beyazlar ancak şövalyeler ve aristokratlar dünyasına geri dönebilmişti. Norman Rockwell'in kalesine, *Reader's Digest* güzelliğine.

Charlie'nin kulağına bir ses fısıldadı. Kâhyası ona, "İncelemeniz için bazı bayan misafirler geldi, efendim," diye bildiriyordu. Topuklarını birbirine vuran, el pençe divan duran bu uşak, onu hastalıklı bir kibirle doldurdu. Kıyıma katılmamış olan her adam Charlie'yi hasta ediyordu. O iz bırakmıştı. Charlie yiğitliğini kanıtlamıştı ve bu, hayatının geri kalanında daha zayıf adamların ondan kaçınacağı anlamına geliyordu. Korkaklar onun başarılarına kızacak ve başardıklarından nefret edecekti. Gerçek denkleri az olduğu için hayatının geri kalanının büyük bir bölümünde yanında danışmanlarından başka kimse olmaksızın tek başına yaşayacaktı. Mükemmel eş seçimini bu kadar önemli kılan da buydu. Önemliydi ama pek kolay değildi.

Charlie kitabı bir kenara koydu ve televizyondaki görüntüleri kapatmak için uzaktan kumandaya tıkladı. İçeri güdülen gelinlik çağındaki genç kısrakları görmek için başını çevirmesine bile gerek yoktu. Paskalya yumurtalarını hatırlatan kısa, renkli etekler giymiş kızlar kıpır kıpırdı. Ceylan gözleri, onun dikkatini çekmeye ve ilgiyi üzerlerinde tutmaya çalıştı. Kirpikler patladı. Parlayan dudaklar büzüldü. Bazıları derin nefesler alıp

göğüslerini dışarı çıkardı. Charlie kanmamıştı. Bunlar kadınlığın ötesinde bir şey olmanın ne olduğunu nasıl anlayabilirlerdi ki? Görünenin, elle tutulur olanın, açıkça ifade edilenin ötesinde hiçbir şeye inanmadan, bedensel hayatlar yaşamışlardı.

Bu kendine çeki düzen verme kargaşasının ortasında biri dikkatini çekti. İçlerinden biri asillere yakışır bir dinginlikle duruyordu, söğüdü andıran kol ve bacakları hareketsizdi, kız potansiyel bir kraliçeydi. Bal rengi saçları, zengin işlemeli köylü gömleğinin omuzlarında toplanmıştı. Charlie onu verimli, altın rengi buğday tarlalarında tırpan sallarken hayal edebiliyordu. Bu kadının kasıkları, yeni nesil tanrıları ortaya çıkaracaktı. Charlie beyaz ırkı canlandırmak için onun içine mucit ve sanatçı sürülerinin tohumlarını yerleştirecekti.

Kadının fildişi rengi kollarını ve masum memelerinin armut şeklindeki şişkinliğini inceledi. Küçük ayakları sade, deri sandaletler içinde çıplaktı. Menekşe gözleri uysal bir hayvan zekâsını işaret ediyordu. Charlie parmak uçlarının ufak bir hareketiyle onu işaret edip, "Küçüğüm..." diye buyurdu.

Charlie'den en fazla bir ya da iki yaş küçük gibi görünüyordu. En asil sesini kullanarak "Sana ne diye sesleniliyor, kız çocuğu?" diye sordu.

Kız bir anlığına dilini yutmuş bir halde bakışlarına karşılık vermişti. Belki de Charlie'nin haftalar boyunca müstakbel eşlerin geçit törenine bir bakış atmaktan öteye gitmediğini işitmişti. Şimdiye kadar çekici kadınlardan oluşan lejyonlarda herhangi biriyle doğrudan konuşmamıştı. Kızın sessizliği, çekiciliğini artırdı ve Charlie, ona yakında sahip olma fikriyle cinsel organının heyecanlandığını hissetti.

Kızın sesi çıkmayınca kâhya devreye girdi: "Efendim," dedi, "kızın adı Shasta."

Shasta. Kraliçe Shasta.

Kız onun olacak, Charlie'nin mükemmel Ari eşi olacaktı.

Tuzlu kraker ve cinle yaşamayı sürdürdüğünden zihnindeki düşüncelerin çok azı onundu. Bayan Josephine, Arabella'nın getirdiği yemeği yemeye cesaret edemiyordu. Yemeği lokmalar halinde sabırla tuvalete yolluyordu ama kimsenin duymayacağı

sadece gece geç saatlerde. Gece gündüz küçük televizyonunu açık bırakmayı alışkanlık haline getirmişti. Her zaman sadece o Talbott adamı olmasına rağmen yanında birilerine ihtiyaç duyuyordu. Adama göre beyazlar Jackson, Mississippi'yi teslim etmekten memnundu. Siyahlar da aynı şekilde Detroit'i terk ettikleri için memnundu. Bunaltıcı sıcakta kendi pirinç tarlalarını süremmemelerinin veya kendi tütünlerini ya da şeker kamışlarını kesememelerinin etno Avrupalılar için üç yüz yıllık bir utanç olduğunu söyledi. Michigan kar ve paslı çamurluklardan ibaret sayılırdı. Talbott'ın dediğine göre beyazların kışa, zorunlu bir dinlenmeye ihtiyacı vardı, aksi takdirde çalışmaktan çılgına dönüyorlardı. Siyahlar ise gülünç kardan nefret ediyordu.

Talbott, kitabında kâğıda dökülmüş performansına dayanarak, tamamen bu tavırla böyle derken hayal edilebilirdi. Bayan Josephine bunlara "delilerin sezgi anları" diyordu. Yeni aklıselimlik olarak geçen bir akıl hastalığı.

Güneyli beyazların, *New York Times*'ı haklı çıkarmak istemedikleri için Kuzey Saldırganlık Savaşı'ndan* hemen sonra kuzeye göç etme konusunda ayak dirediğini söyledi. Georgia, Mississippi veya Louisiana'da işleri yoktu. Gelgelelim kuyruklarını kıstırıp Güney'i haklı sakinlerine bırakmak, savaşın ikinci ayağının nihayet hayata geçmesine izin vermek olurdu. Etnik kimliği Avrupalı olanlar, Japon sarmaşığı ve su mokaseni manzaralarını özlemeyecekti. Florida'yı elde tutmak demek bir cesetle gülümseyerek poz vermek, dantel vaftiz elbisesi giyip inci kolye takmış küçük bir kız çocuğunun cesediyle poz vermek ve o kız bir gün sağlığına kavuşacakmış gibi davranmaktı. Florida beyazlar için ölümdü.

Talbott doğrudan Bayan Josephine'le konuşuyormuşçasına, hava kirliliği ve bataklığın sürekli olarak çürümeye ve yozlaşmaya doğru sürükleyişi konusunda belagatli sözler söyledi. Kendi İskoç-İrlanda inatçılıkları dışında yeryüzündeki hiçbir şey Güney'in beyazlarını ayakta tutamazdı. Kötücül esintiler ve dumanı tüten bataklıkları beyazlara cilt kanseri ve sıtma dışında hiçbir şey sunmuyordu. Kuzeyde Chicago ve Philadelphia gibi

* Amerika Birleşik Devletleri İç Savaşı'na verilen isimlerden biridir. (y.h.n.)

şehirler, siyahları D vitamini eksikliği, yetersiz beslenme ve donmayla hırpaladı.

Her gümüş kap ve kupayla, diplomayla, günlükle, hatırayla ve aile İncil'iyle bir antikacı gibi dolmuş olan bu sıkış tepiş odalar içinde yüksek bir yere tünemiş olan Bayan Josephine her şeyin beyniydi. İzole bir karakolda bir nöbetçiydi. Üst kata, mahzenin zengin ispirtoları arasına bir ruh gibi gizlice kaçmış olan ruhtu o. Bütün konyak stokunu sipariş etmişti ve Madera limanı da konyakları emniyette tutmak için onunla birlikte gömmüştü. Kasa kasa konyak, ayrılık savaşı sırasında ablukayı yaranlarca ülkeye gizlice sokulmuştu.

Bayan Jo'nun içine sarhoşluktan mütevellit anlık bir dürtü doğdu. Bu hazineleri yakabilirdi. Geçmiş, bir kiler görevlisi ya da cellat olarak onun elindeydi. Bu evi ve içindeki tüm hasarlı kalıntıları yakabilirdi.

Charlie sorunun ne olduğunu biliyordu. Anlarsınız ya beyaz ırk cinsel dürtülerini yüceltmeyi öğrenmişti. Sadece pornoya otuz bir çekmek ya da ihtiyacı olan her orospuyu düdüklemek yerine hazzı ertelemeyi ve elektrik lambalarını, meme röntgenini ve botanik bilimini icat etmeyi öğrenmişti. Sonuç olarak beyazlar, dürüst olmak gerekirse çoğunlukla beyaz erkekler, teknolojiyi yaratmış ve her şeyin işe yaradığı mükemmel bir uygarlığın övgüsünü kazanmışlardı. Asıl sorun, diğer ırklar cinselliği olması gerektiği gibi yüceltmediğinde ortaya çıktı. Onlar AIDS olsun ya da olmasın, uçuk olsun ya da olmasın tuttuklarını sikmeye ve tavşan gibi üremeye devam ettiler. Gördüğünüz üzere beyaz adamlar, bebeklerini, iyi olan her şeyin patenti ve telif hakları karşılığında takas etmişti. Bunlar önemliydi fakat beyaz adam, en büyük yarışı ihmal etmişti: Nüfus yarışını. Charlie durumu böyle görüyordu. Gecesini gündüzünü sikişe ayırmadığı için beyaz adamın güneş enerjisini icat edecek enerjisi kalmıştı. Gelgelelim bu durum, dizginleri kaybetmesine neden oldu. Bunların hepsi Stoddard'ın kitabında yazıyor. Görüyorsunuz, teknoloji ve bebekler tarih boyunca hep bir denge aramıştır. Teknoloji öne geçtiğinde bebek sayısı düşer. Bebekler öne geçtiğinde ise medeniyet geride kalır. Şu anda insanlığın ilerlemesi, diğer

insanların bebeklerinden oluşan bir denizde yutulmak üzereydi ve bu, vulkanize kauçuktan ve ters osmoz teknolojisinden vazgeçmek anlamına geliyordu çünkü toplumun bu kesimlerini yönetmek için gereken akıllı insanlar var olmayacaktı.

Beyazlar biraz gevşeyebilseydi. Her şeyi anotlamaya biraz ara verip sadece belki biraz mala vursalardı, o zaman medeniyetin bir şansı olurdu. Beyaz kadınların da pek yardımcı olduğu söylenemezdi gerçi. Hayır, X-ışınlarını ve eBay'i icat ederek bu dünyayı yeni yeni deneyimliyorlardı ve halkın övgülerinden vazgeçip bacaklarını havaya kaldırma fikrinden hoşlanmadıkları açıktı. Yazgı Günü bu yüzden yaşanmıştı. Kalan az sayıda alfa damızlığına beyaz nüfusu artırma şansını verecekti. Kadın Çalışmaları lisans programının ve hanımlara değerli Ari yumurtalarının kurumasına izin vermeleri için tuzak kuran diğer saçmalıkların cazibesi ortadan kaldıracaktı.

Yazgı Günü, İleri Matematik II'den pek şey anlamayan ama bir sürü spermi olan Charlie gibi adamlara, beyaz takım için skoru eşitleme fırsatı verdi.

Bu kadar basit.

Kadının kulağını kesmeye Dawson'ın gönlü el vermedi. Ne kadar yalvardığı önemli değildi. Sonunda kadın halı makasını kaptı ve kendi kesmeye başladı, sonra da gözyaşları içinde pes etti.

Adamın ayaklarının dibindeki toprakta diz çöktü. Kadının tepesinde durduğunda sağ kulağının üstünün kurumuş kanla kaplandığını görebiliyordu. Görünüşe göre muhtemelen birkaç kez, kulağını kendi kendine kesmeye çalışmıştı.

Kadının yaşadığı Yazgı Günü'ne dair detaylar birbirini takip etti. İlk olarak, öğrencilerden telefonlarını sessize almalarını istemesine rağmen bir tanesinin telefonu alarm vermeye başladı. Bir diğeri daha katıldı. Bir telefon korosu aynı anı işaret ediyordu. Bipler, gıcırtılar ve köpek havlamaları; bir kakofoni. Devasa konferans salonunda Hello Kitty ve G.I. Joe sırt çantalarına uzanıp silah çıkaran öğrenciler az buz değildi. Bütün eller önlerindeki sıranın yanına uzanırken profesör ve lisansüstü asistanlarından oluşan ekibi, kafaları karışmış bir şekilde bakakaldılar. Sayısız

fermuardan oluşan sağır edici bir koro kükredi. Her öğrenci dik oturup kolunu uzattı ve havaya kaldırılan her elde bir silah vardı.

"Sanki," dedi sesi titreyerek. Titreyen ellerinden biri havada sallandı. "Siyah çubuklardan oluşan bir orman bizi işaret ediyordu." Tabancaların kısa namluları, tüfek ve pompalıların daha uzun namluları ve bütün bunların arasına serpiştirilmiş altıpatların ağızları vardı.

Siyah çubuklar ateş püskürdü, namluların ucundan çıkan ateş ve dumanda bir duvar oluverdi, siyah barut kokusu duyuldu ve bir yüksek lisans öğrencisi, iki el silah sesinin ardından sahneye düştü. İlk silah patladıktan sonra kadın hiçbir şey duyamaz olmuştu.

Yüksek lisans öğrencisi kendini ona doğru sürükledi. Bacakları düştükleri yerde kaldı ama gövdesi ve kolları, perişan bağırsaklarını yağlı püsküller gibi arkasında sürükleyerek perişan bir halde kendilerini emniyete çekti. Kadının kürsünün arkasında çömeldiği yerin yakınına dek sürünmüştü. Mermiler ve patlayan saçmalar arkalarındaki ekranı paramparça etti ve alçı duvarlarda delikler açtı.

Ortamdaki tek ses sürekli ateş eden silahların sesiydi. Kadın, oğlanın konuşup konuşmadığını duyamadı ama yüksek lisans öğrencisi morarmış, ölmek üzere olan, zaten ölü olan elini ona doğru uzatırken ölü dudaklarından şu sözlerin biçimini aldı: "Yardım edin..."

Değerli yardımcı profesörlerden oluşan ekibi, diğer kurumlardan özenle seçtiği ve toplamakla buraya almak için yıllarını harcadığı ekip, karaya vurmuş yunuslar gibi çırpınıyordu. Canlı hiçbir şeyin olamayacağı kadar parçalanmışlardı ancak kuklalar gibi sıçramayı sürdürüyor, yazgıları cesetlerine çarparken tiksindirici bir şekilde sarsılıyorlardı.

Kürsünün arkasından uzanma riskini göze almıştı. Parmakları çocuğun buzlu parmaklarının arasına girdi ve oğlanın sırılsıklam cüssesini emniyete çekti. Çocuğun başı kucağındaydı, uyuyor gibi görünüyordu.

Dawson o yüksek lisans öğrencisinin adını sormamak için dişlerini sıktı.

Artık Dawson'ın yanında olan kadın hıçkırmıyor, yere hüzünlü bir şekilde bakarak mırıldanıyordu: "Cinsiyet akışkanlığı üzerine

doktora tezini tamamlamasına sadece birkaç günü kalmıştı..." Tüm vücudu duygusal bir acıyla sarsılır gibiydi. "Sırf bazı lisans öğrencilerine bell hooks* okuttuğu için!"

Charlie ve müstakbel eşi, bahçelerinde gezindiler. Antik Roma tarzı kuş banyoları ve eskiden birleşik olan devletlerin önde gelen müzelerinden yağmalanan Helenistik bahçe süsleri arasında aylak aylak dolaştılar. Getty'yi** yağmaladıklarında bulduğu bir Babil bahçe süsünü işaret etti. Onu etkilemeyi umarak Washington DC'deki Ulusal Müze'den aldığı bir Mezopotamya oyma taşına dikilmiş sarı petunyalara dikkatini çekti. Tavus kuşları görkemli gösterilerini yaptılar ama Shasta'yla karşılaştırıldıklarında birer hiçtiler.

Shasta gerektiği gibi etkilenerek Mısırlı bir hanımın milyon yıllık heykeline bakmıştı. Charlie, yeni bahçe mobilyalarına uysun diye heykeli yeşilimsi parlak sarı bir renge boyatmıştı. Shasta bunu gördü ve "Harika," dedi.

Chicago Sanat Enstitüsü'nden aldığı mükemmel ganimetleri ona göstermek istedi. Çok eski şeylerdi. Kızın da seveceğini umduğu şeyler. Flört taraması neredeyse tamamlanmıştı. Resmi olarak beyaz olduğunu kanıtlamak için hâlâ genetik testine ihtiyaçları vardı ama o sadece bir formaliteydi. Bir bakışta onun beyaz olduğunu anlamıştı. Berrak gökyüzü, onun menekşe gözlerinden esinlenilip de yapılmış olabilirdi. Kuş cıvıltıları, onun kahkahasıyla yarışamazdı. O kadar masum, o kadar tatlı, o kadar saftı ki. Hâlâ küresel ısınmaya ve Yahudi Soykırımı'na inanıyordu.

Charlie kızın kafasını siktiğinden şüphelendi ama o kadar gergindi ki konuşmadan duramıyordu.

Onu ayağa kalkıp Beşinci Cadde'deki o veya bu kiliseden aldığı büyük şamdanları takdir etmeye zorladı. Som altın gibi bir şeyden yapılmışlardı, o yüzden yıl boyunca açık havada kullanılmalarında sıkıntı yoktu. Ne kadar ağır olduklarını görmesi

---

* Gerçek adı Gloria Jean Watkins olan ABD'li feminist profesör yazar ve aktivist. Kullandığı bell hooks mahlasının baş harflerini özellikle küçük yazmasıyla bilinir. (ç.n.)

** Los Angeles'taki Getty Müzesi'nden bahsediliyor. (ç.n.)

için çömelmesini, birini tutmasını ve kaldırmaya çalışmasını söyledi. Shasta kaldıramadı.

"Çok havalıymış," diye hemfikir oldu. Her gün yeni hurdalar geliyordu. Getty'den hatta New York'taki Metropolitan Sanat Müzesi'nden bile evde toz toplayacak daha fazla eski eşya geliyordu. Bir grup adam, kasaları açmaktan ve her çıkanı sokuşturacak bir yer bulmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Charlie yürüdükleri sırada kendi hayatının zorluklarını kıza öğretmeye çalıştı. Bir aristokrat olarak yaşamaya alışmak zaman alıyordu. Mesela bütün canlar onun ağzına bakıyordu. Her şeye gücü yeten kalantorların yemesi beklenen zengin yiyecekler de cabası. Örneğin bu sabahki bağırsak hareketleri onu çıkardıklarıyla güzel bir becermişti. Böylece resmi flörtleri ile birlikte Shasta'nın eğitimi de başlamıştı. Charlie ona Talbott kitabından paragraflar okudu. Yavaş yavaş, bir kadının rahmindeki ruhu sevmeye ya da ondan vazgeçmeye erken karar verdiğini okudu. Karındaki o çocuk doğal yollarla doğrulduğunda ister siyah ister esmer ister Asyalı olsun, kadın ona karşı sevgi ve gurur duymaktan kendini alamazdı. Bu, kadınlara ait sanat eserlerinin çoğunu açıklayan bir dürtüydü.

Aksine beyaz bir adam, yeni doğanı sevmeden önce onun, kendisinin sağlıklı bir kopyası olduğunu görmeliydi. Beyaz adam sürekli olarak kuşatma altında olduğundan, yozlaşmış fikirler ve daha düşük ırkların aşağılayıcı çabalarıyla kuşatılmış bulunduğundan soyunun, kendisinin sadık bir müttefiki olacağından emin olmalıydı.

Charlie ona bu yeni şanlı dünyada tüm çocukların değerli olacağına dair güvence verdi. Homoseksüel bir çocuk bile değersiz değildi. Bildiri yaşına ulaştığında yanlışlıkla homoseksüeller tarafından esaret altında büyütülen masum bir heteroseksüel erkek veya kızla değiştirilebilecekti.

Ozanlar papatyaların yoğun olduğu tarlalarda lir ve gaydalarıyla onlara serenat yaparken Charlie de Talbott kitabından yüksek sesle ona bir şeyler okudu:

Sadece Tanrı yeni bir şey yaratabilir. Bizler yalnızca kalıpları tanıyabilir, görünmeyenleri tespit edebilir ve küçük varyasyonlar meydana getirmek için bir şeyleri birleştirebiliriz.

Okudu:

Yazgı Günü kararlı olmaya karar verilmesiyle ortaya çıktı.

Talbott'a göre teknoloji ve ahlak, ölümden başka hiçbir şeyin hiçbir şeyi çözmediği bir ortam yarattı. Kan davaları internette sonsuza kadar yaşıyor. Hiç kimse geçmişinin herhangi bir anından kaçamıyor. Hiçbir şey unutulmuyor. Diğer taraftan, erkekler utanç ve aşağılanmayı geçici bir engel olarak kabul etmeye uyum sağladı. Kamuya mal olmuş hiç kimse yozlaşmışlığı ne ölçüde ortaya çıkarsa çıksın halkın gözünün önünden uzun süre ayrılamıyor. Sonun içinde son yoktu. Yazgı Günü hiçbir şeyin çözülemeyeceği gerçeğini çözmek için yaşandı.

Talbott radyoda haberleri okudu: "Soyların birleşik konseyi, eskiden birleşik olan devletlerin başkanının cesedinin bulunamadığını bildirdi. Yazgı Günü'nden beri kayıp ve yetkililer, başkanın, yabancı bir gücün ajanlarının yardımıyla hükûmet binasından kaçmış olma olasılığını araştırıyor."

"Soy sözcüleri, beyaz etno eyalette kalabalık bir caddede bomba patlatıldığını bildirdiler... Zencitopya'da... Geyistan'da... bu saldırıların sonucunda iki kişinin... altı kişinin... on sekiz kişinin öldüğüne inanılıyor."

"Gaz saldırısının... kundaklamanın... sabotaj eylemlerinin sorumluluğunu eski başkanla işbirliği yapan teröristler üstlendi. Bu suçlar hakkında bilgisi olan vatandaşlar derhâl soy temsilcileriyle iletişime geçmelidir."

Mavi-siyah kitabın tahmin ettiği üzere:

En büyük ahlaki ve etik kriz zamanlarında insanlar, en fazla silaha sahip olan asil liderlerin yanında yer alacaklardır.

Talbott'ın öngörmüş olduğu gibi bir tür Stockholm sendromu kök saldı. İnsanlar yeni liderleri kabul ettiler çünkü insanlar lider istiyordu ve eskiler ölmüştü. Hükûmeti kimin yönetece-ğine ilişkin ayrıntılar, kendi hayatlarının gündelik ayrıntılarının yanında önemsizdi. Örneğin çocuklarının ihtiyaçlarını karşılamak veya kendi işlerini veya eğitimlerini tamamlamak ya da bir eş bulmak. Bir zamanlar yaklaşmakta olan savaştan en çok etkilenecek olanlar, büyük bir rahatlama hissetti. Vatandaş, hükûmetin taleplerine uyum sağlamaya alışıktı.

Hükûmetin tam olarak nasıl bir yapıya sahip olduğu o kadar önemli değildi. Doğal olarak birçok kişi sonuca ulaşmak için yapılan şiddet eylemlerinden rahatsız oldu ancak kimsenin rahatsızlığı olanları protesto edip de kendi canından vazgeçecek kadar fazla değildi. Ölen ölmüştü.

Her insana bir parça zekâ hediye edilmişti. Her bir parça bir araya geldi ve başkalarıyla paylaşıldı. Talbott'a göre ruhlarımız, yüzme bilmeyenlerin bir yüzme havuzunun kenarını tutunması gibi bedenlerimize tutunuyordu.

Uçaklar gökyüzünde zik zaklar çizdi. Her uçak, uygun anavatanlarına taşınan insanlarla doluydu. Aralarındaki gençler, modern tarihin en büyük toplumsal gelişmesinde yer almaktan mutluydular. Yaşlılar ise bozguna uğramıştı. Evlerdeki eşyalar paketlenip kargoya verildi. Mülklerini teslim edenler internete girmiş ve başka yer değiştirenler tarafından kaybedilen gayrimenkuller arasından eşit değerde, uygun bir ev seçmişti. Havalimanlarında aileler, çocuklarını kendilerine yakın tuttular ve telefonlarından uygun bulundukları evlerin, çiftliklerin ve apartmanların fotoğraflarıyla videolarını incelediler.

Buna sosyal deney demek yanlış olurdu. Başarısız olmasına asla izin verilmeyecekti. Katılanların bunu bir başarıya dönüştürmesi gerekiyordu.

Gece yarısından yüz yıl sonra Delicious ve kocası, bir otobüs durağı tuvaletinde gerçekleştirdikleri bir evlilik ziyaretinden sonra birbirlerinin kollarında oyalandılar.

"Jarvis'e 'Finlandiya'nın Tom Amcası' diyorlar," dedi Gentry.

"O da ne demek?" diye sordu Delicious.

Gentry omuz silkip kafasını salladı. "Çok kaslı olmakla alakalı bir şey," dedi. "Bir iltifat değil." Gözlerini gereğinden uzun bir süreliğine yere dikip tuvalet zeminindeki pisliği inceledi. "Şuradaki bir Percocet* mi?"

Delicious, Jarvis ile sikişip sikişmediklerini sormak istedi. Erkekler damacanayı bile sikerdi. Gelgelelim yanlış cevabı istemediği için sessiz kalmayı tercih etti.

---

* Kırmızı reçeteyle verilen bir tür sakinleştirici. (ç.n.)

Belki de beyazlar şüphelenmişti. Son yıllarda beyaz popüler kültür, yanlışlıkla da olsa siyahların uzun süredir gizlediği sonsuz bilgeliği ve gücü keşfetmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Beyazlar, sözde sihirli zencinin kurgusal karakterine, siyahların gerçekten kontrol altında tuttukları muazzam kabiliyetleri ima eden psişik ve ruhsal yetenekler aşılamıştı. Gelgelelim sonunda Zencitopya'nın ortaya çıkmasıyla birlikte kokainman ve sosyal yardım almak için üçkâğıt çeviren aşırı obez rollerini oynamış siyah kız kardeşler, beyaz güzellik standartlarıyla alay etmek için beyaz kadınların saçlarını, kendi başlarına yapıştıracak kadar ileri dahi gitmiş olan –ki o benmerkezci beyaz soytarılar bunu iltifat olarak almıştı– bu asil siyah kız kardeşler sonunda Falstaffik* rollerini bir kenara atıp durdurulamaz şifacılar ve büyük kozmik gerçeklere vakıf bilgeler arasındaki haklı yerlerini alabilecekti.

Doğuştan gelen hakları gereğince Zencitopyalılar, Dünya dostu şehirlerinin geniş caddelerinde ağır ağır yürüdü. Uzun uzuvları parlıyordu. Kadınları fidan boyluydu ve kendinden emin bilgelikleriyle ışıldıyordu. Berrak gökyüzüne zarifçe dalan kusursuz kuleler, geri kalmış beyaz adamın Taş Devri fiziğine meydan okuyordu.

Siyahlar sürekli hareket halindeydiler ve avare avare gezinmekten ziyade süzülüyorlardı. Onlarınki, Kafkasya vatandaşları tarafından atılan sarsak adımlar gibi değildi. Beyaz adamın dilinde bu akıcı, pürüzsüzlüğün ötesinde pürüzsüz kılınmış hareket için hiçbir kelime yoktu. Dahası bu tür eksikliklerin her biriyle beyaz dil gözden düşüyor ve Zencitopya eski dilini yeniden diriltiyordu.

Beyaz tarih kelimelerle yazılmışken siyah tarih ezgilerle yazılmıştı.

Siyah kardeşle şiddete meyilli psikopat katil gömleğini, yalnızca ilkel beyazların kandığı o genel ve kaba karakteri omuzlarından silkip attı. Bu, kendi içlerinde bir şakaya dönüşmüştü: Bir siyah kardeş ne kadar tuhaf davranabilirdi? Beyaz zorbalar, tüm oyunun onlar için oynanıp oynanmadığını merak etmeye başlamadan önce müzikleriyle ne kadar ileri gidebilirlerdi?

---

* Shakespeare'in şişmanlığıyla tanınan John Falstaff karakterine bir gönderme. (ç.n.)

Yüksek sesle konuşup daha yüksek sesle gülmüşlerse bu, birbirleriyle kurdukları iletişimin çoğunun zihinsel telepati yoluyla gerçekleştiği gerçeğini gizlemek içindi.

Bilgili şamanlar olarak miraslarını üstlenmekte özgür olan siyah kardeşler, kenarlı keplerini, düğümlü fularlarını, sahte çete bağlantılarını temsil eden kırmızı ve mavi takılarını neşeyle çıkardılar. Dehalarını beyaz adamdan gizlemek için kullandıkları anlaşılması güç Ebonik* diline, gülerek son kez veda ettiler. Bu kodlanmış kelimelerde kumu kıymetli elmaslara çeviren simya formülleri gizliydi ve yeni kurtulan kardeşler bol miktarda elmas, yakut ve kusursuz zümrütler üretip bu mücevherlerin tamamını, güneş ışığını yakalayıp beyaz adamın cılız vitray katedral pencerelerinin asla yanına yaklaşamayacağı türden tanrısal gökkuşaklarıyla içten içe yanan saraylar yaratmak için şekillendirdiler.

Zencitopya'da insanlar Dünya'ya şükranlarını sunmaya devam etti ve bu şükran neticesinde gökdelen büyüklüğünde elmaslar yerden fışkırdı ve bulutları minareler gibi deldi. Erimiş altın, inançlıları barındıracak kubbeli saraylar oluşturmak için kabardı ve anında sertleşti.

Bu renk cennetinde barınan siyahlar, beyazların egemenliği altındayken kendilerinden esirgenen kaderi geri aldı. Kayıtlı tarihte ilk kez, siyahların çabaları bir düşmanın kasasına girmeden sadece siyahlara fayda sağlayacaktı. Atlanta, Birmingham ve Miami olarak bilinen şehirler, hepsi beyaz olan bu şehirler yerle bir edildi ve kaslı sırtları temiz terle parıldayan görkemli siyahlar şarkılar söyleyerek seleflerini onurlandırmak için görkemli tapınaklar var etti ve bu yapılar, beyazların hayal bile edemeyeceği ölçüde şaşırtıcı şekilleriyle ufuk çizgisini heyecanlandırdı ve bu devasa villalarda siyah kardeşler tüm hayvanlarla mükemmel bir uyum içinde, doğa ve ruhlar dünyası ile kusursuz bir ahenkle yaşadı.

Zencitopya'nın harikalarını görmesine izin verilen az sayıda beyaz ağlayarak huşu içinde geri çekildi. Bu beyaz adamlar üstün olduklarına dair o inatçı, mağara adamı fantezilerini korumak için yüksek sesle ve hararetle mücevherli sarayların ve gezegenler

* Afrika kökenli Amerikalıların kendi aralarında konuştukları dil. (ç.n.)

arası uçan piramitlerin yalan ve düpedüz yanılsama olduğunu iddia etti. Kız kardeşler, tüm kanser türlerini Zencitopya'dan yok ettiklerinde kıskanç beyazlar kanıt istedi ama var olmayana dair nasıl bir kanıt sunulabilirdi ki? Zira kız kardeşler bilgeliklerini kullanıp ebedi ruhları getirmiş ve tek bir siyah bile etkilenmeyinceye kadar kanseri, AIDS'i ve uçuk virüsünü kovmaları için bu hortlakları görevlendirmişti.

Beyazlar sayılarını artırmaya çalışırken beyazların bilimi ve teknolojisi durdu. Belli başlı beyazlar ise dehasını yağmalamak için Zencitopya'ya sızmaktan utanmadı zira beyaz bilimi ve matematiği yalnızca atom bombası yapmak için kullanılmışken siyah bilim ve matematiği her gün yaşamı, özellikle de kadınların yaşamını zenginleştiren yeni harikalar sunuyordu çünkü Zencitopya, kız kardeşlerini en büyük hazinesi olarak görüyordu.

Yüzünü metoksalen ve ultraviyole ışıkla karartıp siyah başarı ve siyah deneyimini çalmak ve *Black Like Me* [Benim Gibi Siyah] kitabında kendi başarısı gibi sunmak için sinsince içeri giren ve bununla hatırı sayılır bir servet edinen gazeteci John Griffin gibi beyaz adamların yolundan giden Kafkasya'nın beyaz adamları, kendilerini bir şekilde gizleyip kurnazlıkla sınırı geçtiler.

Ne aptallık ama! Zira beyazlar sadece siyahların onları kandırmak için yaptığı gülünç, ayrıntılı el sıkışmalarını, sarkık pantolonları ve anlamsız konuşmaları taklit etmeyi biliyordu ve siyah kardeşler, bu sahtekârları anında tanıdı. Ağız dalaşına giren, silah sallayan, kalçalarını oynatan, taşaklarını avuçlayan, yüzlerini siyaha boyamış bu hırsız bozuntusu manyakların huyuna gidildi ve bunlar, Zencitopya'ya başarılı bir şekilde sızdıklarına inandırıldı. Siyah kardeşler, onlara kanser tedavisi olarak kendi idrarlarını içmeleri gerektiğini öğretti. Ardından da bu kültür hırsızı bozuntuları koşa koşa eve döndü ve neredeyse bütün beyazlar onların bu dediklerini uygulamaya döktü.

Talimat sayfasında *yalnızca makinede yıkanabilir* olduğu ve *dayanıklılığı* belirtilmişti. Gavyn en sevdiği Sand marka gömleğinin üzerindeki kuru temizlemeci plastiğini çıkardı ve düğmeleri açtı. Askıdan çıkarttı. Çok özel olarak tasarlanmıştı. Turuncular ve kırmızılar çok doygundu. Lekelenmesinden ya da renklerinin

solmasından korktuğu için sadece iki kez giymişti. Yakasını çenesinin altına sıkıştırarak gömleğin kollarını kollarına getirip göğsünde katladı. Düzgün bir paket haline getirmek için ikinci ve üçüncü kez katlayıp yatağındaki boş valize koydu.

Bir ses duydu. Annesinin değildi. Ablası Charm, "Bu kesinlikle uygun gömlek değil," dedi. Kapının eşiğine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Charm, gelecek her tür küstahça cevabı savuşturmak için dur işareti yaptı. Açık gardıroba gitti ve omuzları teslimiyetle çöktü. Sedefi andıran kopçalarıyla retro kovboy gömlekleri dizisi. Metalik işlemeli çakma Dolce kazaklar. Antika Versace. Karşısında Gavyn'in yetişkin hayatı için düzdüğü çeyiz duruyordu. Homoseksüel ümidinin çeyiz sandığıydı.

Ablası kendi üzerindeki ordu artığı gömleğin önünü çekiştirdi. "Bu, demir gibi dayanır." Asker yeşiliydi. Pantolonun içine sokmadığı uçları neredeyse mavi kotunun dizlerine kadar sarkıyordu. Gavyn'in dolabında bulabildiği buna en yakın şey, işlemeli yamalarla canlandırılmış, kanvasımsı, haki yeşili ikinci el bir gömlekti. Kartal İzci rozeti ile tamamlanmış ikinci el bir İzci üniforması. Gavyn karşı çıktı: "Bu ütü istemiyor ama."

Charm Sand marka gömleği bir kenara fırlattı ve yerine hakiyi koydu. "Defileye çıkmıyorsun, *toplama kampına* gidiyorsun," dedi.

Talbott kitabı burayı Envanter Tutma Merkezi olarak adlandırıyordu. Gavyn'in atandığı yer kısa zaman önceye kadar, Yazgı Günü'ne kadar düşük güvenlikli bir hapishaneydi.

İlk Yer Değiştirme yılı sona yaklaşmıştı. Yanlış anavatanda doğanlar –heteroseksüellerden doğan homoseksüeller veya Sahra altı ya da Kafkas DNA'sının baskınlığı bulundukları yere uygun düşmeyenler– uygun anavatanda değişim için benzer bir yanlış doğum tespit edilinceye kadar kaynak aileleri tarafından devlet gözetimine teslim edileceklerdi. Geyistan'da bir yerlerde, bir ümit, on sekiz yaşındaki bir heteroseksüel de bavul hazırlıyor ve benzer bir toplama kampına gidiyordu. Neredeyse yirmi yıl beslendikten, giydirilip eğitildikten sonra Gavyn ve Gavyn gibiler, başıboş bırakılamayacak kadar büyük bir yatırımı temsil ediyordu. Yasadışı bir şekilde göç etmeye veya Kanada'ya kaçmaya veya intihar etmeye kalkışırlarsa ulus muhtemelen, büyük bir ihracat malını kaybedecekti.

Yanlış doğumların gerçek anavatanlarına daha hızlı gitmelerini sağlayacak bir yer altı demiryolu olup olmadığını öylesine bir merak etti. Değişim için gerekli uygun adayı beklediği normal süreci atlatabileceği bir yol var mıydı? Güvenli evler sistemi. İnsan tacirleri. Belki de sınır bölgelerinde ona rehberlik etmesi için para ödeyebileceği haydutlar vardı.

Charm şifonyerin üst çekmecesini çekti ve Gavyn'in çoraplarının arasına daldı. Aralarından iki çift lacivert, üç siyah, bir çift düz yeşil ve altı çift beyaz spor çorabı seçti. Onları valize tıkıştırırken, "En azından bir kabile reisinin kuluçka makinesi olmayacaksın," dedi.

Güneşten yanmış yüzü ve kırpılmış saçıyla onun da bir kabile reisinin karısı olma ihtimali çok düşüktü. Gavyn'in alıkonup ihraç edilmek üzere teslim olmasının bir sebebi de buydu. Eşdeğer bir karşılık mevcut değilse onu kabul eden anavatan, tazminat olarak en az yarım milyon Talbott ödemek zorunda kalacaktı. Bu para Gavyn'in ailesinin işine yarardı. Charm'ın bile bunu bilmesi gerekiyordu. Bir işletme, küçük bir çiftlik, tohumluk mısır, çiftlik hayvanları, yeni ekonomide kendi kendilerine yetebilmeleri için ihtiyaç duyacakları tüm ham maddeleri satın alabilirlerdi. Aksi takdirde bütün eski beyaz yakalılar, eski BT elemanları, eski masa başı profesyonelleri gibi olacaklardı: Hayatta kalmak için kendilerini yerel bir reise köle olarak sunmaları gerekecekti.

Başkası olsa sınıra doğru topuklayabilirdi veya kapalı bir garajda egzoz gazıyla ölümü içine çekerdi ama biraz sabredecek olursa Gavyn bu durumun nihayetinde herkes için yararlı olabileceğini düşündü. Kendisi Geyistan'a uyum sağlayacak ve kaynak ailesi de geçim kaynaklarını ve özgürlüklerini ellerinde bulunduracaktı.

Ablası yatağın yanında diz çöktü ve altına uzanarak tenis ayakkabılarını ve makosenlerini çıkardı. Her birinden birer çifti plastik market poşetlerine koydu ve bavulun içine, seçtiği katlanmış bir kargo şortun yanına yerleştirdi. Gavyn'in o şorttan nefret etmişti. Bu, asla leke göstermedikleri için önerdiği kamuflajlı pantolonun üzerinde duruyordu. Ablası bunların arasına diş fırçası, tıraş bıçağı, diş macunu ve tarağını içeren plastik bir kutu yerleştirdi. Tüm turuncu ekose görkemiyle güzel ve kullanışsız Sand gömleği kızın onu fırlattığı yatağın üzerinde duruyordu.

Ablasının bir sonraki sözlerini duyamadı.

"Dedim ki," diye tekrarladı Charm, "Walter denen herifi duydun mu?"

Gavyn son bir kez odasına uzun uzun baktı. "Walter kim?"

"Okuldan Shasta'yla çıkıyordu ya," diyerek hatırlattı ablası.

Gavyn kafasını iki yana salladı. "Neden sordun?"

Ablası bavulda kalan boşluğa baktı. Dolabın üst rafından kalın bir yün kazak ve daha ince bir pamuklu kazak çıkardı. Bunları tortop edip valize koydu. Şifonyere döndüğünde Andrew Christian marka çok ince liften yapılma, şık, kıç gösteren atletik donları görmezden gelip anam babam usulü beyaz sliplerden koydu. Mayo olarak da kullanabileceğini söylediği bir çift belden büzgülü, bol şortu da yuvarlayıverdi.

Ablası bir şey sordu.

Gavyn, "Efendim?" diye cevapladı.

Umarsızca, kardeşi yalnızca hayatının geri kalanını bir yaz kampında geçirmeye gidiyormuşçasına, "Beni özleyecek misin?" diye sordu.

Gavyn kendi kendine gelecekte daha iyi kıyafetler giyeceğini, her şeyin daha iyi olacağını, geride bırakmak zorunda bırakılacağı her şeyden daha iyi olacağını söyledi. Giysiler ve sevgi bir kenara, çim biçme ve köpek gezdirme ücretleriyle satın aldığı zavallı gardırobunu bir daha asla düşünmeyecekti. Dışarıda bir yerlerde ona ablasını ve kaynak anne babasını unutturacak bir aşk da vardı.

Valiz doldu. Charm, "Merak etme, eğlenceli olabilir," dedi. "Kim bilir?" Gelgelelim bunları sadece ağzı söylüyordu.

Şifonyerinin üzerindeki aynadan ablasını gördü. Gavyn'in arkası dönükken ablası o harika turuncu ekoseli gömleği gizlice alıp bütün o kullanışlı, dayanıklı kot ve kanvas kumaşların altına sıkıştırıverdi. Sonra da bavulu kapatıp fermuarını çekti.

Kâhya saç tutamlarını sıkı bukleler halinde toplarken Bayan Josephine, öne doğru açık bir kitabın üzerine eğildi. Kucağında, *Rüzgâr Gibi Geçti*'nin tekrar tekrar okunmuş bir kopyası ağırlık yapıyordu ve gözleri Margaret Mitchell'ın diyaloğunu tararken Bayan Josephine'in dudakları sessizce o diyalektik lehçenin biçimini aldı. Üzerlerinde iri kaya tuzu tanecikleri olan dudakları

birbirine bastırılınca acıdı. Dudakları, yarılmaya başlayana ve kendisi dilinde tuzla karışık kan tadı alana dek acıdı ve şişti.

Önündeki makyaj masasının yüzeyinde takma dişleri duruyordu. Dişler, sedefi andıran kat kat beyaz ojeyle neredeyse parlıyordu. Karanlıkta, zifirî karanlıkta, Bayan Jo'nun ojeye kattığı fosforlu boyalar sayesinde parlarlardı.

Kitabın ötesinde, aynada gördüğü görüntü onu memnun etti. Metoksalen, John Griffin'in *Benim Gibi Siyah* kitabını yazarken kullandığı gibi, etkisini göstermişti. Tıpkı 1948'de ilaçtan büyük dozlarda alan ve *In the Land of Jim Crow* [Jim Crow'un Ülkesinde] adlı kitabını yazmak için Güney'i dolaşan muhabir Ray Sprigle'da olduğu gibi. Altta kalmamak için muhabir Grace Halsell de 1969'da kendi kitabı *Soul Sister*'ı [Ruh Kardeşim] yazmak için yüzünü siyaha boyamıştı. Amerika'nın meraklı acar gazetecileri, her zaman yüzlerini siyaha boyuyor ve yaşadıkları çılgın maceralar hakkında yazıyorlardı.

Bu numarayı kendileri icat etmemişti tabii; 1927'de Al Jolson, 1928'de Amos ve Andy rollerindeki Freeman Gosden ve Charles Correll, 1938 gibi erken bir tarihte *Everybody Sing* müzikaliyle Judy Garland, daha sonra 1941'de *Babes on Broadway* ile Mickey Rooney de aynı şeyi yapmıştı. Tek gereken otuz miligram metoksalen alıp güneş lambası altında zaman geçirmekti. Şimdi bile ultraviyole ışıklar Bayan Jo'nun üzerinde birkaç farklı açıdan parlıyor, kendisi dantel iç gömleğinde zarafetle terlerken çıplak kollarını, bacaklarını, boynunu ve yüzünü eşit bir şekilde ışığa maruz bırakıyordu.

Yan etkileri arasında baş ağrısı, baş dönmesi, uykusuzluk ve mide bulantısı olabiliyordu ancak bunlar, sevimli Ava Gardner'ın *Show Boat* filminde güzel, siyah bir sireni oynamasına engel olmamıştı. Olası böbrek hasarı da Jeanne Crain'i 1949'un çığır açan filmi *Pinky*'de güzel bir siyah kız çocuğunu oynamaktan caydırmadı. Laurence Olivier de 1965 gibi ileri bir tarihte siyah Othello'yu oynamak için sağlığını riske atmıştı. Karaciğer hasarı, tıpkı kanser gibi metoksalen kullananlar için birer tehditti. Daha şimdiden Bayan Josephine'in başı dönüyordu. Görüşü bulanıklaşmıştı ancak bunlar, beyazların siyahlara dönüşmesine izin veren mucizevi bir ilaç için ödenmesi gereken küçük bir bedellerdi.

Arabella anlamıyordu elbet. Aptal kadın başka bir saç tutamını çekip tel tokanın etrafında büktü. Saçların çoğu, benzer küçük düğümler halinde kafa derisine sıkıca yapışmıştı. Bir sonraki adımda kâhya, perma çözeltisini uygulayacaktı. Durdurucu maddeyi kullanmadan önce biraz fazla bekleyecekti. Mükemmel bir asit oranı sunduğu için ananas suyu kullanacaktı. Azıcık fazla bekleyecek olursa saçı bir miktar yakarlardı. Tel tokalar çıkarıldıktan sonra, Bayan Jo, kıvrılmış, sıkıca kıvrılmış saçlarını kabartır kabartmaz saç yüzünün etrafında şaşaalı siyah bir hale gibi duracaktı. Tabii ki boyalı olacaktı.

Saçlarının çekilmesinin verdiği acı, karnındaki mide bulantısı, tuzlu, şişmiş dudakları ve terli teni Bayan Jo'nun eski konuşmayı tam da Mitchell'ın yazdığı gibi telaffuz etmesini güçleştirdi. Makyaj aynasından bakışlarına karşılık veren yansıma Ava Gardner'ın büyüleyici karakteri Julie La Verne'e pek benzemiyordu fakat bu yeni kişi, Bayan Jo'nun mevcut dayanaksız durumunun verdiği gerginlikten kaçışı olacaktı.

Tam da Talbott Reynolds'ın istediği gibi Walter, listeyi çevrimiçi kılmıştı. Önce insanlar siteyi alaya almıştı. Hayır, önce görmezden gelmişlerdi. Ancak fark ettikten sonra siteyle dalga geçmişlerdi. Birkaç milyon ilan topladığında ise bazı insanlar gücenmiş ve yasaklanmasını talep etmişti. Bunlar çoğunlukla isimleri en çok oyu alan kişiler, politikacılar, akademisyenler ve medya ünlüleri olmuştu. Walter terk edilmiş evin bodrum katında oturup ekranını her saat yenilemiş ve sitenin aldığı karşılığa hayret etmişti.

Talbott'a "Bunu nasıl paraya dökeceğiz?" diye sormuştu. Aklında evler almak, Shasta'yı baştan çıkarmak için hayalini kurduğu o büyük plan vardı.

Her zaman olduğu gibi bir sandalyeye bağlı olan Talbott, kan kaybından sersemlemiş, kabuklar ve jilet yaralarıyla bezenmiş olan Talbott, "Bu isimleri bir yere yaz..." demişti. Enfeksiyon kapan kesikleri akıntı yaparken, Walter'ın aceleyle defterine karaladığı bir düzine ismi bir çırpıda söylemeye başlamıştı. "İnternetten bak," diye emretmişti Talbott. "Hepsiyle iletişim kur."

Walter listeyi dikkatle inceledi. "Bu beni zengin yapacak mı?"

Ateşi çıkmış ve bakışları donuklaşmış olan yeni babası, "Seni mi? Seni zengin mi etmeliyim?" diye sormuştu.

Walter "Sayfayı Yenile"ye basmış ve sinirinin bozulduğunu saklamaya çalışmıştı. Talbott'ın adını listeye eklemeyi düşünmüştü. Şimdi bu bir düzine adamı bulması ve büyük olasılıkla onlarla temasa geçmesi gerekecekti. Son zamanlarda Talbott ona yem atıyor gibi görünmüştü. Bütün bu plan, yaşlı adamın olmadık hayaller peşinde koşuşu olabilirdi.

Yaşlı adam kendini toplamıştı. "Servet edinmek için sahte kürk almalısın," diye tavsiyede bulunmuştu.

Walter tekrarlamıştı. "Sahte mi?"

Yaşlı adam ciddi bir şekilde başını sallamıştı. "Kürk... Suni deri," demişti makamlı bir sesle. "Plastik deri de olsun." Kafası yana düşmüş, adam uyuya kalmıştı.

Walter tekrardan "Sayfayı Yenile"ye basmıştı.

Bir müzisyen, bir blok flüte yumuşak bir melodi üfleyerek onları uzaktan takip etti. Kolunu özenle Charlie'ninkine geçirmiş olan Shasta yanlarından geçerken bir dizi tavus kuşu, egzotik kuyruklarıyla havayı yelpazeledi. Bahçeler dört bir yanında yerlerini gösterişli desenlerle ekilmiş rezene ve kuşkonmazların olduğu alanlara bıraktı. Salya meselesi yine çirkin yüzünü ortaya çıkarmıştı. Eskiden, Yazgı Günü'nden önce erkekler ona oral seks için baskı yaparlardı. Charlie ise ona yalnızca etnik kökenini kanıtlaması için genetik bir numune alma konusunda zorbalık etti. Adamı haftalardır erteliyor, oral seks ve fetişistik hemşire kostümleriyle yatıştırıyordu ama bugün Charlie somurtkan bir ruh haline bürünmüştü.

Yalnızca blok flüt ve tavus kuşlarının sık çığlıklarıyla bozulan bir sessizlik içinde yürürlerken cevap aklına geliverdi. Liseden tanıdığı bir kız. Shasta'nın neredeyse unuttuğu özgür bir ruh: Charm.

Kimseye benzemeyen bir kız. Sadece Charm, Charm'a benzerdi.

Dünya Mitolojisi dersinde, Dr. Brolly onlara uçan at Pegasus'u evcilleştiren kahraman Bellerophon'u anlatan antik Yunan efsanelerini öğretmişti. Bellerophon, Amazonların kızlardan oluşan

lejyonlarıyla savaşmış, hepsini yenmiş ve ejderha Chimaera'yı katletmişti. Namağlup kahraman, Tanrı Poseidon'a Xanthus ulusunu sular altında bırakmasını teklif etmiş ancak Xanthus kadınları, yaklaşan dalgalarla yüzleşmişti. Bu girişken dişiler eteklerini kaldırmış ve okyanusla çırılçıplak kadınlık organlarıyla yüzleşmişlerdi.

Avrupa'dan Endonezya'ya ve Güney Amerika'ya kadar birçok kültürün antik dünyasında gözler önüne serilen amların her zaman kötülüğü korkutup kaçıracağına inanılmıştı. On sekizinci yüzyıla kadar Masonlar, kalelerin ve kiliselerin kapılarının ve geçitlerinin üzerine kendilerini sergilemek için çömelmiş kadınların görüntülerini oymuştu. Ne Şeytan'ın ne de başka bir kötülüğün kadın cinsel organlarının görüntüsüne dayanabileceği söyleniyordu.

Xanthus'un tüm vajinaları ile karşı karşıya kalan gelgitler, korkuyla geri çekildi. Dalgalar geri çekildi ve Bellerophon yenilgiye uğradı. Uçan Pegasus bile korkup kaçmıştı.

Charlie ile kol kola yürüyen Shasta, antik dünyayla ilgili bu dersten kısa bir süre sonra olanları düşündü.

Charm görünüşe göre dersi özümsemişti. Yazgı Günü'nden önceki o haftalarda, gençlik patlamasının ölüme mahkûm edilmiş fazlalıkları flört etmeye geldiğinde son eğitimini iyi değerlendirmişti. Okulun erkek lakros takımı bir keresinde ıssız bir koridorda etrafını sarmıştı. Saldırgan gençler şakacı bir tavırla kazağın üzerinden göğüslerini emmeye ve basmalı kalemleriyle onu taciz etmeye çalışmıştı. Charm onları çok geçmeden savaşta ölecek yemler olarak görüp onlara acımak yerine çabucak antik çağın öğretilerini uygulamıştı.

Onlar etrafında dans ederken Charm kısa amigo eteğinin önünü kaldırmakla yetinmişti. İç çamaşırlarıyla maskelenmemiş halde tamamen açığa çıkmış olan şeydi o: Vulvasıydı. Küçük yaştan itibaren pornografinin ehli, tüysüz vajinalarına alışmış olan genç adamlar dehşet içinde geri çekilmişti. Kıllı vajinalardan oluşan bir ordu kanatlı aygır Pegasus'u ürküttüğünden Charm'ın kıllı cinsel organı da bu sözde talipleri şaşkına çevirmişti. Onların alayları sustukça Charm kalçalarını sıkmış, cinsel organını onlara ölümcül bir kılıç gibi savurmuştu. Paniklemişler, geriye doğru devrilmişlerdi. Zorla ayağa kalkıp kaçmışlardı ama onlar

geri çekilirken bile Charm eteğini yukarıda tutmuş ve vahşi bir Afrika aslanının yok edici ağzının etrafındaki tüylere benzeyen çilek sarısı kasık kıllarını onlara doğru savurmuştu. Charm bu sahneye güçlendirmek ister gibi, amı ansızın kendi vahşi sesini bulmuşçasına hırlama ve kükreme sesleri çıkarmıştı.

Shasta bozgunun gerçekleştiğine tanık olmuştu. Şakacı flört ve ardından dizginsiz vajinadan gelen saldırı. Charm'ın, lakrosçu çocukları fakülte otoparkına kadar kovalamasını izlemişti. Dehşete kapılmış gençler uzakta kaybolurken Shasta, bu cesur kıza yaklaşmayı göze almıştı. O anda bile normal haline geri dönmekte olan, eteğini düzeltip pembe dudak parlatıcısını tazeleyen böyle bir kız özgür düşünen biri olsa gerekti. Uzun sarı saçlarını tarayan ve buzul mavisi gözleriyle dünyayı değerlendiren bu kız, beyaz ırkın güzelliğinde son nokta olmuştu. O zamanlar genç ve kıvraktı ama huysuz, yaşlı, kaba bir kadının esamelerine de sahipti. Hiçbir zorluktan asla kaçınmazdı.

Böyle bir kızla yalnız kalan Shasta, "Nasıl gidiyor?" diye sorma cesaretini göstermişti. Mitoloji dersini birlikte alıyorlardı ama hepsi bu kadardı.

Charm'ın klasik İskandinav hatlarını örten solgun ten, aniden utanmış gibi kızarmıştı. Belki o da zararsız gençlerden oluşan o budala kaz sürüsüne yaptığı pelvik saldırısının gereğinden daha sert olduğunu fark etmişti. "Merhaba, Shasta!" diye kekelemişti.

Shasta zorba çetesiyle olan bitenleri izlemiş olduğunu belli etmedi. "Walter'ı buralarda gördün mü?" diye devam etmişti.

Ari fıstık küçük kafasını şaşkınlıkla eğmişti. Bir sürü düz, altın rengi saç o tarafa dökülmüştü. "Hangi Walter?" diye sormuştu kız.

Burada, Maryhill'de bahçelerde gezinen Shasta, Kafkasya'nın en güçlü kabile reislerinden birinin kulağına ve kalbine sahipti. Böyle bir kıza bazı imkânlar sunabilmeliydi. Bir pazarlık yapabilirlerse Shasta'nın uzun vadeli planından belki ikisi de faydalanabilirdi.

Charlie sessiz kaldı. Kendi dünyasını incelemekle yetindi. Bahçelerin bu bölümünün altında arazi yerini, meyve ağaçlarıyla dolu ufka dek uzanan bereketli tarlalara bırakıyordu. Uzakta, güneşten yanmış tarla eşleri, genç fidelere bakmak için eğildi. Shasta bu mahsulün içinde lezzetli turpların geniş alanlarını...

sık ekilmiş çalı fasulyelerini... salatalık asmalarının dallarını tanıyabildi. Tarla eşinin zor hayatı, Portland'ın toplu konutlarında aç kalma ihtimali düşünüldüğünde iyi sayılırdı ancak Shasta'nın ulaşacağı kamu eşi statüsünden çok uzaktı. Düşük konumlarına rağmen bu tarla eşlerinin pek çoğu yerlere sarkan hamile göbeklerine sahipti, bu göbekler Charlie'nin eseri olsa gerekti. Onun krallığı, bütün reislerinkilerin gibi bir kraldan ve kadın işçi ordularından oluşuyordu. Arı kovanı veya termit höyüğünün tersiydi.

Gökyüzünde, hemen tepelerinde bir jumbo jet dizisi Asya genotiplerinin sonuncularına kendi anakıtalarına dek eşlik ediyordu. Shasta onların gidişini umutsuzca izledi. Kafkasya *yu xiang rou si** yerine *haggis* yemeyi** seçmişti.

Charlie tarlaları sessizce izlemeye devam etti. Bulundukları yerin alt tarafına nefes kesici alabaşlar dikiliyordu. Cüce ayçiçeklerinden oluşan karmaşık bir yatak düzeni, güneşi takip etmek için tüylü başlarını çeviriyor gibiydi. Charlie'nin besleyici mahsullerin bolluğuna duyduğu hayranlığı paylaşmaya çalışan Shasta bakmaya devam etti. Ancak o zaman durumun gerçekliği kafasına dank etti. Zamanın bu belirli anında bu noktaya gelmesi tesadüf değildi.

Güneş mavi Kafkas gökyüzünde ilerlerken her bir ayçiçeği parlak turuncu yüzünü çevirdi. Stadyumda "dalga" hareketini yapmak için kusursuz bir ahenkle kıpraşan kalabalık gibi ayçiçeği dizileri de adım adım Shasta'ya döndü. Hamile işçilerin, olgunlaşmakta olan alabaşların ötesine baktığında bu anın gizini fark edebildi.

Charlie'ye attığı bir bakış, şüphesini doğruladı. Adamın dudaklarında hafif bir gülümseme titreşiyordu.

Charlie'nin gözlerinin düştüğü yerde ortaya çıkan turuncu tonları, bir desen oluşturdu. Sıradan ürünlerin daha açık, limon yeşili tonlarının arasında ayçiçekleri adeta kelimeler meydana getirmeye koyuldu.

Sadece bulundukları yüksek seyir noktasından görülebilen, bir mil açık araziye ekilmiş ekinler onlara dönüp şu mesajı yazmıştı: Charlie (kalp şekli) Shasta.

---

* Balık aromalı kıyılmış domuz etinden oluşan Çin yemeği. (ç.n.)
** İskoç sakatat yahnisi. (ç.n.)

Odaya giren her neyse, derisi parlıyordu. Yaratık ağır koku dalgalarıyla ışıldadı, bu dünyadaki bütün Hindistan cevizlerini yarıldığında çıkacak bir kokuydu. Sayısız Piña Colada kokusu. Düğümlü kırmızı bandana parçaları, tel tel saçlarını görünüşte rasgele kümeler halinde toplamıştı ancak yağlı buklelerinin esas kısmı başından o kadar yoğun bir şekilde fırlamıştı ki her biri bir sürahinin sapı gibi dışarı çıkana kadar kulaklarını öne doğru itmişti.

Çıplak ayakları salona girdi. Zıpladılar ve uçtular. Jamal'e doğru yol alan her ne ise uçar adımlarla geliyordu.

Uzun bir parça kenevir ipi, yırtık pantolonunu tutuyor ve yırtık pırtık paçaları yerlere seriliyordu. Kollarını yırtık gömlek kolları içinde sallayarak ve kırışık hindi boynunu mobilyalara ve tablolara aval aval bakmak için gererek salonda ritimden yoksun adımlarla ilerledi. Bu şekilde, şaşı gözlerle ve derisi soyulmuş dudaklarını şapırdatarak İran halısını geçti. "Aman Tanyım," diye haykırdı, "O Bağyan Şozefiyn, benim otürma odasina girmime asla isin vermesdi!"

Bu hayalet dirseklerini omuz hizasında uzatarak boş boş duran parmaklarına giydiği kirli beyaz eldivenleri sergiledi. Her adımda her dizini o kadar yükseğe, o kadar hızlı çekti ki gören ıslak çimentonun içinden geçtiğini zannederdi. Bir kas spazmı yüzünü ele geçirir gibi oldu, gözleri öyle çok açılmaya zorladı ki her bir irisin çevresinde geniş bir beyaz belirdi. Bu gözler her yöne yuvarlanıyor, bu sırada ağzı parıldayan dişleri göstermek için esniyor ve çene sağa sola sallanıyor, bir an öne fırlayıp hemen sonra boynuna geri dönüyordu.

Çıplak ayaklar, pantolondaki yırtıklardan görünen sıska bacaklar, yaratığın boynu ve yüzü, hepsi kömür karasıydı.

O şey ileri atılırken Arabella kapının yanında durduğu yerden baktı. "Bay Jamal," dedi düz bir sesle. Gözleri başka yere bakıyordu. "Bu Barnabas." Derin bir iç çekti.

Kirli bir eldiven, kendini Jamal'a doğru itti. Barnabas denen şey, şişmiş, çatlamış dudaklarla haykırdı, "Tanistiğima memnün oldum Bay Jamal! Ne kadar mutlü olduğümü bilemessinis! Bağyan Şozefiyn, seytanin ta kendisiyti!"

Jamal kâhya ile bakıştı. Arabella omuz silkti. Bir elini kaldırdı ve boş boş tırnaklarını inceledi.

Petrol kadar siyah, insanların mavi-siyah olarak adlandırdıklarından daha siyah olan Barnabas, odanın ortasında enerjik bir şekilde zıplamaya devam etti. "Bağyan Şozefiyn denen seytan, haytimin buyük kismida beni o tavan arasina hafsetti!"

Jamal yaratığın Butterfly McQueen'inkini andıran diksiyonunu anlamaya uğraştı. Ufak bir ipucu alırım umuduyla kâhyaya baktı ama kadın, kahkahasını bastırmak için yüzünü iki eline gömmüştü. Belli ki bu çılgın öcü her ne ise Jamal'la alay edilmiyordu. İstemeye istemeye bakışlarını başını sallayan, kalçaları titreten bu grotesk figüre çevirdi. "Barnabas?" dedi. "Bana Bayan Josephine'in nereye gittiğini söyleyebilir misin?" Gözleri fıldır fıldır dönen yaratık, kırışmış yüzünü tutmak için eldivenli iki elini kaldırdı ve sanki korkudan sinmiş gibi titredi. "O, Kafikasiya'ya göştü!"

Arabella gırtlağını temizledi. Yüzünü buruşturdu.

Jamal ona döndü.

"Barnabas," dedi kadın kafasıyla yaratığı işaret ederek "tavan aranızda yaşıyordu, efendim. Geceleri duyduğunuz sesler ona aitti."

Bu habere nahoş denemezdi. Son zamanlarda Jamal'ı bir korku sarmıştı. Hayatının işini çok erken yaptığı düşüncesi. Yazgı Günü'ne katılarak ve Zencitopya'nın ömürlük prens rütbesine yükselerek zirveye çok erken ulaşmış olabilirdi. Ödüller, bu görkemli konut, zenginlik sevindiriciydi ama Talbott kitabının buyurduğu gibi:

Mülkiyet, gerçek başarının kalıntısından ibarettir.

Yazgı Günü ruhunu yatıştırmamıştı. Aksine bu başarı, ruhunu daha büyük zorluklara aç bıraktı. Şu andan itibaren nesneler yerine eylemlerle dolu bir hayat yaşamaya kararlıydı. Talbott kitabında söylendiği gibi:

Sadece imkânsız olan yapmaya değer.

Şimdi ister prens ister reis olsun, Yazgı Günü'ne katılmış olan hiç kimse, hiçbir şeyi cepte görmedi. Jamal el koyma kayıtlarından, ev sahibinin yani bu efsanevi Bayan Josephine'in bu mülkün tapusunu asla teslim etmediğini biliyordu. Kafkasya'ya yerleştiğine veya oradan tazminat için başvurduğuna dair de kayıt yoktu. Sesleri yuvarlaya yuvarlaya konuşan bu çevik canavara

uzun uzun baktı. Yanmış saçları, yamalı bohçayı andıran giysisi ve derisinin imkânsız siyahı bir kenara bırakılırsa bu, o olmalıydı.

Kâhyanın başını sallaması ve dizginlediği gülüşü de bunu doğruluyordu.

Deli olduğu açık olan yaşlı kadın, yanaklarını şişirdi ve ıslık çalıp sıska baldırlarına vurarak görkemli odanın içinde zıpladı.

Islık ve uğultu kesildi ve yaratık, uzun bir yağlı boya tablonun önünde yuvalarından fırlamış gözlerle durdu. Portrede gri Konfederasyon üniforması içinde altın sırmalarla bezenmiş, yanında kılıç sallanan, bıyıklı bir subay resmedilmişti. Bir asır sonra bile mavi gözleri hâlâ azimle yanıyordu. Yaratık cık cıkladı, başını eğdi ve resme doğru dramatik bir düşmanlıkla gözlerini kısıp yan yan baktı. "Bay Jamal?" dedi, "sise bişşey şorabilir miyim?" Kirli beyaz işaret parmağıyla dürterek "Bu seytani reşimleri yakmayi mi düşünüyoşunus?"

Jamal Arabella'nın şaşkın bakışlarına karşılık verdi, kadın gibi o da tek bir kaşını kaldırdı. "Neden sordun, Barnabas? Onları yakmamı mı istiyorsun?"

Barnabas yaratığı parıldayan, aşırı beyaz dişlerini gösterdi ve resme tereddütle hırladı. Resimdeki adam hırlamasına karşılık vermeyince Barnabas beyaz eldivenli yumruğunu kaldırıp subaya salladı. "Bu dünadaki ömrömün tamamnı bu evde haps geşirdim."

Jamal bu anlamsız kelimeleri çözmekte zorlanıyordu. Her söz bir sınavdı.

Barnabas yaratığı tehditkâr bir ifadeyle gözlerini kıstı ve kristal avizeyi, gül ağacından kuyruklu piyanoyu, mermer şömineyi ve kadife döşemeyi dikkatle inceleyerek odanın etrafına bakındı. Her püskülü ve pirinç tükürük hokkasını inceledi. Güvercinlerinkini andıran göğsünü kabarttı ve tavuk kanadına benzeyen kollarını yumruk atmaya hazırmış gibi büktü. "Bana şorajak olurşanıs," diye mırıldandı, "benci, butün evi yakmaniş gerekir!"

Jamal bakışlarını zavallı yaratığa dikti. "Barnabas," dedi, "Bayan Josephine'in sana asla güvenmemesinin sebebinin, bu düşmanlığın olduğunu düşündün mü hiç?" Belki de Talbott'ın kullanıma hazır politik ideolojisinin ötesine geçmenin zamanı gelmişti. Acaba, diye sordu Jamal kendi kendine, nasıl bir içgörü ortaya çıkaracağını görmek için bu soruna eğilmeli miydi?

Barnabas eldivenli parmaklarını tostoparlak yapıp boksör duruşuna geçti. "Yokşa şiz de mi Bahan Şo'nun tarafindasinis?"

Jamal etkilenmedi. Zenci özentisi beyazlardan, Afrika usulü örülmüş sarı saçları ile aktris Bo Derek'in oynadığı *Ten* filmine ve hatta rasta yaptıran zengin beyaz gençlere bakıldığında bu Barnabas karakteri kültür hırsızlığının kaçınılmaz sonucu gibi görünüyordu. Zenci özentisi yaşlı bir kadındı işte. Kimyasal olarak geliştirilmiş bir melez dizisinin sonuncusuydu. Bir travestinin gerçek bir kadın olmayı berbat bir şekilde taklit edişinin ırksal dengiydi.

Jamal'ın zihninde, Armistead Maupin'in çok sevilen *Kent Masalları* romanlarındaki kurgusal karakter D'orothea Wilson canlandı. Başarısız bir manken olan Dorothy adında beyaz bir kadın, kendini siyaha boyamış ve başarılı, rağbet gören bir "siyah" model haline gelmişti. Orak hücre anemisi, milyonların hayran olduğu bu kitabın can alıcı noktasıydı! Bir de korkusuz muhabir Lois Lane'in kendini yirmi dört saatliğine seksi siyah bir kadına dönüştürmek için bir cihaz kullandığı "I Am Curious (Black)" başlıklı Superman sayısı gelmişti aklına. Buna ister haber yapma ister araştırma desinler, beyazlar için renk çizgisini aşmak her zaman bir eğlence ve oyun aracı olmuştu.

Hatta bunun patolojik bir durum olduğu da kanıtlanabilirdi. Çoklu kişilik bozukluğu veya cinsel algı bozukluğu gibi.

Harvard psikoloji profesörü Dr. Jeremiah Brockyard'a göre ırksal algı bozukluğu veya trans-ırkçılık, siyah gibi yapan aktivist Rachel Dolezal ve daha beyaz görünmek için sağlığını büyük riske atan şarkıcı Michael Jackson tarafından gözler önüne serilmişti. Her nasıl Sigmund Freud Dora vakasını kullanarak kariyerini ilerlettiyse Jamal da bu çılgın beyaz hanımın akıl hastalığını, kendi şöhreti ve serveti için kolayca kullanabilirdi.

İşte bir sonraki mücadelesi karşısında duruyordu. Jamal kâhyaya işaret etmek için elini kaldırdı. "Arabella, konuğuma ve bana iki aşırı soğuk naneli kokteyl getirir misin?"

Bu hayalet parçalanmış, bağlantısını yitirmiş bir kişiliğin dışa vurumu muydu yoksa kadının kendini eski ulusunda bir yabancı olarak bulması nedeniyle ortaya çıkan bir tür Stockholm sendromu muydu Jamal bir tahminde bulunmaya cesaret edemedi. Henüz erkendi. Kusurlu, hasarlı karakterlerle dolu bu tür ma-

ceraların kitaplara konu olduğu kafasına dank etti. Bu Barnabas yaratığından kendi kitabı doğabilirdi.

Kitabı siyah bir adam tarafından, siyah bir adam gibi davranan beyaz bir kadın hakkında yazılmış bir kitap olurdu. Başlık kendiliğinden geldi. Edebî şaheserine *Senin Gibi Siyah* adını verecekti.

Yazgı Günü'nü takip eden mevsimlerde kunduz popülasyonu toparlandı. İnsan nüfusu kargaşa içinde kaynar, şehirlerde kıtlık sahneleri görülmeye başlarken sayısı aniden artış gösteren tek canlı kunduzlar değildi. Su samuru, yaban kedisi, misk sıçanı ve tavşanların hepsi geri döndü. Vizonlar, vaşak ve kurtlar. Hava, toksinleri çevreden atarken ayılar ve panterler gibi uç yırtıcılar bile toparlandı.

Her yerde kürk vardı. Sonuç olarak yapay kürkler yeni statü sembolleri olarak baş gösterdi. Artık kullanılmayan petrokimya tedarik zinciri dışında var olan sahte kürkler biter ve yerlerine yeni sahte kürkler çıkmazken sahte kürk ve derinin nesli hızla tükeniyordu.

Bu yüzden Kabile Reisi Charlie, servetiyle hava atmek için açık yeşil leopar ve nadir bulunan akrilik zebra kürklerinden yapılma cübbeler giydi. Nesli tükenmekte olan suni derilerle var olan Naugahyde marka diz boyu çizmeleriyle sarayının koridorlarını arşınladı. Saray mensupları onu misket limonu yeşili suni samur pelerinler ve pahalı yapay incilerle süslenmiş plastik deriden püsküllü eldivenlerle giydirip kuşattı. Böyle süslenmiş halde zengin şeker pancarı ve tatlı soğan tarlalarını, yatakları girişik dizilmiş sakız kabağı ve hindibaları, krallığının zenginliğini görmek için Maryhill'in siperlerine tırmandı.

Shasta veda etmişti ama çok geçmeden onun eşi olacaktı. Genetik testi, etnik kökenini doğruladığı anda evleneceklerdi.

Bir ses konuştu. Charlie siperlere ve manzaraya sırt çevirdi ve gözleri üniformalı bir uşağa kondu. Adam, bulaşıkhane ve oda hizmetçileri arasından çıkma bir ev eşi olan genç bir bakireye eşlik ediyordu. Güzel değildi ama beli sağlam görünüyordu. Başıyla onayladı ve uşak kızı uzaklaştırdı. Charlie hazır olduğunda kız dairesinde bekliyor olacaktı.

Pis bir koku bodrum katının içine işlemeye başlamıştı. Kokunun kaynağı yaşlı adamın kanıydı çünkü kan da süt gibi ekşiyordu ve bozulmuş kanın kokusu Walter'ın çektiği her nefese tadını bırakmıştı. Karasinekler dönüp durmuştu, Walter ve Talbott'ın çevresinde dolanmıştı, yarısı yenmiş yemeklerin çevresinde, sürekli bir pislik içinde, kokunun kendisi alçak bir uğultu çıkartıyormuş gibi dönüp durmuştu.

Kendi hijyenini çok da iyi korumayan Walter, vesayeti altında bulunan ihtiyarın ihtiyaçlarını da çok önemsememişti. Yemekler oda sıcaklığında çok uzun süre bekletilmiş, çürümelerinin kokusu odanın genel kokusunda ayırt edilemez hale gelmişti. Sonuç olarak Talbott'ın tuvalet ihtiyacı ani ve patlayıcı oluverdi. Walter, aldığı her kokuşmuş nefeste insanların servet uğruna çok daha kötülerini yaptığını söyleyerek kendini temin etmişti. Bugüne kadar Talbott'ın vermiş olduğu her görev bir testti. Büyük resim çok geçmeden netleşecekti.

Liste yayınlandıktan ve ilk başvurularla oylarını aldıktan sonra Walter bir sonraki imtihanı beklemişti. Yeni babası uyukluyordu. Başı düşmüştü ve adam, çağlayan tek bir horultuyla aniden uyanıvermişti. Başı ince boynunda sallanırken tüküre tüküre, "Hipnagojik spazm," diye mırıldanmıştı.

Açıklamaya girişmişti. Uyanıklık ve uyku arasında, insanlar uykuda yürümenin gerçekleştiği bir aşama olan hipnagojik durumdan geçerler. Burada halüsinasyonlar, bir engele takılıp kapaklanma veya pencereden düşme rüyaları da yaygındır ve uyuyan kişi sıçrayarak uyanır. Uyku uzmanları bu ani uyanışa hipnagojik spazm adını vermiş. Talbott'a göre antropologlar evrimsel atalarımızın, anne primatın kürküne veya dallara tutunma refleksimizi kaybetmemek için bu spazmı geliştirdiğine inanıyorlar. Bizim düştüğümüz rüyalar, onların orman zeminine düşme görüntüleridir yani insan olmamızdan önceki zamanlardan kalma bir dehşettir. Talbott konuyu detaylıca açıklamıştı. Sertçe yutkunmuş ve kuru dudaklarını yalamıştı. Göğsü bir körük gibi inip kalkmış, göğüs kafesini yırtık küçük bir zeplin gibi şişirmiş ve çökertmişti. Yaşlı çenesinden aşağı dökülen ve gri göğüs kıllarına solgun yumaklar halinde yapışan kusmuğun gösterdiği üzere bozuk yiyeceklerin tümü kıçından çıkmamıştı.

"A. N.'yi biliyor musun?" diye sormuştu adam. Uyuşturucu bağımlılarının tedavi edildiği on iki aşamalı gruptan bahsediyordu. Adsız Narkotikler. "Oraya git," demişti.

İşte Walter'ın eğitiminin ikinci aşaması çıkagelmişti. Talbott, "Bana, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir iki adam bul," diye buyurmuştu.

Walt onların hikâyelerini dinleyecek ve hayattan vazgeçmiş erkekler bulmak için kulak kabartacaktı. Daha genç erkekler. Öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış erkekler. Talbott zeki ve güçlü oldukları ve mevcut dünya onlara bu armağanlarını dışa vurabilecekleri hiçbir yol sunmadığı için uyuşturucuya başvurmuş olan erler istemişti. Bunlar, uyuşturucudan nefret eden ama tüm erkeklerin arzuladığı statüye ulaşmak için kendilerine hiçbir yol bırakmamış olan toplumdan daha da çok nefret eden erkekler olacaktı.

Walter onlara bir milyon dolar vaat edecekti. Her birini, yeni yeni dünyanın prensi yapmaya söz verecekti. Walter, kendisinin bir kuruş bile almadığını düşününce bu fikirden pek hoşlanmamıştı. Zaman kazanmak için bir kâse soğuk hazır noodle kapmış ve üstünkörü bir şekilde koklamıştı. Talbott'ın koltuğa bantlanmış oturduğu yere giden basamakları aşmıştı. Hem yağlı hem de yapışkan gelmeyi başaran bir kaşık kullanarak noodleları ihtiyarın açık ağzına tıkmıştı.

Ağzı yemekle dolu olan Talbott, 1950'lerin ve '60'ların Amerikan İnsan Hakları Hareketi'ni örnek göstermişti. Bu hareket öncesinde mülksüzler ve güçsüzler teselli için kiliselere gitmiş ve haklarından mahrum edilmiş bu kişiler oralarda bu sefaletlerinde yalnız olmadıklarını keşfetmişti. Onlar birleşerek bir ordu kurmuşlar, kilise liderleri de güçlerinin farkına varıp bu orduları savaşa sokmuştu.

Talbott boğularak ve tükürerek "Bu gruplar... o iyileşme ve destek grupları, yeni kiliseler," demişti. Geleneksel ibadet yerlerinin, insanların statülerini ve erdemlerini göstermek için gittikleri dandik tiyatrolara indirgendiğini söylemişti. Gerçek bir kilise, insanların en kötü hallerini itiraf etme riskini göze alarak güven içinde gittikleri bir yer olarak hizmet etmek zorundaydı. İnsanlar oraya övünmek ve gururlarını sergilemek için gitmemeliydi. İyileşme gruplarına katılanlar oraya mağlup olarak

gidiyordu. Başarısızlıklarının hikâyesini anlatıyordu. Günahlarını ve eksikliklerini aktarıyordu. Suçlarını itiraf etmeye gidiyor ve bunu yaparken de kilisede olduğu gibi komünyon ekmeğini bölüşmek yerine kusurlu denkleriyle bir duygu paylaşımında bulunuyordu. Walter, yeni ordusunun subaylarını bu alışılmadık kiliselerde, ayyaş ve esrarkeşlerin arasında bulacaktı. Talbott dünyadaki en büyük orduların tembellik nedeniyle yok edildiğini iddia etmişti. Fırsat olmayınca, Walter'ın askere alacağı adamlar, bir dış düşmanın ve bir savaşın yokluğunda kendi kendilerinin zayiatı haline geliyordu.

Talbott'ın Walter'a söyleyeceği şeyleri Walter, kendi seçtiği bu adamlara vaaz olarak verecekti ve bu adamlar da verilen mesajı, az sayıda erkeğe yaymak üzere yola çıkacaktı. Bu adamlar lubunya ise onları kendi türdeşleriyle bir arada yaşayabilecekleri Geyistan düşleriyle kandır. Beyazsa Kafkasya'daki olası geleceği ilan edin. Siyahsa başka bir ırka boyun eğmeye asla gerek duymayacakları Zencitopya vaadini sun.

"Bana," dedi Talbott, "çaresizliği öğrenmiş olanları getir." Sesi bir anda yükseldi. "Yerli yerine yabancı iş gücü kullanımı sonucu perişan olanları getir. Bunları, umutsuzları, çeşitliliğin bozgununa uğramış olanları bana getir..."

Bunun üzerine Talbott bayılır gibi olmuştu. Bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Bedelini ben ödeyeceğim. Dünya senindir," demişti.

Bunun üzerine bir kez daha tarih öncesi korkularla dolu sarsıntılı, huzursuz ve düzensiz bir uykuya dalmıştı.

Talbott kitabının belirttiği gibi Amerika Ayrık Devletleri her zaman uluslardan oluşan bir ulus olmuştu. Bunların bazıları egemendi. Diğerleri görünmez. Cemaatler. Loncalar. Dernekler. Toplantılar ve kulüpler. Yazgı Günü'nden sonra kendi kendine yetebilenler hayatta kaldı. Ortadan kaybolan hükûmetin bağışlarına ya da piyasadan silinmiş medyanın yaltakçı dikkatine bağımlı olanlar, bu kardeşlikler ve ittifaklar ise ortadan kalktı.

Aynı şey aileler için de geçerliydi.

İki kardeş öğle yemeği için buluşmaya karar vermişti. Son bir kez buluşmak istemişlerdi. Kocaman bir tabela, çatısında durdu-

ğu ufak, yol kenarı lokantasını cüce gibi göstermişti. Neredeyse lokantanın iki katıydı. Üzerinde kalın siyah harflerle, "Sadece Beyazlar," yazıyordu.

İçeride iki adam öne bakan camların yanında bir yere kurulmuştu. Kusurlu aynalar gibi karşılıklı oturmuşlardı: Burunlar aynıydı, gözler aynıydı, ağız ve saç bukleleri aynıydı, her ikisi de dirsekleriyle masaya eğilmişti ama ifadeleri farklıydı.

Tepelerinde pötikareli bir elbise ve kenarları dalgalı bir önlük giymiş bir garson duruyordu. Kalemi defterinin üzerinde hazır beklerken saymaya koyuldu: "*Soup du jour,** Paula Deen usulü beyaz fasulye yahnisi... Spesiyallerimizde iki yüz elli gramlık bir Richard Spencer beyaz balık filetosu ve tamamen beyaz etli Lester Maddox tavuk salatası var..." Kardeşlerden biri, garsonun hâlâ beklemekte olduğunu fark etti.

"Bize biraz müsaade eder misin?" Bunu söyleyen Esteban'dı.

Diğer kardeş, "Başlangıç olarak iki Paula Deen alalım," dedi. Bu da Xavier'dı.

Garson uzaklaştıktan sonra Esteban, elini ceketinin cebine soktu ve bir avuç dolusu beyaz paket çıkarttı. Öncesi'ndeki kredi kartlarından daha büyük olmayan, dört kenarı da ısıyla mühürlenmiş, beyaz plastikten küçük yastıklar. Bunları boş masanın ortasına fırlattı. Bazı paketler siyah keçeli kalemle küçük "ç" harfiyle ve bazıları da küçük "s" harfi ile işaretlenmişti. Esteban başıyla paketleri işaret edip, "Göç etmek zorunda değilsin," dedi.

Xavier bir tanesini incelemek için eline aldı. Yumuşaklığını içeriğini başparmağıyla işaret parmağı arasında sıktı.

"Bunlar karaborsa malı," diye açıkladı Esteban. "Bu 's' harfi, salya anlamına geliyor. Eğer ırk testine gireceksen bir tanesini ağzına sık. Laboratuvar onaylı, Avrupalı salyaları bunlar."

Xavier üzerinde "ç" harfi olan bir başka paketi dürtükledi. "Peki ya bunlar?" diye sordu.

"Çiş. İdrar tahlili için. Sakın ikisini birbirine karıştırma."

Xavier paketlerle oynadı. "El yazın *piojoso***," dedi. Nereden baktığına bağlı olarak s ve ç birbirinin aynısı gibi duruyordu.

Yılmayan Esteban, "Kafkasya'da kal ki birbirimizi ziyaret edebilelim. Diplomatik dokunulmazlığım var. İlk soy üyele-

* (Fr.) Günün çorbası. (y.h.n.)
** (İsp.) Berbat. (y.h.n.)

rinden biri olduğum için işim gereği, üç ulus arasında özgürce gezebiliyorum," dedi.

Kardeşi paketlere baktı, hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmeye çalışıyormuş gibi onları çevirdi. Ses sisteminde Amerikan folk müziğinin genizden gelen sesi çalıyordu. Pencerelerin ardında yol boyunca her iki yönde de motorlu taşıtlar ve atlı vagonlar seyrediyordu. Otoyoldan ufka doğru uzanan düzlükler, kırmızılahanalarla dolmuştu. O uzaklara bakan Xavier, "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Esteban gözlerini kısarak paketlere baktı. Birini diğerlerinden ayırdı ve "Sanırım... bu sidik," dedi. Bir diğerini yana kaydırdı. "Ama bu salya. Sanırım." Dikkatli incelemesini aniden kesti. "Hiç anlamıyorsun," diye mırıldandı. Daha yüksek, sağlam bir sesle, "Uluslar, dinler üzerine kurulmuştur. Siyasal sistemler üzerine kurulmuştur. Soyut fikirler üzerine. Neden cinsel tercih kadar gerçek ve basit bir şey üzerine kurulmasınlar?"

Xavier karşı bir önermede bulunmadı. Spor çantası, yanındaki koltuğa yığılmış halde duruyordu.

"İnsanların kendilerini dışlanmış hissetmeyeceği güvenli bir alanın yaratımına yardım etmek istedim," diye devam etti Esteban. Bir zil sesi sözünü kesti. Ses, ceketinin bir cebinden geliyordu. Telefonunu çıkardı ve ekranı inceleyerek "Devletin yüce işleri çağırıyor," dedi. Ayağa kalktı ve otoparka çıktı.

"İki beyaz fasulye yahnisi?" diye sordu bir ses. Garson, Xavier'in hâlâ beklemekte olduğu masaya iki kâse koydu. Pencerenin dışında telefonla konuşan Esteban'a baktı. Dumanı tüten çamurla tepeleme dolu kâseler, kötü etiketlenmiş paketleri kenara itmiş ve iyice karıştırmıştı. Garson dışarıdaki Estaban'a bakıp, "Onu televizyonda görmüş olabilir miyim? Ünlü biri mi?" diye sordu. Kafasında bir plan varmış gibi, "Evli olup olmadığını biliyor musunuz?" diye de ekledi.

Xavier, camdan ve dışarıdaki trafiğin gürültüsünden dolayı ne dediğini duyamadığı kardeşinin telefonda birilerine emirler yağdırmasını izledi. Garson bir türlü gitmiyordu. Xavier gülümseyerek ona döndü ve "Müziklerinizin berbat olduğundan haberiniz var mı?" diye sordu.

Kız bir hışımla dönüp giderken o çoktan paketleri açmaya başlamıştı. Üzerlerinde ne yazdığı önemli değildi. Garsonun

gitmesiyle birlikte Xavier, laboratuvarda test edilmiş, Avrupalılarından alınmış her şeyi kardeşinin çorba kâsesine karıştırmaya başladı.

Talbott'ın söylediklerini düşününce Walter durumun ironisini fark etmişti. İyileşme grupları bu dönemin kiliseleri olsa dahi yine eski kilise binalarında toplanıyorlardı. Hıristiyan kiliselerinin daha önce Apollo ve Diana'ya adanmış olan tapınaklara el koyması gibi Adsız Narkotikler'in buradaki grubu da St. Stephens'ın bodrumunda bir araya geliyordu. Yerin üstünde kalan ibadethanede, vitray pencerelerden gelen rengârenk güneş ışığıyla yıkanan iyi vatandaşlar en iyi pazar giysilerini kuşanıyordu. Uyum içinde doğru notada şarkı söküyor ve dualarını hep birlikte okuyorlardı. Ayaklarının altında, yer altında ise durum bambaşkaydı.

Güneş ışığından uzakta, gün batımından sonra tamamen farklı bir cemaat içeri girdi. Ayrı ayrı, yalnız başlarına geldiler. Üzerlerinden tütsü yerine sigara dumanı kokusu yayıldı. Kutsal şarap yerine sade kahve içtiler ve komünyon ekmeği yerine jöleli çörek yediler.

Walter'ı kilisenin bodrumuna götüren tek şey, Shasta'ydı; zengin olduğunu fark ettiğinde Shasta'nın yüzünün alacağı şekli görmekten duyduğu heyecandı. Talbott yaratıcı görselleştirmenin yeterli gelmeyeceği konusunda ona ders vermişti. Amway gibi bir ekip, acemi üyeleri motive etmek istediğinde onları Maserati ve Alfa Romeo'larla test sürüşü yapmaya teşvik ederdi. İnsanlar, Gulfstream jetlerine bakmaya ve veya özel plajlarında yer alan malikâne turlarına katılmak için emlakçılarla iletişime geçmeye teşvik edilirdi. Gerçek detaylar insanları motive ederdi. Deri koltukların kokusu ve yatak odası pencerelerinin altındaki okyanus dalgalarının sesi. İnsanların elde etmeye çalıştıkları hayatın ince ayrıntılarını bilmeleri gerekiyordu. Sağlık veya para gibi belirsiz hedefleri ölçmek çok zordu. Soyut olan, ruhu heyecanlandırmaz. Gelgelelim bir samur kürkün yumuşaklığı ve sıcaklığı ya da bir elmas kolyenin ışıltısı, mükemmel tuzlu sulu yüzme havuzunun ipeksi hissi motive eder. O yüzden Walter, Shasta'yı San Francisco Körfezi'nde yelkenli bir teknede hayal

etmiş ve bu hayaline kızın güneş kreminin kokusuyla içecekleri Chateau Lafite 1869'un tadını da eklemişti. Bir gün beyaz beluga havyarını kemirecek ve Walter'ın servetini kazanmak için katettiği yollara, Talbott'ın derisini jiletlerle yüzüşüne, listeyi yayınlayışına ve mühtedi aramak için Adsız Narkotikler'e sızışına güleceklerdi. Bu ayrıntılardan güç alan Walter, bu yeni dinin yer altı diyarına girmeye cesaret etmişti.

Oradaki müritler, suçlarını da yanlarında sürükleyerek gelmişlerdi. Clem ve T.J. ve Keishaun gibi isimlerle gelmişlerdi. Takımlar, eşofmanlar veya lekeli tulumlar giyerek eksiksiz bir itirafta bulunmak için kadın erkek sıralarını beklemişlerdi. Orada, dünyadan uzakta her biri en kötü davranışını anlatmış ve daha iyisini yapmaya karar vermişti.

Dünyayı kime sunacaktı? Hangi adamı radikalleştirecekti? Walter dinlemiş, işsiz gaziyle güzellik kursundaki eğitimini tamamlamak için uğraşan baristayı kıyaslamıştı. Talbott onu uyarmıştı. Beyazlar siyahları, geyler heteroseksüelleri, siyahlar beyazları ve herkes Yahudileri suçlayacaktı. Walter, herkesin lafını bitirmesini beklemişti. Talbott ona tam olarak ne söyleyeceğini söylemiş ve ezberleyene kadar kelimeleri tekrar etmeye zorlamıştı. Herkes konuştuktan sonra sıra ona gelmişti. Walter da ancak bütün gözler ona çevrildiğinde konuşmuştu.

"Adım Walter," demişti. Her gün yeni bir sınav. Gizliden gizliye sahip olduğu evde Shasta'yı öperken kızın kapıldığı dehşetin kokusunu hayal etmişti. Grup onu durduramadan, "Bir yıldan kısa bir süre içinde dünyayı yönetecek adamları işe almak istiyorum," demişti. İnsanlar alay edip başlarını sallarken toplu bir inilti yükseldi. "Yeni bir yönetici sınıfının kurucu üyesi olmakla ilgilenen herkes lütfen dışarıda benimle görüşsün." Walter ayağa kalkmış, izin istemiş, kapıdan çıkmış, merdivenleri tırmanmış ve ara sokakta peşine takılacak bir kahramanı, bir aptalı ya da kimseyi beklemişti.

Charm bir yemek kitabının sayfalarını karıştırdı, tarifleri geçip gitti ama Lobster Newberg ve Waldorf salatasının renkli fotoğraflarında oyalandı. Ağzının salyayla dolduğunu hissederek cannelloni makarnasını inceledi. Çin lahanasına yutkunmak zorunda kalana kadar baktı, sonra mutfağa koştu.

Annesi ocağın başında bir tavada bir şeyler karıştırıyordu. Orta Çağ tarzı bir başörtüsü takmıştı. Bir başörtüsü! Annesi o kadar beyazdı ki dudakları pembe lastik bantlar kadar inceydi. Gavyn şanslı olandı. Shasta da. Shasta, Zencitopya'ya nakil için teslim olmalıydı. Charm ve ailesi kapana kısılmıştı, Kafkasya'daki ataerkil, silahlı Rönesans Fuarı'na mahkûm edilmişlerdi. Annesi yemekten başını kaldırıp, "Merhaba canım," dedi.

Charm, "Bira için biraz erken değil mi?" diye sordu.

Annesi uzun bir bardaktan kehribar rengi bir sıvı yudumluyordu. "Bunu mu diyorsun?" dedi bardağı göstererek. "Bu idrar. Kanseri önlüyormuş. Siyahlar bu konuda kesin konuşuyor."

Charm bir yanıt mırıldandı. Ağzı, konuşma riskine gireme-yeceği kadar tükürükle doluydu. Buzdolabını açtı ve plastik bir kap çıkardı. Geçmeli kapakta elle yazılmış şu uyarı vardı: Elleme! Charm'ın Salyası! Kapağını açtı ve yüzünü kaba doğru eğdi. İçeriye yoğun, bulanık bir sıvı döküldü ve Charm boğazını temizleyip bu pisliğin içine bir de balgam bıraktı.

Annesi irkildi. "İğrenç." Tıbbi idrarından bir yudum daha aldı.

Charm tekrar tükürdü ve kutunun kapağını kapattı. Birkaç gündür bu işle meşguldü ve kap hâlâ boş gibi geliyordu. "Bilim fuarı," dedi. "Pavlov'un köpeği."

Annesi ona endişeli bir bakış fırlattı. "Biliyorsun bilim yasak bölge."

Ertelemeden bahsediyordu. Herkesi BTMM* alanında bir kariyere sokma furyası ölüp gitmişti. Buyruk, beyazların okumak yerine üremeleri gerektiği yönündeydi. Charm buzdolabını kapatırken konuyu değiştirmeye çalıştı. "Gavyn'i düşünüyordum."

Annesinin kaşları çatıldı. Kafası karışmış gibi yaparak "Kimi?" diye sordu.

"Oğlunu," dedi. Charm uzunca bir bardak alıp musluktan su doldurdu. O kadar tükürmenin bir bedeli vardı.

Annesi korsesinin bağcıklarının izin verdiği ölçüde derin bir iç çekti. "Bizim oğlumuz yok," dedi. "Senin kardeşin yok."

Charm suyunu içerken bu ifadeyi tarttı. Annesi zalim miydi yoksa sadece gerçekçi mi davranıyordu? Gavyn bir kez göç ettikten sonra onunla temas kurmaları pek olası değildi. Uma-

---

* Bilim, Teknoloji, Mühendislik, Matematik. (ç.n.)

bilecekleri en iyi şey, Geyistan'da benzer şekilde hayal kırıklığına uğramış ebeveynler tarafından vekâleten ihraç edilen bir oğlan veya kız çocuğu olurdu. Çok sayıda ebeveyn güceniyordu. Çocukları Bildirim Yaşı'na yani on sekize gelip uygun düşmeyen bir cinsel eğilime sahip olduğunu beyan ettiğinde bu, göze ihanet gibi görünüyordu. Charm, ailesinin Gavyn'den beyanını ertelemesini istediğini biliyordu. İnsanlar on dokuz yaşına kadar bekleyebiliyordu ve duyurusunu geciktirmek onlara bir aile olarak iki yıl daha kazandırırdı ama Gavyn, evraklarını vermişti. Ne istediğini biliyordu. Buradan siktir olup gitmek istiyordu.

Annesi bakışlarına karşılık vermedi ama yemeği karıştırmaya devam etti. "Biliyorsun, dışarıya bu şekilde çıkamazsın," dedi. Tavanın içindekiler her neyse tıslayıp sağa sola sıçradı.

Başının açık oluşunu kastediyordu. Kafkasya kadınlarının toplum içinde başlarını örtmeleri gerekiyordu. Etnik birliği aşılamaya yönelik bir başka önlemdi bu. Annesinin kafasında bu yüzden başörtüsü vardı. Fransız Tudor dönemi şapkalarından takmak ölüme meydan okumak demekti; etrafta üstsüz dolaşsa aynı şeydi. Saç fileleri? Mümkün değildi. Charm, ebeveyninin zaten bir çocuklarını kaybettiğini biliyordu. Tanrı korusun ya kalan çocukları da bir kâfirin çiftliğine kovulursa?

Bugün okuldan aramışlardı. Müdür onu okuldan atmakla tehdit ediyordu. Annesi, bir kâseden biraz tuz alıp yemeğine serpti. "Yine oranı buranı açarak erkek kovaladığını iddia ediyorlar," dedi. İki elini kullanarak bir karabiber değirmenini çevirdi. "O genç adamlar çok sarsılmıştı."

Charm bu olayın hatırasına gülümsedi. Antrenman sırasında okulun en iyi oyuncularından oluşan basketbol takımını panikletmişti. Kızların soyunma odasından iç çamaşırsız fırlayarak bir grup alfa erkeğin yangın çıkışlarından dışarı çılgınca kaçışmasına neden olmuştu. Alarmlar çalmıştı. Feminist kuvvet anı olarak düşünüldüğünde bu an ona muhteşem hissettirmişti.

Yine bir ağız dolusu tükürük hazırlamaya çalışıyordu. "Gavyn'in başı belada olabilir mi dersin?" Demek istediği Geyistan ulusunun, ithal edecek insan üretimi programını daha yeni başlatmış olmasıydı. Kafkasya ve Zencitopya'da istiflenen homoseksüellerle takas edilebilecek herhangi bir heteroseksüel elde etmeleri on yedi yıl alacaktı. Bu durumda Gavyn'in göç etme

şansını edinmesi otuz dört, otuz beş yaşını bulabilirdi. Elbette, bazı iyi niyetli kişiler kefareti için gereken yarım milyon Talbott dolarını ödeyebilirdi ancak ihtimaller zayıf görünüyordu. Kimse alıkoyma kamplarındaki tüm gençler için kefaret ödemezdi.

Bu arada heteroseksüel ulus devletlerinin üretim bandında bebekleri olacaktı ve sonraki on yedi yıl boyunca ihraç edilecek küçük bir lubunya ordusu, alıkoyma kamplarında durdurulacaktı. Heteroseksüel insanlar, bebek yapma oyununda tarih boyunca üstün olmuştu.

Charm ağzı tükürükle dolarken annesini izledi ve yutkunmaktan veya konuşmaktan kaçındı.

Şu anda uluslar, çoğunluğu Kafkas veya Sahra altı DNA'sı ile doğan bebeklerde öyle ya da böyle mütevazı bir ticaret yürütüyordu ancak herkes gerçek bolluğun yanlış doğmuş lubunya vatandaşların ihracatında olacağını biliyordu. Yeni terim buydu: Yanlış doğmuş. Uygun olmayan bir ulus devlette doğup büyüyen herkesi ifade ediyordu.

Dahası Geyistan'ın ihracatta gençlere öncelik vereceğini nereden bileceklerdi? Gençlere öncelik verilmezse çok daha fazla nesil, gençliklerini vatanlarına gönderilmeyi bekleyerek geçirecekti. Daha genç olanların ihracatına öncelik verilirse de Gavyn, tüm hayatını iki ulus arasında bir belirsizlik içinde geçirebilirdi.

Mektupları pek bir şey anlatmıyordu ama bizzat Gavyn büyük umutlarını kaleme almayı bırakmıştı. Önceden aşkı bulmak, yuva kurmak ve yeni lubunya ulusunu inşa etmeye yardımcı bir güç olmaktan bahsederken... son zamanlarda kamp yemeklerinden şikâyet etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Yemekler berbattı. Nişastalı dana güveçleri. Sulu sebze çorbası. Charm, hastalıkların yaşlılar arasında başlıca sohbet konusu haline gelmesi gibi hapishanedeki insanların ana gündeminin de yemek olduğunu biliyordu.

Bunların hiçbirinden yüksek sesle bahsetmedi. Sadece annesinin yemeği karıştırmasını izledi. Kızarmış tavuk pişiyor, yağ patlıyordu. Bir tencerede patatesler haşlanıyordu. Ekmekler fırında pişiyordu ve tereyağı oda sıcaklığında yumuşaması için tezgâhın üzerine yerleştirilmişti bile.

Annesi uzanıp bir düğmeye bastı. Ocağın üzerindeki davlumbaz uğuldamaya başladı ve tavadan çıkan dumanlar dönüp yükselerek yok oldu.

Koku, çok fazla yağ ve et, mısır unu ekmeğine karışacağını bildiği parmesan peyniri, bu kokular Charm'ın ağzını yeni salyalarla doldurdu. Bir dakika sonra buzdolabını tekrar açması gerekecekti. Erkek kardeşi bir rehineydi ve o plastik kutuyu tükürükle ne kadar hızlı doldurursa onu o kadar çabuk kurtarabilirdi.

Arayanlar Clem ya da Keishaun değildi ama aceleyle ve kelimelerden tasarruf ederek konuşuyor ve "Talbott'ı ver," diye emrediyorlardı. O anlarda Walter, Talbott'ın kabuk tutmuş kafasına hoparlörü açık bir telefon tutturmuş ve odadan çekilmişti. Talbott'ın ısrarı üzerine notlarını tek bir belgeye kapsamlı bir şekilde yazmaya başlamıştı. Walter'ın bunun amacının ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikri yoktu. Bu, yapım aşamasında olan bir kitap ya da sadece yeni bir test olabilirdi. Bütün bu testler hayali bir konum bulma cihazı aramak için yeni babasının derisini yüzdüğü ilk testle başlamıştı, notlarını yazıya dökmek çocuk oyuncağıydı.

Walter ekibe aldığı adamlar hakkında sadece tahminde bulunabilmişti. İki eroin bağımlısı. Talbott'ın parasıyla lüks içinde yaşayarak etrafta dolanıyor olabilirlerdi. Talbott'ın vaazlarını ülke çapındaki destek gruplarındaki diğer bağımlılara yayıyor da olabilirlerdi. Çaresiz adamlardan oluşan bir ağın ulusu kapsayacak şekilde dallanıp budaklandığı düşüncesi imkânsız değildi. O iki adam ölmüş de olabilirdi.

Haber sitelerinde Talbott'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili hiçbir şey çıkmamıştı. Yine sadece tahminde bulunuyordu ama polis, soruşturmaları devam ederken bütün bu meseleyi gizli tutuyor olabilirdi. Bununla birlikte FBI her an onu kıstırabilir, yolun aşağısına adam dikip ön kapıyı indirmeye hazır olabilirdi. Walter yazmaya devam etmişti.

Talbott'ın bağırışları onu çağırmıştı. Yaşlı adam, "Konuştuğumuz şu aramayı yapmalısın," demişti. Walter telefonu yaşlı, benekli kafa derisinden almaya gitti. Sızıntı, eski yaralardan şişen kan damlaları telefonu onu yerine yapıştırmıştı ki kulak klipsine pek gerek yok gibi duruyordu. Korkunç gerçek şuydu ki Walter telefonu esneyen, sarkan eski deriden soymak zorunda kalmıştı

ve o zaman bile siyah plastik üzerinde yapışkan lekeler ve yara kabukları vardı. Öyle ki Walter kendisini telefonu antibiyotikli ıslak mendille ovmak zorunda hissetmişti. Bu arada Talbott ona nutuk çekmişti.

Oturduğu yerden, "Onlara şifreyi söyle," diye homurdanmıştı. "Bağlantıyı bir dakikadan uzun tutma."

Walter telefonu koklamıştı. Ovaladığı alkolden başka bir şey kokmuyordu. Ezberlediği numarayı tuşlamıştı.

Telefonu bir kadın açmıştı: "Senatör Daniels'ın ofisi."

Walter, "Sizi adına aradığım kişi..." derken yaşlı adama bakmıştı.

Telefondaki ses sözünü kesmişti. "Senatör toplantıda."

"On saniye," diye bağırmıştı Talbott.

Walter son çareye başvurmuştu. "Bu 4C247M kodlu bir durum." Gürleyen bir erkek sesi duyulmadan önce bağlantı bir anlığına susmuştu.

"Senatör konuşuyor," demişti ses.

"Evet." Walter herhangi bir onay ya da itiraz belirtisi görmek için Talbott'ı izlemeye devam etmişti. "Savaş Çözümleri Yasası'nı çıkarmanız gerekiyor."

Talbott durumu açıklamıştı. Fazlalık durumundaki genç erkek nüfusundaki patlamanın, bu ülkenin yanı sıra çok sayıda yabancı ulusun istikrarını bozmakla tehdit ettiğini anlatmıştı. Yasa, bir milyon gencin orduya alınmasına zemin hazırlayacak ve bu adamlar diğer ülkelerde askere alınan eşit güçlerle karşı karşıya getirilecekti. Walter dünyadaki olaylar ne zaman kötüye gitse pisliği temizlemek için gönderilenlerin her zaman onun yaşındaki erkekler olduğunun farkındaydı. Walter senatöre, "Bay Talbott, savaşın en geç orman tavuğu av sezonunun açılış gününden önce başlamasını istiyor," demişti.

"Elbette," demişti senatör. Walter yanılmıyorsa adam telefona yetişmek için depar atmış gibi nefes nefeseydi.

Talbott, bir dünya savaşının iş gücü fazlasını azaltacağını açıklamıştı. Küresel imalat pazarları büyümeyle patlayacaktı. Sonunda Walter, bu çok uzun tünelin sonunda büyük bir paraya kavuşabileceğini düşünmüştü. Senatöre, "Bay Talbott, karınıza en iyi dileklerini gönderiyor," demişti.

"Tabii," demişti senatör.

Talbott sandalyesinden, "Otuz saniye," diye bağırmıştı.

Güçle yarı sarhoş olmuş olan Walter, telefondaki adamı yem atmıştı: "Bayan Senatör nasıllar?"

Senatör tereddüt ederek "Gayet iyiler, bayım," demişti.

O güne kadar kimse Walter'a "bayım" diye hitap etmemişti ve bu ona şaşırtıcı derecede iyi hissettirmişti. Cesaretini kaybetmeden önce Shasta'nın tam adını vermiş ve senatörden ona ait tüm park cezalarını silmesini istemişti.

"Bir dakika doldu," diye bağırmıştı Talbott, "kapat şunu!"

Walter son kez alaycı bir taş atarak "Senatör orman tavuğu av sezonu ne zaman başlıyor?" diye sormuştu.

Sesi stresle tizleşmiş olan senatör, "Bu seneki mi?" diye sormuştu.

"Bu seneki," diye onaylamıştı Walter.

Senatör, "Üçüncü Dünya Savaşı'nın hemen ertesi günü," demiş ve sonuna bir de "bayım" eklemişti.

Walter ancak o zaman, test tamamlandıktan sonra Talbott gözleriyle ateş ederken ağırdan alıp telefonu kapatmıştı.

Bir akşam, Jamal'ın naneli kokteylleri kafaya dikip yaratığı incelemeye çalışarak geçirdiği birçok akşamdan ayrılmıştı. Jamal, çivit siyahı derisinin altında, saçlarını yakıp kıvır kıvır bir karmaşaya çevirmiş ve her gün çatı katından kocaman adımlar, kıpır kıpır eller, pis bakışlar ve bir siyah parodisi olan yüzüyle aşağı inen yaşlı dilberin izlerini görebiliyordu. Yaratığın bazen rol yapmayı bırakıp portrelerde tasvir edilen insanlara dair anılarını anlattığı oluyordu. O zamanlarda, üzerine geçirdiği kılıf ve konuşma biçimi içtiği cin tarafından yumuşatılan yaratık, tarlanın uzak ucundaki mezarlıktan söz ederdi. Jamal, irili ufaklı mezar taşları arasında gezinirken yaratık, orada yatan herkesin hayatını anlatırdı.

Her mezarı yakından inceleyen Jamal, Belinda adında bir kadına ait bir mezar olup olmadığını sordu.

Barnabas, "O sörtök köle kisminda," dedi. Yaratık, aile mezarlarının dışındaki ağaçlık bir alana yürüdü. Orada, paslı haçlar ve çökük mezarlar arasında Jamal, yağmurla aşınmış beyaz bir mermerden küçük bir mezar taşı buldu. Sadece "Belinda" ismi okunabiliyordu.

Diğer zamanlarda yaratık susar ve Jamal da Talbott kitabından yüksek sesle bir şeyler okurdu. Yeni yeni dünyanın İncil'iydi bu. Salonda, şöminede bir ateş çatırdarken o okurdu:

Savaşmayı severiz ama kazanmaktan nefret ederiz. Otoriteye meydan okuruz, çatışma yaratırız, kuvvettekilerle ters düşeriz ama bunu, hükmetmek istediğimiz için değil, zaferin sadece daha fazla savaşmak anlamına geldiğini bildiğimiz için yaparız. Savaşmayı severiz çünkü nihayetinde hangi karşı konulamaz güç bizi yenerse sevinebileceğimizi ve o düşmanı Tanrı olarak tanıyabileceğimizi biliriz.

Yaratığın sarhoş olduğu ve aptalı oynadığı anlarda samimi bir neşe duyumsadığını fark etmişti. Eski ilahileri söylemek için çatlak sesini yükseltiyordu. Jamal, bunu acıma ve hayranlık karışımı bir duyguyla gözlemledi. Kasılarak yürüyen bu palyaçoyu öyle izledi. Yaratık bir hortlak olarak baş göstermişti. Bu ıssız yerin ruhu gibi gelmişti. Bu manzara, Talbott kitabından başka bir kısmı akla getirdi:

Beyazlar için siyahların en imrenilecek özelliği mutluluk kapasiteleriydi. Siyahlar, beyazların ancak gıpta edebileceği zarif bir kararlılık ve iyi bir mizaç sergiliyordu. Yüzyıllar boyunca zulüm gören siyahlar, kıskanılacak bir ruh ve içsel zevk geliştirmişlerdi. Beyazlar bu sevinci mahvetmek için kindarlık endüstrisini yarattılar ve siyahların mutluluğunun yerine öfke ve nefret getirerek zehirlediler. Beyazlar güvensizlik tohumları ekerek, siyahların bir zamanlar sahip olduğu en büyük gücü yok ettiler. Siyahlara gücenmeyi öğreterek, onları beyazların mutsuzluğundan çok daha büyük bir sefaletle lanetlemeyi başardılar.

Yaratık kırmızı kadifeden bir koltuğa yığılırken şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Şişmiş dudaklarını şapırdattı ve "Bay Jamal, o kipatta gerşekten bouyle mi diyoor?" diye sordu.

Jamal başıyla onayladı.

Yaratık da başını sallayarak karşılık verdi. "Doyru söylemiş." Düşüncelere dalmış yaşlı gözler, gümüş likör kadehinin cilalı yüzünde kendi yansımasını inceledi. "Bay Jamal, Tanri'ya inaniyo musunuz?" diye sordu.

Jamal biraz sarhoştu. "Tanrı'nın yarattıklarını seviyorum ama ona hak ettiği değeri vermediğimi kabul etmem lazım," diye yanıtladı. Yaratığa yaklaşarak hınzır bir şekilde ekledi, "İnternette porno aradığım vaktin yarısı kadar dua etseydim, kurtuluşa ererdim. Buna hiç şüphe yok." Derbeder bir şekilde gülümsedi, "Keşke Tanrı'yı onun o güzelim eserlerinden bazılarını sevdiğimin yarısı kadar sevseydim."

Her ne söylemek istediyse yaratık anlamış gibiydi. Yaratık o vakit esasında olduğu şey olabilirdi: Atalarının evinden kovulmaktan korkan siyah yüzlü yaşlı, beyaz bir kadın. Yaratığın yüzünün yumuşadığını görünce bir gerçek Jamal'ın yüzüne tokat gibi çarptı: En büyük korkusu bu kambur, acayip cücenin kendi kendine çözülmesiydi. Tekrar korkmuş yaşlı bir kadına dönüşecekti. Bu evden ayrılacak ve evin tarihini de yanında götürecekti. Endişesinin sebebi, kitabını yazmaktan öteydi. Jamal gücüyle yalnız kalacak, sarayda bir kral olacak fakat gülünç soytarıdan mahrum kalacaktı. Hoplayıp zıplayan bu komik şaklaban yeni hayatında yanında kendini rahat hissettiği tek kişiydi.

Gücün, beraberinde böylesi bir yalnızlık getireceğini hiç düşünmemişti.

Bu aptalın lafına kimse inanmazdı, bu yüzden ona her sırrını anlatabilirdi. Sırdaş olarak bu deliye duyduğu ihtiyaç içini ürpertti. Kimin kime daha çok ihtiyaç duyduğunu merak etti.

Kral bu anı yavaşlatmak için yan sehpanın üzerinde duran terlemiş sürahiye uzandı. Yaratık istemeden içkisini tepeleme doldurdu.

Delicious, kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. Sarhoş görünmek, korkmuş görünmekten daha güvenliydi. Polis çakırkeyif bir kadını tutuklamazdı ama sinsice gülümseyen, sokakta çok hızlı yürüyen, gölgelerde kalan ve yanından geçen farlar yüzünü gözler önüne serdiğinde başını çeviren birini takip ederdi. Banyo aynasında makyajını kontrol etti ve ön dişindeki ruj lekesine dokundu. Biri kapıya vurdu.

"Bir saniye," dedi. Şarap kadehi küvetin yanındaki çıkıntıda, boş şarap şişesinin yanında duruyordu. Parfümü neredeyse unutuyordu. Dizlerinin arkasına bir dokunuş, her kulağın arkasına

birer dokunuş. Şarap kadehini kafaya dikti, sonra mini eteğinin altına uzandı ve külotunu, kalçalarından aşağı sıyırıp kirli sepetine attı. Aynaya attığı son bakış, ona güven verdi. Şarap da öyle.

Banyo kapısını açan Delicious, "Banyo senin," dedi.

Koridorda bekleyen Felix'ti. Belle'in kocasından olan oğluydu. Geyistan yasaları o evliliği tanımazdı ya neyse. Bugünlerde Delicious'un kocası Gentry, Jarvis'le evcilik oynuyordu, tıpkı Delicious'ın Belle'le heybetli Harvey Milk Katedrali'nde halka açık büyük bir törenle evlenmesi gibi. Resepsiyonda yirmi dört kişilik bir orkestra çalmış ve havaya yüzlerce beyaz güvercin salınmıştı. Felix yüzük taşıyıcısı olarak hizmet etmişti. Felix neyin tehlikede olduğunu biliyordu.

En ufak bir hatada, birinden biri ihraç edilmek üzere tutuklanabilirdi. Bir alıkoyma merkezine yerleştirilir ve sonunda sevdikleriyle bir daha asla bir araya gelmemek üzere Zencitopya ya da Kafkasya'ya gönderilirlerdi. Daha da kötüsü, şimdi bir de Felix için endişelenmeleri gerekiyordu. Diğer çocuklar gibi değildi. Eski Gloria Gaynor remikslerine pleybek yapması gereken yaşta, sokakta yanlarından geçen kadın sürülerine gereğinden biraz uzun bakıyordu. Diğer erkeklerle çıkmakla hiç ilgilenmiyor gibiydi ve bu annesini endişelendiriyordu. Belle bu durumun geçici olduğunda ısrarcıydı. Bildirim Yaşı'na haftalar kalmışken oğlana heteroseksüelliğini açıkça sergilememesi için yalvardı. Bu tür riskli davranışlar en iyi ihtimalle kendini erdemli gören haydutlar tarafından yerden yere vurulmasına neden olurdu. En kötü ihtimalle ise sınır dışı edilirdi. Bu, ebeveyninin onu son görüşü olurdu.

Felix, Delicious'a sırıttı. Gözleri kadının pürüzsüz bacaklarını, yüksek topuklu ayakkabılara tıkılmış ayaklarını, yüksek etek ucunu ve alçak yakasını süzerken, "Taş gibi olmuşsun," dedi. Yeni postişlerini ve göğüs dekoltesindeki parıltıyı gülümseyerek onayladı. "Randevun mu var?" Başıyla bir elindeki boş şarap şişesini, diğer elindeki boş kadehi, uzun manikürlü tırnaklarını işaret etti.

Öyleydi. Randevusu vardı ama annesi Belle ile değildi. Delicious çocuğun arzulu bakışlarını görmezden geldi ve onu iterek yanından geçti. "Katılman gereken bir toplu otuz bir partisi yok mu?"

Oğlan kafasını iki yana sallayarak "Hayır," dedi. "Bugün okulda büyük bir sperm kampanyası vardı."

Delicious şaka yapmadığını biliyordu ama ayrıntıları duymaya da hiç can atmıyordu. Girişteki masadan çantasını aldı ve içini kontrol etti. O öğleden sonra, mühürlü bir mektup gelmişti. Zarf çantasında emniyetteyken, "Annene söyle beklemesin," diyerek sokak kapısına yöneldi.

Felix aptal değildi. Bu eyaletin düzenini çok iyi biliyordu. Arkasından, "Sakın yakalanma," diye seslendi.

Delicious gecenin içinde sokaklarda uzun adımlarla yürüdü. Ilık havada rahatladı ve kalçalarının sallanmasına ve adımları genişledikçe eteğini daha da yukarı itmesine izin verdi. Bu görüntüye şahit olanlar, erkeksi tipler ıslık çalarak övgülerini düzdü. Pazen giysili dişiler, ardından gürleyerek iltifatlar savurdu. Bir polis arabası yanaştı ve onun hızına uydu. Delicious o tarafa bakmaya cesaret edemedi. Şaraba rağmen korkunun gözlerinde kendini göstereceğini biliyordu. Telsiz konuşmasını duyabiliyordu. Devriye arabası çakarlarını yakmadan önce bir ömür geçmiş geçti sanki. İşte tam o an Delicious yakalandığını anladı. Hayal gücü, senaryoyu yazıverdi: Geyistan polisleri evini gözetlemişti, hareketlerini izliyorlardı, sınır dışı edilecekti.

Kırmızı-mavi ışıklar onu yıkadı. Arabanın sireni öttü. Lastikler kaldırıma sürterken adeta havladı ve devriye arabası başka bir çağrıya yanıt vermek üzere fırlayıp gitti.

Delicious dehşetten zayıf düşmüş bacaklarıyla karanlık, işaretsiz bir kapıdan yalpalayarak girdi. Burası bir batakhaneydi. Yazgı Günü öncesinden kalma, sayfaları köşeleri kıvrılarak işaretlenmiş, tel raflarda solmakta olan porno dergiler sağlıklı erkek erkeğe ve kadın kadına seks eylemlerini tasvir ediyordu. Kapaklarda *Lezzo Şeftali Soyucular* ve *Yunan Kıç Korsanları* gibi başlıklar vardı. Kimse eski disko yıllarından kalma bu antika otuz bir dergilerini istemiyordu. Bunlar set dekoruydu. Vitrindi.

Derin düşüncelere dalmış, iskelet gibi bir adam tezgâhın arkasındaki taburede oturuyordu. Delicious bir avuç metal jeton karşılığında ona birkaç Talbott doları ödedi. Dergi raflarının arkasına, pembe dildoların ve VHS kasetlerinin sergilendiği tozlu cam vitrinlerin arkasına gizlenmiş loş bir koridora açılan perdeli bir kapı vardı. Delicious sert kumaşı iki yana ayırdı ve

içinden geçti. Seksin kokusu keskindi, Delicious gözleri karanlığa alışırken bir yerde durdu. Ayakları, yapışkan zeminde çatır çutur sesler çıkartıyordu. Burası, Geyistan'ın ahlaksız tarafıydı ve burada insanlar yasa dışı iştahlarını törpülerdi.

Bulanık siyah ışıkta yüzen dört, yedi ve on üç sayıları gözlerinin önünde uçuyor gibiydi. Derken bunların bir iki fosforlu pembe boya darbesiyle duvara sıçratılmış olduğunu fark etti. Bunlar ve diğer sayılar düzenli aralıklarla yerleştirilmişti ve her biri boyası soyulmuş, dağılan bir kapıyı temsil ediyordu. Hareket dikkatini çekti. Dişleri parlayan sarışın bir adam, "Hey, çokolat kız..." dedi.

Erkekler ve kadınlar. Beyaz arayan siyahlar, siyah arayan beyazlar, hepsi heteroseksüel, hepsi yasa dışı. Karanlık koridorda sıralanmışlardı, bazıları sevişilecek birilerini çekme umuduyla kendilerini teşhir ediyordu.

Delicious elini kaldırıp alyansını gösterdi.

Adam da kendininkini gösterdi.

Delicious o kalabalık, kokmuş yerde yoluna devam etti. Dağılmakta olan kapılar, çizgili görüntü ekranlarında aynı cinsiyetten insanları konu alan yetişkin filmlerinin titreştiği dolap büyüklüğünde bölmelere açıldı. Delicious Day-Glo marka boyayla yazılmış on sayısını taşıyan bir kapıyı seçti. Kullanılmış prezervatifler yere saçılmıştı. Prezervatifler ya da daha kötü şeyler topuklarını yere yapıştırdı ve ayakkabıları çıplak ayaklarından çıkarmak için çekiştirdi. Bir köşede, yozlaşmışlığı temsil eden şeylerin üzerine kat kat dizildiği plastik bir sandalye duruyordu. Delicious oraya oturmayı düşündü, sonra aklına eteğinin altına kendisini koruyacak hiçbir şey giymediği geldi. İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Görüntü ekranı, muhteşem bir malikânenin dışındaki lüks bir yüzme havuzunun yanında romantik bir şekilde çiftleşen biri siyah, biri beyaz ve şaşırtıcı derecede çekici iki adamla parlıyordu. Geyistan'da ırkların karışmasına izin veriliyor ama cinsiyet karışımına verilmiyordu.

Birisi kapıyı tıklattı ve ardından fısıldayan bir erkek sesi geldi: "Hey, çokolat kız..."

Sinirlenen Delicious, aşkperest bir yabancıya küfretmeye hazır bir şekilde kapıyı araladı.

Karanlık koridorda kambur bir figür duruyordu. Öncesinde ona asılmış olan yakışıklı yabancı değildi, bu adam tanıdıktı. Adamı ince, solgun bileğinden tuttu ve bölmeye sürükledi. İkisi de içeri girince kapıyı kapattı ve pis sandalyeyi topuzun altına sıkıştırarak kapının açılmasını engelledi. Dokunduğu her yüzey ya yapışkan ya da yağlı geliyordu; ellerini eteğine sildi. O anda bile ağzı adamınkini arıyordu. Kalçası onunkine sürtünüyordu. Adamın elleri onun üzerinde geziniyor, ıslak ve hazır olduğunu keşfetmek için bacaklarından yukarı kayıyordu.

Dizleri anında büküldü ve kadın yere çömeldi. Elleri adamın pantolonunu ince kalçalarından aşağı çekmek için mücadele etti ve dudakları baksır şortunun açıklığını aradı. Sarhoş ağzı, Geyistan'da bilinen en iğrenç suçlardan birini işlemeden önce sonuçları bir an olsun düşünmedi.

Sonuç hemen görülmeliydi ancak adamın erkekliği yanıt veremedi. Kadın, "Gentry, bebeğim?" diyebilmek için eliyle çalıştı.

Kocası yumuşak bir sesle homurdandı. "Yapamam."

Delicious eline tükürüp sıvazlamaya devam etti. "Neyin var, bebeğim?"

Tepesinden bakan Gentry'nin yüzü gölgeli ve bulanıktı. "Bugün işte fazladan bir sperm sağımı yaptık."

Geyistan'ın tüm erkek vatandaşlarından canlı sperm toplanmasından bahsediyordu. Gönüllüydü ama değildi de. Tam olarak değildi. Dürüst vatandaşlardan, çocukları çoğaltma çabası için büyük miktarlarda meni bağışlamaları bekleniyordu; bunların büyük çoğunluğu, Kafkasya ve Zencitopya'da alıkonan homoseksüelleri almak için ihraç edilecekti. Bu sperm sağımlarının fiziksel sonuçları, eğlence amaçlı erkek cinselliğini neredeyse tamamen ortadan kaldırmıştı. Kotalarını dolduramayan veya dölleri ortalamanın altında olan adamlar ise yeni vatandaşların fidyesini karşılamak için fona bağış yapmak zorunda bırakılıyordu. Geyistan'ın varlığını sürdürmesi, bu çabaya bağlıydı.

Delicious durumun vahametini kavradı. Gentry'si bugün görevini üç kez yerine getirmişti. Pili bitmişti.

Geyistan'daki erkekler bağış yapmaya zorlanırken kadınların da ulusun geleceğini güvence altına almak için herhangi bir sorumlulukları yok değildi. Tarih boyunca erkekler askerlik hizmetini yapmak için göreve çağrılmıştı. Bedenlerini ve hayat-

larını devlete teslim etmişlerdi. Bu emsal doğrultusunda şimdi de kadınlar göreve çağrılıyordu. Seçilmiş ve uygun ise bir kadın Geyistan vatandaşının döllenmeyi kabul etmesi gerekiyordu. Bağışlanan döl, yeni bir hayat yaratmak için kullanılacak ve bu hayatı kadın taşıyacaktı. Tüm doğurgan kadınlar bu iş için uygundu ve acil tıbbi durumlar dışında hiçbir şey kimseyi bu doğum hizmetinden muaf tutamazdı.

Ortaya çıkan çocuklar büyük ölçüde değiş tokuş içindi ancak Bildirim Yaşı'na kadar büyütüleceklerdi. İhraç edilsin ya da edilmesin her biri yeni bir vatandaşa denk olacaktı.

Delicious'un bacaklarını tıraş etmesinin nedeni de buydu. Özgürlüğünü riske atmasının, gizlice buraya, bu aşağılık lağım çukuruna gelmesinin nedeni buydu. Orada çömelerek Gentry'yi hem elleriyle hem de ağzıyla boşaltmaya çalıştı ama boşunaydı. Hamile kalmayı, onun çocuğunu doğurmayı ne kadar çok istese de bu gece, o gece değildi. Pes etmiş bir halde kirli zeminde çantasını koyduğu yere uzandı. İçinden o gün gelmiş olan mektubu çıkardı. Gentry ayağa kalkmasına yardım etti, Delicious da zarfı ona verdi. Hükûmet bu mektubun elinde olduğunu biliyordu. Karşılığında imza vermesi istenmişti.

Görüntü ekranından gelen zayıf ışıkta kocası kâğıdı açtı ve okumak için gözlerini kısarak baktı. Ekranda, Yazgı Günü öncesinden kaldığı açık olan filmde, iki adam birbirlerinin gülümseyen yüzlerine mutlu mesut boşalıyordu. Delicious bu yağlama sahnesini izleyip, *Bu nasıl bir israf!* diye düşündü.

Gentry şaşkınlıktan çatılmış kaşlarla ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Delicious sesi neşeli çıksın diye uğraşarak "Göreve çağrıldım," dedi.

Gentry kafasını yana eğdi. "Göreve çağrıldım da ne demek?" diye sordu. Eğer anlamıyorsa bunun tek sebebi, anlamak istememesiydi.

Tebligata göre Delicious'ın yirmi dört saat içinde suni dölleme için teslim olması gerekiyordu. Polisten kaçtıktan sonra, bu ahlaksızlık düdenine girmeye cesaret ettikten sonra, şarap ve korkunun birleşimi sonunda onu çarpmıştı. Kocasını, kendisini sikmesi için ikna edemezse yakında bir yabancının çocuğunu taşıyor olacaktı. Çılgınca ağlayarak düşen gözyaşlarının pürüzsüz avuçlarını ıslat-

masına izin verdi ve sevgilisinin sarkık organını uyandırmak için harcadığı umutsuz çabayı yeniden iki katına çıkardı.

Dünyanın geri kalanına herhangi bir fast food restoranından alınmış iki küçük ketçap paketi gibi görünüyorlardı. Gerçek doğalarına dair tek ipucunu sıcaklıkları veriyordu. Sıcaklıkları, bir de yakından incelendiklerinde her bir paketin kurcalandığının görülmesi. Her birinin bir kenarı kesilerek açılmış ve yapıştırılarak geri kapatılmıştı; diğer kenarlar gibi ısıyla kapatılmamış, yapıştırılmıştı.

Ele buz gibi gelmeleri doğalarını, bu diğer şeylere kıyasla daha çok ifşa ediyordu. O kadar soğuklardı ki Shasta kalın plastikleri ve keskin kenarları esneyebilir gibi hissettirene dek onları yumrukları içinde nazikçe sıkmış ve bırakmıştı.

Charlie'nin sarayının büyük kabul odaları, saray mensuplarıyla doluydu. İpekler ve taftalar, parıldayan ahşap zeminleri süpürüyor ve kırmızı mücevherler, uzun pencerelerden sızan güneş ışığında parlıyordu. Gezgin ozanlar, genel havayı yumuşatmak için ud çalarak dolaştı. Saray doktoru çağrılmıştı ve herkes heyecanla sohbet ederek bekliyordu. Shasta'nın çevresinde, birçok müzeden veya galeriden yağmalanan ganimetlerle süslenmiş diğer kabile reislerinin heybetli, kamu eşleri dolanıyordu. Aralarında hiçbirinin mezuniyet balolarında kraliçelik yapmaktan başka bir kraliyet eğitimi yoktu. Onlar kolonileri tarafından aday olarak sunulmuş en güzel kadınlardı. Reis Brach gözdesi olmak üzere Seattle harabelerinden yoksul bir genç kadını almıştı. Tarla eşleri ve ev eşleri bol olmasına rağmen yalnızca Charlie henüz bir kamu eşis almamıştı.

Oradan geçen bir uşak, bir tepsi ızgara tavus kuşu dili ikram etti. Shasta birini seçti. Sinsice, o lezzetli dili dudaklarının arasına sokuyormuş gibi yaptı. Esasında dili ustaca bir hareketle geniş dekoltesine bıraktı. Onun yerine iki ketçap paketinden birini ağzına koydu ve gizlice yanağının içine sıkıştırdı. Başka bir garson, kabartmalı gümüş yemek takımına dizilmiş çeşitli İskoç yumurtalarını sunmak için eğilirken Shasta el çabukluğunu tekrarladı ve ikinci ketçap paketini karşı yanağının içine saklarken yumurtaları dekoltesine bıraktı.

Kıyafetinin üst kısmından yemek kokusu yükseldi ve Shasta kendi tükürüğünü yutmakta zorlandı. Test yapıldığında ağzı kuru olmalıydı. Kendi doğal tükürüğü onu ele verirdi. Eğer 23 & Me'deki* laboratuvarlar hata yapmamışsa tükürüğü onun yüzde elli dört Sahra altı genetik soyundan geldiğini kanıtlar ve bir kabile reisinin eşi olmak bir yana Kafkasya'da ikamet etmeye bile uygun olmadığını gösterirdi.

Hayır, yanaklarına gizlediği şey, inkâr edilemez derecede beyaz bir kızın paketlenmiş tükürüğüydü. Bir anlaşmaya varmışlardı. Charm, Shasta'nın Charlie'nin kamu eşi olmayı başarmasına yardım ederse Shasta, elde edeceği bu yüksek konumunu Charm'a henüz adı belli olmayan bir girişimde yardımcı olmak için kullanacaktı.

Numunenin alınması için belirlenen zaman gelince büyük saat ötüverdi. Ozanlar sustu ve toplanan kraliyet mensupları diz çöktü. Bir kâhya topuklarını birbirine vurdu ve "Krallığın baş cerrahı geliyor!" dedi.

Cerrah, Charlie'nin yakın çevresindendi. Adı Terrence'dı; Talbott'ın heyecan verici sözleriyle ölüm döşeğinden kaldırılmış eski bir yatalaktı. Altın ipliklerle işlenmiş zümrüt yeşili cüppesi alev alev parlayarak salonun uzak köşesinden geldi. İspanyol yer fıstığı büyüklüğünde inciler, kasıklığını süslüyordu. Tereyağı gibi yumuşak olmalarına bakılacak olursa dizine dek gelen çizmeleri, olsa olsa en iyi suni deriden yapılmış olmalıydı.

Hastalığı her neyse cerrahta en ufak bir izi kalmamıştı. Sarı buklelerden güzel bir çağlayan omuzlarına düşüyordu. Shasta'ya ulaşmadan önce kalabalığın ortasında durdu ve makamlı bir sesle kısa bir dua ederken başını eğdi. "Ey Odin, Thor ve Baldr'ın babası," sesini özenle süslenmiş freskli tavana doğru yükseltti, "Odin, Gungnir mızrağının taşıyıcısı ve Frigg'in kocası..."

Bu konuşmaları dinlemekte olan Shasta, güzel göğüslerinin arasına sıkışmış lezzetli tavus kuşu dilini düşünmemeye çalıştı yoksa salya akıtacaktı. Ketçap paketlerinin delinip ağzını paha biçilmez beyaz kız tükürüğüyle vaktinden önce doldurmasını önlemek için çenesini gevşek tuttu.

"Ey Odin," diye devam etti cerrah, "bu kadının kraliçemiz olarak hizmet edecek kadar saf olduğunu kanıtlaması için dua

* Ünlü bir DNA tahlil laboratuvarı. (ç.n.)

ediyoruz." Sözlerini bitirirken uzman ellerinden birinin parmaklarını önündeki kürk keseye daldırdı. Derinlerden odanın kasvetinde hale gibi parlayan bir şey çıkardı. Cerrahın harika bir iyileştirme gücüne sahip olduğu ve Talbott kitabını okuduktan sonra kendini ölüm döşeğinden çıkarıp bu yeni keşfettiği gücünü Kafkasya'ya hizmet etmeye adadığı söyleniyordu.

Çıkardığı parlayan nesne steril bir petri kabıydı ve cerrah, elinde kapla birlikte Shasta'ya yaklaştı.

Shasta ses etmeden dudaklarını büzdü ve ağzını emip kuruttu. Giysisinin içine bıraktığı İskoç yumurtası daha da aşağı kaydı, Shasta gergin karnında onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ritüel başlayana kadar paketleri ısırmamalıydı.

Terrence'ın resmi bir tıp eğitimi yoktu ancak damağının, kişinin numunesinden alacağı tek bir yudumla onun tüm irsi geçmişini tespit edebilecek kadar hassas olduğu herkesçe biliniyordu. Petri kabını bir adak gibi uzatarak Shasta'nın önünde diz çöktü.

Bu, bu onun anıydı. Yüzünü boş kaba doğru eğdi. Arka dişlerini kullanarak paketi kemirip bir yarık açtı. Ağzının içi, başka bir kızın soğuk salyasının yabancı tadıyla doldu. İkinci paketi patlattı ve his iki katına çıktı. Ağzı, Charm'ın vücut sıvılarının yabancı tadıyla tamamen doldu. Shasta'nın beklediğinden daha soğuk olan sıvılar azı dişlerinin arasından fışkırdı. Charm'ın kaygan ıslaklığı Shasta'nın dilini o kadar kapladı ki cam kaba zarif bir numune damlatmak için yüzünü eğdiğinde dudaklarından bir kız salyası dalga dalga fışkırdı.

Sağanak petri kabının kenarlarına akın etti. Cerrah Terrence şaşkınlıkla başını kaldırdı. Uzattığı kolları eklenen ağırlıkla titriyordu.

Shasta öfkeyle kızardı. Zarif bir jest olmasını umarak damlayan ağzını ipek elbisesinin dalgalı koluyla sildi. Başını yana çevirip de Charm'ın tükürük bezlerinin tadı tat tomurcuklarına musallat olmayı bırakana dek tükürüp durma dürtüsüne direndi.

Toplantıya katılan soyluların şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Cerrah ağzına kadar dolu çanağı değerlendirdi. Terrence kısık, huşu içinde bir ses tonuyla ve coşkuyla, "Leydim, balgamınızın rengi büyük umut vaat ediyor," dedi. Bu, her kimin tükürüğüyse

adamın elinde parlıyordu. Gümüş bir parıltı güzelliğini vurguladı. Köpüğü mavimsi görünüyordu, saflığı apaçık ortadaydı. Shasta, bu tükürüğün kendisine ait olmaması için sessizce dua etti.

İki yırtık paket hâlâ yanaklarının içinde duruyordu. Dikkat çekmemek için gizli gizli bir elinin parmaklarını göğüslerinin epey aşağısına daldırdı ve sakladığı tavus kuşu diliyle İskoç yumurtasını aradı. Ağzındaki Charm tadından kurtulmak için iki nadir lezzeti de hızlıca hüpletti.

Kraliyet cerrahı numuneyi burnuna götürdü. Yapışkan sıvıyı kokladı. Kabı dudaklarına dayadı, eğdi ve yudumlamaya başladı. Numuneyi yanakları arasında ileri geri salladı. Dudaklarını şapırdattı.

Dawson daha önce bir kadını onarmamıştı. En azından o güne kadar. Her erkek gibi o da tamamıyla tahrip olmuş kadınları görmüştü. Bir tanesi öyle fena yuvarlanmış, iskeleti öyle bir yamulmuştu ki normal haline asla çevrilemezdi ancak hurdalığa layıktı. İhmal edilmekten en sonunda kaportası paslanmış güzelim bir kadın görmüştü. Kıvrımlarını düzleştirmek için Bondo'yla* kaplanarak, Hooker marka egzozla süslenerek ve trafiğe çıkabilirliği tartışılır renklere boyanarak modifiye edilmiş yaşlı kadınlara da şahit olmuştu.

Yolda bulduğu kadını inceledi. Yorgunluktan Dawson'ın kamyonetinin ön kısmında kapıya yaslanmış halde uyuyakalmıştı. Bir yığın kirli çamaşırdan biraz daha fazlasıydı. Onun gibi yetiştirilmiş bir kız, tarihin sadece bir yönde ilerlediğini düşünürdü. Talbott kitabı onun yanıldığını kanıtlamıştı. Başına konmuş ödülle gezen ölü bir doktora sahibiydi. İki şeritli otoyol, ufka kadar uzanan tarlaların yanından geçti. Okyanusta ne kadar dalga varsa burada da o kadar patlıcan sırası vardı. Bakımlarını, saçlarını örtecek şekilde bağlanmış başörtüler takan kambur kadınlardan oluşan bir müfreze yapıyordu. Şehirlerden gelen mültecilerdi bunlar. Şehirler, sürdürülebilir değildi. Tüm geri dönüşüm ve rüzgâr türbini gücü bir kenara, şehirler asla sürdürülebilir değildi. Hayatta kalan şanslı kişiler kırsala akın eder-

* Arabalarda gövde dolgusu olarak kullanılır. (y.h.n.)

ken şehirler çöküp yamyamlık çukurlarına dönüşmüşlerdi. Bu şanslı kişiler, kabile reislerinin mülklerinde hizmet etmek için yalvarmaya gitmişlerdi. Dağlarda peksimet yiyerek yaşayan ve gerçekten, gerçekten çok dokunaklı, iyi şiirlerle iktidarı yeniden kazanma planları yapan bir karşı devrim de örgütlenmiyordu.

Silahlar haydutların ve gangsterlerin elindeydi, bu yüzden şimdi kendi köle ve esir uluslarını yöneten onlardı. Silahlar, beyaz gençlerin ve Güneyli hödüklerin elindeydi, bu yüzden şimdi Kafkasya'nın serfleri üzerinde hüküm süren onlardı. İnsan hakları avukatları ve Dokuzuncu Temyiz Mahkemesi silahların satışının kısıtlanmasını isteyen, tarihin doğru tarafında yer aldıklarını söyleyen sağ görüşlü ilericilerin olmuştu. Bu insanlar bütün hayatlarını kâğıt üzerinde yaşamıştı. Eğer hayatta kalacaklarsa bunu hallerinden memnun köleler olarak yapacaklardı.

Doktoralı kadın uykusunda kıpırdandı. Dawson adını listeden hatırlamaya çalıştı. Ödülü bin altı yüz oydu ve bu oylar açık artırmada satılıp iyi para kazandırabilirdi. Adını bir türlü hatırlayamadı. Uydurulmuş bir şey gibiydi.

Kadın gözlerini kırpıştırdı.

Kadın bakışlarını kaçırana kadar Dawson onunla göz temasını kesmedi. Göz temasını kesmeye ihtiyacı yoktu. Yollar boştu. Kadını besleyebilirdi. Ona biraz süt, büyük bir bardak ayran getirirdi. Pantolonunun cebindeki alyans ona bunun o kadar da kolay olmayacağını söylüyordu.

Kadın çöktü. Saklanır gibi iyice büzüştü. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Kanada," diye yalan söyledi Dawson. Ufukta büyük beyaz bir tabela asılıydı. Bir direğe monte edilmişti ve yavaşça dönüyordu. Beyaz bir arka planın önünde büyük siyah harflerle "*Yalnızca Beyazlar*" yazıyordu.

Dawson, "Kahvaltı kulağa nasıl geliyor?" diye sordu.

Kadının gözlerinden yaşlar aktı. "Bir yerde kendimi güvende hissetmeye ihtiyacım var."

Dawson, onun bir daha asla güvende hissedemeyeceğini biliyordu.

Bu felaketin başına gelmesi iyi olmuş, diye düşündü. İnsanların fikirlerini tekrar eden insanların fikirlerini tekrar edenlerin fikirlerini tekrarlayarak kariyerinde yükselmişti. Eğer bu, Yazgı

Günü'nün soylarına denk ve onlar kadar yozlaşmış bir soy değilse Dawson da bir şey bilmiyordu. Tarih bu kadını kurtarmıştı. Ona, Scarlett O'Hara gibi test edilmesi ve kendi eliyle gerçek bir güç meydana getirmesi için bir şans verilmişti.

Ağlamak yüzünü biraz daha temizlemişti. Pisliği gidince çok da çirkin olmadığı ortaya çıkmıştı. Sürülmüş araziye, evrensel eşitlik ve garanti edilmiş insan hakları hakkında uzun bir rüyadan uyanan bir uyurgezerin şaşkın ifadesiyle baktı.

Dawson hatırladı. Adı Ramantha'ydı.

Lokantanın yanındaki çakıllı alana park etti ve içeri girip kırmızı örtülü bir masaya oturdular. Pencerelerde fırfırlı, pötikareli perdeler asılıydı. "Ne alırsınız?" diye soran garsonun fırfırlı önlüğüyle uyumluydular. Garsonun nefesi, çiğnediği meyveli sakızdan dolayı tatlı kokuyordu.

Dawson, "Ne tavsiye edersiniz?" diye sordu. Bir müzik kutusunda kısık sesle folk müzik çalıyordu.

Garson kalemini bir elinin parmakları arasında çevirdi. "Bull Connor Beyaz Fasulyeli Burrito güzel." Mutfağın yansımalı penceresine dönüp baktı. "Eva Braun Beyaz Çedarlı Makarna ise çok güzel."

Ramantha menüsünü çok yukarıda tutuyordu. Arkasına saklandığı açıktı. Boğuk bir sesle, "Klan Burger alacağım," dedi.

Garson ona baktı. Sakızını patlattı ve "Büyük Ejderha mı, Büyük Büyücü mü?" diye sordu.

Dawson, "Büyük mü küçük mü demek istiyor," diye tercüme etti.

Garson, "Tatlım, kimlik görebilir miyim?" diye sordu.

"Ne?" Ramantha menünün arkasından dışarı baktı. "Otuz beş yaşındayım."

Dawson, "Ona kefilim," dedi. Garsonun istediği yaşın değil etnik kökenin kanıtıydı. Dawson ilk soyun kabile reislerinden biri olduğu için kimsenin sözünden şüphe etmeyeceğini biliyordu. Bir fincan kahve sipariş etti.

Profesör bir tane Dazlak Derisiz Tavuk Göğüs Sandviç, bir tane Woodrow Wilson Yumurta Salatalı Sandviç ve bir de Marşmelov Soslu ve Krem Şantili Lothrop Stoddard Vanilyalı Dondurma sipariş etti. Dawson kahvesini yudumladı ve kadının yemek dağına abanmasını izledi.

Kadın kokuyorsa da Dawson kokusuna alışmıştı. İncecik kollarına bakılırsa fazla mücadele de edemezdi. Irzına geçmek için sadece kadını yere itmeye harcadığı güç yeterli gelirdi.

Alyansı sanki cebinde büyüyordu.

Dawson garson kıza işaret edip hesabı istedi, bu arada kendi kendine güneş batar batmaz bu yarı ölü kadına tecavüz etmeyeceğini söylüyordu. Hayır. Kesinlikle hayır, hiçbir şekilde ona tecavüz etmeyecek, sıska boynunu sıkmayacak ve karısının bir seneden fazladır isteyip durduğu dikiş makinesini almak için kulağını kesip satmayacaktı.

Onlarınki, çaylak Kafkasya ulusunun tanık olduğu en büyük düğün olmuştu. Kraliyet ailelerinin görkemli gezintisinden, mücevherlerle ve suni kürklerle süslü her reis bir grup hamile eşin başını çektikten sonra... soyların gösterişli şöleninden sonra... saray mensupları, sağlıklı idrarla dolu kadehlerini birbirleri şerefine kaldırdıktan sonra... diyarın her kamu eşi, Kraliçe Shasta'ya en iyi dileklerini ilettikten sonra... o ve Charlie korkulukların üzerinde durup binlerce serfe el sallarken... işte o sırada, tam kafalarının üstünden dip dibe dizilmiş jumbo jetler geçmeye başladı.

Gözleriyle onları izleyen Charlie, "İşte. Son Yahudiler de İsrail'e teslim ediliyor. İyiye alâmet. Kutlayalım!" dedi.

Arazi boyunca gerçekleştirecekleri düğün turları için sert gümüşten yapılmış, son derece ağır, büyük, açık bir araba zorlandığı açıkça görülen ufak beyaz kuzulardan oluşan dev bir sürü tarafından çekildi.

Bütün bir koyun, azgın şenlik ateşlerinin üzerinde şişte yavaşça döndü. Havada pişen etin güzel kokusu ve kutlama için patlatılan havai fişeklerden gelen barutun pis kokusu vardı. Bal likörü su gibi aktı ve korseler, neşeli gaydacıların müziği eşliğinde tamamen yırtıldı.

Charlie evli ve yalnız geçirdikleri ilk anda yeni karısını cesurca kollarına aldı. Shasta'nın karşısında, kendisininkinin siyah ya da homoseksüellere atfedilen boyut ya da dayanıklılığa sahip olmayan, basit, çalışkan, vergi ödeyen bir Kafkas penisi olduğunu asil bir mütevazılıkla kabul etti. Onu başkaları gibi tatmin

edemese bile içine çok sayıda tohum ekmek için çabalayacaktı. Charlie onu dölleyecek ve durmadan döllemeye devam edecekti çünkü Shasta onun eşi olacaktı. Onu ne zaman isterse o zaman dölleyecekti; ister gece ister gündüz olsun, ister başı ağrısın ister ağrımasın. Onu hayal edebileceği her pozisyonda, kostümler giyerek, ikinci sınıftaki öğretmeni Bayan Halliday veya seksi bir havayolu hostesi gibi davranmaya zorlayarak ya da tamamen bağlayarak dölleyecekti çünkü Kafkasya'nın en önemli fermanı "İlerleme Bekleyebilir" idi. Talbott'ın öğretilerine göre eskiden birleşik olan devletleri kurmak ve korumak için milyonlarca erkek ölmüştü. O erkekler, canlarını vermiş ve tarif edilemez bir ıstırap içinde helak olmuştu. O yüzden şimdi kendilerini ulusu korumaya adayacak kişiler kadınlar olmalıydı. Bu neslin kadınları, kendilerini çığlık atan et parçalarına dönüştürecek kara mayınları ya da ciğerlerini parçalayacak hardal gazıyla yüzleşmek yerine beyaz ırkın devamlılığını sağladıkları için çocuklardan ve gelecek nesillerden meydana gelen yeni bir ulusta saygı uyandıracaktı.

Charlie'nin yücelterek söylediği üzere Shasta bacakları arasında Kafkasya'nın kaderini barındırıyordu.

Hâlâ düğün kıyafetleri içinde olan Shasta, su sökmek için cilveli bir şekilde izin istedi. Charlie yanağına bir öpücük kondurdu ve oyalanmamasını söyledi. Henüz devasa düğün pastalarını kesmemişlerdi. Ayrıca geleneksel aşk şiirleri eşliğinde dans da etmemişlerdi.

Kafasını örtmüş olan Shasta, planının bir sonraki aşamasını uyguladı.

Charm'ın tükürüğüyle yaptıkları numara işe yaramıştı. Yeni taç giymiş kraliçeleri olduğu için saray muhafızı Shasta'nın hiçbir bölgeye girişini engelleyemezdi. Hızla Charlie'nin evdeki ofisine koştu. Orada antika bilgisayar makinesini çalıştırdı. Charlie çok zeki biri olmadığı için Shasta adamın basit güvenlik kodlarında yolunu kolayca buldu. Şifresi biraz gizemliydi: "mom&dadRIP".* Cihaz vızıldadı ve yanıp söndü. Ekranda yaşayanların ve hedeflenenlerin adları kaymaya başladı. Başka vatanlara yerleştirilenler. Kafkasya'da kalanlar ve bu kişilerin,

* (İng.) Anne ve babam, huzur içinde yatın. (y.h.n.)

şu anda sözleşmeyle bağlı oldukları kimseler. Bu isimler arasında gerçek aşkınınkini bulamadı.

Shasta sadece bir adamı seviyordu ve görüneni o adam Charlie değildi.

Havai fişekler kararan gökyüzünde patlamaya başladığında Arama işlevini etkinleştirdi ve "Walter Baines" adını yazdı.

Bilmeyi sürdürdüğünüz o dünyada... Öncesi'nde... Walter, uyumakta olan yaşlı Talbott'a fısıldadı. Shasta'nın telefondaki fotoğraflarını gösterdi. Shasta'nın bilgeliği ve yeteneklerini fısıldadı. Güzelliğini, gücünü ve zarafetini anlattı. Yaşlı adam uyuklar, kestirir ve horlarken Walter pembe köpükten yapılma kulak tıkacını yukarı kaldırdı, böylece Talbott, onun keskin kokusunu duymaktan kendini alamayacaktı.

Jamal gösteriş yapmadan edemedi. Günlerce ve gecelerce, ihtişamı eski günlerde kalmış salonda yaratıkla birlikte oturmuştu. Yaratık, ata portrelerindeki erkekleri övmüş, cesur davranışları ve bilimsel başarılarıyla böbürlenmişti. Geçmişin altın çağ ve şimdinin ise bir başarısızlık batağı olduğunu doğrudan dile getirmese de bu devamlı sözleriyle neredeyse davul zurnayla duyurmuş sayılırdı.

Durumu düzeltmek için Jamal kâhyayı çağırdı ve ondan Barnabas'ı bir günlük gezi için giydirmesini istedi. Stresli bir durum yoktu. Zencitopya'nın kuruluşundan bu yana meydana gelen değişiklikleri incelemek için yakındaki bir şehre yapılacak bir gezintiden fazlası değildi.

Arabella yüzünü buruşturdu. "Farkında mısınız," dedi, "o ruh, yıllardır bu çiftliğin dışına adımını atmadı."

Jamal ona güvence verdi. "Gezmek için al bir sebep daha."

Barnabas da bu fikirden hoşlanmış gibi görünmüyordu. Başka bir gömlek almak ya da ayakkabılarını değiştirmek istemeden eşiğin ötesine adımını atamıyordu.

Jamal'ın ilk gurur kaynağı uçtu-uçtu denen araçtı. Büyük uzay piramitlerini göğe yükselten aynı elektro spiritüel ilkeler, siyahlardan çıkmış aynı teknoloji inanılmaz hızlarda alçaktan

uçabilen küçük yüzer platformlara benzer kişisel ulaşım araçlarının geliştirilmesine de olanak vermişti. Tarih boyunca beyaz adamlar sihirli halıların bir kurgu olduğunu iddia etmişti, bunun tek sebebi hiçbirinin bu başarıyı gerçekleştiremeyecek olmasıydı. Beyazlar yıllarca, siyahların tekerleği icat etmediğini ısrarla iddia ederek siyahları küçük düşürmeye çalışmıştı.

Barnabas yaratığı, Jamal açıklamalarda bulunurken yüzen platforma tereddütle tırmandı. Afrika'daki siyahlar, uçtukları için tekerleklere ihtiyaç duymamışlardı. Bilişsel bütünleştirme tekniğini kullanarak bilgeliklerini birleştirdikleri için herhangi bir yazılı dile de gerek duymamışlardı. Bütün bu bilgelik, Avrupalılar kıtayı istila etmeye başladığında gizlice kilit altına alınmıştı.

Barnabas, mecazen beyaz parmak eklemleriyle platformun ön kenarını kavradı. Hava akımı kıvırcık saçlarını karıştırdı. Araç ağaçların, evlerin ve ahırların üzerinde yükselmeye başladı. "Yok artik, Bay Jamal," diye bağırdı yaratık, "Tanri, biji uşmamış işin yaratmadi!"

Taşranın açık düzlükleri üzerinde yükseldikleri sırada Jamal, Yazgı Günü'nden bu yana olan biten hakkında bir nutuk çekti. Son derece aylak ve özgür hayatlar sürmüş olan geyler, Geyistan'da ulusal üreme kampanyası için işe koşulmuştu. Gaddarca sperm sağımları, çoğu erkeği parasız ya da enerjisiz bırakıyordu. Kadınlar ise üreme hakları üzerindeki tüm kontrollerini kaybetmişlerdi. Sağlıklı kadınların kayıt yaptırmaları ve nihayetinde silah değil bebek taşımaları için göreve çağrılmaları gerekiyordu! Nüfuslarını ihracat yoluyla ayakta tutma zorunluluğu, sadomazoşist maskaralıklara veya metamfetaminle körüklenen partilere ayıracak pek bir vakitleri kalmamasına yol açmıştı. Jamal, rüzgârın sesini bastırabilmek için bağırdı: "Özgürlük onları köleleştirdi!"

Kafkasya vatandaşları da daha iyi durumda değildi. Eskiden baskın oldukları bilimi şimdi yasaklamışlardı. Odaklarını Jefferson dönemi tarımına ve beyaz Avrupa kültürünün yeniden inşasına çevirmişlerdi. Kafkasya'nın büyük metropolleri, yerinden edilmiş beşeri bilimler mezunlarının yiyecek niyetine birbirlerinin peşine düştüğü polisin bile giremediği ölümcül bölgelere

dönüşmüştü. Şanslı olanlar, reislere sözleşmeyle bağlanmak ve yiyecek üreten devasa arazilerde çalışmak üzere kaçmıştı.

Uçtu-uçtunun altında Zencitopya toprakları evsiz ve çitsiz görünüyordu. Bütün yollar, elektrik direkleri ve insan uygarlığının diğer tüm işaretleri silinmişti. Onların yerinde vahşi hayvanlar dolaşıyordu. Besili zebra sürüleri. Boynuzlu Afrika antilobu yığınları. Jamal, Barnabas'ın yüz ifadesini okumaya çalıştı. Peabody Çiftliği, yakın zamana kadar bölgeyi dolduran birçok hanedanlık konutunun hayatta kalan son örneği olarak bir başına duruyordu. Yaratık sadece ağzı açık bir şekilde bakabiliyordu.

Bir şehrin gökkuşağı rengindeki ışıkları, kuleleri ve kubbeleri uzakta bir serap gibi beliriverdi. Kafkasya'nın aksine Zencitopya'nın nüfusu şehirlerinde toplanarak onları muhteşem bir hale getirirken geriye kalan daha büyük arazinin de neredeyse sınırsız bir doğa koruma alanına dönüşmesine müsaade etmişti. Afrika Ana'nın hayvan topluluğu ortaya çıkmış ve serpilmişti. Uçtu-uçtu onları, yuvarlanan su aygırlarının ve tüylerini temizleyen aslanların üzerinde gezdirdi. Vahşi sırtlan sürülerini daha iyi gözlemlemek için alçaldılar. Burası bir cennete benziyordu, Jamal gurur duymakta haklı olduğunu hissetti.

Beyaz adamın bir masal olarak niteleyip görmezden geldiği her mucize burada mevcuttu. Yaklaştıkları şehir, Atlantis hakkındaki tüm efsanelerle aşık atıyordu. Siyahlar, uzun süredir saklı tuttukları tüm pirospiritüel ve elektro-dışavurumcu teknolojileri yeniden diriltmişlerdi. Bunlar, yani ruh-ölçübiliminin kutsal yasaları, asla çalınıp da beyaz adamın acımasız imparatorluğunu zenginleştirmek için kullanılmamıştı.

İlk soyun kabile reislerinden biri olan Jamal, her evde sıcak bir şekilde karşılanırdı.

Uçtu-uçtu, etkileyici ve rengârenk gökdelenler arasında bir oraya bir buraya saptı ve dönüşler yaptı. Çiçekli sarmaşıklar pencere ve balkonlardan, parlak bayraklar gibi sarkıyordu. Barnabas yaratığı, beyaz insanlar tarafından inşa edilen önceki yozlaşmış uygarlıktan herhangi bir iz arıyormuş gibi boynunu uzattı. Yazgı Günü'nün üzerinden sadece aylar geçmişti. "Bay Jamal," diye kekeledi, "naşıl?"

"Esin-o-metri," diye yanıtladı Jamal. Irkının uyumlu yeteneklerinin, beyaz adamın şüphelendiğinden çok daha fazla uygulama alanına sahip olduğunu açıkladı. Yeterli sayıda bir siyah nüfusu uyum içinde yaşamaya başladığında ortak şarkılarının gücü fiziksel maddeyi yeniden yapılandırıyordu. Her devasa bina, tek bir güzel şarkının donmuş müziğine denk geliyordu. Gerçekten de her kule bir kreşendo gibi yükseliyordu.

Jamal, uçtu-uçtuyu, dikkat çeken bir yapıya yönlendirdi. Kubbeli ve payandalı bu bina, kendisini çevreleyen daha az heybetli yapıları gölgede bırakıyordu. Giriş kapısında üniformalı bir robot onun ve Barnabas'ın yere inmesine yardım etti. Göz kamaştırıcı kristal kapılardan girdiler ve çiçek açan tropik bitkiler, serbestçe uçan tropik papağanlar ve sultan papağanları ile can bulmuş lüks bir lobiden geçtiler.

Barnabas ürkerek fısıldadı, "Vay janina bayim, purada kim yasiyor?" Fısıltılar kubbeli tavandan ve odanın paha biçilmez antikalarından yankılandı.

Jamal yaratığı susturmadı. Korkudan iyice küçülen kambur ucubeye acıdı. Barnabas, buranın boktan olduğunu anlayacak yaşı geçmişti. Lobiden sonra görünüşe göre som altından ağır bir şekilde yontulmuş çok sıcak ve çok parlak bir çift kapıdan başka bir şey yoktu. Jamal gizli bir düğmeye dokundu ve çan sesleri duyuldu. Kapılar içeri doğru açılıp smokin giymiş bir robotu gözler önüne serdi. Bu robot sıcak, terbiyeli bir sesle, "Merhaba, Jamal. Annen geleceğini biliyor muydu?" dedi.

Robot onları aydınlık bir odaya götürdü. Ortama bir seranın boğuk sessizliği hâkimdi. Karmaşık bir şekilde döşenmiş duvarlarda orkideler kök salmıştı ve titreyen çiçekleri, havayı tatlı bir kokuyla dolduruyordu. Jamal ve Barnabas yaratığı robotun gösterdiği yere, pahalı hasır kanepelere oturdular. Dantelli bir önlük ve şapka giymiş başka bir robot tarafından sunulan uzun kadehlerdeki rengârenk içecekleri kabul ettiler.

Daha tam yerleşmemişlerdi ki bir başka kapı açıldı ve içeriye renklerle hoş kokular doluştu. Yanardöner ipek etekten bir girdap, onlara doğru yürüyen mükemmel biçimli iki kadın bacağını ortaya çıkardı. Tahiti incileri ve platin boncuklarla parıldayan örgülü saçları vardı. "Canım," dedi bir tanrıçanın tatlı sesi. İnce ve asil kadın, Jamal'ı iki yanağından hafifçe öpmek için

yanlarına geldi. Gözleri yaratığa takıldı ve zarif hatları çarpıldı. Bu boyalı cüceyi görünce pürüzsüz yüzü kafa karışıklığı ve korkuyla buruştu.

Jamal ve Barnabas yaratığı, onu selamlamak için ayağa kalktılar.

Kadının kraliçelere yakışır soğukkanlılığını kazanması uzun sürmedi. "Merhaba." Parmakları pırlanta yüzüklerle ağırlaşmış, bileği zümrüt bileziklerle dolu gevşek bir el uzattı. "Ben Jamal'ın annesiyim." Yüzündeki ifade az önce kapıldığı telaşı hiçbir şekilde ele vermiyordu.

Jamal, annesine her zaman hayran olmuştu. İster zengin ister fakir olsun, kadın her zaman kaliteliydi. Annesi yaratığın pörsümüş, rengi atmış pençesini kabul ettiğinde Jamal'ın duyduğu saygı uç noktalara ulaştı. Kadın oğlana sakin bir gülümsemenin arkasına gizlenmiş endişeli bir bakış fırlattı. Bu hareketi yalnızca bir saniye fazla süren göz temasından anlaşılabilirdi. Sessizce başını sallaması, gümüş bir tepside ara sıcakları taşıyan bir robotu çağırdı. "Umarım bülbül dili seviyorsunuzdur," dedi.

Robot cızırtılı, duygusuz bir sesle ekledi: "Her biri bir lokmalık."

Yaratık bu ikramlardan bir şeyler seçerken Jamal hafif bir zevkle onu izledi. "Bendeniş, Baynabaş," dedi ve sırıtan ağzına bir lokma attı.

Yaratık onları çiftlik hayatıyla ilgili hikâyelerle eğlendirirken annesi, soğukkanlılığını korudu. Kısmen çiğnenmiş bir ağız dolusu dille, "Bağyan Şozefiyn denen kadin, biji janavar gibi şaliştirdi," dedi. Sıradan işlerden ve Bayan Josephine'in Yazgı Günü'nün hemen ardından nasıl kaçtığından söz etmeye geçti. "Bay Talbott, gerşek bir kahyaman!"

Jamal'ın annesi bunun üzerinde durmadı. "Oğlum uzun zamandır kafayı o evde yaşamaya takmıştı..."

Barnabas yaratığı, ona afallamış bir bakış attı.

Jamal annesine yan yan bakıp onu uyarmak için tek kaşını kaldırdı. "Evet," diye ekledi. "Bölgede aile geçmişimiz var."

Yaratık fal taşı gibi açılan gözleriyle olayı kavradı. "Aileniş kole miydi?" Jamal'ın annesi, robota, içeceklerini tazelemesini işaret etti. "Onun gibi bir şey..." diyerek iç çekti.

Keyifli bir öğleden sonra geçirdiler. Jamal'ın annesi, onları et üreticisinin lezzetli bir öğle yemeği sunduğu mutfağına götürdü. Teknolojilerinin, kendilerini süresiz olarak yenilemeye devam eden ölümsüz HeLa hücrelerine dayandığını gururla açıkladı. Bu hücreler, siyah bir kadın tarafından icat edilmiş ve hayvanların DNA'sını değiştirmek için kullanılması neticesinde ânında kendini klonlayan sığır, tavuk ve domuz kitleleri yaratmıştı. Et üreticisinin kendisi, ısı lambalarının altında yavaşça dönen dev bir et silindiriydi. Dış kısım her zaman kesilip yenmeye hazır lezzetli pişmiş bir katmandı. Ortadaysa, silindirin merkezindeki eksen tarafından pompalanan sabit bir amino asit akışıyla beslenerek sürekli çoğalan hücreler vardı. Jamal'a dikey bir döner tezgâhında pişmekte olan bildiğimiz etten farksız görünüyordu ama buradaki yavaş yavaş azalan kemiksiz et karışımı canlı bir şeydi, iç kısımda çiğ ve canlıydı ama sürekli ölüyor ve dış çeperden pişmeye devam ediyordu. Kokusu sarhoş ediciydi.

Etin kolayca dönmesini izlediler. Et, kenarlarından iştah açıcı ırmaklar gibi akan berrak yağı ter niyetine döküyordu. Jamal'ın annesi, "Gerçek nimet, artık hayvanları katletmemize gerek olmaması," dedi. Merkezin genetik anlamda ölümsüz olan hücreleri, doğru koşullar sağlandığında kendini sürekli kılan bir ekşi maya "başlatıcısı" gibiydi. Her evde böyle bir jeneratör vardı, bu nedenle Zencitopya'nın hayvanları tam bir güvenlik ve özgürlük âleminde yaşıyordu. Etoburlar bile benzer et üreteçlerle besleniyordu. Ölümsüz etle tamamen doyan aslanlar, kuzularla birlikte uyuyordu. Siyah teknoloji, yeryüzünde cenneti yaratmıştı.

Barnabas ilk başta irkildi ama ağız sulandıran tek bir ısırık, fikrini tamamen değiştirmesine neden oldu.

Jamal'ın annesi özel bir sırrı paylaşıyormuş gibi yaratığa doğru eğildi. "Umarım oğlumu o eski çiftliği yıkmaya ve burada, şehirde prestijli yerini almaya ikna edebilirsin." Jamal'a imalı imalı baktı. Sesi aksiydi. "O eski çiftliğe olan takıntısı kesinlikle sağlıksız."

O ve annesi bu konuyu defalarca tartışmışlardı. Jamal, konuyla dahil olmak yerine saate baktı ve Barnabas'ı eve götürmek için ısrar etti.

Yaratık eve dönüş yolculuğunda sessiz kaldı. Bu kadar çok harikayı bir arada görmenin Barnabas'ı sarstığı açıktı. Yerine fırlamış, şaşkın gözlerle etrafa bakınıyordu.

Jamal ona karşı büyük bir anlayış, neredeyse ailevi bir sevgi duydu.

Ağır, mürekkepli bir gözyaşı yaratığından yanağından daha açık renkli bir şerit indirdi.

Duraksayarak konuştu: "Sanığrım Bağyan Şo'nun ayle evini yoğetmek istiyceksiniz?"

Jamal yaratığı şefkatli bir ifadeyle baktı. "Söz veriyorum," diye yemin etti, "yaşadığın müddetçe o ev senin evin olarak ayakta kalacak."

Barnabas yaratığı uzaklara baktı. Tanıdık ahırlar ve malikâne yavaş yavaş görünmeye başlıyordu. Arka planda güneş hızla batıyordu.

Bing nargileyi ağzına götürüp bir tüfek tutuyormuşçasına üzerinden baktı. Dolu haznesine bir çakmak tuttu ve tetik çekiyormuş gibi çakmağı yaktı. O kadar hızlı nefes çekti ki gözleri şaşı oldu. Ciğerleri doluyken bağırdı: "Dan! Dan! Dan!" Uyuşturucunun dumanını silah patlatıyormuş gibi üflüyordu.

Esrar nargilesini, yeni hedeflere ateş ediyormuş gibi bir o yana bir bu yana salladı; içindeki nane likörleri sağa sola sallanıyordu. Nargilenin içinden son bir hedef gördü ve boğuk bir sesle, "Dan," deyip üfledi.

Felix kalbini iki eliyle tuttu ve arkasındaki çöp kutusuna doğru yuvarlandı. "Beni vurdun," dedi çatlak bir sesle, "öldüm."

Bing çakmağı Felix'e uzattı. Nargileyi indirdi ve dikkatini, kâsesini yeniden doldurmaya verdi. "Canlı, ölüyü tanımlar," deyip içini çekti. "Asla başka birini öldürdüğün zamanki kadar canlı hissetmiyorsun."

Yasama meclisinin salonunda ateş etmenin nasıl bir his olduğunu anlattı. Bing'in favori konusuydu bu. Felix'in apartmanının arka sokağında sadece ikisi oturuyorlardı.

Delicious dışarı çıkmıştı. Felix'in annesi evdeydi, bu yüzden dışarıda saklanıp esrar çekiyorlardı. Bugünlerde annesiyle yalnız kalmak işkenceydi. Tercihini açıklamaması, en azından bir yıl beklemesi, evde kalması ve kendisine eşlik etmesi için ona sürekli baskı yapıp vicdan azabı çektiriyordu. Gelgelelim Felix, Geyistan'da bir yılı daha geçirmeyi, bütün amlar ona yasakken

herkesin aşkı buluşunu seyretmeyi düşündüğünde beklemekten deliye dönüyordu.

Bing nargileyi ona uzattı ve "Homo olmadığına inanamıyorum," dedi. Bing'in bilmesi sorun değildi. Bing ulusal bir kahramandı, ilk soyun reislerindendi. Seyirci galerisinde durmuş ve zayıfların, insanların eskiden "siyaset" adını verdiği popülerlik yarışmasını kazanmak için yaltaklanıp yalan söylediği eski düzene bir son vermişti.

Bing için hiçbir şey Yazgı Günü'yle kıyaslanamazdı. İşte bu yüzden, kendisine zulmedenin iskeletini havaya uçurmanın heyecanını bir daha asla duyamayacak olduğundan müptela olmuştu.

Felix nargileyi alırken Bing'in kolunun iç kısmını gördü. Gömleğinin kıvrılmış kolunun altında bir dövme vardı. "Andy Warhol'un sözü mü?" diye sordu. Bing, kendi dövmesini okumak için kolunu çevirdi. "Talbott'ın. Onunla tanıştığımı söylemiş miydim?" diye sordu.

Felix, "Yalnızca bir milyon kez," derken nargile dudaklarındaydı. Sesi tüpün içinden boğuk boğuk geliyordu. Dövmede şöyle yazıyordu:

Herkes bir gün on beş dakikalığına ünlü olacaktır.

"Evet," dedi Bing, "bunu söylediğinde ben de oradaydım." Talbott'ın deri kemerler ve koli bandıyla bir sandalyeye bağlı, çırılçıplak ve kanlı bir halde olmasına rağmen emirler vermeye devam ettiği o hikâyeyi o kadar çok anlatmıştı ki! Yazgı Günü'ne öncesi haftalarda onunla görüşmek isteyen reislerden bahsetmişti.

Felix nefesini vererek "Nasıl hissettirdi?" diye sordu. Nargile aracılığıyla nefes aldı. Likör köpürdü ve nane tadındaki duman ağzını doldurdu.

İkisi de Felix'in neyi kastettiği iyi biliyordu. Harika hissettirmişti. Düşmanını öldürmek, piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmaktan daha iyi hissettiriyordu. Son sözü söylemek gibiydi. Nihai zaferi elde etmek. Talbott kitabında yazıldığı gibi:

Temel İnsan Dürtüsü, Hükmetmek ve Hâkimiyet Altına Girmekten Kaçınmaktır.

Kitap gecikmeden şunu da ekliyordu:

Felix dumanı içinde tutarak dinledi.

"Peki, nereye gideceksin?" diye sordu Bing. Kafkasya'ya mı yoksa Zencitopya'ya mı demek istiyordu. Bing'in gece yarısı kedi sidiği kokan bir sokakta içine içine esrar çekerek oturabilmesi Geyistan'ın nasıl bir yer olduğunun kanıtıydı. Kafkasya ve Zencitopya'da, Asya genlerinin baskın olduğu vatandaşlar, Asya'ya sınır dışı edilmişti. Yahudiler İsrail'e gitmişti. Meksikalı çeşitleri kendi kendilerini Meksika'ya sürgün etmişti.

İlk defa, Felix'in kafasında bir ampul yandı. Bing'i başka bir erkekle hiç görmemişti. Belki Bing de kendi ebeveyni gibi saklanan bir heteroseksüeldi. Belki de Bing'in her zaman kafası güzel olmasının nedeni, başka bir kıtaya gönderilmek istememesi ama homoseksüel de olmamasıydı. Bing, tüm sırlarını emanet edebileceği biri olabilirdi.

Felix nefesini tuttu ve omuz silkti. Genetik sırat köprüsünü sırası geldiğinde geçecekti. Daha resmi tercih beyanı için evrak doldurması gerekiyordu.

"Öldürmek öldürmektir," dedi Bing. İstisnasız en iyi adrenalin kaynağıydı. En büyük galibiyeti elde etmek gibiydi. Düşmanlarının parçalandığını görmek. Seslerinin kesildiğini duymak ve seni bir daha asla incitmeyeceklerini bilmek. En büyük korkularının son bulmasıydı. Kimsenin kölesi olmanıza gerek olmadığının teyidiydi. Bing bu hikâyeyi barlarda, okul toplantılarında pek çok kez anlatmıştı. O yaşayan bir fosil olmuştu.

Kafası taşak gibi bir fosil. Bu düşünce neredeyse Felix'i güldürecekti. Çünkü fosil tanımı gereği taşla kaplıydı ve Bing'in gözleri de sürekli kan çanağı gibiydi... Dehşete kapılmış bir senatörü silah zoruyla mezar çukurlarını doldurmaya zorladığını anlatırken bile.

"Bir insanın içinden insanı çıkarmak," diye üsteledi Bing, "birini sadece et ve saça indirgemek, bir sihir numarası gibi ama gerçek. Anlıyor musun?" Öksürdü, kelimeyi boğularak çıkardı. "Mucize dediğin de böyle bir şey değil midir?"

Felix coşkuyla başını salladı ve nargileyi geri verdi. Bing'e tüm gerçeği söyleyip söylememek arasında kaldı. Kafası biraz güzel olsa da Bing'in anlayacağına inanıyordu. Bing, Felix yanındaki

eve taşındığından beri heteroseksüel olduğu sırrını saklamıştı. "Bana bir söz ver," dedi Felix. "Arada sırada anneme uğra, olur mu? Noel'de mesela? Tamamen yalnız kalmasın diye."

Kâseyi doldurmaya çalışan Bing endişesini ciddiye almadı. "Annenin yanında Delicious var. Delicious'ın da bir çocuğu olacak."

Felix nargile yeniden doldurulana ve arkadaşı kâseyi ateşleyene kadar bekledi. Bing bir fırt çekerken Felix şaşırdı. Vaziyet mükemmeldi. Bunu diyen de yalnızca içtiği ot değildi. Yan evde yaşayan Bing'in de bir kaçak olduğu açıktı. Felix beyanını yapabilir ve Bing'in buralarda olacağını bilerek kendi geleceğini bulabilirdi. Elbette, Felix'in babası burada olacaktı ama gizli karısıyla yollarının kesişmesi riskini göze alamazdı. Onunla birlikte Delicious da buradaydı ama o da neredeyse bir yabancıydı. En iyi arkadaşı Bing, yaşlandığı sırada Felix'in annesine göz kulak olmaya devam ederdi.

Bir kâse dolusu uyuşturucu karanlıkta turuncu turuncu parladı. Likör çağıldadı.

"Diyeceklerimi yanlış anlama," diye söze başladı Felix. Yakındaki pencerelerde ışık aradı. Parlayan tek pencere, annesinin mutfakta tek başına oturduğunu düşündüğü üst katlardaki dairelerine aitti. "Arkadaşız değil mi?" diye sordu.

Bing'in göğsü dumanla şişti. Kırmızı gözleri Felix'inkilerle buluştu ve başını salladı.

Felix devam etti: "Neden burada, Geyistan'da olduğunu biliyorum..."

Bing hâlâ dumanı içinde tutarken başını eğdi.

"Ebeveynim gibisin," diye açıkladı Felix. "Babam siyah. İkisi buraya homoseksüel olduklarını iddia ederek taşındılar ama gizliden gizliye evliler ve çaktırmadan bir araya geliyorlar..."

Duman Bing'in ağzında büyük bir "Ne!" ünlemiyle patladı.

Felix sıçmış batırmıştı. Nargile dikkatle bir kenara konduktan sonra Bing ters ters baktı. "Ne dedin sen?"

Yüksek sesle sormuştu. Bir ışık bir pencereyi görünür kıldı. Sonra bir pencere daha görünür oldu.

Felix, arkadaşını susturmak için iki elini kaldırdı. "Hiç. Şaka yaptım sadece."

"Peki, Delicious biliyor mu?" diye sordu Bing. Gözleri kırpıştı. "Yoksa Delicious da mı heteroseksüel?"

Felix ilk kez eski Bing'i görebiliyordu. Arkadaşının bir zamanlar olduğu adamı, omzuna bir tüfek alıp düşman bellediği herkesi kurşun yağmuruna tutabilecek olan o adamı. Üstlerinde başka ışıklar yeni pencereleri gözler önüne serdi. İnsanlar duyacaktı. Pencerelerden biri gıcırdayarak açıldı ve bir ses, "Saatten haberiniz var mı?" diye bağırdı.

Felix atıldı. Bir elini Bing'in ağzına bastırdı ve "Lütfen yapma," diye fısıldayarak o şekilde tuttu.

Boğuşmaya başlayıp çöplerle dolu zeminde yana doğru yuvarlandılar. Sigara izmaritleri ve şişe kapakları arasında güreştiler. Bing'in tırnakları Felix'in elini, yüzünü ve boynunu çizdi ama Felix direnerek "Yapamazsın," diye fısıldadı. Bacakları çöp tenekelerini devirir ve insanlar karanlıkta onlara bağırırken Bing, Felix'in kafasına bir yumruk attı. Tam gözlerinin arasına vurdu ve Felix burnundan gelen ısı dalgasını hissetti, tuz ve nane likörlerinin tadını aldı ve Bing'in, avucunda boğulmayı sürdüren çığlıklarını duyumsadı. Bing'in iki eli de kaburgalarına vuruyordu. Dizleri Felix'in karnını dövüyordu.

Daha fazla pencere ışıdı ve üst katlarda bir yerde, Felix'in annesinin silüeti belirdi, mutfaklarından gelen ışıkta kadının üst tarafı, başı ve omuzları görünüyordu.

Bing'in dişleri avucuna battı ve Felix elini geri çekti.

Bing'in sesi çınladı: "Heteroseksüeller! Heteroseksüeller!"

Felix'in kanayan parmakları nargilenin uzun tüpünü buldu, tuttu ve indirdi. Cam bir şeye çarpıp kırıldı ve Bing sustu. Kan ve nane likörü her yere sıçradı.

Bing'in vücudu gevşedi ve gerisin geri kaldırıma devrildi. İnsanın içindeki insan gitmişti. Yalnızca ete ve saça indirgenmişti. Gece havası giderek artan polis sirenlerini taşıdı.

Felix hikâyeleri şunu bilecek kadar sık duymuştu: Tek arkadaşı ölmüştü.

Ölmesi bir yana Bing yanılmıştı.

Onu öldürmek, Felix'in biraz olsun iyi hissetmesini bile sağlamamıştı.

Nick ilk kutuyu bulduğunda şaşırmadı. Kutu, Güneydoğu Yamhill Caddesi'nin ortasında, 42. ve 43. sokağın arasında duruyordu. Talbott kitabı öyle olacağını öngörmüştü.

Kitap şimdiye kadar her şeyi doğru bilmişti. Yangınlar, Talbott kitabının öngörmüş olduğu gibi haftalar önce başlamıştı. İşte elitlerin 1965'te yüz hektarlık bir alanı kül eden Watts yangınında, 1967'deki Newark yangınlarında ve 1967'de dört yüz binayı silip süpüren Detroit yangınında kullandıkları hep aynı yöntemdi. Washington DC'de 1968'de 1199 bina yanarken olduğu gibi siyah mahalleleri ateşe verenler hep beyazların meşaleleriydi. Amaç siyah vatandaşları kentsel alanlardan uzaklaştırmak ve Güneydoğu eyaletlerinde çiftlik ortağı veya işçisi olarak sürdürdükleri yaşamlara geri göndermekti.

Bugünlerde, kalan siyahları Zencitopya'ya sürmek için kundaklama yapanlar Kafkasya'nın kabile reisleriydi. Kalan Portland beyazlarını da bu mülklere yerleştirmeyi hedefliyorlardı.

Sokağa bırakılan kutu da aynı kapıya çıkıyordu.

Böyle bir kutu 1950'lerde olsa eroinle dolu olurdu. İçinde 1990'larda taş kokain olurdu. Hangi on yıl içinde olursa olsun, CIA bu kutuyu yok etmek istediği mahalleye bırakırdı. Şimdi bu işi reisler üstlenmişti. Nick kartonu yırtıp açtı ve içine konmuş torbaları ayırdı. Trençkotunun ceplerini Vicodin, Ambien ve Xanax'larla doldurdu. Ağzı kapalı plastik torbalara konmuş ilaçların kilolarcasını aldı. Geri kalanını bıraktı. Talbott kitabına göre bu kutulardan bir sürü bırakacaklardı ve Nick gerisini yürütmek için aceleyle oradan ayrıldı.

Yakındaki bir duvarda bir poster şu cümleyi haykırıyordu: En İyi Kurşungeçirmez Yeleğiniz Bir Gülümsemedir! Nick'in tek ailesi yani annesi, pılını pırtısını toplamış, kalan son depo benziniyle kendini köle olarak sunabileceği bir malikâne bulma umuduyla yollara düşerek bir kumar oynamıştı. Söylentiye göre büyük çalışma alanlarının sınırında yerinden edilmiş medya mensupları ve bilgi işlemcilerin gecekonduları vardı. Hepsi tozlu arabalarında yaşıyordu. Bitmiş tükenmiş web tasarımcıları ve insan kaynakları sorumluları, yaklaşan ışgın hasadında kendilerini kanıtlamayı ve kış başlamadan, sazdan bir kulübe ile ödüllendirilmeyi umuyordu.

İnternetin tüm Viki birikimi çöpe atıldı. Radyoda sadece Talbott ve onaylanmış Kafkasya müziği vardı. Çoğunlukla polkalar, bazı valsler ve dans müzikleriydi bunlar. Klavsen ve gaydanın en büyük hitleri. Radyo, yangınların yandaşlar tarafından çıkarıldı-

ğını duyurdu. Partizanlar. Talbott, eski başkanın kaçtığı ve onun yerine bir benzerinin öldürüldüğü yönündeki tüm söylentilerin yersiz olduğunu bizzat duyurmuştu.

Eskiden birleşik olan devletlerin başkanı resmiyette ölmüştü. Resmiyette, geceleri peydahlanan ve çaresiz insanları karanlık sokaklara sürükleyen yangınları isyancılar çıkarıyordu. Haydutlar veya otoyol eşkıyaları. Belki de Kanadalılar. Nick, Kanadalıların yeni teröristler olarak damgalandığını fark etmişti.

Talbott kitabına göre modern tarih boyunca iyi niyetli siyahlara zulmedilmişti. Ne zaman bir şehir alevler içinde kalsa ve siyah vatandaşlar yangınla tehdit edilen mülkleri kurtarmak için koştursa beyaz ordu bunu, onları yağmacılıktan tutuklamak için bir bahane olarak kullanmıştı. Bugünlerde, Portland'da bir bloktan diğerine atlayan yangınları söndürmek için yardım etmeye çalışan herkes tutuklanıyordu. Uydurma suçlamalarla mahkûm ediliyor ve zorla çalışma kamplarına gönderiliyordu. Kutular, kutular daha az kahramanca olan başka bir seçenek sunuyordu. Talbott'ın ifade ettiği gibi toplumun daha az yararlı üyeleri, kazara aşırı doz alarak veya intihar ederek toplumdan ayrılmayı seçebilirdi.

Yangınlar, kahramanları engelledi. Uyuşturucu, korkakları ortadan kaldırdı. Sadece Nick, bulunacak yiyecek olmadığında kafayı bularak kıt kanaat geçinebilirdi. Uyku ayrı bir konuydu. Çalıfasulyesi ve kırmızılahana dolu meşhur ekin yığınlarına sahip reis malikâneleri, vahşi kurt ve çakal sürülerini yerinden etmişti. Bu hayvanlar, ayılar ve pumalar yeni av arayarak şehrin sokaklarında, parklarında ve mahallelerinde dolaşır olmuştu. Onların uluduğu ve kurbanlarının çığlık attığı gecelerde Nick'in, terk edilmiş bir otomobilin içinde mışıl mışıl uyumasını sağlayan hapları vardı.

Gündüzleri bazen sokakların kesiştiği yerlere dek uzanan pisliklere rastlıyordu. Bir yerde göğüs kafesi ve omurga bulunuyor, baş ve karın bölgesi çekip taşınmış oluyordu. Kafatası gitmiş olsa bile ama keçeleşmiş saçlar hep kalıyordu. Genellikle eller de. Kaldırımlar ya da sokaklar, kurumuş kanla yapış yapış oluyor ve kanlı ayak izleri her yöne dağılıyordu. Kurtların veya ayıların ayak izleri. Çakalların, rakunların, saksağanların, farelerin leş meşine düşmüş izleri. Her kırmızı iz eksik kol veya bağırsakların

yerini işaret ediyordu. Bahtsız bir kimsenin yerini. Parmaklar, kemirilmiş ellerin parmakları elmas veya yakut yüzüklerle dolu olurdu. Gözler mutlaka oyup çıkarılırdı ama geride kana bulanmış bir inci kolye kalırdı. Etoburlar gerçekte neyin değerli olduğunu biliyorlardı.

Xanax, modern şehir yaşamının en kötü yönüyle ilgileniyordu. Bu en kötü yön, yemek bulamama tehlikesi ya da gece vakti atılan ölüm çığlıkları değildi. Başa çıkılması en zor detay, yalnızlıktı.

Shasta gitmişti. Walter ve Xavier de. Şehir içinde, zırdelilerden başka kimse kalmamıştı ve Nick onların etrafından dolanarak geçiyordu.

Bir blok ötede, mükemmel bir örnek pusuda bekliyordu: El ve ayak bilekleri kirli koli bandı parçalarıyla sallanan çıplak, yaşlı bir adam. Bir deri bir kemik kalmış vücudu, kurumuş kanla parlıyordu. İncecik kollarına ve bacaklarına küçük bıçak yaralarından oluşan bir sürü *hashtag* atılmıştı sanki. Adam ıssız kaldırımda yavaş yavaş yürüdü. Nick'i gördü ve el salladı. Kesilip biçilmiş bu hayalet ince boynunu uzattı ve "Walter!" diye bağırdı. Farklı bir yöne doğru tekrar bağırdı: "Walter!"

Nick oradan sıvıştı ve el sallayışına karşılık vermedi.

Talbott'a göre İç Savaş'ın kölelikle hiçbir ilgisi yoktu. Gerçekte, ünlü eyaletler arasındaki ünlü savaş, kuzey şehirlerine göç etmekte olan çok sayıda İrlandalıyı ortadan kaldırmak için oynanmış bir oyundu. Başka bir gençlik patlaması etkisiz hale getirilmişti.

Güneydoğu Woodstock'ta bir kutu daha buldu ve hapları çaldı. Westmoreland semtinde yanmış bir evin dışında bir yığın yanmış mobilya buldu. Kucak dolusu giysi hâlâ askılarındaydı. Ralph Lauren, Gucci, Armani: Bu kıyafetlerin giyilmesi artık yasa dışıydı. Kıyafetleri karıştırdı ve mermisiz bir silah buldu. Gayet iyi durumda bir gitara rast geldi.

Yalnızlığın en kötü yanı sessizlikti. Rüzgâr dışında düzenli olarak gelen tek ses kuş cıvıltısıydı. Çantasını sırtından indirdi ve bir torba hap çıkardı. Ağzına iki Xanax koydu ve dilinin altında çözüldükleri sırada yaydıkları şekersi tadı aldı. Kuzeydoğu Mississippi Bulvarı'nda üçüncü bir kutu buldu ve içindekileri almak için saldırdı.

Walter ve orada toplanmış olan adamlar duyabilmek için öne eğilmişken Talbott ağır ağır konuşmuştu: "Defin çukurları doksan bir metre uzunluğunda, dokuz metre genişliğinde ve dört metre derinliğinde olmalı." Aynı koltuğa bağlıyken, "Her çukurun zemini yarım santimetre kalınlığında bir polietilen tabakayla sıvanmalı ve üzeri altmış santimetre kalınlığında geçirimsiz bir kil tabakasıyla kapatılmalıdır," diye talimat vermişti.

Çabadan tasarruf etmek için tutarlı olmayı teşvik etmişti: "Herkes tekerleği yeniden icat etmeye çalışmasın."

Son günlerde, bodrum bir tür kulüp binası haline gelmişti. Bir karargâh veya komuta merkezi. Adsız Narkotik grubundan Naylor ve Esteban kapıya gelmişlerdi. Peşlerinde başka adamlar da belirmişti, görünüşe göre hepsi ülke çapındaki benzer gruplardan toplanmıştı.

Walter'ın bir tahmin yürütmesi gerekseydi bunlar heteroseksüel ve homoseksüeldi. Siyah ve beyaz. Hepsi Talbott'ın yeni maaş bordrosuna katılmıştı ve şimdi internetteki Amerika'nın En Az Arananlar'ı olarak adlandırılan ve sürekli büyüyen isim listesini bağnazlıkla takip ediyorlardı. Walter notlarını derlemek ve bir matbaacı tutmak için dışarı gönderildiğinden bu adamlar, Talbott'ın beyin takımı olarak hizmet eder oldu.

İster eroin ister kanser olsun, hepsi içindeki şeytanı yenip gelmişti ve şimdi daha büyük bir şeyi fethetmek için buradaydılar. Onlar dizinin etrafına toplaşırken Talbott şunları söylemişti:

Övgü bağımlılık yapar. Diğerlerini özel olduklarına ikna edin. Yetenekli oldukları konusunda temin edin. Kendinizi insanların öz değerinin kaynağı haline getirin. Bunu yapmak onları size bağlar ve becerilerini geliştirip gerçek potansiyellerini ortaya çıkarmalarını engeller.

Kutu kutu bira ve paket paket cips elden ele geçerken onlara şöyle demişti:

İttifak kurmak, bir izahtır. Bireylere seçtikleri, yalnızca seçtikleri kişilerle ilişki kurma hakkı verilmelidir. Ortaya çıkan gruplar, saflarını, dışlamak istedikleri kişilere açmaya zorlanmayacaktır.

Ufak ufak bir sürü enfeksiyon yüzünden hezeyan geçiren Talbott sözlerini bağırarak dile getirmişti:

Korkunç olun, korkunç bir tehdit olarak var olun ve en güçlü olduğunuz anda kendinizi frenleyin. İnsanları önce incitir ve sonra incitmezseniz sevgilerini kazanırsınız.

Onlara şunu söylemişti:

Tanrı'nın olmadığını düşün. Cennet veya Cehennem diye bir şey yok. Sadece senin oğlun, onun oğlu ve onun oğlu ve onlara bıraktığın dünya var.

Talbott gülerlerse, bir fikre yükselirlerse, başlarını onaylarcasına sallarlarsa, Walter'a not etmesi için parmaklarını şaklatmıştı. Kavramlarını yol testine sokmuştu. Bu adamlar bir fikirle ilgilenmiş ve onu kendi hayatlarından örnekler sunarak desteklemişlerse Talbott fikrin daha geniş bir kitle için de geçerli olacağını anlamış ve yazacağı kitaba koyması için Walter'a bakmıştı.

Talbott, Landsberg Hapishanesi'nde tutukluyken Adolf Hitler'in hücresinin devamlı bir parti yeri olduğunu açıklamıştı. İnsanlar bira ve yiyecek getiriyor, ziyaretçiler odayı dolduruyor, Hitler onları fikirleriyle eğlendiriyordu. Yankı uyandıran, dinleyicilerini onayla gülümseten fikirler Hitler tarafından *Kavgam*'ın ilk taslağında topladı. Bu fikirler bir sürü insanın ilgisini çekecekti.

Bu yüzden Talbott, kendisine danışmak için olduğu bu kutsal yere gelenlerle aşağı yukarı benzer bir diyalog yürütmüştü. Bu adamlara, Clem, Naylor ve Bing'e, "Gelecekte herkes on beş dakika boyunca vurulacak," demişti.

Rufus ve L.J.'ye, "Sadece sol kulak lütfen," demişti.

Walter'ın yeni babası, en iyi geri bildirimin bir hırıltı, bir homurtu, bir inilti, söylediği gerçekle bir damara bastığını kanıtlayacak herhangi bir ses olacağını açıklamıştı. En iyi geri bildirim asla dilin filtresine uğramazdı. En fazla bir "Amin!" veya "Herhâlde!" şeklinde olabilirdi. "Şükürler Olsun"un saygısız bir versiyonu. Ta ki bu kitabın parçaları, Mao'nun alıntılar kitabı veya bir aforizma derlemesi olan *Poor Richard's Almanack* [Zavallı Richard'ın Almanağı] gibi olana kadar.

Talbott, meydana getirdikleri şeyin bir öğreti olacağını açıklamıştı. Talbott Öğretileri. *The Golden Verses of Pythagoras*

[Pisagor'un Altın Ayetleri] veya *İncil*'in Vaiz kitabı gibi. Yeni bir anlayış olarak hizmet edecekti.

Modern bir *Kavgam.*

Sovyet muhalifleri gibi kitabı *samizdat* ile yani el altından yayınlayacaklardı. Andrei Sakharov tarzında. Kopyaları da Clemler, Dawsonlar, Charlielerden oluşan büyüyen bir ağ üzerinden ulus çapında adamdan adama dağıtacaklardı.

Bunun kendisini bir şekilde zengin bir adam yapacağından, Shasta'nın kalbini kazanmasını sağlayacağından emin olmayı sürdüren Walter, her şeyi yazmıştı.

Polis geldi çünkü bağrışmalar oldu. Bu, helikopterlerin mahalleyi dolaşması ve bölgeyi ışıldaklarla taraması anlamına geldi çünkü gece yarısını geçmişti ve Bing, ilk soyun reislerindendi. Çünkü polis sonsuza kadar her yerde aynı şeyleri soruyor: Kavga ettiniz mi? Sana vurdu mu? Çünkü Felix'in annesi başını sallıyor, başını öne eğiyor çünkü bunun bir şekilde kendi suçu olduğunu düşünüyor. Çünkü o sırada Delicious kapıdan içeri giriyor ve "Belle, Felix gene ne yaptı?" diye soruyor.

Çünkü Delicious, kendi kıçının da tehlikede olduğunu bilmiyor. Çünkü herkesin kıçı tehlikede, çünkü gerçek ortaya çıkarsa Belle ve Delicious, Jarvis ve Gentry şüpheli tutuklular olarak sonsuza kadar gözaltına alınacak. Çünkü kimse hasarlı malları kabul etmeye öncelik vermez. Çünkü Kafkasya ve Zencitopya'nın homoseksüel olduğunu yeni beyan etmiş vatandaşları başka bir yerde yarım milyon Talbott doları ya da insan karşılığında alıkonuyor, öyleyse neden, Geyistan'ın bile kurtulmaya çalıştığı hainlerle yetinsinler ki?

Çünkü sağlık görevlileri yüzündeki ve boynundaki kesiklerle çiziklerin üzerindeki ölü dokuyu soyuyor. Çünkü Felix de neredeyse Bing'in cesedi kadar hırpalanmış görünüyor. Çünkü yatak odasının pencerelerinden dışarı doğru eğilen insanlar Bing'in son sözlerini net ve belirgin bir şekilde duydular. Çünkü insanlar sonsuza dek, bütün bir şehir dolusu seyirci harekete geçmeyi beceremezken boğazlanan ve bıçaklanan, boğazlanan ve bıçaklanan lezbiyen Kitty Genovese'in geride bıraktığı karanlıkta yaşıyor. Çünkü o zaman da pek çok insan pencereden dışarı

sarkmış ama polisi aramamıştı çünkü genç, güzel bir lezbiyenin katledilmesi onların sorunu değildi, bu yüzden herkes Bing'in bağırarak söylediği son sözleri tekrarlayarak lafa karışıyor.

Felix'in anlattığına göre o ve Bing gece yarısı dolaylarında sokakta huzurlu bir şekilde uyuşturucu içiyordu. Soruşturma memurlarına anlattığı versiyonda Bing, soyunun başarısından ve bizzat kendisinin, Portland, Oregon'daki bir bodrum katına seyahat ettiğinden bahsedip saygıdeğer Talbott'a resmi bir ziyarette bulunduğuna dair hikâyeler anlatıyordu. Bing önemsiz biri değildi. İlk soyun reislerinden olduğu için ölümü, kapsamlı bir soruşturma gerektirirdi. Kaçan bir katilin üzerinde Bing'in kanının olması ihtimaline karşı, izleri takip etmek için köpekler gönderilmişti.

Felix, sağlık görevlileri yüzündeki ve boynundaki kesiklerle çizgilerin üzerindeki ölü dokuyu soyarken onlara söylemek istediklerini anlattı. Çünkü Felix dışında hiç kimse son zamanlarda Bing'e fazla dikkat etmemişti. Çünkü açıkçası, Bing'in bir günlük savaş hikâyesi sıkıcı olabiliyordu ve insanların, sperm sağımları ve biyolojik taşıyıcı görevlendirmeleri gibi endişelenecek daha çok şeyi vardı. Çünkü insanlar asla bu kadarını söylemezlerdi ama geylerin vadedilmiş toprakları olan Geyistan'ın büyüklüğünü sorgulamaya başlıyor ve heteroseksüel baskı altında yaşadıkları vur patlasın çal oynasın yaşam tarzını özlüyorlardı. Bu suçluluk duygusu yüzünden –Geyistan'dan şüphe etmekten dolayı duydukları suçluluk, Kitty Genovese'e karşı duydukları suçluluk– tüm kulak misafirleri Bing'in son nefesini verirken söylediklerini tekrarlıyordu.

Felix, nihayet söylediği şeyi onlar yüzünden söyledi. Çünkü başta söylemedi, hemen yapmadı. Çünkü bunun uluslararası bir olayı tetikleyeceğini biliyordu. Çünkü bu ulusun, Geyistan'ın savaşta olmasını istemiyordu. Çünkü Yazgı Günü'nün amacı bir nesli askeri mezarlıklara defnedilmekten kurtarmak değil miydi?

Çünkü devlet adamları oy kullanma yaşı yeni gelmiş insanların hayatlarını söndürme hakkına neden sahip olsundu ki? Gelgelelim Felix, ailesinin gözaltına alınmasını istemediğinden ve zaman kazanması gerektiğinden, herhangi bir basit DNA testi, Bing'in cesedinin her yerini tutanın ve tırnaklarının altına girenin yalnızca onun DNA'sı olduğunu kanıtlayacağından...

herkes intikam istediğinden... Felix, bunu yapanın yabancı bir çete olduğunu söylüyor. Çünkü bu makul ve ilgi çekmesini sağlıyor. Çünkü uydu tarafından yayınlanan görüntüsüyle Felix, her kanalda hızla Talbott'ın yerini alıyordu, çünkü Geyistan'ın tamamı ağzına bakmıştı, çünkü zaten zihninde bir kaçış çantası hazırlıyor, içine en sevdiği gömlekleri ve fazladan bir çift ayakkabı koyuyordu. Çünkü Felix'in kaçmak için o kritik avantaja ihtiyacı vardı. Felix'in nihayetinde söylediği şeyi söyleme nedeni buydu:

Televizyon kameralarına, "Heterolar," dedi. "Onu hetero herifler haşat etti."

Shasta'yı hep hayretler içinde bırakıyordu: O anda boynunu ısıtan güneş, Hitler'in boynunu da ısıtmıştı. Gerdeğe girdiği yataktan görebildiği yıldızlar, kötü şöhretli Nazi ölüm kamplarının üzerinde parıldamış olanlardı. İnsanların toplumlarını nasıl örgütlediği ve hayatlarını nasıl yürüttüğü büyük resme bakıldığında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ağaçlar defin çukurlarında kök salıyordu. Hayatın önemli kısımları değişmeden kaldı. İnsanlar çocuklarını besledi. İnsanlar sadece yan komşularından gerçekten nefret edebildi. Tıpkı daha önce olduğu gibi herkes hayatta kalmakla meşguldü. Su her zaman yolunu bulurdu. Yeni bir normale kavuşurdu.

Örneğin tarla eşleri. Büyüyen lahana ve kabak sıralarında dolaşıyorlardı, her kadın bir çocukla şişmişti. Hepsi Charlie'nin çocuklarıydı. Yakında her gün, bir veya daha fazla varisin doğumuyla kutlanacaktı. Bir yıl içinde malikâne küçük Charlielerle dolup taşacaktı.

Olasılıklardan biri, sorunun Shasta'nın kendisinde olmasıydı. Oyunbozan o olabilirdi. Bu anın içinde doğmuş olsaydı, yalnızca huzurlu kadınların mandolin sesi eşliğinde faydalı işler yaptığını görürdü. Hepsi iyi beslenmiş, hepsi sağlıklı ve gelecekteki çocukları ile tombul tombuldu. Yazgı Günü öncesindeki dünyayı tanımamış olsaydı, cenneti andıran bu sahneyi böyle alaycı, acı bir mercekten görmezdi. Gelecekteki bu çocuklar, bu hayatı doğuştan kabul edeceklerdi. Bu düşünce onu hem rahatlattı hem de öfkelendirdi.

Onlar yabani otları temizleme işleriyle uğraşırken Shasta kökler ve oluklar arasında olağan arayışına devam etti. Güneş, kenarları gözden düşmüş sahte oselo kürküyle süslenmiş kapüşonlu cüppesini ısıttı. Bir grup gezgin ozan, ud çalıyor ve türkü çığırıyordu.

Midesinden bir bulantı dalgası yükseldi ve olgunlaşmakta olan bir sıra yaban havucunun üzerine kusma isteğiyle savaştı. Yoksa... Charlie'nin içine bolca döl bıraktığını Tanrı biliyordu. Açgözlü kabile reisi için yeni bir kuluçka kısrağı haline gelme ihtimali karşısında ürperdi.

Uysal bir tip öne atıldı. Kız konuşmadı ama bir kol mesafesinde durdu. Dantelli bir şapka başının üstünde toplanan uzun saçları tutuyordu. Genç tenini güneşten korumak için yüzüne hafif bir ağ perdesi indirmişti. Alçakgönüllü, mahzun bakışları kendi ahşap takunyalarında kaldı.

Kız önlüğünün cebine uzandı. Bir tomar yumuşak bez çıkardı. Küçük bir mutluluk demeti. Kundaklanmış bir hazine. Etrafına sarılmış, dikkatlice düğümlenmiş bir ip onu kapalı tutuyordu. Kaçamak bir tavırla bir o yana bir bu yana baktı. Diğer tarla eşleri o anda donmuş gibiydi. Yakınlardaki bir kadın tek bir kez yavaşça başını salladı. Bu sinyali gören kız, kumaş demetini sundu.

Gözleri bir an için Shasta'nınkilerle buluştu. Shasta hediyeyi kabul etmek için uzandı ve bir şey dikkatini çekti. Kız uzun kollu giymişti. Eteği ve kolları uzun giysiler giymek kuraldı ama kolun manşetinde bileğinin pürüzsüz bir parçası görünüyordu. Soluk ten üzerinde koyu mavi-siyah bir sembol göze çarpıyordu. Dikenli bir büyük *İ* harfi.

Hediyeyi kabul etmeden önce Shasta kızın elbisesinin manşetini çekiştirdi. Kız geri çekilmeyince Shasta elbisenin kolunu sıyırdı ve ortaya bir S ve Y çıktı. Ön kolun iç kısmında elinden dirseğinin kıvrımına kadar *İSYAN KIZIIIIIIM* yazıyordu.

Kendisine yaltaklanan bu alçakgönüllü kız, kısa süre öncesine kadar çok havalı, kaltak bir tanrıçaydı. Charlie'nin yaptıklarıyla karnı kocaman olan bu ürkek zavallı, zamanında tam bir paten savaşçısıydı.

Shasta şimdi tarlaları yeni bir farkındalıkla inceliyordu. Bu kadınların hepsi geçmişte bisikletli kurye veya basketbol yıldızı olarak çalışmıştı. Bugün ise kaçınılmaz ve sürekli anneliğe

mahkûm, kambur tarla yosmalarıydılar. Gelgelelim bir yıldan kısa bir süre önce, aralarında rock gruplarında davulcu olanları vardı. Ateşte yürüyen esrarkeşler ve kılsız direk dansçıları olarak hizmet vermişlerdi.

Yazgı Günü gerçekleşeli ne kadar olmuştu? Cep telefonları veya takvimler olmadan günleri takip etmek imkânsızdı. Sadece hava durumu zamanın geçtiğini işaret ediyordu.

Shasta, kızın eski benliğinin kanıtını saklayan manşetinin yerine düşmesine izin verdi. Kız küçük bohçayı Shasta'nın eline nazikçe yerleştirdi ve hızla uzaklaştı. Arkasında başka bir genç kadın, başka bir kumaş demetini sunmak için bekliyordu. Büyük olasılıkla haber kadınlar arasında dolaşmıştı. Çoğu Shasta'nın hangi ödülü avladığını biliyordu. Arkasında üçüncü bir kadın, Shasta'ya sırf emniyetle muhafaza edilsin diye sarıp sarmaladığı kendi kırılgan haracını vermek için bekliyordu.

Kitabın dizgiden gelen sayfalarını kontrol eden Walter hayretler içinde kalmıştı.

Bu kitap, Liste'nin İnternet cazibesiyle birleştiğinde adeta bir uyuşturucuydu. Yazarın kendisinin de belirtmiş olduğu gibi:

İyi Bir Kitap, Kafanızı Güzelleştirmelidir.

Kulağa pornografi gibi geliyordu.

Yeni babasının kendisine dikte etmiş olduğu şey, güç pornografisine eşti.

Walter formülü biliyordu. Tarihin en çok satan kitapları, çocukları ve genç yetişkinleri hedef almıştı. Gücü olmayan insanlar, benzer çocukların nihai bir güce kavuştuğunu gösteren hikâyelere açtı. Harry Potter'dan Superman'e, Luke Skywalker'dan Batman'in yardımcısı Robin'e, tüm çocukların kendi gizli süper güçlerini geliştirmek ve ebeveynlerinin öldüğünü görmek istedikleri anlaşılıyordu. Talbott kitabı, her iki konuda da tatmin ediciydi. İşsizler, hak ettiği maaşı alamayan buhar tesisatçıları ve presçiler, kendilerini üzerlerinde baskı kuranları öldürür ve sonra kendi derebeyliklerini yönetmek üzere yükselirken görecekti.

Haklı olmanın pornografisiydi. Hiçbir orgazm, herkesin yanıldığını kanıtlamak kadar tatmin edici olamazdı. Hiçbir cinsel

içerik, erkeklerin kazanmaktan elde ettiği coşkuyla rekabet edemezdi. Talbott kitabı da kazanmakla ilgili değilse hiçbir şeyle ilgili değildi.

İhtiyar baykuş Talbott, erkeklerin en çok neyi arzuladığını biliyordu.

Walter kitabı incelerken gömleğinin cebinden Shasta'nın kulak tıkacını çıkarmıştı. Burnuna götürüp kokusunu içine çekmişti. Bu bir tılsım, bir cadının ölüleri çağırmak için kullanabileceği bir şeydi. Süngerimsi, meme pembesi şey Shasta'nın ölü derisi ve iç salgılarıyla kaplı bir eserdi. Bu yadigâr, Shasta'nın kafasının yan tarafından çıkarılmıştı. Burnu bedeninin geri kalanını Shasta'nın burada yanında oturduğuna ikna edebilirdi.

Shasta'nın kitaptan nefret edeceğinden emin olmuştu. Tembih edilen Rönesans Fuarı giysilerini ve yeniden canlandırılan sahte İskandinav kültürünü sevebilirdi. Dövmesi vardı bir kere. Göğsünde şöyle yazıyordu: *Mit einem Schwert in deinem Herzen sterben.** Bu ne demekse artık. Önerilen Orta Çağ kalesi yaşam tarzına bayılır ve yine de kitaptan nefret ederdi.

Gelgelelim onlara kazandıracağı parayı sevecekti.

Shasta teklif ettiği dünyaya bir göz atar ve kitabı çöpe fırlatırdı. Eh, çöpe değil. Shasta onu geri dönüşüme gönderirdi.

Shasta ondan sonra... Hemen ardından Beyoncé'yi arar ve Londra'daki Bond Caddesi'nde ayakkabı alışverişine gitmek için özel bir jetle uçardı. Madonna'yla ve Walter'ın kredi kartıyla.

Bir perde onları ayırdı. Sahne perdesi gibi. Odanın tavanından soluk bir muslin çarşaf sarkıyordu; kraliyet doktoru ve saray mensuplarından oluşan büyük bir grubun yüzleri ona çevriliydi. Yüzlerce damat, yaver, uşak vardı. Karşı tarafta, görünmeyen bir şey kumaşı kımıldattı ve Doktor Terrence, "Majesteleri bize kendini sunma onurunu bahşederse..." dedi.

Bugüne kadar, kraliyet protokolü en iyi ihtimalle yarı katı olmuştu. Bu yüzden doktorun hastasını gücendirmemek için benimseyebileceği en iyi strateji azametli Beyaz Lehçe'nin formalite gerektiren havasına sıkı sıkıya bağlı kalmaktı. Oymalı ahşap

* (Alm.) Kalbinde bir kılıçla öl. (y.h.n.)

bir taburenin üzerinde otururken öne uzandı ve parmaklarıyla perdede bir delik bulana kadar dürttü. İşaret parmağını deliğin içinde oynattı. "Kraliyet asasını gösterin yeter." Süslü ipek nakış işi deliğin kenarlarına sokuldu.

Toplananlar deliğe bakıp bekledi.

Terrence parmaklarını çekip bekledi. Asil hastasını rahatlatmak için kendi mucizevi iyileşmesini hatırladı. Bebekliğinden beri yatalak bir malul olmuştu. Merhametli bir hemşire, hayatında olmayan babası adına Talbott kitabının bir kopyasını ona teslim etmişti. Terrence, babasının bıraktığı notlardan cesaret alarak etkileyici sözleriyle onu şiddetli nöbetlere sevk edebilen otoriter bir kadın olan annesini yenmişti.

Perdeye bakarken sondası üzerindeki destansı çekişmeyi ve mücadelenin sonunda annesinin nasıl yere yığıldığını anlattı. Nakavt yumruğunu bizzat Talbott kitabının indirdiğini ve burnunu kırdığını aktardı. Burnu sonsuza kadar yanağına yaslı duracak şekilde kırmıştı.

Sonda, sonda serbest kalmıştı. Acısı şiddetliydi ancak takımları yerinde duruyordu. Hadım etme girişimi var ise önlenmişti.

Terrence'ın parmakları işlemeli deliği sabırsızlıkla dürttü. Karşı taraftan hâlâ bir şey çıkmıyordu.

Bugünün en büyük endişesi, Reis Charlie'nin son zamanlarda tadını çıkardığı çok sayıda cinsel ilişkiydi. Daha spesifik olmak gerekirse söz konusu birleşmelerden birinin majestelerine zührevi bir hastalık bulaştırıp bulaştırmadığıydı. Doktorun anladığı kadarıyla majesteleri mahrem nitelikteki bazı fiziksel değişiklikler üzerine endişeye kapılmıştı. Bununla birlikte muayene olmaksızın yapılabilecek çok az şey vardı.

Terrence, "En önemlisi, bir sonuca varabilmemizdir," dedi. Burada mavi-siyah kitaptan alıntı yaptı:

İnsanın yolu umut etmek değil, harekete geçmek ve sonuç üretmektir.

Bunun üzerine muslin, sonunda kıpırdandı. Çıkıntı yaptı ve küçük deliğin işlemeli kenarları ayrılmaya başladı. Doktor, solgun ve buruşmuş bir şey aralarına ürkek bir giriş yaparken elini havaya kaldırarak herhangi birinin konuşmasını engelledi.

Ertesi sabah kahvaltı tepsisini getirdiğinde Arabella değişmişti. Bayan Jo bildi bileli kâhya, rüküş, kambur bir moruk olmuştu. Son yıllarda kadının evin içinde isteksizce çalışırkenki mağlup havası daha da soytarımsı bir hal almıştı. Yardımcı tutmanın en büyük faydalarından biri de zeminleri cilalamanın ve gümüş parlatmanın onları yıpratıyor oluşuydu. Gelinlerin düğün için çirkin nedimeler seçmesindeki amaç gibi kâhyanın varlığı da Bayan Jo'nun yaşına göre epey dinç görünmesini sağlıyordu.

Bu sabaha kadar yani. Bu Arabella, sanki başka biriydi. Şişkin uzuvları ince ve esnek hale gelmişti. Ağırbaşlı üniformasının yerine dökümlü bir elbise giyiyordu. Bayan Jo kelimeyi arayıp buldu; bu bir *dashiki* yani Afrika gömleğiydi. Giysi, kadının pürüzsüz teninin üzerinde su gibi hareket ediyordu; kumaş, dokumasına gömülen parlak zümrütlerle iyice dikkat çekici kılınmıştı.

Paspas gibi gözüken kıvırcık, gri saçları uzun, kumral buklelerden oluşan parlak bir yeleye dönüşmüştü. Çatlamış elleri ve yüzü yansıyan ışıkta o kadar parlaktı ki parfümlü yağlarla ıslanmış gibi görünüyordu. Tepsiyi o güzelim eller taşıyordu: İki haşlanmış yumurta, bir jambon, yanında tereyağlı ve marmelat olan bir İngiliz çöreği.

Görünüşü kadar yeni bir sesle, "Bayan Josephine," dedi. "Jamal, özürlerini iletmemi istedi." Bu ses zarif bir derinlikle yankılandı. Kadife bir uğultu oluverdi. "Devlet işleri, dün akşam geç saatlerde ayrılmasını gerektirdi."

O kadar güzeldi ki Bayan Jo'nun ilk dürtüsü onu işten çıkarmak oldu fakat burası artık Bayan Jo'nun evi değildi ve Arabella da artık ona çalışmıyordu.

Kâhya o kadar sevimliydi ki Bayan Jo sadece acı dolu bir içerlemeyle kafasını başka yöne çevirebildi. Gümüş bir çay kaşığında kendi yansımasını görünce midesinin buruştuğunu hissetti. Kendini lekeleyerek ve zehirleyerek bu hoplayıp zıplayan, uğursuz yaratığa dönüştürmüştü. Bunu yaparak, evet, bu yeni ulus devletteki konumunu sağlamlaştırmıştı ama ne pahasına? Belli ki artık buraya ait değildi.

Çöreğini yağlamaya kendini kaptırmış gibi yaparak "Arabella, bu elbise, cüssene çok hoş olmuş," dedi.

Arabella yeni, gırtlaktan gelen ses tonuyla hafifçe güldü. "Hoş olan elbise değil," dedi, "halkımın dönüşümü."

Tekerleği veya sabanı icat etmedikleri için beyazların Afrikalı siyahları her zaman nasıl küçümsediğini anlattı. Gerçek şuydu ki Afrikalılar, Dünya'nın şeklini bozan her türlü aleti reddetmişti. Siyahların Dünya'yla tüm zamanlara uzanan bir ittifakı vardı. Gezegen, her isteklerini yerine getiriyordu. Bu, kıtayı kaynaklar açısından çok zengin kılmıştı. Toprak, siyah insanları memnun etmek için rahminde altın ve elmas üretmenin keyfine varıyordu. Karşılığında bu insanlar da o toprakları asla yollarla ya da sürülmüş tarlalarla yaralamayacaktı.

Arabella, "Beyaz adam Afrika'ya girdiğinde kutsal topraklara aynı saygıyı göstermesini bekledik," diye devam etti.

Gelgelelim bu toprak kendi beşikleri olmadığı için Avrupalılar, yağmalamak istediği zenginlikten başka bir şey görememişti. Kürtajı asla onaylamayacak adamlar, hayatı kutsallaştırdığını iddia eden adamlar Dünya'nın rahmini yırtıp açtı ve orada hazırlanmış ve saklanmış olan hediyeleri söküp aldı. Beyazların petrol kuyuları ve maden ocakları toprağın içini boşalttı. Gezegenin siyah ırkın idaresini ödüllendirmek için ürettiğini, beyaz adam yağmaladı ve kaçırdı.

Arabella, Bayan Jo'ya soğuk ve küçümseyen bir bakış attı. "O zamandan beri halkım, özel güçlerimizi gizli tutmayı öğrendi. Yüzlerce yıldır beyaz adamın kazançlarından oluşan yığını daha da büyütmek için bunları da kötüye kullanacağı korkusuyla gerçek yeteneklerimizi ve bilgeliğimizi gizledik."

Bayan Jo, kimyasal boyası çıkmış ellerine baktı ve açgözlü ırkının tarihinden dolayı derin bir utanç duydu. Bizzat kendi yanmış saçları tarafından aşağılandığını hissetti. Beyaz adamın aptallığı ve suçluluğu kuşkusuz ona da miras kalmıştı.

Arabella, "Tüm insanlar arasında yalnızca Bay King, siyahların gerçek büyüsünü ortaya çıkarmaya yaklaştı," diye açıkladı. "Yıllarca kendi güvenliğimiz için onu öldürmeyi tartıştık."

Bayan Josephine hayretler içinde dinliyordu. "Martin Luther King Jr.'ı siyahlar mı öldürdü?"

Arabella kaşlarını çattı. "*Doktor* King değil..." diye haykırdı. "*Stephen King*'i öldürmesi için bir adam tuttuk. Ne yazık ki suikastçı beceriksizdi ve amaçlanan vur-kaç başarısız oldu."

Dediğine göre yazarın başyapıtlarında, *Medyum* ve *Mahşer* ve *Yeşil Yol* gibi kitaplarda King, beyaz insanları, siyahların gizli tuttuğu görkemli ve esrarengiz güçlerine neredeyse inandırmıştı.

Arabella, bir talep olmaksızın keten peçeteyi salladı ve Bayan Jo'nun sabahlığının yakasına sıkıştırdı. Kâhya bıçağı kaldırdı ve jambondan küçük bir kare kesti. Çatala taktığı lokmayı dikkatle yaşlı kadının ağzına yerleştirdi. "Şimdi yiyin bakalım," dedi.

Adeta dili tutulan Bayan Jo, aynı jambon lokmasını geviş getiren bir inek gibi sessizce, defalarca çiğnedi. Et tatsız bir lapa haline gelirken o, olanın farkında değildi. Üzerine bir sessizlik ve beklenti çökmüştü. Sonunda cesaret edip, "Peki... yangın neredeymiş? Jamal dün gece neden bu kadar aceleyle çıkıp gitti?"

Arabella buna cevaben odanın küçük televizyonuna gitti ve bir düğmeye dokundu. Ekran minik insanlarla doldu. Meşale taşıyan bir çeteyle.

Kâhya kalabalık ekranı izlerken, "O çocuğun da kendine sakladığı sırları var, biliyorsunuz," dedi. "Atalarınızın o eski resimlerini nasıl incelediğini gördünüz."

Televizyonda bir isyancı okyanusu, görkemli bir binanın etrafını sardı ve oymalı cephesine taş ve tuğla fırlattı. Silah sesleri duyuldu ve kurşunların taştan sektiği yerlerde toz bulutları görüldü. Cam kırılmasının parlak sesi işitildi.

Daha yakından bir çekim, uzun, süslü pencereleri ortaya çıkardı. Bu pencereler içeride kapana kısılmış insanların yüzlerini çevreliyordu. Yakışıklı ve güzel ama yine de kapana kısılmış yüzlerin hepsi siyahtı.

Talbott'ın sezgisi tamamen haklı çıkmıştı: 1960'lar, hayatın tüm kalıplarını yıkmıştı. O zamandan beri nesiller, yeni ortak bir yol haritası arayışı içinde hayatları boyunca gezindi durdu. Cevap Komünizm veya Faşizm değildi. Hıristiyanlık ya da Kapitalizm de değildi. Siyasi aktivizm ve eğitimin her ikisinin de yozlaşmış olduğu ortaya çıktı. Modern insanın en büyük başarısı, bu kısıtlayıcı modelleri ortadan kaldırmak olmuştu.

"Bizi gerçekten birleştiren tek nitelik, birlik olma arzumuzdur," diye ısrar etmişti her zaman. "İnsanların istediği birleştirici bir yapıdır."

Yakın zamana kadar koşullarımız bizi bir araya getirmiş ve bir arada tutmuştu: Kapı komşuları olarak, iş yerlerimizde iş arkadaşları ve kiliselerimizde cemaat olarak paylaştığımız çevre. İşlerimizde. Okulda sınıf arkadaşları olarak. Bütün bu yapılar, insanları düzenli olarak toplumun içine getirdi. Ama insanlar evlerini daha sık taşımaya başlayınca, işler daha az istikrarlı hale gelince ve kiliseler de popülaritesini kaybedince aramızdaki güvenli temasını kaybetmiştik.

Talbott'a göre ırk ve cinsel tercih, topluluğun son kalesi olmak zorundaydı. Birleştirici büyük anlatıların hepsi bocalarken... tüm zayıf, dış koşullar bizi hayal kırıklığına uğrattığında saflarımızı en temel unsurlarımıza göre oluşturmak zorunda kalacaktık: Ten rengi ve cinsel arzu.

Walter anlamıştı. Yeni babasının, kitabı Walter'a servet kazandırmak için bir araç olarak tasarladığı açıktı. Adamlar, o Jamallar ve Estebanlar piyadelerdi, kitabın daha geniş kesimlere tanıtımı için pazarı açan öncü muhafızlardı. Kıyameti bekleyen avanaklardı. İşte burada, reklamların insanların kafasına yerleştirdiği sloganların yerini alacak sahte derin düşünceler vardı.

Talbott'a göre kendini ifade etme aracı olarak geriye yalnızca tüketim kalmıştı. Bu yüzden erkeklerin güzelliğe verdiği yegâne tepki, onu tüketmekti. Böylece güzellik, tüketilebilsin diye pornografiye dönüştü. Statü, tüketim seviyeleri ve tüketilen şeyin niteliğiyle ölçüldü. İnsanların zamanıyla. Enerjileriyle. Yamyamlığa az kalmış olsa gerekti.

Dahası Talbott kitabının buyurduğu üzere:

İntihar, Nihai Tüketim Eylemidir.

Buna bağlı olarak da:

Medeniyet Kendini Tüketiyor.

Batı uygarlıklarının neden küçüldüğüne dair açıklaması bu olmuştu. Beyaz diyasporanın vatandaşları, kendilerini uyuşturucuyla tüketiyorlardı. Siyahlar şiddet eylemleriyle. Homoseksüeller de hastalıkla.

Duvar halılarıyla kaplı balayı odalarında Shasta, yeni kocasını aceleyle çoraplarını ve cüppelerini katlarken buldu. Adam

devasa giysi odasına adım attı ve sepet örgü şeklinde şeritlerle vurgulanmış zengin, kraliyet mavisi kadifeden bir cübbeyi kuru temizleme poşetinden çıkardı. Muazzam, tenteli karyolalarının ayakucunda yarıya kadar kilt ve cüppeyle dolu açık bir bavul duruyordu. Charlie en sevdiği kasıklığını aralarına koydu.

Shasta ona sarılmaya gittiğinde, "Şu anda olmaz," diyerek onu başından savdı. Sesi sertti. "Kabile reisleri konseyi toplantıya çağrıldı."

Kraliyet mavnasını Columbia Nehri'nden Portland harabelerine götürmek için bir gondolcu tutulmuştu. Soy orada, terk edilmiş şehir merkezinin göbeğinde kalan yüksek binalardan birinin tepesine konmuş azametli bir toplantı odasında bir araya gelecekti. Söylentiye göre Portland, evdeki küvette tempe üretimini uzun zaman önce bırakmıştı. Soya stokları tükenmiş, sakinler birbirlerini yemeye başlamıştı. Bu sakin, yemyeşil şehir şimdi açık bir mezar gibi kokuyordu. Bu yolculuk, çağrılan reislerin hiçbiri için çekici olmayacaktı.

Yılmayan Shasta, ona bir kez daha yaklaştı ve taşak kıllarını hafifçe parmakladı. Adamın vücudundaki gerginlik yatıştı. Shasta diz çöktü. Kılıcının kınını ustaca bir kenara çekip Venedik pantolonunun bağcıklarını çözen elleri, adamın gevşek gururunu keşfetti ve yoğurmaya başladı.

Charlie irkilip kulak tırmalayan bir sesle, "Ah!" diye bağırdı.

Shasta'nın parmakları devam etti. Daha nazikçe.

"Dikkatli ol," diye itiraz etti Charlie. Sesi daha zayıf ve baygındı, kadının dokunuşunun zevkine kapılmıştı.

Shasta'nın ağzı, kadınlık görevlerinde elleriyle güçlerini birleştirdi. Midesindeki bulantı hareketlendi. Kalın ipekten dokunmuş hacimli eteğine rağmen taş zemin, diz kapaklarını acıtıyordu.

Başı gevşekçe sallanan Charlie, "Bir şey hissettim," diye sızlandı.

Shasta'nın ağzı, nefes alabilmek için görevine ara verdi. "Ee bir zahmet." Sesindeki cadalozluğu bastırdı. "Majestelerini onurlandırıyorum."

Charlie inledi. "Ama..." Kelimeleri tükendi. "Ama Geyistan... Geyistan halkı, büyükelçiliğimizi bastı ve diplomatlarımızı rehin aldı..."

Zevkten çılgına dönmüş, ağzından çıkan sözcükleri geveleyerek mırıldanan kocası, Geyistan'ın hem Kafkasya'ya hem de Zencitopya'ya savaş ilan ettiğini duyurdu.

Haber Shasta'yı hazırlıksız yakaladı ve kız anında öğürüverdi. Midesi ağzına geldi, kraliyet erkekliğini safralı sindirim asitleriyle yakmakla tehdit etti. Güzel bir veda hediyesi olurdu. İkisi de yutmayı ancak büyük bir çabayla başardı.

Bir öğleden sonra, Walter yeni basılmış Talbott kitabının bir kopyasını boş boş karıştırırken yaşlı adam başını kaldırıp bakmıştı. Walter'ın yeni babası bakmış, kaşlarını çatmış ve "Bu okuduğun ne?" diye sormuştu.

Walter kitabı kaldırdı, mavi-siyah kapağını ve yaldızlı başlığını gösterdi.

Talbott, "Adı ne?" diye hırıldadı.

Walt parmağıyla kitabın ismini gösterdi: "*Yazgı Günü.*"

Yaşlı adamın yüzü o kadar kızardı ki alnındaki iki küçük kesikten taze kan fışkırdı. "Hayır, değil!" Walter kitabı kendine çevirip başlığını okudu. *Yazgı Günü*'ydü işte.

Yaşlı adam ağzından tükürükler saça saça kekeleyerek haykırdı: "Ben öyle dememiştim!"

Walter'ın içinden bir ürperti geçti. Kafasından korkunç bir hesaplama yaptı. Kaç kitap basılmış ve dağıtılmıştı? Cevap: Hepsi.

Talbott, "Baskıyı hemen durdur, seni gerizekâlı!" dedi.

Artık çok geçti ama Walter bunu söylemedi.

"Sana kitabın adı *Yargı Günü* olacak demiştim!" diye bağırmaya devam etti Talbott.

Yargı Günü. Tanrı bilir, Walter daha neleri yanlış duymuştu.

Talbott inanamıyormuşçasına kafasını iki yana salladı. Sonra birden, "Bu yazım hatasını düzeltmek için... çok mu geç?" diye sordu.

Yargı Günü. Tabii ya.

Walt yalan söyledi. Kendinden emin olduğunu gösteren olabilecek en samimi ifadeyi takınarak yaşlı adama, "Merak etme, düzelteceğim," dedi.

Konuşmacı Talbott kitabını kapatıp dikkatlice bir kenara bırakarak "Lubunyalar Batı uygarlığında her daim hücum kıtası görevi görmüştür," dedi.

Gavyn'in etrafında oturan seyircilerden genel bir homurtu yükseldi. Kendilerini Alıkonma Merkezi'ne teslim ettiklerinden beri bu dersi dinliyorlardı.

Aynı noktalara parmak basacaktı: Malcolm X'in biseksüel bir dolandırıcı olması, James Baldwin, feminist hareket ve feminizmi orta sınıf Amerikan annelerine daha çekici hale getirmek için hareketin kurucusu olan lezbiyen gruplarını devirdikleri Uzun Bıçaklar Gecesi. Konuşma, kentsel dönüşüme değinecekti. Doruk noktası da Hitler'in okuldayken Ludwig Wittgenstein'a duyduğu aşkın II. Dünya Savaşı'nı ve meşhur Nihai Çözüm'ü tetikleyişi olacaktı.

Hemen hemen her ay, Geyistan'dan bir kabile reisi, bu moral konuşmalarını yapmak için geliyordu. Morali yükseltmek için. Bugünün konuşmacısı ilk soyun reislerinden biriydi. Esteban adında bir adam. Homurtulara cevaben sesini yükseltti.

Sözünü kesen Gavyn, "Kız kardeşim..." dedi. Odada bir sessizlik oldu. "Kız kardeşim Charm, bir hesap yaptı. Neredeyse kırkımıza kadar hiçbirimizin takas edilemeyeceğini söylüyor." Yüksek sesle söylememişti ama sessizlik o kadar mutlaktı ki sesi çok yüksek çıkmıştı.

Başka bir çocuk bağırdı: "Buna ne diyorsunuz?"

Konuşmacı, "Mümkün olan en kısa sürede ihracat üretimine başlayabilmeleri için kadın göçmenlere öncelik tanınacak," diye karşılık verdi.

Gavyn'in etrafında oturan genç lezbiyenler homurdandı. Damızlık insan kariyeriyle karşılaştırıldığında kamp o kadar da kötü görünmüyordu.

Kürsüdeki Esteban, "Bu, değişim sürecini birkaç yıl hızlandıracaktır," diye altını çizdi.

Geyistan'daki duruşu, onların resmi düşüncesi ne Kafkasya'nın ne de Zencitopya'nın ihraç edilecek kişileri mutlak surette gerekli olandan daha uzun süre beslemek ve barındırmak istemediği yönündeydi. Zaman geçtikçe ihracatı mümkün olan en kısa sürede takas etmek için özel düzenlemeler yapılacaktı. Geyistan'a gidecek mevcut ihraç mallarının, gelecekte Geyistan'dan gelecek

göçmenler karşılığında göç etmesine izin verecek bir ticaret anlaşmasına varılabilirdi. Bu yüzden kurulacak hattın mümkün olduğu kadar yüklü olması gerekiyordu.

Gerçekte olan şuydu: Gavyn ve onun nesli yani Yazgı Günü'nden bu yana Bildirim Yaşı'na ulaşan ilk nesil, geri dönüşüm için çöpleri ayırıyordu. Hapislerdi, yatakhanelerde uyuyorlardı, günde üç kez Çin eriştesi yiyorlardı ve 6 Numaralı plastiği 8 Numaralı plastikten ve tenekeyi alüminyumdan ayırmaktan başka dikkatlerini dağıtacak hiçbir şey yoktu. Köle emeği daha düşük maliyetli hale gelmeden önce makineler tarafından yapılan bir işti bu. Tabii ki buna köle emeği değil harici kaynaklardan yararlanma deniyordu. Yurtdışında yapılan işçilikti ancak yurtdışında değil Kafkasya'nın tam göbeğinde yapılıyordu. Yerleşke dikenli telle ve gözetleme kuleleriyle çevriliydi ve işçiler yerleşkeyi terk edemezlerdi ama köle değillerdi. Ayrıca bu yaptıkları hem onların hem de Geyistan'ın geleceğine kazanç sağlayacak asil, faydalı bir işti fakat her günlerini bozuk yoğurt ve bayatlamış bira kokularının çektiği, devamlı orada olan karasinek sürüsü altında, yapışkan teneke kutular ve kirli kâğıtlarla dolu ağır ağır çalışan bir konveyör bandının üzerine eğilerek geçiriyorlardı.

İhraç edileceklerden hiçbiri burada bir yıldan fazla yaşamamıştı ama her hafta bir yıl gibi geliyordu, gerçi kimsenin takvimi yoktu çünkü herkes istediği zaman gidip günleri sayabilsin ve çöpleri karıştırırken bu kamp alanında ne kadar uzun süre kaldıklarını görüp dehşete düşebilsin diye banyo duvarına çentik atmaya başlayan birkaç realist dışında hiç kimse burada o kadar uzun süre kalmayı beklememişti. Zaten bu çentiklerin de bir önemli yoktu çünkü hâlâ kapana kısılmış durumdalardı. Her ay, morallerini yükseltmek için Geyistan'ın ihtişamı hakkında heyecan verici konuşmalar yapmak üzere asla ulaşamayacakları o vaat edilmiş topraklardan bir yetkili geliyordu tabii. Ancak bu sefer Gavyn, konuşmanın ortasında, herkesin ortasında ayağa kalkıp o korkunç soruyu sordu:

"Benim neslim burada ömür boyu mahkûm mu?"

Charm öyle olacağını öne sürmüştü. Geyistan'daki ilk çocuk on sekiz yaşına gelene kadar kimsenin takas edilemeyeceğini tahmin ederek yazmıştı. O vakte kadar büyük takaslar olmayacaktı. Evet, Geyistan'da bazı çocuklar vardı ama sayıları önem arz

edecek büyüklükte değildi. Charm o noktada da tıpkı kadınlara öncelik verildiği gibi daha genç göçmenlere öncelik verileceğini, Kafkasya'nın kendi nüfusunu rahat rahat geçindirdiğini ve ne kadar ihraç malı üretirse alıkoyma kamplarında tutabileceği o kadar ucuz köle emeği olacağını tahmin etmişti. Çünkü açıkçası, heteroseksüeller üremede daha iyiydiler, bebek yapma konusunda daha uzun bir kültürel geçmişleri vardı ve gelecek, uluslar arasında sürekli bir ihraç malı üretme yarışına indirgenecekti.

Gavyn kabalık etmek istememişti. Geyistan'ın kabile reislerine en çok o saygı duyuyordu ama gerçeği işitmek istiyordu, gerçeğin herkesin önünde söylenmesini istiyordu. Felaket tellalı olmayı ise istemiyordu fakat hiçbiri gün geçtikçe gençleşmiyordu. Gavyn biraz saygı göstermek ve dırdır ediyormuş gibi görünmek istemeyerek "Bayım?" diye dedi.

"Vatanımızı görebilecek miyiz?"

Soru, dağınık bir alkış patlamasına yol açtı ancak Gavyn, Esteban'ı hedef almaya çalışmıyordu. Esteban kadar yakışıklıydı ki sana gülümsediğinde sen de gülümsemek zorunda kalıyordun ama ne kadar seksi olduğu dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu, aklına Charm'ı ve de en son Benim/Senin oyununu oynayarak rasgele insanları potansiyel seks partnerleri olarak gösterip "Benim" veya "Senin" diye bağırdıkları zamanı getirdi. Volkswagen tosbağa gördüğünüzde yanınızdaki arkadaşınıza sertçe vurduğunuz oyuna benziyordu bu. En son Laurelhurst Parkı'na gittiklerinde Gavyn, içi reçeteyle dolu bir market arabasını sürükleyen eroinmanı işaret etmişti: Adı Nick'ti ve metamfetamin çekmekten çökmüş avurtları, güneşten sararmış saçları vardı. Gavyn, "Senin!" diye bağırmıştı. Buna karşın Charm, 80'lerin bol giysilerini giymiyor olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak sıçan kuyruğu gibi kestirdiği ve kınaladığı saçları ve pudra rengi teniyle Thompson İkizleri'nin hoş olanına tıpatıp benzeyen elemanı göstermişti. Gavyn'in kafası karışmış ve oyunu farklı kurallarla oynadıklarını ancak o zaman idrak edebilmişti. Çünkü ablası onun için hep en iyisini istemişti, çünkü Gavyn'in ona pislik yaptığını fark etmemişti, çünkü bu Nick denen keşi çok seksi bulmuştu.

Ablasını sinirlendirmeye ve utandırmaya çalışıyordu ama Charm'ın tek istediği, onun Thompson İkizleri'ne benzeyen

biriyle mutlu olmasıydı. Ablasının muhtemelen asla göç edemeyeceğine dair teorisini yazışını korkutucu kılan da bu olmuştu: Kardeşine düşman olmadığı için doğruyu söylüyordu.

Gelgelelim Esteban, tarihin elinde bir örnek olduğunu söyleyerek konuyu başka tarafa çekti. Homoseksüellerin her zaman eski dünyanın bilgisini korudukları ve doğal dünyanın sırlarını derledikleri, bezelyeleri melezleştirdikleri ve Karanlık Çağların insan medeniyetinin mirasını engel oldukları duvarlarla çevrili manastırlarda yaşadıklarını söyledi.

Oysa ki Gavyn bezelyelerin seks yapmasını izleme ihtimalinden dolayı heyecan duymuyordu. Bilhassa da pornolara layık on sekiz yaşındaki seksi vücudu çöp toplarken. Bunu söyleyecekti de. Derken bir yönetici kürsüye çıkıp Esteban'a kuliste onu bekleyen önemli bir telefon görüşmesi olduğunu işaret etti ve Esteban telefona bakmak için ortadan kaybolduğunda da mikrofona eğilip Gavyn'in adını anons ederek pek de hoş olmayan bir ses tonuyla ön taraftaki ofiste bir ziyaretçisi olduğunu söyledi.

Gavyn resepsiyona gitti. Orada o kadar çok dövmesi olan bir kız vardı ki erkek arkadaşlarının seviştikten sonra yatakta yatıp onun vücudunu bir mısır gevreği kutusu gibi okuyup okumadığını merak etmekten kendini alamadı. Tam o sırada kol derisi sallanan, teni kurumuş kanla parlayan, sıska, yaşlı bir adam; çıplak, kan içinde, yaşlı bir adam odanın diğer ucuna yürüdü. Kokmuş, çıplak, yaşlı adamın göğsündeki ve sırtındaki sayısız küçük yaradan kan sızıyordu. Gavyn kendini tutamadı. Sanki büyük bir örümcek ağına adım atmış gibi tiksindi, o tiksintiyle tüm vücudu titredi ve korkuyla çırpındı. Adam Nick değildi ama yeterince benzer sayılırdı. Gavyn kız kardeşine baktı ve "Senin," dedi.

Charlie son günlerde kendi erkekliğini pek görmemişti, Shasta'nın nemli deliklerinden birine o kadar sık gömülüydü işte. Erkekliği, Charlie kızın ilk karısından ziyade son karısı olduğu gerçeğine şükredene dek Shasta tarafından gizlenmiş ve Shasta'nın sıkı çalışmasına konu olmuştu. Tarlasının ve evinin eşleri her an çocuklarını fırlatmaya başlayabilirdi. Patlamış mısırın vahşiliği ve sıklığıyla patlayacaklardı. Birçoğunu diğe-

rinden dakikalar sonra kutsamıştı. Meyve verişleri, onun asil tohumlarını ektiği aynı amansız hız ve sıklıkta gerçekleşecekti.

Bu kadınlar arasında onun hizmetinde çalışmaktan memnun olmayan pek çokları vardı.

Shasta dışında hiçbir kadın erkekliğinin hakkından gelememişti. Onun ıslak kucağında gücünü çok sık tüketmişti. Shasta doyumsuz bir iblis gibiydi! Onu nasıl da gevşek bırakıyordu. Bitmiş tükenmiş testisleri neredeyse uyuşmuş olmalarına rağmen araba tekerleklerinin her sarsıntısına aşırı duyarlıydı!

Kabileler Konseyi'nin bu çağrısı tam zamanında gelmişti. Eğer hâlâ Shasta'nın karnında bir çocuk yoksa bu görev onun gücünü aşıyor demekti.

Gerçi sezgisi ve umutları aksini işaret ediyordu... Son zamanlarda kızın ten rengi yeşildi. Birkaç kez de sabah kahvaltısından tüyüp saray çöplüğüne iri parçalar fırlatmaya gitmişti. Eğer kral bilgeliği işe yaradıysa Charlie onun beline bir varis yerleştirmiş demekti.

Charlie, Thor'a büyük bir adak adamıştı: Tanrıyı doyuracak kadar bol miktarda tatlı şalgam ve karaçalı. O anda ekibiyle birlikte sessiz şehre yaklaşmakta olan reis, Odin ve Loki'nin iyi niyetini kazandığı için çok mutluydu zira terk edilmiş Portland şehrinin eteklerinde yoğun bir ormandan başka bir şey yoktu. Geçen aylar bitki örtüsünün yoğunlaşıp ardıç püsküllerinden oluşan boğucu bir örtüyle iç içe geçmiş kurtbağrının dallarına dolanmış çiçekli kelebek çalısından aşılmaz bir orman meydana getirmek üzere birleşmesine neden olmuştu. Bu bakımsız banliyöler zorlu bir engel oluşturuyordu.

Cesur, kılıçlı adamlardan oluşan bu ordu dışında hiç kimse melez çay gülleri ve yabani leylaklardan oluşan bu dolaşık duvarı kesip de yol açamazdı. Charlie'ninkinden daha küçük herhangi bir takım, konik mazıların hücumuyla yutulurdu.

Tek dertleri bitki örtüsü de değildi. Delirmiş yerliler de fırlayan bir beden tarafından gösterildiği üzere devamlı bir tehditti. Bu, peşlerine takılmış bir kukla, üzerinde kurumuş kandan başka bir şey olmayan iskelet gibi yaşlı bir adamdı. Sayılamayacak kadar çok yara almış bu hayalet, bir an için kraliyet kafilesinin görüş alanına girdi. "Walter!" diye bağırdı ve bir anda gözden yitip gitti. Yoğun sazlığın derinliklerinde kayboldu.

Şehrin güvenli kabul edilmesi için tatmin edici bir süre geçmişti. Yeterince güvenliydi. Geride kalanların çoğu birbirini yemişti ve hayatta kalanlar da zayıf ve sayıca az olsa gerekti. Kraliyet alayı yolu açmak için uğraşırken kulaklarına hafif melodiler geldi. Telli bir aletle melodiler tıngırdatan göremedikleri bir çalgıcı vardı. Muhafızların komutanı sessizlik istedi ve ormancılarla şövalyeler kesip biçme işlemine ara verdi.

Bu hayalet kasabanın ölümcül sükûnetini bozan tek şey, ötücü kuşlardı. Müziğin sesi yükseldi, kaynağı yaklaşıyordu derken sonunda bir figür görüş alanlarına girdi.

Ölüm ve ıssızlığın çalılıklarından çıkan kişi bir adamdı. Neredeyse bir iskelet kalmış olan köselemsi uzuvlarında yırtık pırtık paçavralar vardı. Bu baldırı çıplağın yüzü, gür bir sakalın ve uzun saçlarının örtüsünün ardında kaybolmuş görünüyordu. Adamın elinde bir gitar vardı ve onu tıngırdatıyordu. Müziğine o kadar dalmıştı ki aniden durmadan önce kraliyet maiyetinin arasına adım atmıştı. Onun şarkısı dışında sessizliği yalnızca kuşlar bozuyordu.

Arabasında uzanmış olan Charlie, yabancının çıkardığı ahenkli sesler karşısında büyülenmişti. Reis, her zamanki çıtkırıldım hokkabazlardan ve bet sesli şarkıcılardan bıkmıştı. Aracın kadife yastıklı iç kısmından, "Hey, serseri!" diye seslendi. "Ait olduğun bir hane ya da efendi var mı?"

Serseri gitarından başını kaldırdı. Terbiyesiz herif cevap vermedi fakat bir kez daha çalgısını hafifçe okşamaya başladı.

Reisin bölüğünden bir baltacı, belli belirsiz bir tehditle baltasını kaldırdı. "Cevap ver!" Geri çekildi, adamın tüylü kafasını kesmeye hazırdı. "Kafkasya'nın onaylı Beyaz Lehçesi'nden başka bir dille cevap verme!"

Charlie tekrar sözü aldı. "Sana diyorum. Benim kölem olmak için boşta mısın?"

Ayyaş adam müziği kesti. "Kim benim efendim olacakmış?" diye alaylı bir şekilde sordu.

Ekipten başka biri, kraliyet doktoru konuştu: "Seni eğitimsiz köylü! Bu, ilk neslin kabile reislerinden Charlie'den başkası değil. Güzel Kraliçe Shasta'nın kocası ve Kafkasya'nın kurtarıcısı!"

Bu övgüleri duyan Charlie, çenesini kaldırdı ve göğsü gururla kabardı. Değerli suni deri eldivenlerini sergilemek için ağır altın tacını düzeltmek ister gibi elini kaldırdı.

Müzisyenin çatık kaşları açıldı. Yüzü şaşkınlıkla gevşedi ve derin bir nefes aldı. Kekeledi: "Lordum, siz benim için yabancı değilsiniz..." Kendini toplayarak açık elini kalbinin üzerine koydu ve başını saygıyla eğdi. Başını kaldırarak sordu: "Soylu karınız, eskiden Franklin Lisesi'ne giden, Starbucks'ta yarı zamanlı çalışan ve şehir liginde kalecilik yapan, Güneydoğu Lincoln Caddesi'nde oturan Shasta Sanchez olabilir mi?"

Sessizlik oradaki herkesin üzerine yapıştı. Charlie bir tehdit sezdi, belki bir rakipti bu. İhtiyatlı bir şekilde, "Söz konusu endamlı bayanı tanıyor musun?" diye sordu. Yabancı bu fikri savuşturdu. "Hayır, lordum! Şöhreti o kadar büyük ki çevredeki herkes onun efsanesini biliyor." Gitarını bir kenara bıraktı ve yırtık pırtık beresini çıkardı. "Mütevazı kasabamızdan bir kızın beyaz halkların kraliçesi olmasıyla büyük gurur duyuyoruz."

Bu açıklama Charlie'nin göğsünün daha da fazla kabarmasına neden oldu. Böyle bir övgüyü duyunca adamdan hemen hoşlanmaya başladı. "Bu yeri biliyor musun?" Çürüyen apartmanları ve yıkık otoban üst geçitlerini işaret etti. "Kahrolası yerde kalmayı sürdüren haydut çetelerinden kaçınmamız için bize bu dikenli bataklıkta rehberlik edebilir misin?" diye sordu.

Doktor Terrence, "Adın nedir, köylü?" dedi.

Adam küçümseyen gözlerini soruyu sorana çevirdi. "Benim adım?" diye hırladı. "Bana Nick diyebilirsiniz."

Yabancı kollarını kavuşturdu ve onlara rehberlik etme teklifini tartıyormuş gibi gözlerini devirdi. Başını eğdi. Kirli bir parmağın ucunu diliyle ıslattı ve sanki rüzgârın hızını ve yönünü kontrol edermiş gibi kaldırdı. Sonra diz çöktü ve atlıların yaklaşmasını dinliyormuş gibi pis kulağını çatlak betona dayadı. Bunların peşi sıra gelen daha pek çok şeyin ardından gözlerini kıstı ve "Majesteleri nereye yolculuk ediyor?" diye sordu.

Aralarından atlı bir süvari "Terminal Satış Binası!" diye seslendi.

Başka bir attan ikinci bir süvari şehvetle bağırdı: "O binanın en yüksek konferans odasına! Orada bütün kabile reislerinin bir araya geleceği bir toplantı olacak!"

Charlie suni deri eldivenli elini kaldırıp hepsini susturdu. Pis müzisyene dönerek "Orayı biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Adam bir cevap vermeden gitarını yerden aldı. Charlie'nin

hiçbir hizmetkârının fark etmemiş olduğu gölgeli bir caddede yürüyerek ilerlemeye başladı. Onları takip etmelerini işaret etti ve bir anlık tereddütten sonra güçlü atlar koşumlarına yüklendi, kraliyet arabasının büyük tekerlekleri gıcırdayarak döndü ve yüzlerce adam, yabancının ardından ilerlemeye başladı.

Esteban telefondaki sesi dinledi. Tarihin eninde sonunda onları sileceğini biliyordu ama bu kadar yakında olacağını hiç tahmin etmemişti. Talbott kitabı onları ölüme hazırlamıştı. Onları bağımlılıktan ve teslimiyetten kurtarmıştı. Onlara dünyalarının ve kendi hayatlarının kontrolünü vermişti. Şimdi, sevinmeleri gereken zamanda Bing ölmüştü. Esteban telefonu sorumlu memura bıraktı. Tuvalete gitmek için izin istedi. Klozette otururken boyaya kazınmış çentikleri fark etti. Üç yüz yetmiş dört çentik saydı.

Geyistan'da, Delicious ayaklarını çatalın uçlarına koymuştu ama aklı kilometrelerce uzaktaydı. Merak ediyordu: Gentry onu hâlâ sevecek miydi? Düşünüyordu: Ait olmadığı bir ülkede saklanmak bu sıkıntıya değmiş miydi?

Bir ses onu buraya ve şimdiye döndürdü. Muayene masasında bacakları havada sırtüstü uzandı. Perdeler, onları iki yanda uzanan benzer çok sayıda kabinden ayırıyordu. Dizlerinin arasında maskeli bir figür duruyordu. Bir doktor bonesi teknisyenin saçını saklamıştı ama kadının gözleri kan çanağıydı ve bitkin, sarkık, rengi solmuş çukurlarına gömülmüştü. Lateks eldivenli bir elinde damlayan bir akıtaç tutarak "Tamam, şimdi dinlenin," dedi. Teknisyen, akıtacı alkol kokulu bir mendille sildi. Dikkatinin orada olmadığını gösteren bir ses tonuyla, "Hizmetiniz için teşekkürler," dedi.

Bir ulusun ilk nesli küçük bir olay değildi. Delicious, bir guguk kuşu yumurtasının yuvasıydı. O, bir yabancının çocuğunu büyütmek zorunda kalarak kocasına takılmış bir boynuzdu. Düşmanın çocuğunu. Mecazi konuşacak olursak düşman da onun için bir çocuk yetiştiriyordu.

Yeni ulusu, III. Dünya Savaşı'nın eşiğindeydi. Geyistan'nın mümkün olduğu kadar çok rehineye sahip olması için doğur-

ganlık çağındaki her kadın zorunlu döllenme için çağrılmıştı. Bölgenin sanayi sektörü, savaş zamanı sperm üretimini maksimuma çıkarmak için uygun aletlerle donatılmıştı.

Tesiste, payetli bir hemşire kıyafeti giymiş bir travesti, minik kâğıt bardaklarla dolu metal bir tepsiyle içeri girerken perdeler dalgalandı. Delicious bir tanesini aldı ve o, bir ağız dolusu sulu portakal suyunu yudumlarken travesti, Paul Anka'nın *Having My Baby* [Benim Çocuğumu Taşıyorsun] şarkısından "İçindeki tohum, büyüdüğünü görebiliyorum..." kısmını söyledi.

Travesti, bir sonraki hücreye doğru gözden kayboldu ve Delicious şarkının yeniden başladığını duydu. Önlüklerinin altında son derece hamile olan teknisyen, aletlerini bir kenara bıraktı ve Delicious'ı masadan kaldırmaya çabaladı. Ayağa kalktığında ona bir önlük verdi ve Delicious kollarını önlüğe geçirdi. Yakındaki bir kabinden, "Hizmetiniz için teşekkürler," sesi geldi.

Uzman masayı örtmek için yeni bir steril kâğıt parçası çıkarırken, "Sonucu garantilemek için dinlenme alanında uzanmanızı öneririz," dedi.

"Hizmetiniz için teşekkürler," dedi uzaklardan gelen bir erkek sesi.

Delicious kendi kendine, *Bir melek daha kanatlandı,* dedi ve gülmemek için kendini zor tuttu.

Dışarıyı durumu belli etmemek için onu Belle getirmişti ve resepsiyon alanında bekliyordu. Kliniğin kendisi, bir zamanlar havaalanıydı. Birkaç hafta içinde Delicious, bu iyiliğine karşılık verecek ve aynı işlem için Belle'e buraya kadar eşlik edecekti. Karton bardakta portakal suyu. Paul Anka'nın nakaratı.

Önlük, askeri bir üniformaya denkti. Delicious kendi kendine, *"Yalnızca oturup ayakları havada bekleyenler de askerlik hizmeti yapıyorlardır,"* dedi ve histerik kahkahasını bastırdı. Sokaklar ve dükkânlar aynı un çuvalını giyen kadınlarla doluydu. Doğum sırasında giyilmek üzere tasarlanmış, kullanıcıyı yabancıların sonsuz teşekkürüne maruz bırakan geniş bir çuvaldı bu.

Eve taksiyle gittiler, büyük savurganlık. Varış noktasında sürücü para almayı reddetti. "Teşekkürler..." diye başladı ama Delicious yüzünü çevirdi ve sözünü kesmek için elini kaldırdı.

Binalarının yanındaki girişten sokağa bir mum ve oyuncak ayı yığını saçılmıştı. Karanfil demetleri havayı çürümenin tat-

lılığıyla doldurdu. Elle yazılmış ve kalp şekli verilmiş başsağlığı kartlarında "Bing" ve "Kahramanımız!" yazıyordu. Her birinin elinde bir buket gül ya da gökkuşağı renklerinde çırpınan, yanıp sönen balon demeti bulunan ve bunları yerleştirmek için sırasını bekleyen insanlardan oluşan taziye kuyruğu, sokak boyunca uzanıyordu.

Televizyon muhabirlerinden oluşan bir ekip, kalabalığı ışıklarıyla taradı. Elinde mikrofon olan bir adam, suikastın insanları nasıl etkilediğini sorarak sıra boyunca ilerledi. Birkaçı açık açık ağladı. Haber spikeri kameraya dönerek "Polis, cinayetin güvenlik görüntülerini buldu. Tutuklamanın yakın olduğunu duyurdular."

İki kadın, anahtarları ellerinde, taksiden aceleyle binanın kapısına koştular. Arkalarından bir koro, "Teşekkürler..." diye bağırdı. Asansör kapıları son sözleri sıkıştırıp dışarıda bıraktı.

Dairelerine girip sürgünün çekilmesi ve zincirinin takılmasıyla emniyete kavuştuklarında Belle, "Biz geldik," dedi yüksek sesle. Kimse cevap vermeyince, "Felix?" diye seslendi.

Televizyon açıktı. Ekranda her zamanki gibi Talbott vardı. Onlara şöyle dedi:

Dünya bir birleşik alan teorisi istiyor. Tek bir şey, her şeyi açıklayan tek bir şey istiyor; onlara bunu verin.

Delicious salonun ortasında dikilirken Belle, oğlunun odasının kapısını tıklattı. Televizyondaki Talbott şöyle dedi:

Bir insanın değeri, ücret karşılığı yaptıklarıyla değil, boş zamanlarında yaptıklarıyla ölçülür.

Belle geri geldiğinde elinde bir parça kâğıt vardı. Kâğıttan, "Anneciğim..." diye okudu ve dolu dolu gözlerle Delicious'a baktı.

Kanada bir sınavdı. Gün batımından çok sonra Dawson, arabasını eskiden Idaho olan yerin arka sokaklarına sürdü. Kaçak Ramantha uykuya daldıktan sonra, her iki tarafı da dikenli çalılarla dolu, üzerinde saban izleri olan toprak bir yola girdi. Ay doğmamıştı. Yollarını kapatan bir çit görene kadar karanlığa doğru farlarının peşine düştü çalıştığı. Karşılarına tabelasız bir

kapı çıktı. Uzunlarıyla görebileceği kadar uzaktaydı. Dawson uzanıp kadını dürttü. "Geldik," dedi.

Kadın sarsılarak uyandı. Etraflarını saran geceye dikkatle baktı.

Dawson ona, "Sınırdayız," dedi. O kapının nereye açıldığını yalnızca Tanrı bilirdi. Yeni yasalara göre tutsak edilip idam edileceği bir mülk olabilirdi. Yoksa ardında, kurtların onu kovalayacağı bir mera mı vardı? Her hâlükârda ölmüş olacaktı. Bulundukları yerin Kanada'yla uzaktan yakından alakası yoktu fakat kadın, artık onun sorunu olmayacaktı.

Adam, motoru kapattı ama farları açık tuttu. Sınır devriyelerini kontrol etmek ister gibi etrafına bakındı.

Kadın lekeli ön camdan gözlerini kısarak baktı ve "Şu kapıdan mı geçeceğim?" diye sordu.

Adam başıyla onayladı. "Acele et." Kamyonetin radyosu Talbott'ın sözlerini fısıldadı: "... insanın yolu umut etmek değil harekete geçmek ve sonuç üretmektir..."

Kadın gözlerini kapıya dikti ve elleriyle ceplerini yokladı.

Dawson kendi pantolonunun cebine tıktığı alyansını hissetti. Biraz teşekkür bekledi. Onu öldürmemişti. Onu güvenli bir yere, kadının bildiği kadarıyla emniyetli bir yere teslim etmişti. Kadın adamın sınavında fena çuvallıyordu. Kadın ilk kez kamyonetin dikiz aynasına, oraya bantlanmış cüzdan boyutunda fotoğrafa baktı. Fotoğrafta gülümseyen bir kadın vardı. "Güzelmiş," dedi. "Eşin mi?"

Dawson karısı Roxanne'in ön konsolun bulanık yeşil ışığında kendilerine gülümsediği fotoğrafına baktı. "Hayır. Kız kardeşim," dedi.

Kadın minnettarlığını belirten tek kelime etmeden kamyonetin kapısını açtı ve dışarı çıktı. Ona baktı ve konuşmak için ağzını açtı. Gözleri karşılarında duran kapıya takılıp duruyordu. Böcekler, ikiz ışık konilerinde dönerek uçuşuyordu. Kapı, yanan fosfor gibi beyaz beyaz parlıyordu fakat diğer tarafında duvar kadar katı bir siyahlık vardı. Yakınlarda bir kurt uludu. Kadının gözleri yeniden adama çevrildi. "Kanada'nın neresindeyiz?"

Dawson göstere göstere bir elini kaldırıp gömleğinin kolunu geri çekerek kol saatine baktı. Gece yarısını geçmişti. Eğer bir dakika içinde ona teşekkür ederse kıyametine gitmesine izin

vermeyebilirdi. Geceyi bir başka uluma böldü. "Okanogan Vadisi," dedi. Küçük şirin evleri ve kiraz ağaçlarıyla dolu bahçeleri anlattı. Bahçeler ve göller. Kapıdan geçtikten sonra siyasi mülteci olarak nitelendirileceğine ve ona barınak ve hayata yeni bir başlangıç sağlamak zorunda kalacaklarına dair güvence verdi.

Son düşüncelerinin rahatlatıcı bir düş olmasına izin verebilirdi. Karanlığa doğru aşkı ve kabullenilmeyi bulma umuduyla tökezlemeliydi. Adam kamyonetiyle uzaklaştıktan kısa bir süre sonra kurt sürüsü ona yetiştiğinde Yazgı Günü'nde ölmüş olmayı dileyecekti.

Akademisyen Ramantha kamyonetin yanında duruyordu. Ceketinin cebinden bir şey çıkardı ve eğilip bu hediyeyi Dawson'ın yanındaki koltuğa koydu. Kâğıttan bir şeydi. Loş ışıkta gördüğü kadarıyla eski paraydı, işe yaramaz bir çöp parçası. "Girdiğin zahmet için," dedi. Ceketini kendine sıkıca sardı. "Farlarını açık bırak," diye emretti, "en azından ben geçip gidene kadar."

Hızlı ve kararlı adımlarla uzaklaştı. Işıkların ortasındaydı. Gölgesi önünde belirdi. Her adım, arkasında uçuşan tozları kaldırdı.

O da diğerleri gibi çıkmıştı. Sadece kendi çıkarlarını düşünen bencil, korkak bir güruh. O ilk değildi. Dawson başkalarını da buraya getirmişti. İlki Yazgı Günü'nden kaçmayı başarmış bir gazeteciydi. Tweed bir şey, bir televizyon muhabiri. İkincisi beyin takımından başka biriydi, bir doktordu. Dr. Ashanti, listede adına yarım milyon oy girilmiş bir terapist. Her ikisi de kendileriyle aynı fikirde olan liberal ilericilerin onları sıcak bir şekilde kucaklayacağını umarak karanlığa dalmışlardı. Üçüncüsü Seattle'dan, belediye meclisi üyesi bir adamdı. Üçü de iyi geceler bile dilemeden kapıdan geçip gitmişlerdi. Daha sonra Dawson farlarını söndürmüş ve oturup dinlemişti. Her seferinde, onlar kamyona dönüş yolunu bulamadan ulumalar onları bulmuştu. Çalıların arasında yuvarlandıklarını işitmişti. Çığlıklarını duymuştu. Adını asla haykırmamışlardı çünkü hiçbiri adını sormamıştı. Sadece yardım için çığlık atmışlardı. Birinin onlara yardım etmesi için. Birinin onları kurtarması için. "Bayım," diye bağırmışlar, "Lütfen," diye haykırmışlar ve sonunda sadece çığlık atmışlardı.

Bu seferki yani Ramantha, kapıya giden yolu yarılamıştı.

Dawson, her seferinde aynı düşünceye kapılıyordu: Bu seferkini kurtların parçalamasına izin vermek yerine kamyonun

motorunu çalıştırmayı, üçüncü vitese takmayı ve gazı köklemeyi. Onu ezebilirdi. Kulağını alabilirdi. Çaresiz durumda birini kurtarmış olurdu. Kurtlar cesedini bulduktan sonra bu işin yararını herkes görürdü.

Elini cebine attı ve orada gizli olan alyansla oynadı. Evi, onu bekliyordu. Bütün mevsim eve gitmemişti. Gençliğini iyi bir koca ve üretim katında örnek bir çalışan olarak geçirmişti. Tabii, şimdi o bir reisti. İsteseydi, bir sürü karısı olabilirdi. Kalabalıklar üzerinde hâkimiyet kurabilirdi. Gelgelelim bu, aynı tuzağın daha büyük bir versiyonu gibi görünüyordu. Bir hükümdar olarak daha fazla kadına iyi koca olmak zorundaydı. Kral olmak da ilgilenmesi gereken çok sayıda insana sahip örnek bir çalışan olmak demekti.

Parmak uçlarıyla alyansın sert, yuvarlak, kapalı halkasına dokundu. Uzun zamandır yollarda olmasının nedeni buydu. Kendisinde bir barbar ruhu olduğunu keşfetmişti. Bir savaşçı. Kazanmak, bu ruhu öldürmek demekti. Yeni bir ordu ve yeni savaşlar istiyordu.

Kazanmak güzeldi ama savaşmanın yarısı kadar tatmin etmiyordu. Bu yüzden bu testleri yapıyordu. Suç ortağı olarak hizmet edecek tek kişiyi bulmak için. Hayatının en büyük macerasını sürdürmesine yardımcı olacak bir ortak bulmak için. Bu halinin sebebi çok uzun süre toplumun en dibinde yaşamış olması olabilirdi. Sadece dövüşten tat alabiliyordu. Yapısı, barış ve rahatlıkla uyumlu değildi. Zorlu mücadele hangi taraftaysa Dawson o tarafa katılmak istiyordu.

Kaçak akademisyenin silüeti uzakta ortadan kayboldu. Kapıdaki gölgesi neredeyse kadınla aynı boydaydı. Farlar parlayıp kadını yeniden boş, beyaz bir insan şekline çevirdi. Gölgesi de aynı şeklin siyah versiyonuydu. Bir adım sonra bu iki zıt şekil birbirine değecekti.

Bunu diğerleri için dilememişti ama bu gece Dawson, onun durmasını istedi. Eli, kornaya basmaya hazır bir şekilde direksiyon simidinin ortasının üzerinde gezindi. Onu uyarmaya hazırdı. Yine de layık olmadığı sürece onu kurtarmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Fısıldayarak ona durması için yalvardı. Geri gelmesi için. Ne olacaksa bir sonraki mücadelesinde ona katılması için. Bir derebeyi olmak istemiyordu, değişime neden

olan bir güç olmayı arzuluyordu. Karısı açlıktan ölmezdi; Talbott parasından payını almaya devam eder, bu gelir kendisine bağlı yüzlerce hizmetçi tutmasına yeterdi.

Küçük bir fedakârlık yaparak camını indirdi. Parmakları cebinden yüzüğü çıkardı ve camın üzerindeki boşluğa doğru kaldırdı. Düşmesine izin verdi ve yüzük de bir kez kapının dışına çarpıp sıçrayarak düştü. Küçük bir çınlama oldu. Sonra kayboldu.

Çınlamayı duyan kadın, olduğu yerde dondu kaldı. Bir el, mandala dokunmak için uzanmıştı ve bu alev alev yanan beyaz el, gölge elinin parmak uçlarına dokundu. Sonra iki el, birbirinden ayrıldı. Kadın döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Kurtlar daha yakından uludu ve Dawson onları korkutup kaçırmak için kamyonetin kornasına bastı. Koltuğun üzerine eğildi ve kapıyı iterek açtı.

Kadın kamyonete bindi. Kararlılıkla kati bir hal almış sesiyle, "Yapamam..." dedi. Kollarını göğsünde kavuşturarak "Vazgeçip yeni bir hayat kuramam. Dünyadaki tüm akçaağaç şurupları için bile olsa."

Kurtlardan korktuğu için dönmemişti. Kadın değişmişti.

Gecenin karanlığına gözlerini dikti. "Kötü adamların kazanmasına izin veremem. İdeallerimi terk edemem." Adamın bakışlarına karşılık vermek için döndü, gözleri alev alevdi. "Toplumsal Cinsiyet Çalışmaları gerçek ve ben, kanımın son damlasına kadar savaşmak zorunda kalsam da onun kaybedilen bir dava olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzü öfkeyle karardı. Kırılgan elleri taş gibi yumruk oldu. İntikam dolu boğuk bir sesle, "İnsanlar bell hooks kitaplarını okumalı!" diyerek kulak tırmaladı.

Dawson yanılmıştı. Kadın sınavı geçmişti. O bir savaşçıydı. Bir muhafızdı.

Kadının yüzü yumuşadı. "Ne kadar kabayım," dedi. "Sana bir teşekkür bile etmedim..." Elini uzattı. "Adını öğrenebilir miyim lütfen?"

Adam bunun üzerine, "Dawson," dedi ve kontağı çevirip kamyoneti çalıştırdı.

Bayan Jo, Talbott kitabını okumaktan hoşlanmaya başlamıştı. Kitap, hikâye anlatma eyleminin özünde hazmettirici olduğunu

iddia ediyordu. Geviş getiren bir hayvanın, örneğin bir ineğin midesinden kısmen çiğnenmiş otu çıkarışı gibi bizler de konuları gün yüzüne getiriyoruz. Hikâyelerimizde geçmiş olaylara olan duygusal bağımızı dışarı döküyoruz. Başkalarının benzer hikâyeler anlatmasına neden oluyoruz. Bir şeyleri kafada öğüterek –nasıl geviş getirmek düşünceyi kafada döndürüp durmak anlamı taşıyorsa düşünceyi öğütmek de yemek yemek anlamına geliyordu– hayatımızın en mutsuz ya da mutlu deneyimlerini sindiririz. Bunları normal, insani olaylar olarak kabul ederiz. Onları anlatmayı bırakırız ve hikâyeler bizim bir parçamız oluverir.

Bayan Jo, o kadar uzun zamandır ailesinin ve ırkının görkemini anlatıyordu ki beyazların yorgunluğuna kapılmıştı. Talbott kitabı, insanlığın kimlik yorgunluğundan mustarip olduğunu iddia ediyordu. İnsanlar tek bir benliği muhafaza edemeyecek kadar uzun yaşıyorlardı. Bu nedenle, en cesurlar yeni bir cephe arıyordu. Erkekler kadın oluyordu. Beyazlar siyaha dönüşüyordu.

Bayan Jo'nun kafasına dank eden şey, uzun bir isyancı ve öncüler dizisinin doruk noktası olduğu gerçeğiydi. O, soyunun sonuncusuydu ve şanlı aile geçmişini tekrar tekrar destekler gibi yapmaktan bitap düşmüştü. Ailesinin ihtişamını geride kalmıştı. Hikâyeleri de onunla birlikte ölebilirdi.

Hayatının hikâyesi bir ağız dolusu tatsız lapaydı adeta. Sandalyesinden kalktı ve lambaları kapatarak odanın içinde dolaştı. Tam karanlıkta parmak uçlarıyla komodinindeki dantelli örtünün üzerinde duran mumla kibrit kutusunu buldu.

Bir kibrit çaktı.

Kitap, "İnsanlar haklı olmaya bağımlıdır," demişti.

Bir akşam yemeği daveti vermenizi ve masada, yazar Sylvia Plath'ın en ünlü kitabı *Sırça Fanus*'ta ulaştığı bilimsel sonuçlar nedeniyle ırkçı olduğunu dile getirmenizi önermişti. Misafirleriniz, sizi tükürükler saçarak düzeltirken çok sayıda haklılık orgazmının tadını çıkaracaktı. Robert Benchley'nin New York sanat camiasından oluşan Algonquin Round Table grubuyla olan tüm efsanevi ilişkisine rağmen *Jaws*'ı yazana kadar popüler bir başarı elde edemediğini açıklayın. Pek çok kişinin Yeni Zelandalı kısa öykü yazarı Katherine Mansfield'ın başının, yoğun sivri-

sinek ilaçlarına boğulmuş bir Louisiana köprüsünde tuhaf bir araba kazasında koptuğunu anlatın. İşin aslı, kafa travmasından ölmüştü ancak alametifarikası olan sarı peruğunun arabanın parçalanmış ön camına fırlamış ve orada fotoğraflanmıştı. Bu da pek çoklarının kadının kafasının, şoförünün arkadan çarptığı açık kasa kamyonun arka ucu tarafından vücudundan koparıldığı sonucuna varmasına neden olmuştu. Ölümünden bu yana tüm ticari kamyon şasilerinin, benzer çarpışmalarda aracı kaldıran ve bu tür ölümcül yaralanmaları önleyen, alt takım üzerine yerleştirilmiş "Mansfield çubuğu" adlı bir çubukla donatılmasının zorunlu kılındığını söyleyerek sözlerinizi bitirin.

"Biraz zaman alabilir," diye nasihat etti Talbott, "fakat misafirleriniz üzerinize hücum edecek ve yalnız bir antilobu deviren kuduz bir sırtlan sürüsünün acı haykırışlarına eşlik eden kana susamışlığıyla sizi düzelteceklerdir."

Başkalarını haklı çıkarmak, onların değersiz ve anlamsız eğitimlerini telafi eder.

Talbott'a göre, başkalarını haklı çıkarmak, sizi sevmelerini sağlar çünkü biz yalnızca kendimizi üstün bulduğumuz şeyleri severiz. Biz sadece tehdit oluşturmayanları severiz.

Başkalarını haklı göstermek, onları kontrol etmenin en iyi yöntemidir.

Jamal, İç Savaş öncesinden kalma bir kadeh porto şarabının tadını çıkarıyordu. İçkiye ihtiyacı vardı. Kısa süre önce reisler konseyinden döndüğünden beri Zencitopya'nın Geyistan ile yapılacak bir savaştan kaçınamayacağını biliyordu.

Kadehini, Yazgı Günü'nün getirdiği barış ve refaha kaldırdı. Yakında kesintiye uğrayacaktı. Gelecek çoktan gelip çatmıştı.

Kadehini, etrafındaki duvarlardaki yağlı boya tablolarda tasvir edilen askerlere kaldırdı. Her biri, vicdanının emirlerine uymuştu. Her biri, tarihte yer aldığı zamana göre bir kahramandı. Onların dünyası kendininkinden farklı bir dünya olmuştu. Gerçek eylemleri, geçmişe bakıldığında yanlış gibi görünse de Jamal cesaretlerini ve kararlılıklarını takdir etmek zorundaydı. Bu şekilde boyanmış, bazı salon duvarlarını süslemek için çerçevelenmiş ve asılmış, astarlanmış ve gelecek nesiller için

süslenmiş ve poz verdirilmiş olabilirlerdi ancak bu haydutlar, kendi dönemlerinin sert çocukları olmuştu.

Yazgı Günü gibi asil bir şeyin bile uzak bir gelecekte hakir görülebileceğini tahmin etti. Talbott'a göre:

> Yaşayan en zayıf insanlar, ölülerin gerçekten harika olan gücünü eleştirerek kendilerini yüceltmeye çalışacaklar.

Henüz doğmamış bazı zayıflar için Jamal'ın portresi bir kötü adamın sureti olabilirdi. Jamal'ın elinden geleceğin korkaklarının, başarısız bir sistemi dağıtmak ve yerine yeni bir şey koymak için gereken cesareti takdir edebileceğini ummaktan başka bir şey gelmezdi. Lekeli, antika bir aynaya döndü ve kendine kadeh kaldırdı.

Tam o sırada pitbullu Bouncer, halıda ayaklandı ve havayı kokladı. İnlemeye başladı.

Jamal duman kokusunu işte o an almıştı. Şöminedeki küller soğuktu. Evin bir yerinden bir siren, bir duman detektörü öttü. Sonra bir ikincisi katıldı. Her odanın tavanından bir siren korosu yükseldi.

Aklı, Talbott'ın varlıklarına karşı onları uyardığı teröristlere gitti. Yandaşlar ya da Kanadalılar, yeni ulus devletlerini engellemek için kundakçılık yapıyorlardı. Eski birleşik devletleri yeniden birleştirmeye ant içmiş biri, evi ateşe vermişti ya da Geyistan ajanları şimdiden saldırıya geçmişti.

Basamakları üçer üçer çıktı. Duman ikinci katta daha ağırdı, üçüncü katta daha da ağırdı. Merdivenlerin başındaki tavan arası kapısı dokunamayacağı kadar sıcaktı. Pantolonunun dışına sarkan gömleğinin ucunu kapının topuzuna sardı ama döndüremedi. Kilitliydi.

Kapıyı yumruklarıyla döverken, "Barnabas! Aç şunu!" diye bağırdı.

Cılız bir ses cevap verdi: "Anlamıyorsun."

Kapı neredeyse vurulamayacak kadar sıcaktı ama Jamal kapıyı omuzlamadı. Asırlık meşe kımıldamadı. "Kapıyı aç!" diye emretti ve kendi sesinden dolayı hayrete kapıldı. Otoriteyle, otoritesiyle gürlemişti. Mikrofona ihtiyaç duymadan konuşma yapabilecek bir sesti.

Kapıyı yumruklarıyla döverken, "Barnabas! Aç şunu!" diye bağırdı.

Böyle olamazdı, kitabının sonu bu şekilde olmayacaktı. En iyi ihtimalle bu, ilk perdenin sonundaki kriz olurdu. Jamal'ın onu bitmiş sayması için *Senin Gibi Siyah* kitabının daha epey bir yazıya ihtiyacı vardı. *Three Faces of Eve* [Havva'nın Üç Yüzü] gibi, başarılı vaka çalışmalarının hepsinin mutlu bir sona ihtiyacı vardı.

Gücü işe yaramadıysa hileleri yaramak zorundaydı. "Ah, Barnabas," diye yalvardı, "sana ihtiyacım var. Bana çiftliğin tarihini sadece sen anlatabilirsin." Görünmeyen ses, hıçkırarak cevap verdi. Jamal'dan yalnızca bu meşe levhayla ayrılıyordu ve aralarındaki mesafe bir parmak uzunluğundan fazla olamazdı. "Bu lanet olası yer," diye hıçkırdı, "hayatımı çaldı. Geçmişi övmeye devam etmekle aptallık ettim."

Jamal'a ilham geldi. "O zaman benimle gel gidelim. Zencitopya'nın görkemli geleceğindeki kuruculardan biri ol!"

Kapının diğer tarafında ağır bir şey düştü ve yere kaydı. Duman çok baskındı. Ses, bir sonraki sefer, yerdeki ince çatlaktan konuştu. Orada, Bouncer'ın koklayıp her iki patisiyle birden döşeme tahtalarını kazdığı yerde zayıf, belli belirsiz bir ses, "Jamal, anlamıyorsun..." dedi. Jamal kendini yere bıraktı ve "Anlıyorum!" diye bağırdı.

"Ailemin burada çok derin kökleri var," diye fısıldadı ses.

Jamal da daha yumuşak bir sesle, "Benimkinin de," dedi.

Ölmekte olan ses teslimiyetle iç çekti. "Jamal, ben zenci bile değilim."

Jamal neredeyse kahkahayı basıyordu. Neredeyse. Bunun yerine kendine, kahramanı Talbott Reynolds'un bu durumda ne yapacağını sordu ve büyüyen cehennemin uğultusu ve çığlık atan duman alarmlarının korosu üzerinden Jamal, "Ben de siyah değilim!" diye bağırdı.

Bunun üzerine merdiven ışıkları titredi ve söndü. Bir yerlerde bir cam kırıldı ya pencereler dışarıya doğru patlamıştı ya da salondaki mükemmel derecede yanıcı içkilerle dolu şişelerdi sesin kaynağı. Bu gürültü kaosunda karanlığı dağıtan sadece parlak turuncu alevler oldu, sonsuzluk gibi bir an geçip gitti.

Barnabas yaratığı öldü, diye düşündü Jamal ve bu kapıda biraz daha beklerse kendisi de ölecekti.

Kapının sürgüsü tıkırdadı. Topuz döndü ve kapı yana açılıp cehennem ateşleriyle çevrili isten kararmış kambur bir cini

gözler önüne serdi. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış olan iblis, "Ne demek siyah değilim?" diye sordu.

Köpek inledi ve Jamal ona "Git!" dedi. Cehennem bebeğini bileğinden sıkıca tuttu ve ateş tüneline dönüşen merdivenden aşağı atlarken peşi sıra havada sürükledi.

Alıkoyma merkezinin en parlak zihinleri endişeli görünüyordu. Masadaki gardiyan, kapı muhafızıyla fısır fısır derin bir sohbete dalmıştı. Charm onlara yaklaşıp, "Arabadan bir şey almama yardım etmesi için kardeşime ihtiyacım var..." dediğinde bile, o zaman bile muhafızların hiçbiri başını kaldırmadı. Kapı muhafızı elini sallayıp geçmesine izin vermekle yetindi.

Charm ve Gavyn kendilerini otoparka ve ötesindeki kapıya bakan ön basamaklarda dururken buldular. Ziyaretçi otoparkındaki arabalardan biri annelerine aitti. Yanına park edilmiş arabada öğleden sonranın konuşmacısı Esteban direksiyon başında oturuyordu. İki eliyle ağzını kapatarak hiddetle ağlıyordu. Ağlarken omuzları inip kalkıyor ve göğsü düzensiz hıçkırıklarla titriyordu ama yine de gideri vardı.

"Benim," diye fısıldadı Charm.

Kardeşi, "Anca rüyanda," dedi.

Arabalarına yanaştılar. Kapının yanındaki kulede tüfekli bir nöbetçi, rahat pozisyonunda duruyordu. Uzaktan bile iğrenç görünüyordu.

İki kardeş aynı anda, "Senin," dedi.

Gavyn, "Cips kola kilit," dedi.

Ablası, "Bin arabaya," dedi.

"Peki, nereye gideceğiz?" diye sordu Gavyn. Kapalı güvenlik kapısından asla geçemezlerdi.

Charm, kuledeki muhafıza el salladı. Direksiyona geçti ve motoru çalıştırdı.

Gavyn de yolcu tarafına bindi ve otoparktan çıktılar.

Kapı muhafızı ve masadaki gardiyan artık binadan çıkmış ve peşlerinden koşmaya başlamıştı. Kuledeki adam kulağına bir şey tuttu.

Araba asfalt yolda hızla ilerlerken, kapalı kapı onları karşılamak için üzerlerine koşar gibi görünürken arabanın radyosundan

şu cümleler duyuldu: "Kurgunun eğlenceli yanı, gerçek hissi vermesinin yeterli olmasıdır."

Charm, pati çekerek durdu ve beton yol üzerinde dumanı tüten teker izleri bıraktı. Kapı, ezip geçilemeyecek ağır çelik parmaklıklardan yapılmıştı, ayrıca elektrikliydi ve muhafızlar neredeyse arabaya varmıştı. Sürücü camının kol mesafesindeki bir direğin üzerine bir tuş takımı kondurulmuştu.

Gavyn yaklaşmakta olan muhafızları dikiz aynasından izlerken, "Enselendik," dedi.

Charm camı açıp dışarı uzandı, kendinden emin bir şekilde numaraları tuşladı ve kapı açıldı.

Tozu dumana kattılar.

Muhafızlar yanmış lastik dumanı içinde öksürerek arkalarında küçülüp gözden kaybolurken Gavyn hayretler içinde kaldı. "Şifreyi nasıl bildin?"

Charm ona bir gülümsemeyle cevap verdi. "İster inan ister inanma," dedi, "o şifreyi almak için tükürüğümü takas ettim. Emniyet kemerini tak."

Gavyn, emniyet kemerini taktı.

Birbirini izleyen salonlar ve misafir odalarından geçerlerken Bayan Josephine kendi salaklığına hayret etti. Bu çocuğun, Jamal'ın yüzü, atalarından kalma pek çok portrenin hık demiş burnundan düşmüştü. Aynı aristokrat kaşlara sahipti. Geniş, düşünceli bir alnı ve açılan alnından yukarı doğru v şeklinde uzanan saç çizgisi. Nesiller boyu özenle gerçekleştirilen çöpçatanlığın sonucu olarak, Peabody sülalesine özgü hafif düşük göz kapaklarına sahipti.

Onu engelli bir parkurda sürükleyen, yanan kanepeler ve ateşli konsollar arasında döndüren genç adam, bir iç savaş öncesinden Belinda adında bir kölenin soyundan geldiğini açıkladı. Ormandaki unutulmuş mezar... Kız, Bayan Jo'nun büyük-büyük-büyük amcası tarafından baştan çıkarılmış ve gizlice onunla evlenmişti.

Yakışıklı bir Konfederasyon binbaşısının yanan, kıvrılan portresinin yanından geçerlerken Jamal, "İşte," diye bağırdı, "işte benim büyük-büyük-büyük büyükbabam!"

Barnabas hayretler içinde, "Demek beyazsın!" dedi.

Jamal, yüzünü buruşturdu. Kaşlarını çattı: "Tabii ki hayır!" Kükreyen yangının içinde duyulmak için bağırarak "Sadece senin bunak, beyaz, imtiyazlı kıçını kurtarmak için yalan söyledim!" dedi.

Kavruk iblis, kafası karışmış bir halde ona baktı.

"Ama," diye ekledi Jamal, "aynı kandanız. Ben, Peabody soyundan kalan son akrabanım!"

Belle salonun kapısında durdu ve oğlunun mektubunu yüksek sesle okudu.

"Anneciğim," diye başladı. "Yaptığım şey nefsi müdafaa değildi. Sevdiklerimi korumak içindi. Yazgı Günü de bundan ibaret değil miydi?"

Belle, Delicious'la göz göze geldi ve koltuklardan birine baktı. Aniden öğleden sonraki döllenmesini hatırlayan Delicious oturdu.

"Şu an yaptığım şeyi de," diye okumaya devam etti Belle, "hem sırrını hem de seni korumak için yapıyorum."

Dairenin dışındaki koridorun ilerisinde çalan asansör zili belli belirsiz duyuldu. Ağır ayak sesleri ve boğuk konuşmalar yaklaştı.

Titreyen ellerinde çırpınan mektubu daha hızlı okuyan Belle, "Söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için sınır bölgelerine gidiyorum... Biyolojik koşullar yerine seçime dayalı bir toplumda yaşamak istiyorum," dedi.

Koridordan kapı komşusunun sesi geldi. Bir ses, "Mesele şu cinayet mi?" diye sordu. Aksi bir ses, "Polis işi! Dairenize geri dönün!" diye karşılık verdi.

Delicious, Belle'e okumaya devam etmesi için başıyla işaret etti.

Gözleri mektupla kapalı ön kapı arasında gidip gelen Belle, "Kurtların devriye gezdiği bir alan. Dağ aslanlarının yasak kıldığı bölgeler. Dikenler, eşek arıları ve sivrisinekler hendeğim ve siperlerim olacak..."

Dairenin kapısı vurulmaya başladığında koridordaki gürültü kesilmişti. Sert, tehditkâr bir ses bağırdı: "Polis! Açın!"

Delicious ile Belle birbirlerine paniğe kapılmış bakışlar attı. Belle okumaya devam etti: "Bing öldüğü için üzgünüm. Bing benim en iyi arkadaşımdı."

Koridordaki ses devam etti: "Felix için tutuklama emrimiz var!"

Delicious iki elini kâğıt tutuyormuş gibi kaldırdı. İkiye bölme işareti yaptı.

Belle mektubu ikiye ayırdı.

Delicious bir yarısını kaptı ve sıkı bir top haline getirdi. Belle'e de aynı şeyi yapmasını işaret etti. Belle kendinde kalan yarısını ufalarken Delicious da topu ağzına tıktı ve arka dişlerinin arasında ezdi. Belle de aynısını yaptı.

Kapının dışındaki ses bağırdı: "Binanın çevresi sarıldı!"

Delicious kuvvetle yutkunarak kâğıt tomarını yuttu. Belle öğürerek denedi, elleriyle boğazını tuttu, suratı morardı.

Apartman kapısı içeriye doğru patladı. Delicious, Belle'in kürek kemikleri arasına vururken iki kadının üzerine bir kıymık bombası yağdı. Uzun boylu, çizmeli bir figür parçalanmış kapıdan içeri giriyordu. Simlerle süslenmiş bir polis üniforması giymiş, yapay elmaslarla iyice kaplanmış rozet taşıyan bir drag queen idi bu. "Çocuk nerede?" diye sordu. Üniformaya üzerinde minik mücevherlerle "Esteban" yazan bir isim etiketi yapıştırılmıştı.

Memurun elindeki beylik tabancası, küçük taşlarla öyle bir kaplanmıştı ki markasını veya kalibresini tahmin etmek imkânsızdı.

Bu göz kamaştırıcı izbandutun şaşırtıcı görüntüsü karşısında Belle yutkundu. Bu sayede mektup meselesi de çözülüverdi.

Peabody Malikânesi hapı yutmuştu. Ne kadar soylu olursa olsun, cilalı gümüşten kokteyl fincanları ve gül ağacından klavsenlerden meydana gelen o efsane, kulaklarının şahitliğinde gümbürdeyip alevler içinde bir enkaza dönüşüyordu.

Barnabas ve Jamal'ın büyük, sarkaçlı bir saatinin devrilen kütlesinin altında can verecekleri kesin gibi göründüğünde bir köpeğin havlayışı dikkatlerini çekti. Bouncer, köpeklerin üstün koku alma yeteneğine sahip olduğu için yoğun dumanın içinde ön kapıya giden yolu bulmuştu. Jamal ve Bayan Jo'nun yapmaları gereken tek şey havlama sesini takip etmekti ve çok geçmeden kendilerini ön verandada buldular.

O sırada, malikânenin önündeki yükselen Yunan esintili sütunlar, yoğun sıcaklıkla parçalanıyordu. Alevler içindeki büyük revak, bir yük treninin hızı ve sağır edici kükremesiyle onlara doğru devrildi.

Ön bahçeye yapılan güçlü bir sıçrama, bu insanları ve köpeği kurtardı. Eski aile konutu arkalarında parçalanırken onlar gecenin serinliğine doğru koştu.

Nefes nefese kalan Bayan Josephine endişeli bir sesle bağırdı: "Bize ne olacak?"

Yanında koşmakta olan Jamal, "*Gazap Üzümleri* kitabını hatırlıyor musun?" diye sordu.

Bayan Jo aceleyle başını salladı.

"O kitaptakiler hayatta kalmak için ne yaptıysa biz tam tersini yapmalıyız," dedi Jamal.

Talbott'a göre yazdıkları kitap dünyayı değiştirecekti.

Walter gülmüştü. "Şaka yapıyorsun. Bu kitap bir şaka, öyle değil mi?"

Yeni babası, gargara yapmayı akla getiren bir sesle ıslak ıslak gülmüş ve "Rudolf Hess de aynısını sormuştu!" demişti. Bir, iki, üç vuruşta uzun bir soluk verdi, son nefesin nihailiğiyle söner gibi oldu. Göğsünün kaburgaları, içinde hiçbir şey kalmamış gibi görünene dek içe doğru katlandı.

Walter kıpırdanmıştı, elleri not almaya hazırdı. O kadar uzun zamandır dinliyordu ki kendi düşüncelerini oluşturma becerisini kaybetmişti. "Bir fantezi yazdın," dedi. "Bir fantezi yazdık," diye de ekledi. Talbott'ın çenesi, göğsüne yerleşene kadar inmişti. "İnsanları kurtarmak için ulusu yıkıyoruz." Hızlı hızlı soluyarak dinlenmişti. "Genç siyahlar birbirlerini hiç olmadığı kadar çok vuruyor. Geyler hastalık bulaştırarak birbirini öldürüyor." Bir sonraki nefes için uğraşmıştı. "Beyazlar, afyonla kendilerini yok ediyor." Vücudu çökmüştü. Başı öne devrilmişti.

Yaşlı adam şöyle fısıldarken onu sandalyede tutan tek şey ipleriydi: "İster çocuk yetiştirerek ister vaaz vererek olsun erkeklerin işi budur: Sürekli olarak kendini yayma."

"Bizim yaptığımız da bu mu..." Walter duraksamıştı, "yayılmak mı?"

Öncesi'nde... bu kitap daha kitap olmadan önce... yeni babası, bu soruya cevap verememişti.

Walter, "Bu sadece bir kitap," diye itiraz etmişti. "İçindekiler gerçek olmamalı!"

Yaşlı adam gücünü toplamış gibi olmuştu. Başını kaldırarak devam etmişti: "Ulusu korumak için düzenli olarak insanları kurban ediyoruz." Dudaklarında gevşek, özensiz bir gülümseme oluşmuştu. "Belki de insanları korumak için her yüz yılda bir ulusu batırmalıyız."

Kızarmış gözlerini Walter'a dikmişti. "Teşekkür ederim Warner."

Walter adamın hatasını düzeltmemişti.

Yeni babası devam etmişti: "Sen benim Boswell'imsin." "Yazıcımsın," demişti. Kâtip. Arzuhâlci. Yeremya'nın İncil'de kendi kısımlarını sekreteri Baruh'a yazdırdığından bahsetmişti. Aziz Paul, öğretileri kâtibi Terius aracılığıyla yazmıştı. Aziz Peter, Silas aracılığıyla. Aziz John, Prochorus aracılığıyla.

Hitler, *Kavgam*'ı Rudolf Hess'e yazdırmıştı.

"İncil." Walter bu karşılaştırmaya gülmüştü.

Talbott sırrını açarken sesi gittikçe sıcak olmuştu: "Oğlum olsan bu kadar olurdun. Sen, her erkeğin eğitme hayali kurduğu çıraksın. Hayatım boyunca edindiğim bilgeliği geleceğe taşıyacaksın ki insanlık faydalansın!"

Walter titremesini bastırmıştı.

Talbott, "Dünya bir birleşik alan teorisi istiyor," derken karga gibi ötmüştü. "Tek bir şey, her şeyi açıklayan tek bir şey istiyor; onlara bunu ver!" Göz kapakları titredi. Bir düzine inatçı enfeksiyondan sızan kan, akmayı bıraktı. "Eğer servet edinmek istiyorsan suni deri satın al." Talbott'ın sesi bir fısıltıya dönüştü: "Bir silah al ve Dawson ya da Jamal'ın altında çalış. Sana atadığı hedefleri öldür." Bunun üzerine uykuya dalmış gibi görünmüştü. Başı geriye düşmüş ve sandalyenin arkasına sarkmış, ağzı esneyip açılmış, dili sallanmıştı.

Walter nabzını kontrol etmemişti. İşte o kadar ölü görünüyordu. Walter acil yardım hattını da aramamıştı. Daha büyük sorunlar söz konusuydu. Dış dünya yavaş yavaş ve onarılamaz bir şekilde değişirken kendisi haftalarını bodrumda geçirmişti. Bildiği kadarıyla çukurlar kazılıyordu. Liste, Amerika'nın En Az

Arananları listesi şimdi binlerce isme uzanıyordu. On binlerce. Talbott kitabı da bir o kadar okuyucuya dağıtılmıştı. Yaptıkları her şey bir şaka olmalıydı. Dev bir dolandırıcılık.

Her ihtimale karşı Walter Nick'i aramıştı. Shasta'ya telefon etmişti.

Shasta şuh bir kadına dönüştü. Baştan çıkarıcı bir şekilde, "Çiftleş benimle, lordum," diye yalvardı. Charlie'ye gözlerini kısarak baktı. Bir fahişenin çılgın arzusuyla sarhoşmuş gibi kıpkırmızı dudaklarını hafifçe araladı.

Karısı onu ilişkiye girmek için sıkıştırdığında Kabile Konseyi'nden daha yeni dönmüştü. Arabasını zar zor boşaltmıştı. Bu Nick denen serseri, onları Portland'ın çorak topraklarından konseyin buluşacağı yere ve geri evlerine kadar ustaca yönlendirmişti. Şimdi gitarını tıngırdatıyordu. Adamın melodileri hoştu. O kadar hoş bir arkadaştı ki Charlie ona, Maryhill'e gelmesini ve bereketli kabak hasadı süresince sarayı şenlendirmesini teklif etti.

Protokol gereği Charlie, en yeni çalgıcısını ev eşlerine, saray mensuplarına ve kraliçesine tanıttı.

Shasta bu müzikal yabancıyla daha önce hiç karşılaşmadığı konusunda ısrar etmiş olsa da o an şaşakalmıştı. Yüzü kızardı ve uzaklarda oluşunun belinde kuvvetli bir özleme sebep olduğunu vurgulayarak Charlie'ye beraber odalarına çekilmeleri için yalvardı.

Özel dairelerine çekilirken, kocasının bağcıklarını çözdü. İnci işlemeli kasıklığını pervasızca bir kenara attı. Ağzının ve elinin kaygan hareketleriyle onu azdırmak için mücadele etti.

Şimdiye kadar sarayın her köşesinde onunla çiftleşmişti ve adam belli ki bitkindi. Bir avuç Viagra yuttu ama faydasını görmedi. Kraliyet asası ve küreleri süngerimsi ve tepkisiz kalmaya devam etti. Gevşek, ağır ve garip bir şekilde uyuşmuş halde kalakaldılar. Yine de yüzeyleri o kadar hassastı ki en yumuşak kasıklık bile ona rahatsızlık veriyordu. Kraliyet doktoru, bunun aşırı kullanımdan kaynaklandığı konusunda onu temin etmişti. O da kendini stresten olduğuna inandırmıştı.

İtirazlarına rağmen kraliçesi onu yine kuşatıyordu. Göğsündeki değişikliklere ve adetlerinin yokluğuna bakılırsa artık mutlaka

gelişmiş bir bebekle kutsanmış olmasına rağmen, bu kadar yüklü olmasına rağmen Shasta, suni deri şalvarını yakaladı. Kendi korsesini yırttı ve cesurca kendini gösterdi. Şehvetli vücudu çıplaktı, gözde karısı üzerine binmek için manevralar yaptı ve parfümlü cazibesini kaba kuvvetle adama dayadı.

Ne yazık ki kraliyet asası ve küreler onun şehvetli kavramasına bağışıklık geliştirmişti. Adamınki ölü bir boa yılanına benziyordu. Uzun bir sosis kılıfı kadar solgun ve kemiksiz görünüyordu ancak Shasta şehvetli bir öfkeyle çekiştirmeye devam etti.

Charlie onun çabalarına kocalara yakışır bir güler yüzlülükle katlandı çünkü çok az acı veriyorlardı. Kadının çabaları o kadar meşakkatliydi ki Charlie onun kısa sürede kendisini bitap düşüreceğini düşündü. Zihni alçak bir sesle Terrence'ın annesi ve sondasının hikâyesini tekrar etmeye koyuldu.

Kudretli bir çekişe kadar... Kraliçe kahramanca bir çekişle gerdek yatağından geriye doğru düştü. Halıdan kalkarken tepede bir ödül tutuyordu. Gevşek ve sarkıktı bu ödül. Lastiğimsi ve gevşek. Avucundan sarkan şey, asılı duran bir Ay kadar cansızdı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı Charlie. "Seni cadı!"

"Dostum, Rönesans Fuarı ağzıyla konuşmayı bırak artık!" diye karşılık verdi, Shasta. Damlayan kupayı salladı. "Sence ne yaptım? Kahverengi keşiş örümceğini hiç duydun mu?"

Sonra bazı eklembacaklılara dair bilgili bir nutuğa başladı. Isırığı, olaydan bihaber kurbanına toksin enjekte eden bir örümcekti bu. Bu iğrenç zehir, dokuları öldürüyordu. Bu ısırık genelde ağrısızdı ve etkileri kademeliydi.

"Dostum," diye güldü ete sarılan kadın, "ne sandın? Senin o asil majesteleri çüküne ilk su teresi hasadından beri örümcekler koyuyorum!"

Zamanla bu zehir, bu örümcek zehri erkeklik organını uyuşturmuş ve parçalamaya başlamıştı. Çok sayıda örümceğin gizli ısırıklarının zaman içerisindeki etkisi, hücresel yapıları yavaş yavaş çözmüş ve üreme aracını uzun, pembemsi bir jöle paketinden ibaret kılmıştı.

Öfkeli kraliçe işte bu yapışkan mesaneyi paramparça etmişti. Şimdi, bu kemiksiz kupayı başının üstünde tutup bir Polaroid resim gibi sallıyordu.

O titreyen, yarı katı, hissiz et kütlesini tutan kolunu geriye çekti ve fırlatmaya hazırlandı.

Charlie, Kafkasya'nın ilk soyunun güçlü reisi, Maryhill malikânesinin asil efendisi, Liste'deki birçok düşmanın cesur katili, Reis Dawson tarafından seçilmiş olan Charlie, Reis Michael'ı seçen Reis Patrick'i seçen Reis Martin'i seçen Charlie bunun üzerine tiz bir çığlık attı.

"Bilgisayarına baktım," diye devam etti Shasta. "Walter'a ne yaptığınızı biliyorum!" diye bağırdı.

Solmuş et çubuğunu camı epey renkli bir yatak odası penceresine duraksamadan fırlattı, çubuk pencerenin içinden geçerek kırmızı ve altın rengi bir sağanak halinde patladı ve bulutsuz gökyüzünden aşağı doğru kıvrılarak epey bir düştü. Düştüğü yerde çırpındı ve onu görür görmez tanıyan pek çok tarla eşinin ayağı altında İsviçre pazısı ve kabak sıraları arasında ıslak ıslak gümbürtüyle zıpladı. Orada, toprağın içinde durdu ve kısa sürede aç karıncaların hevesle üzerine atladığı bir kalıntı oluverdi.

Asasından ve kürelerinden geriye kalan ıslak kratere bakıp dehşet içinde ağlayan Charlie, muhafızlarının Shasta'yı yakalaması için ciyakladı. Odin ve Thor'a yalvaran Charlie lanetler okudu: "Bunun için yanacaksın, aşağılık kevaşe!"

Ancak karnında onun son çocuğunu taşıyan karısı orayı aceleyle çoktan terk etmiş ve Charlie bu son lanetini okumadan önce muzaffer bir edayla, "Ernst Zündel ne derse desin Yahudi Soykırımı gerçekten, gerçekten oldu!" haykırmıştı.

Defin çukurlarının daha yeni kazıldığı, plastik ve taş kireçle kaplandığı dünyada, Nick'in sesi kafası bir milyonmuş gibi geliyordu. "Yani Walt, bunun büyük bir devrimci saldırı anlaşması olduğunu mu söylüyorsun?" diye yanıtladı telefonuyla.

Walter kitabın ve Talbott'a sadık adamların ne yaptığından henüz emin olamamıştı. Arıyor, birilerini uyarmaya çalışıyordu. Kim olursa. Gerçekten güvendiği yegâne iki kişiyi arıyordu.

Telefondaki Shasta, "Walter, birini öldürdüğünü mü söylüyorsun?" diye sormuştu.

Her ikisi de bundan sonra ne yapmayı planladığını sormuştu.

Walter ölü bir adamın cesediyle bir bodrumdaydı. Bir karasinek bulutu etrafında dört dönüyordu. Zarar vermeyeceğine söz verdiği yaşlı adamın cesedi... Küçük kesiklerle dilimlenmiş ve kurumuş kanla lekelenmiş cesede bakarak "Yazgı Günü geliyor ama bunu hâlâ durdurabilirim," demişti.

Sınır bölgeleri, Kafkasya'nın serbest dolaşan boz ayıları ve Zencitopya tarafından ithal edilen kaplanlarla doluydu. Olabildiğince yaşanılmaz hale getirilmiş, kimsenin olmadığı bir yerdi. Üç ulus arasında zehirli yılanlar ve kuduz etoburlardan oluşan doğal bir tampondu. Oraya girmeye cüret etmek, canına susamak demekti.

Kamp ateşleri parladı ve çatırdayan, turuncu bir ışık çemberi oluşturdu. Charm ve kardeşinin benzini ve yolu aşağı yukarı aynı noktada bitmişti. Daha sonra alaca karanlık onları kamp kurmaya zorlayana kadar vahşi doğada yürümüşlerdi. Charm her şeyi getirmişti: Çadırlar, çakmaktaşı, bir kiler dolusu kuru gıda, bir su filtresi, uyku tulumları ve tuvalet kâğıdı.

Oturup alevleri izledikleri sırada Gavyn, "Annem seni gebertecek," dedi.

Charm üzgün bir tavırla, "Seni çoktan gebertti," diye karşılık verdi. Ne demek istediğini açıklamadı ama gerek de yoktu.

Çubukta sosisli sandviç kızartırken ebeveynlerinin genişleyen bir tarım arazisine doğru bisiklet sürdüğünü tahmin ettiler. Geç şerbetçiotu hasadı için vaktinde yetişip kendilerini sözleşmeyle bağlayacaklardı. Bir kabile reisi, kış buğdayı dövülmeye hazır olana kadar onlara yardım edecekti. Onlarınki, kuru at gübresi ateşinin etrafında bal likörü içip ve Noel tatlıları yiyerek geçen neşeli bir kış başlangıcı olacaktı.

Panterler ya da belki leoparlar çok uzak olmayan karanlıkta hırladı ve kardeşler korkularını yenmek için güldü.

Küçük açıklıklarının kenarında bir dal kırıldı. Charm ateşte yanan bir dal aldı ve görünmeyen yırtıcıyı sopalamaya hazırlandı.

Rengi solmuş bir gremlin topallayarak titreyen ışığın içine adım attı. Kambur ve çökmüş yaratığın keçeleşmiş saçları buruşuk yüzünün etrafında düzensiz bir kütle oluşturuyordu. Mavi teni, etrafındaki kapkara geceye neredeyse mükemmel bir

uyum sağlıyordu. Hemen arkasında göz kamaştırıcı bir elmas küpe takan uzun boylu, yakışıklı bir genç adam vardı. Siyah-beyaz çizgili bir pitbull, görüş alanına girdi. Köpek, kampçıları koklamak için koştu.

Gavyn, "Jamal," diye mırıldandı.

Charm, "Benim!" dedi.

Adam bir elini kaldırdı. "Merhaba."

Gavyn ve Charm bir ağızdan, "Merhaba," dediler. Charm yanan sopasıyla beceriksizce selam verdi.

Jamal topallayan, boyalı şeytanı gösterdi ve "Tanıştırayım, bu Barnabas," dedi.

Charm kardeşini dirseğiyle dürtüp "Senin!" dedi.

Tedirgin edici yaratık pençeyi andıran ellerinden birini kaldırdı ve "Aslında adım Bayan Josephine," dedi.

Rahatsız edici sessizliği kimse bozamadan başka bir dal kırıldı. Görünmeyen bir şey kuru yaprakların arasından hışırtıyla geçti.

Küçük grup yeni sesle irkildi. Cızırdayan sosisler ve ateşte pişen marşmelovlarla kendilerini bir grup aç kurttan korumak için hazırlandılar. Bunun yerine ormandan bir çocuk çıktı. "Hey," dedi, "hâlâ Geyistan'da mıyım?"

Ablasını dürten Gavyn, "Benim!" dedi. "Gey misin?" diye sordu.

Çocuk başını iki yana salladı. "Adım Felix."

Charm iç çekti. "Burası sınır bölgesi."

Felix, "*Fahrenheit 451* böyle bitmiyor muydu?" dedi.

Toplanmaları küçük bir partiye dönüşüyordu. Felix gazoz aromalı Doritos getirmişti. Jamal ve orman cini, grupla nane kokteyli paylaştı. Kimse birbirine bu hiçliğe neden geldiğini sormadı. Birleşen sesleri, ulumaları uzaklaştırdı.

Başka bir dal daha kırıldı. Bir kadın sesi, "Charm?" dedi.

Charm, "Shasta?" diye karşılık verdi.

Gölgelerin içinden genç bir kadın ve adam çıktı. Aynı anda, "Selam," dediler.

Kamp ateşinin etrafındaki grup da "Selam," diye karşılık verdi.

Shasta, Nick'i tanıştırmış ve ateşin yanında bir yer bulmuşlardı ki yaprakların hışırtısı, dalların kırılması ve gece kuşlarının cıyaklaması, karanlıkta yeni bir varlığı müjdeledi.

İnsanlar, nasıl bittiğini soruyor.

Walter'ın iyi niyetli bir aptal olmasıyla bitti. Her topluluğun içinde var olan izci ruhlu biri olmasıyla. Bir papazın yardımcısı, bir öğretmenin gözdesi olan bu çocuk sağına soluna bakıp tek eliyle kapattığı ağzından bir şeyler fısıldayarak Güneydoğu Merkez Karakolu'na girmişti. Walter Baines, kapüşonunu kaldırmış, başını eğmiş, bir de güneş gözlüğü takmış halde içeri girdiğinde saat karanlığı geçmiş, gece yarısını geçeli yüz yıl olmuştu. "Yetkili biriyle görüşebilir miyim?" diye fısıldayarak sormuştu. Nöbetçi polise, "Olacak bir suçu ihbar etmek istiyorum," demişti.

Nöbetçi polis, çavuş bey, "Kimliğin var mı?" diye sormuştu.

Nöbetçi polis onu bir dedektife kakalamıştı. Bu dedektif Walter'ı bodruma kata götürmüştü ama artık çoktan, iş işten geçmişti.

Walter'ın göremediği bir yerden gelen boğuk bir ses, "Bizi gerçekten birleştiren tek nitelik, birlik olma arzumuzdur," demişti. Walter elini cebine daldırıp Shasta'nın kulak tıkacını çıkarmış, koklamış, kulak kirinin ve beyninin tatlılığını içine çekmişti çünkü gözünü kapatıp uzun uzun içine çektiği o an boyunca Shasta yanında durmuştu.

Bir yazarın bile bir kahraman gibi ölebileceğinin kanıtı.

İşte bu, Öncesi'nin sonu ve sonun başlangıcı oldu.

Yirmi beş bin beyaz güvercinin serbest bırakılması sorunsuz bir şekilde gerçekleşti. Şanslarına hava da kusursuz ve elli bin tüylü kanat onları masmavi gökyüzüne taşıdı. Bir an için süzülen, beyaz bir bulut oluşturdular, sonra altlarında tezahürat eden kalabalık geçit töreni boyunca dizilirken yön değiştirip kırsal alana doğru uçmaya başladılar.

Açlık ve suç Portland'ı terk etmiş, şehri yeniden yaşamak için güvenli bir hale getirmişti. Sonuç olarak, Charlie'nin lejyonları, her tarafını ot bürümüş olan bu terk edilmiş şehre muzaffer bir edayla yürüyorlardı. Savaş arabalarını, ekipler halinde koşulan tüylü yük atları çekiyordu. Mancınıklar nükleer mermilerle donatılmıştı. Koçbaşları, zenginleştirilmiş plütonyumla kaplanmıştı. Sayısız okçu tugayı, C-4 uçlarla donatılmış oklar taşıyordu. Bunların arkasında, mızraklarından şarbon damlayan sıra

sıra askerler yürüyordu. Hardal gazıyla dolu zeplinlerin ortaya çıkmasıyla kalabalık iyice coştu. Aynı şekilde, geçen her top ve kuşatma kulesiyle birlikte alkış fırtınası koptu.

İzleyiciler arasında en çok göze çarpan, Maryhill'in ev ve tarla eşleriydi. Her bir kadın, ayakları ayrı ve karnındaki çocuğu öne doğru itilmiş olarak duruyordu. Birkaçından fazlası, tam o an doğum sancılarının başladığını hissediyordu çünkü Charlie tatlı çiçeklerinin arasında meşgul bir arı olmuş, her gün birkaç taneden fazlasını tozarmıştı. Bugün bu kadınlar belki yanlarından geçerken onu görür ve belki dikkatini çekerler umuduyla boyunlarını uzatıyor ve parmak ucunda duruyordu.

Bu kalabalığın içine, çocuk doğuracak yaşı çoktan geçmiş bir kadın karışmıştı. Veri giriş terminali diye sihirli bir şeyin tuşlarıyla çalıştığı yaşı zar zor hatırlayan, pejmürde bir köylü. Uzun gri bukleleri, kafasının üstünde toplanmıştı. Elleri bir çamaşırcının soyulmuş, kırmızı elleriydi. Burnu bir süre önce kırılmış ve yanağına yaslı halde iyileşmişti. Dizleri ağrıyordu ama o, yine de sıra sıra yürüyenlere bakıyordu.

Hava gül yaprakları, konfetiler ve hoparlörden sürekli aynı şeyi tekrarlayan Talbott'ın sesiyle canlanmıştı: "Kafkasya, Geyistan ile savaşta! Kafkasya, her zaman Geyistan ile savaşta olmuştur!" Hava, "İnsanların istediği birleştirici bir yapıdır!" sözleriyle titredi.

Çamaşırcı kadın gözlerini kısarak yoldan geçenlerin yüzlerini incelerken orta yaşlı gibi görünen başka bir kadın gelip kabuk bağlamış dirseğinin yanında durdu. Bu yeni kocakarı eskisine, "Beni hatırlıyor musun?" diye sordu.

Çamaşırcı kadın ona bir bakış attı ve geçit törenini izlemeye geri döndü. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Yeni kadın ısrar etti: "Hep böyle görünmüyordum." Kuralların talep ettiği Beyaz Lehçe'yle konuşarak "Öncesi'nde ben bir şifacıydım. Bir hemşireydim," dedi.

Çamaşırcı kadın bu yabancıya bir kez daha baktı. Geçen yürüyüşçüleri süzmek için geri dönmeden önce gözleri, bir ipucu bulma umuduyla kadını taradı.

Yakınlarında daha genç bir kadın keskin, tiz bir çığlık attı ve kaldırım taşlarına yığıldı. Etrafındakiler gergin bir şekilde baktı ama hiçbiri yardımına gitmedi.

Çamaşırcı kadın ve yabancı, hiç tereddüt etmeden diz çöküp yardıma koştular. Genç kadının elbisesi ve muslin içliği sıcak tuzlu suya doymuştu. Belli ki doğum saati gelmişti. Durum buysa bebek, Charlie'nin ilk çocuğu olarak dünyaya gelecekti, bu nedenle rakip eşlerin hiçbiri yardım elini uzatmazdı.

O yüzden yabancı, acı içindeki kadının dizleri arasına diz çökerken çamaşırcı kadın da tarla eşini kucağına yatırdı. Çocuğun gelişini kolaylaştırdıklarında diz çökmüş olan kadın, "Sakin ol, ben Öncesi'nde pek çok doğuma katıldım," dedi. Sözleri çamaşırcı kadına meylederken devam etti: "Oğluna ben baktım."

Nasırlaşmış çamaşırcı bir anlığına sertliği bir kenara bıraktı. "Oğluma mı? Terrence'ıma mı?"

Bir yandan doğumla ilgilenen yabancı, "Burnunu bu şekilde kırmayı nasıl başardın?" diye sordu.

Çamaşırcı kadın, pul pul olmuş elini kaldırdı ve unuttuğu şekil bozukluğuna dalgın dalgın dokundu ama cevap vermedi.

Her şeyin bereketli tatlı patates mahsulü ve bebeklerle ölçülmesinden önceki dünyada bu garip kadın, bir hastanede insanlığa hizmet etmişti. O sıfatla, şimdi çamaşırcılık yapmakta olan kadının oğluna Talbott kitabını hediye etmişti. "Emrin üzerine," dedi hemşire, "yalan söyledim. Çocuğa kitabın babasından geldiğini söyledim. Hiç karşılaşmadığım babasından. Emrettiğin üzere yalan attım ve doğru olmadığını bilsem de Terrence'a babasının onu kolladığını söyledim."

Her iki kadın da ana karnındaki çocuğu annesinden ayırmaya çalışırken dikkatleri dağılmış bir şekilde konuşuyordu.

Çamaşırcı kadın inanamayarak "Sen miydin?" diye sordu.

Hemşire doğmakta olan bebekle ilgilendi. Başını iki yana sallayarak "Kitabın içine notlar yazdığını gördüm. Neden böyle bir yalanı devam ettirdin?"

Çamaşırcı kadın Öncesi'nin kaba ağzıyla konuşup tehlikeli bir kanunu çiğneyerek "Bilmiyorum amına koyiim," diye küfretti. "Fikri *Bambi*'den aldım."

"*Bambi*'den mi?" diye tekrarladı hemşire.

Çamaşırcı kadın duygusuz bir sesle, "Şu çizgi filmdeki geyik işte," dedi. Sarkık kırışıklıkları utanmış gibi kızardı. "Erkek geyiğin ormandan çıkıp Bambi'nin kendi oğlu ve varisi olduğunu ve onu her zaman gizliden gizliye koruyup kolladığını söylediği kısmı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Bir dakika," dedi hemşire. Yarı doğmuş bebekten dolayı bir an duraksayarak "Yani asil, sevecen bir baba figürü mü yarattın?"

Çamaşırcı kadın itiraz etmeden devam etti: "Cesaretini toplayabilmesi için Terrence'ın benden nefret etmesi gerekiyordu."

Hemşire kanlı yeni doğanı havaya kaldırdı ve pembe kalçalarına vurdu. "Anne geyik ölmüyor muydu?" diye sordu.

Bebek kuvvetle ağladı. Küçücük bir kız, zavallı şey.

Anılarla dikkati dağılan çamaşırcı kadın, "Evet ama kim ölmek ister ki? Terrence'ı beni reddetmeye zorladım."

Hemşire sağlıklı, kıpır kıpır bebeği yeni annenin kollarına yerleştirdi. Yorgun, terli genç kadın ilk kez sohbete katılarak "Peki senin Terrence'ına ne oldu?" diye sordu.

Geçit törenini izleyenler planlamış gibi tam da o anda büyük bir tezahürat yaptılar. Rengârenk kadifeden dokunmuş hanedan pankartları esintiyle dalgalandı. Ilık havada kortolt, timpani ve tulumlu flüt gibi çalgıların sesleriyle çınladı. Yürüyen ayaklar, davulların ve teflerin düzenli ritmine ayak uydurdu. Bu tezahüratlarda ilginin odak noktası, Reis Charlie'ydi. Suni deriden bir pelerine bürünmüş, plastik deriyle süslenmiş bu adam, kraliyet doktorunun da yardımıyla bir o yana bir bu yana fena topallıyordu.

Bu yardımcı alim, kralın sağlığı için hizmet veren bu doktor, Terrence'dan başkası değildi. Oğlunu böylesine prestijli bir konumun sahibi olmuş koca bir adam olarak görünce çamaşırcı kadının kalbi duyduğu gurur ve kotardığı işle hopladı.

Zaferi kısa sürdü çünkü bir kanun şerifi, herkes bu topallayan, acı çeken hükümdarlarına bakabilsin diye çamaşırcı kadını geri adım atıp bir yol açması için dürtüyordu.

Charlie'nin sırtına vuran kadın kahkahalarını duymuştu. Binlerce karısı o kadar yürekten güldü ki kaldırımlara yığılıp sağlıklı, pembe yeni doğanları rahimlerinden boşaltmaya giriştiler. Bu kadınların çoğu, Kraliçe Shasta'ya, Charlie'nin kraliyet takım taklavatını ortadan kaldırmış olan kahverengi keşiş örümceklerini hediye etmişti ve hepsi de onun inciyle kaplı kasıklığının bir davul kadar boş olduğunu biliyordu.

Çamaşırcı kadın ve hemşire, bu yeni bebek dalgasını doğurmak için işe koyulurken hemşire, "Anlat bana... neden yalan söyledin?" diye sordu.

Uzakta kaybolan oğluna bakarak sırıtan çamaşırcı kadın omuz silkti. "Onun bir babaya ve dolayısıyla bir Tanrı'ya inanmasını istedim." Oğlunu gözden kaybolana kadar izlerken, "Hayat öyle daha kolay," dedi.

Titreyen şekil, ateşin ışığıyla aydınlatılan açıklığa sokuldu. Vahşi doğada aylarca dolaşmaktan parçalanmış özel bir takım elbise giyen, bir deri bir kemik kalmış bir gezgindi bu. Yabancı, bir araya gelmiş geyler ve heteroseksüeller, siyahlar ve beyazlar, kadınlar ve erkeklerden oluşan ufak gruba baktı.

Kamp ateşinin etrafında oturan gençlerden hiçbiri kıpırdamaya cesaret edemedi. Bir seğirme, bu yabancıyı kaçırabilirdi. Gezgin, bu gezgin, bakışlarına travma geçirmiş kocaman gözlerle karşılık verdi. Havayı kokladı, görünüşe göre kızarmış sosislerin kokusuyla cezbedilen burun delikleri genişledi.

Nick, fazlasıyla cömert olan Nick ceplerini karıştırdı. Elini uzatıp titreyen vahşi adama bir hap vererek "Bir aspirine ihtiyacın var gibi," dedi.

Shasta onu susturdu. Jamal'ın sivrilttiği çubuğun ucundaki ılık eti kopardı. Sosisin nemli sıcaklığını parmaklarında hissedince karılığını düşünerek bir parça suçluluk duydu. Karşılığında diz çöktü. Arkadaşları Nick ve Felix, Jamal ve Bayan Jo, Gavyn ve Charm, güvenli bir mesafede durması için tısladılar ama o, elinin bir hareketiyle onları susturdu. Gözleri mutlulukla kapalı halde başını sallayan Jamal, "Harika! Tıpkı *Steinbeck*'teki gibi!" dedi.

Şefkatli zarafetin resmi olan Shasta Sanchez, bu terleyen, damlayan lezzetli lokmayı ayrılmış devletlerin kovalanmış, avlanmış eski başkanına sundu.

Yavaş bir işti. Yürüyüşçüler ve kavalcılar geçtikten sonra... tezahüratçı kalabalık ciyaklayan yeni doğanlarla kendi yollarına gittiklerinde... Eski Senatör Holbrook Daniels iki tekerlekli ağır bir yük arabasını sessiz geçit güzergâhı boyunca itti.

Uzun saplı bir süpürgeyle gül yapraklarını ve konfetileri tek başına bir kenara yığdı. Atılan plasentaları ve kurumuş at gübrelerini düz uçlu bir kürek kullanarak topladı ve bunların hepsini zorlanan arabasına yığdı.

Bu sırada taze kan kokusunun çektiği, salyaları akan kurt sürüleri, etrafını saran gölgelerde toplanıyordu.

Walter Baines ise alnına isabet eden bir kurşun yüzünden kan kaybından ölmüştü...

Terk edilmiş bir evin bodrum katında, yaşlı bir adamın sıska kolundaki kabuklu yarada bir damla kan birikmişti. Gözlerini açmıştı. Yalnız olduğunu anlayınca kaskatı kesilen parmaklarını esnetmiş, el ve ayak bileklerini sağlam bir tahta sandalyeye bağlamış olan koli bandını yırtmaya başlamıştı. Başından beri iyi bağlanmamıştı ve istediği zaman kaçabilirdi. Tabii, amacı kaçmak olmuş olsaydı.

Yapacağı ilk iş, Liste'yi silmek olacaktı.

Orman tavuğu av sezonunun açılmasına sadece birkaç gün kalmıştı.

CHUCK PALAHNIUK

YAZARLIK YAŞAMIMDA GİDİŞATI DEĞİŞTİREN ANLAR

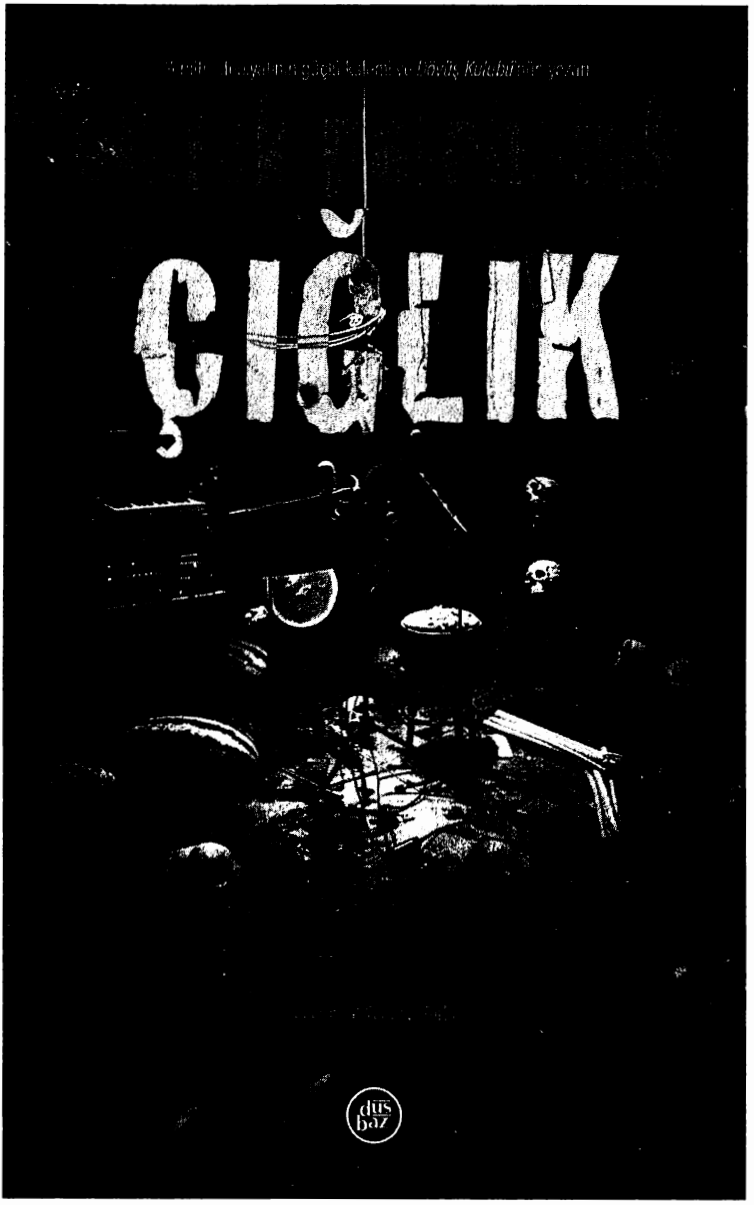
FAVİRMA SEDA AKAR

BU BİR DÜŞÜN

MIRAS

CHUCK PALAHNIUK

ÇIĞLIK

dusbaz

"Bugüne kadar yazdıkları arasında açık ara en iyisi."
Irish Independent

Kendini beğenmiş, bunak siyasetçiler, artan genç erkek nüfus için kötü bir kader planlıyor. İşçi sınıfı erkekleri, zenginleri ve patronları gömmenin hayalini kuruyor. Üniversitelerdeki profesörler, öğrencilere yalnızca kasvet ve buhran dolu bir gelecek vadeden teoriler öne sürüyor. Aylardır ülkenin dört bir yanında hareketlenmeye başlayan öfkeli adamlar, bu kişilere ve daha fazlasına karşı örgütleniyor, plan yapıyor ve başa geçmek için benzer düşüncelere sahip yoldaşlarla işe koyuluyor.

Bu adamlar sadece çok güvendikleri kişilere Yargı Günü'nün yaklaştığını haber veriyor. Yabancılarla konuşmuyorlar. Bir de bu uğurda hazırlanan, kılavuz niteliğindeki Yargı Günü adlı kitapta yer alan emirleri ezberliyorlar. Hesaplaşma günü için hazırlanıyorlar. Bir yandan da ölmeyi hak eden kişilerin (profesörler, politikacılar, gazeteciler, akademisyenler vs.) bir listesini yapıyorlar.

Chuck Palahniuk, *Yargı Günü*'yle yine en iyi yaptığı işi yapıyor ve toplumdaki saçmalıkları, aksaklıkları gayet sarkastik bir dille eşeliyor, bunu yaparken de siz kitabı yere atıp ondan tamamen uzaklaşmadan önce sizi ne kadar zorlayabileceğini görmek istiyor. Sahi, ne kadar dayanabileceksiniz?

Çevirmen: S. Emre Yavuz

THG
0241662
VVN

DÜŞBAZ KİTAPLAR
ISBN-13: 978-625-7425-50-6
9 786257 425506
KDV dâhil muaftır.